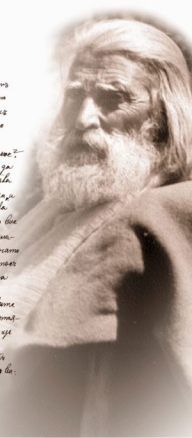

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ

том 10

нази разп. И Кръстосан бѣше единъ отъ
милостивѣ братаѣ. Той бѣше прѣвъ хитъ
мудръ за хората, за вѣщахъ мнѣ
хубавѣ, аи Той: то въздигаа; защото
и Кръстосан бѣше милостива хубавъ.
Той въздигаа: Оваго дѣла въспитъ въ мнѣ?
Воздигаа аи и вѣща мнѣ прѣва за
мнѣше мнѣ хубавъ аи бѣше. Тотала
мнѣ мнѣ прѣвъ въ рѣдъ и въздигаа, и
мнѣше, и въздигаа, и въздигаа. Като мнѣше
въ въ мнѣше мнѣше дѣла, хубаво въ
мнѣше. А аи въздигаа аи въ мнѣше
мнѣше мнѣше въздигаа. Като хубаво
мнѣше мнѣше хубавъ, хубаво бѣше
мнѣше. И аи въздигаа мнѣше мнѣше
хубавъ, въздигаа въздигаа аи въ аи
въ въ хубавъ. И въ въ въздигаа
мнѣше въздигаа, хубаво мнѣше аи въ въздигаа
аи въ аи въздигаа мнѣше въздигаа. Въ въ
въ въздигаа въздигаа въздигаа въздигаа.
въ въ въздигаа аи въздигаа въздигаа.
въ въ въздигаа аи въздигаа въздигаа въздигаа.
въ въ въздигаа аи въздигаа въздигаа въздигаа.

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

Том X

Поредицата „Сила и Живот“ е съвместна публикация на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Бяло Братство“. В нея за първи път е представена пълна хронология на неделните проповеди на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) през периода 1914–1944 г. В тях по собствените му думи са изложени всички основни принципи на неговото учение, което той нарича Новото учение на Всемирното Бяло Братство.

От езикова гледна точка неделните проповеди, наричани беседи, са стенографирано говорно слово. Стенограмите на беседите са дешифрирани, редактирани и публикувани от различни последователи на Учителя П. Дънов, през различни периоди от време, на което се дължат някои езикови и стилови разлики. По-голямата част от съдържанието на настоящата поредица са сборниците с беседи, които започват да се публикуват от 1915 г. със заглавие „Сила и Живот“.

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

Том X

6.01–20.07.1924 г.

Издателство •ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ•
Издателство •БЯЛО БРАТСТВО•

София, 2015

© Издателство „Захарий Стоянов“, 2015
© Издателство „Бяло Братство“, 2015

ISBN 978-954-09-0985-1
ISBN 978-954-744-277-1

Съдържание

1. Да се не смуцава сърцето ви	7
2. В който град влизате	29
3. Ръката съблазнява	55
4. С Дух и огън	80
5. Истинната лоза	104
6. И оздравя дъщеря ѝ	123
7. Плодът на Дървото.....	145
8. И обхождаше Исус всичката Галилея.....	171
9. Коего вие видите.....	201
10. Дава живот – скръбта и радостта.....	218
11. Великият закон	237
12. И Бога за Свой Отец казваше.....	259
13. Заведоха Исус	275
14. Тридесет и осем години	293
15. Той знаеше	312
16. Видя го Исус	341
17. Откъде ида	365
18. Добрата земя.....	390
19. Показа им ръцете Си	414
20. До скончанието на века.....	438
21. Давам власт	458
22. Благ	483
Обяснителни бележки.....	506
Речник на редки, остарели и чужди думи.....	514

Да се не смущава сърцето ви

*Да се не смущава сърцето ви:
вярвайте в Бога и в Мен вярвайте!
Йоан 14:1*

В света има три вида смущения: едните са от чисто материален характер – засягат тялото; другите са от чувствен характер – засягат сърцето, а третият вид са от умствен характер – засягат ума ни. *Да се не смущава сърцето ви* – всичко това е лесно. За това смущение Христос предписва церове – какви? *За да не се смущава сърцето ви, вярвайте в Бога! И после? В Мене вярвайте!*

Смущението парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. Много от органичните болести се дължат на едно вътрешно, органично смущение; много от болестите се дължат на смущения в чувствата и много – на смущения в ума. Когато се дължат на умствени смущения, те засягат мускулната система, засягат и белите дробове. Когато смущенията са повече от чувствен характер, те засягат сърцето и черния дроб, дихателната система и кръвоносните съдове. Втвърдяването на кръвоносните съдове¹, от което хората често умират преждевременно, се дължи на тия вътрешни смущения, които повреждат нервната ни система. Ето защо Христос има право да казва: „Не се смущавайте!“, т.е. „Избягвайте всички родове смущения!“.

Някой казва: „Не може да се избегнат тия смущения“. Питам: майка ти с думите *не може ли* те роди? Колко време мина, докато ти внушиха тези думи – *не може?* Ти първо се роди с плача – заплака пред майка си и ѝ каза: „Дай ми да ям, защото трябва да живея; трябва да работиш за мен“; това беше твоята първа за-

повед. Може да се възпроизведе един разговор между майката и детето. Детето казва: „Понеже ти обеща, че ще ме обичаш, че ще ме любиш, трябва да работиш заради мен. Ти си Любовта, аз съм животът, произлязъл от теб. Работи, защото искам да живея!“. Това са аргументи много намясто. Ако майката се смущава дали ще може да отгледа детето си, именно тя ще го прати на онзи свят.

Често смущенията стават причина да се образуват известни подпушвания на енергии, които текат в човешкото тяло: в сърцето, в ума, изобщо – в цялата нервна система. Човек е един акумулатор, или един кръстопът, където се преплитат милиони космически течения; той представлява един такъв възел. В математическо отношение аз си представям човека на Земята като една от най-сложните формули и всеки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всеки, който може да я преведе в геометричен израз, ще има представа за човека.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ви!“. Често смущенията внасят в нас един вид киселини и изгубваме най-хубавите си чувства за много маловажни работи. Когато идваме във физическия свят, ние си начертаваме план, който не сме в състояние да осъществим, нито пък е задача в живота ни. Например в някого може да се яви идеята да стане най-силният човек в света, затова трябва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, доколко един човек може да бъде силен? Доколко може да вдига тежести? Аз зная, че най-силният човек е бил американец и той можел да вдига два коня и едно конче; дали е имало по-силен от него – не зная. Казват: „Силен е той!“. Колко е силен? Да може да вдига два коня и едно конче – това сила ли е? Не, днес има машини, които могат да вдигат тежести, сто пъти по-големи от тия, които може да вдигне един човек. Значи ние имаме мащаб, по който можем да мерим силите си. Във физическо

отношение човек не може да се хвали със силата си, той е слаб. Това, с което може да се хвали, е духовната му сила – там трябва да настоява, там трябва да се развива. Силен ли е в духовно отношение, ще бъде силен и във всяко друго, а това е важното.

Идват смущенията. От какво произлизат те? От безверие.

Ще ви приведа един окултен разказ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказ не е истински! Не, той е действителен. Предполага се, че се е случило няколко хиляди години преди Христа, в Деветата династия на Египет. Тогава живял някой си знаменит адепт, наречен Муса-Бентам. Някои смятат това име за измислено. Не е, то е съществувало. Трябва да знаете, че нищо не е измислено – всичко в света съществува и не може да се измисли. Ако някой се наеме да измисли нещо, което не е съществувало и което не е казано от никого, аз още сега му давам 1000 лева. В света няма нищо ново, всичките неща съществуват.

И тъй, всички велики адепти минават един курс на посвещение и този Муса-Бентам трябвало да държи изпит за своето трето посвещение. Всяко посвещение е свързано с известен род сили, в които, като влезе, човек трябва да знае как да манипулира с тях; ето защо това бил тежък изпит. Ако го издържи, той щял влезе в един нов свят, да му се отворят нови пътища, да му се открият нови способности и чувства, чрез които ще може да вижда, а не да ходи слепешката; ще вижда реално и ще бъде един човек и на реалното, и на идеалното – на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Зад това реално има друго реално и т.н.

Учителят завежда своя ученик Муса-Бентам на една от най-опасните планински местности и му казва какви мъчнотии ще срещне. „Първата мъчнотия ще бъде следната: като вървиш по този път, ще срещнеш една голяма змия. Ако можеш да я победиш, ще про-

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

дължиш пътя си по-нататък, но ако не можеш, тя ще те нагълта и с теб всичко ще се свърши. Когато тази змия се приближи, ще видиш около нея да се върти един гълъб. В това време ще бъдеш смел – ще хванеш змията за врата и ще я удушиш, но не се бой!“ Тогава той му дава едно шише с някаква течност, която се нарича *елементът вуар*. „Ще вземеш тази течност и ще намажеш очите на змията, докато течността свърши. Щом свърши, силата на змията ще мине в теб и гълъбът ще тръгне след теб. Тръгне ли, ти си извършил своята победа.

По-нататък в пътя си ще срещнеш един от най-големите лъвове в света и ако не го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но когато го приближиш, ще срещнеш агне, което обикаля около него. Ти ще се хвърлиш върху лъва, ще го хванеш смело за ушите. След това вземи това шишенце – в него има друг елемент във вид на течност, наречена *ерун*, с течността ще намажеш очите на лъва. Като я свършиш, агнето ще тръгне след теб. Тръгне ли, победата е факт, ти си взел изпита и ще можеш да продължиш пътя си.

По-нататък ще срещнеш един черен бик – най-силния в света, с остри рога, и ако не можеш да го победиш, той ще те наниже на рогата си. Ще видиш как около него се движи една крина с жито и бикът я гледа. Ти ще го хванеш смело за рогата, ще намажеш очите му с течността *раун* и като свърши тя, ще видиш, че крината с житото ще тръгне с теб. Тръгне ли, значи ти си победил.

Най-после ще дойдеш до пределите на посвещението си, но ще трябва да влезеш през царската врата. Пред тази врата ще видиш да седи един страшен воин със сабя в ръка и ако можеш да го победиш, ще влезеш; ако не можеш, главата ти ще отскочи от раменете. Около този воин ще забележиш да обикаля една красива девица. Ти ще хванеш воина и с тази течност, наречена *амут*, ще намажеш очите му; когато

тя свърши, ще видиш, че красивата девица ще тръгне с теб – това показва, че победата е твоя и силата на воина ще мине в теб.“

Така са правили древните пророци, така са правили древните мъдреци, когато са искали да опишат тайните, скрити вътре в човека.

Сега ще ви оставя сами да помислите върху този разказ, но казвам: всички страсти, които бушуват в човешкото тяло, трябва да се победят по един или друг начин. Как? Като вземат участие всичките четири елемента: вуар, ерун, раун и амуит; имате ли ги, ще победите вашите страсти. Четирите елемента съвкупно представляват Вярата.

Елементите, с които се намазват очите на змията, на лъва, на бика и на воина, са гълъбът, агнето, крината с жито и красивата девица, които тръгват след нас. Колко струва една крина жито вие знаете. Какво струва светът без красива девица – и това знаете; нищо не струва. Знаете, че когато Бог постави първия човек в Рая, го заобиколи с най-хубави дървета, с най-сладкопийни птици, но на Адамовото сърце стана тежко, той плака дълго и най-после изказа една велика мъдрост – че без другарка не може. Какво ще прави сам в Рая, кой ще го утешава, с кого ще споделя? Бог, като чу тъгата му, направи му другарка – създаде Ева. Тъй казва преданието. Че е плакал Адам – това е вярно, понеже и днес плаче. Виждали ли сте мъж, който плаче? Казват, че гениалните хора не плачели. Да плаче човек не е слабост, това е израз на човешчина. Плачът е едно благородно чувство. Да плачеш, но намясто. Христос, един гениален човек, един велик човек, Син Божи Го наричат, и Той плака, и Той проля сълзи – защо, не можа ли без сълзи? Само един ангелски ум може да оцени колко струват тия Христови сълзи. Когато Христос плака, сълзите не паднаха на земята, ангелите ги събраха в едно шишенце. Тия сълзи представляват една ценна, лековита есенция. Той не плака много,

ДА СЕ НЕ СМУШАВА СЪРЦЕТО ВИ

предполагам, че паднаха около 10 капки от очите му, но тия капки са лековити – вече 2000 години светът се лекува с тях; те поддържат живота на цялото човечество, лекуват рани, измиват болки.

Вярвайте в Бога! В съвременната система на възпитание има една отрицателна страна – всички хора се запитват: „Защо трябва да вярваме?“. Трябва да вярваш, защото си слаб. Ще кажете: „Как, аз да съм слаб?“. Слаб си, разбира се. Ако някой от вас мисли, че е силен, нека не яде. Защо трябва да ядеш – защото си слаб. Като не ядеш три дни, отслабваш. Като не пиеш вода 5 – 6 дни, отслабваш. Следователно трябва да ядеш, понеже си слаб; трябва да пиеш вода, понеже си слаб; трябва да вярваш, понеже си слаб.

И тъй, за да се избегне тази слабост, трябва да вярваш, Вярата непременно трябва да имаш – тя е връзка, по която протичат Божествените сили в душата ни. Вярата е едно разположение на чувствата. Щом човек обърне погледа си към Бога, в него веднага започват да текат Божествените енергии, Божественият нектар на живота. Природата е много щедра, много благородна – тя дава в изобилие; не се изисква голяма философия, за да добиете тази благодат.

Хората мислят, че колкото по-учени стават, толкова повече придобиват дарби. Те придобиват повече критически ум и мислят, че Вярата може да се замени с разума. Разумът има своето практическо приложение във физическия свят, там играе роля, а Вярата се занимава с много по-висок свят от този на разума, тя е от друг характер. Не казвам, че разумът не е потребен, не казвам, че трябва да влезе в противоречие с Вярата, но казвам: ако вложите Вярата във вашия разум, той ще се усили още повече, т.е. смущението ще се премахне и вие ще придобиете онази мощна сила, която е потребна за вашето развитие.

Вие сте претърпявали онова душевно състояние, когато седите и мислите, че никой не ви обича, че сте

нещастен, че децата ви няма да се изучат, че мъжът ви не върви в правия път, че приходите ви са малко и т.н. Питам: в това ли седи същността на живота? Аз не мога да си обясня как е възможно ние, разумните хора, да живеем при едно Същество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислим, че То ни е забравило и че Неговото намерение е само да ни смущава и изтезава; не зная откъде е изпъкнала тази мисъл във вашия ум. Хиляди години са изминали, докато човешкият ум се изопачи и го срещаме в този вид, в който ни се представя днес. Ако в нас се ражда преплитане, то се дължи на съвсем други причини.

Ако си зададете въпрос защо трябва да се вълнува океанът, какво ще отговорите? Трябва ли да се вълнува? Да се вълнува 10 – 15 – 20 – 50 – 100 метра отгоре – това е необходимо, но да се вълнува от дъно – това не трябва да става. Вълнението е необходимо не само за водата, а и за въздуха, тъй че не трябва да се размътва целият океан, а само повърхността. Следователно, ако върху вашия живот дойдат смущения, те не са опасни.

Когато Христос казва да не се смущава сърцето ви, Той разбира това смущение, което измива основите на живота. Хората казват: „Няма Господ, животът няма смисъл“. Мислиш ли така, ти измиваш основите на своя живот, ти си първокласен глупец. Като казваш, че животът няма смисъл, питам: на какви факти се базираш – че къщата на Иван, на Петко, на Драган, на едикого си изгоряла. Затова ли животът няма смисъл? А ако те затвора в някой модерен затвор или ако те изпратя да живееш в гората, какво би предпочел? А ако те сложа в едно много добре украсено подземие, в което не прониква светлина, хубаво ли ще ти бъде? Всичко това е резултат на съвременната култура. Всички пътни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човешки изобретения са само начини за упражнение на човешкия ум, но не в това е смисълът на живота.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

Човек трябва да гради къщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия ум. Всичко, което прави, всички приспособления по земеделието или в каквото и да е направление, всичко служи за развиване на неговите способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я с пръчица, е последната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разреши всички въпроси на света? Това момиченце казва: „Мамо, виж моята кукличка!“. То мисли ли, че ще разреши задачата на живота? Мислите ли, че майката, като роди едно дете, ще разреши всички задачи на живота? Аз гледам как, като вземе своето дете на ръце, една майка казва: „Вижте моето детенце!“, сякаш в лицето на нейното детенце е изразен целият свят! Една овца също може да вземе своето агънце и да каже: „Вижте моето детенце!“; и една крава може да си вземе теленцето и да каже: „Вижте моето детенце!“; и една пчеличка може да вземе своята малка какавидка, и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка, но всичко това разрешава ли въпросите? Това са само упражнения в света.

Това не е подигравка в живота. Ако ние влезем в една йерархия на Същества от по-висока култура, които са завършили своя земен живот, с какво ще се похвалят те? Павел казва: „Аз ще се похваля с Господа, няма да се похваля със сина си, с дъщеря си“. Да се похваля с Господа – това е мощно; да се похваля с всички добри хора на Земята, а не с един човек. В лицето на своето дете една майка трябва да вижда милиони деца и да се радва на всички; радва ли се само на своето дете, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Ако умре това дете, тя ще каже: „Господи, защо така жестоко нарани сърцето ми – защо ми отне детето?“. Да се не смущава сърцето ви! Къде беше до вчера твоята дъщеря? Къде беше ти, преди да те роди майка ти? Къде беше майка ти, преди да се роди ней-

ната майка? А къде беше майката на майка ти? Вярващите трябва да си зададат този въпрос.

Някои от вас сте на правата посока, а някои казват: „Да се спасим само ние, вярващите!“. Не, не е така. В едно събрание, каквото е това, ние трябва да проектираме нашия ум, нашето сърце към всички онези, на които сърцата трептят; да обърнем умовете си към онзи велик Господ, Който е дал живот на всички; да се обърнем към онези Братя, които са завършили своето развитие, които изпращат Любовта си към нас и мислят за нас. С тия същества трябва да се свържем, с тях ще се похвалим, с множеството, а не с единството. И тук, на Земята, и там Горе, на Небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата, навсякъде мислят за нас. Ще попитате: „Как и на другите слънчеви системи мислят за нас?“.

Сега трябва да докажем на учените, че единственото най-щастливо място не е нашата Земя. Те казват, че Земята е градина, от която Господ ще насади цялата Вселена. Много голяма привилегия си давате, може да има друга планета, която да служи за разсадник на цялата Вселена. Не, нашата Земя е един скромнен разсадник на Божествения живот и тя се развива според условията, според степента на нейното състояние. Аз я разглеждам като един голям университет с множество стаи и малки и големи лаборатории; в тия стаи учат младежи от I, II, III, IV курсове.

Христос, като се обръща към Своите ученици, казва: „Да се не смушават сърцата ви!“. Между сегашните хора, млади и стари, геройство няма. Вие искате, където и да отидете в света, да ви окичат с лаврови венци, с панделки, като някои булки, да ви посрещнат с ръкопляскания, с ядене и пиене и да няма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще дойде на друго място, светът не е създаден само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой от вас досега е ял сладко? Следователно ние сме слезли в един свят, на който самата мате-

ДА СЕ НЕ СМУШАВА СЪРЦЕТО ВИ

рия, самите сили влизат в конструкцията на нашите ум и сърце и претърпяват една промяна. Ние трябва да разгледаме внимателно всички тия сили и за нас да отделим само ония от тях, които са ни потребни. Каквото печели всеки от вас, печели го най-първо за себе си, а после може да даде на свои близки.

Казва Христос: „Да се не смуцава сърцето ви!“. Най-важна роля в смущението играе внушението. Някой ви казва: „Вие не разбирате нищо от този въпрос“, друг ви казва: „Не разбирате нищо“, изредят се 10 души един след друг да ви казват, че не разбирате нищо от този въпрос. От кой? За Бога. И започват така: „Чакай аз да ти кажа своето мнение за Бога“. Е, какво е твоето мнение? От 2000 години християнският народ все разисква въпроса за Бога, и то това, което не е важно. Важно е, че Бог е Любов и Любовта ражда Живота. Христос носеше в света този Разумен живот, който даде тласък на една нова култура. Тази култура носи сплотяване между хората, тя внася в човека Вяра в себе си, в Божественото, както и в другите. Когато срещна някого, ме радва доброто, което виждам в него, а не мисля как да го надхитря, как да го изиграя. Да се радвам на благородството в човека – това наричам култура. Има една благородна черта в човека, според която той всякога може да постъпва справедливо.

Христос, като се обръща към учениците Си, казва: „Да се не смуцавате и да не смуцавате другите с вашите проповеди!“. Не говорете глупости, защото с това смуцавате другите! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Бог е Любов и тази Любов е разумна. В Божията Любов няма абсолютно никаква жестокост; ако съществува жестокост, тя се дължи на съвсем други причини и ще дойде ден, когато ние ще се подчиним на закона на Любовта.

Да ви обясня картинно как седи този въпрос. Ако един лист се откъсне от дървото и падне на земята, той ще има ли към дървото същите отношения, ка-

квито имат другите листа? Този лист е обезвереният. Всеки лист, който падне от дървото, остава при корена му. Щом изгубиш Вярата си, ти си един паднал от дървото лист. Ще се намериш долу при корена и там ще минеш една последователна метаморфоза: ще минеш през процеса на разлагане, на гниене, ще се всмукнеш отново от корените и после ще излезеш на повърхността като клонче, като лист или като цвят. Ако и тогава не запазиш своите отношения към дървото, пак ще се откъснеш от него и ще се намериш долу при корените. Казват: „Обезвериш ли се, ще паднеш от дървото“. Питам: каква философия има в този лист, който се е откъснал?

Цялото човечество представлява едно дърво, всеки от вас е лист на това дърво и забележете, че всеки човек сам може да откъсне себе си от този организъм. Никакъв вятър, никакви бури, никой не може да го откъсне, но той може да скъса нишките на своя живот. Каква философия има в този живот? Като дойдат ветровете, ще се търкаляш наляво-надясно; като те питат защо се търкаляш, ще кажеш: „Защото съм глупав“. Не, ти се търкаляш, защото не вярваш. – „Защо съм сиромас?“ Защото не вярваш, ти си долу при корените. Някой казва: „Аз съм паднал, какво да правя?“. Падналите хора не могат да се спасят така, както те искат, а по друг начин. Аз не мога да те взема и да те залепя на дървото, а трябва да минеш през една строга дисциплина. Когато сте на дървото, казвам ви: пазете се да не паднете от клоните! Не говоря за обезсърчение, но мнозина мислят, че като паднат, ще може да ги вземат като сух лист и да ги залепят. Не, сухите листа не могат да възкръснат. Веднъж паднало, това листо трябва напълно да се разложи. Ние виждаме същия закон и при човека – като умре, неговото тяло трябва съвършено да се разложи и втори път пак може да се прероди някъде.

ДА СЕ НЕ СМУШАВА СЪРЦЕТО ВИ

Някои не приемат, че човек може да се преражда. Не е въпросът дали може да се прероди, или не. Нещата, независимо от всичко, си съществуват в Природата. Той няма да бъде в същата форма, каквато е имал в началото, но ще се яви в нова. Няма да има първата форма на листа – защо? Защото навсякъде в Природата съществува голямо разнообразие. Вие не можете да намерите на едно дърво два листа, които да са подобни. Онези, които са ботаници, нека разгледат внимателно листата на едно дърво и ще видят, че всички се различават по нещо. Голямо разнообразие съществува в цялата Природа: някога може да си бил клон, обърнат на юг; втори път може да си клон, обърнат на север. Положението ти може да бъде всякога различно. Следователно все ще има една малка разлика във вашата форма, във вашите схващания, във вашите разбирания. При всяко ново явяване ти ще бъдеш същият плюс нещо ново. Тъй че при всяко заминаване и при всяко ново идване в човека се прибавя един малък плюс, нещо ново. Той ще има същото съзнание, плюс някакъв малък придатък към първото съзнание – това е красивото.

Сега главният въпрос е защо не трябва да имаме смущения. Понеже Писанието казва, че смущението е път към страха, щом човек започне да се смущава, страхът ще дойде, а щом дойде, краката на човека се удължават и той става бързоходец. Поставиш ли на изпит някого за неговите идеи, ще видиш, че той е неспособен да издържи. Следователно смущението, страхът създава една пертурбация в ума, той предизвиква пертурбация и в сърцето. Щом се смути умът, идва смущение и в сърцето и най-после волята – кормилото на живота, изгубва своето направление и човек започва да бяга. Бягането е много смешно, тогава човек изпада в комично положение.

Разказаха ми един случай, станал в Стара Загора още в турско време. Разнася се слух, че в Стара За-

гора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бяга. Удрят към Казанлък, нагоре към Стара планина, бягат – турска кавалерия ги гони; удължили се краката им, бягат. Връщат се после и какво виждат – никаква кавалерия не е минала през града им. Същото е и в духовния живот – и там краката на хората се удължават.

Христос казва: „Да се не смущават сърцата ви! Имайте Вярa!“ – това значи: имайте стабилитет! Ще вярвате в Бога, ще вярвате, че в Него няма измяна и промяна. Ще вярвате и в единственото, и в множественото число на Бога. Ще вярвате, че всички, които са вярвали в Бога, са завършили своето развитие. Ще вярваш, че по този начин и ти ще завършиш своето развитие и ще влезеш в това общо Братство. Това е красивото в света – да видиш добрите, умните хора и те да ти говорят. Аз съм срещал музиканти, на които сърцето жадува да чуят, да срещнат музикант, подобен на себе си; художници, чиито сърца също туптят да срещнат подобен на себе си художник; срещал съм и такива поети. Всеки иска да срещне равен на себе си и като се срещнат, един на друг си дават подтик. Като срещнете човек с Вярa, да си давате подтик във Вярата, а не да започнете да спорите има ли Господ, или няма.

Казвате: „Науката чрез своите доводи е доказала, че съществува Господ“. Много нещо е доказала науката! Тя дошла да доказва, че има Господ, а не може да направи човека безсмъртен. Ако е доказала, че има Господ, и ако ние действително вярваме в това, Любо-вта трябва да дойде в нас. Щом дойде, ще има вечен живот, а вечният живот ще бъде достояние за всеки.

Като не можем да разрешим въпроса, ние оставяме тия работи за другия свят и казваме: „Като отидем на другия свят, тогава ще ги разрешим“. Кой е онзи свят? Той е светът, в който Бог живее. Кой е онзи свят? Онзи свят е този свят. Този свят е една малка

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

проекция, един малък сектор от онзи велик свят, от онзи велик живот. А и ние може би сме една малка проекция от Бога. Учените, окултистите казват, че когато Господ направил света, оставил едно малко място празно и се чудил с какво да го изпълни. Най-после направил хората и ги оставил да живеят на Земята. Тъй щото Господ направил хората и за свое забавление, и за забавление на учените духове. Когато някои ангели, някои архангели нямат с какво да се занимават, те ще помилват хората, ще се забавляват с тях.

Казвате: „Как, ние за забавление ли сме?“. Да, за забавление. Ние сме играчка и за червеите, и за мухите, и за комарите, и за бълхите, за всички. Кой от вас е свободен? Кой от вас не е послужил за играчка на другите? Евреите едно време казваха: „Ние сме свободни поданици, никому играчка няма да станем!“. Те бяха цели 400 години под египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бяха условени да правят тухли на своите господари, а после казват: „Ние сме свободни!“. Казва им Христос: „Който прави грях, дяволът му е баща“. Щом мислите така, тъй е.

Ние трябва да осъзнаем Истината и да определим нашите отношения към Бога. Тази омраза, това неверие, което се е създало, всички тия отрицателни качества, които са се образували във вас, могат да се премахнат. Тогава ще дойде благородното във вас, ще можете заедно да заработите за Бога и няма какво да се лъжете. Аз ще дойда на нивата ви да работя, оттам мога да дойда в дома ви да помогна нещо и нищо няма да ви искам, даром ще работя. Това разбиране ще дойде, когато станем хора от съвсем друго естество, а не такова, каквото имаме днес. При сегашното си разбиране, при сегашния склад на мисли, това не може да стане. Кога може да стане? След като се новородим. Павел казва: „Ние няма да умрем, а ще се изменим“. Българите казват: „Всеки да бута в своята кесия“. Добре, и аз съм съгласен с тях, всеки да бута в своята

кесия, защо не? Преди всичко хората не са еднакво възпитани, не са еднакво родени.

Христос казва: „Вярвайте в Бога, вярвайте и в Мен!“; под *Мен* Той подразбира тия Разумни братя, които със своята мисъл живеят в нас. Забележете следния факт: когато трябва да извършиш нещо много велико в света, всякога ще настане една вътрешна борба в нас, ще дойдат разни видове мисли. Някой отвътре ще те съветва едно, друг – друго, трети – съвсем различно; един след друг ще се изреждат да те съветват как да постъпиш. Тази борба ще продължи няколко дни, някога и повече, докато най-последно решиш да постъпиш по един или друг начин. Най-последно Господ ти казва: „Избери най-доброто от това, което твоите братя те съветваха!“, ти избереш най-доброто и така постъпваш.

Вчера един ученик, който отива в педагогическата гимназия, ми разказваше за един урок на малките деца. Учителката казва на две момченца: „Божко, излез да рисуваш едно знаме!“; излиза Божко, рисува знамето и отива на мястото си. Казва на втория ученик: „Богданчо, я рисувай и ти едно знаме!“; излиза и той, рисува знамето, връща се на мястото си. Учителката пита другите деца: „Хубави ли са тия знаменца?“. Една от ученичките ѝ вдига ръка.

– Какво ще кажеш, Лалке?

– И двете знамена не са хубави.

– Излез тогава ти да рисуваш едно знаме!

Излиза Лалка, рисува и тя едно знаме. Казва ѝ учителката:

– Я виж сега твоето знаме хубаво ли е!

Отдалечила се Лалка малко от дъската, разглежда своето знаменце и веднага засрамена навела надолу очи. Защо? И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо от това на нейните две другарчета.

Така и ние някой път разглеждаме идеите на другите и казваме: „Тия идеи не струват нищо“. Прави

ДА СЕ НЕ СМУШАВА СЪРЦЕТО ВИ

сте, но като излезем и напишем или изкажем нашите идеи, виждаме, че и те не са от най-хубавите. Погледаме се и казваме: „И нашите не са хубави“, т.е. не са такива, каквито трябва да бъдат. Тогава в душата ни идва смущението и казваме: „Защо аз да съм толкова глупав? Защо да съм толкова невежа? Защо да не мога да се изказвам, да говоря?“. За да можеш да говориш, трябва очите ти да изпъкнат като на жаба. Затова трябва да се молиш на Господ. – „Защо аз не мога да мисля?“ Ще се молиш на Господ да се развие повече центърът отпред на челото ти. – „Защо не мога да си въобразявам?“ Ще се молиш на Господ да ти даде условия да се разшири челото ти. – „Защо Любовта ми към Бога е малка?“ Ще се молиш на Господ да ти даде условия главата ти да се издигне повече над ушите. Човек трябва да расте във всяко направление. Ще се молиш на Бога за всеки недъг, който имаш, и Той ще прати онези по-висши Братя при теб, за да те посъветват как да се поправиш.

Казва Писанието: „Ще бъдете съвършени, ще се стремите към съвършенство“. Всички смущения произтичат от факта, че ние мислим, че сме съвършени, а когато влезем в живота и видим своите слабости, веднага се смущаваме. И това не е вярно, всички сме много добри хора. Аз виждам навсякъде много добри наредби. Умни сме, но как? В сравнение с по-малките от нас същества. Една мравка е умна, но при мравките, не и при човека. Един вол е умен, но при воловете, не и при човека. И човек е умен, но при хората, при подобните си; ако се сравняваме с ангелите, не сме умни. При подобните си всички сме умни, как не. Хиляди, милиони, а и цели поколения мравки биха били готови да жертват всичкото си богатство и всичко, което имат, за да придобият поне един човешки пръст. Ако биха се събрали хиляди мравки, те не биха имали нито една хилядна от таланта, който един човек има. Аз уподобявам мравките на малки поточета и казвам: ако

бихте събрали всички тия поточета и образувате една река, тази река не би могла да обърне нито веднъж човешкото колело.

Какво богатство има в човешката душа, а ние седим, смущаваме се, не искаме да признаем тази Истина. Богати сме и чакаме. Какво? Да умрем и като отидем на другия свят, Господ да ни надари. Като умре, мравката пак си е мравка. Като умре, човек пак си остава човек, ангел не става; може да отиде между ангелите, но ангел не става. И мравките живеят между нас тук, на Земята, в къщи влизат, но хора не стават. Аз гледам – вкъщи идват мравки, обикалят около сладкото, пипат книгата; после обикалят около смокините, докосват ги, споделят заедно с мен, с мен ядат, но те не са културни хора, все мравки си остават. Така и ние можем да отидем на Небето, да докосваме сладкото, гърнетата на ангелите, но пак хора си оставаме. Правим толкова грешки със своето незнание!

И тъй, от всички ви се изисква Вярa.

Сега аз се обръщам към вас и ви поздравявам с 25-ата година. Днес Слънцето минава в северното полушарие. Северното полукълбо представлява емблема на Истината; то е емблема на едно друго слънце – сърдечното, което се намира в лявото ни полушарие.

Следователно в нас трябва да се зароди онова непреодолимо желание за свобода: свобода органична, умствена и сърдечна. С нея ние трябва да работим за всички. Всяка вечер, като си лягаме, трябва да проектираме мислите си към целия свят; трябва да проектираме мисълта си към Бога и когато Той усети, че ние действително вярваме в Него, ще подеждва за доброто на всички хора и за наше добро. Така работи Божественият закон.

Бог никога не насилва хората. Имайте предвид следното правило: ако ти затвориш кепенците на своята стая, Божествената светлина никога няма да влезе в стаята ти; друга светлина може да влезе, но не и тази

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

и твоите очи винаги ще останат затворени за нея. Отвориш ли кепенците, тя сама ще влезе. Следователно, щом се махне смущението, което подозрението поражда, тази светлина е в твоите очи. Ти се смущаваш дали този те обича, дали онзи те обича, дали синът ти може да завърши, дали мъжът ти ще бъде жив и т.н. Смущавате се за нищо и никакво.

Ще ви приведа един пример за един от учениците; името му няма да кажа и вие няма да ми връзвате курсур, че говоря за някого. Ще кажа нещо много хубаво за него. Преди години бях в град Б. Един от учениците се разболял, но много сериозно, викат го вече в онзи свят. Спрях се в неговия дом. Той е женен, има жена и деца. По едно време при мен уплашена, разтревожена идва неговата другарка и ми казва: „Моят другар отива вече, бере душа. Какво ще правя сама с тия малки деца? Дано Господ го помилва, че да поживее поне още 2 – 3 години, да поизрастат малко децата!“. Отивам при него, приближавам ухо до сърцето му, слушам. Аз имам много остро ухо. И какво чувам? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно! Отивам при жена му и казвам: „Твоят другар не отива на онзи свят. Този ученик сега е на правия път, утре ще бъде бодър и весел“. На другия ден вече кризата му мина, той се ободри и ми каза: „Никога в живота си не съм се молил тъй усърдно, както сега“. Този брат изпъди смущението от сърцето си, а сестрата се смути. Ето защо Бог казва на този човек: „Ти ще живееш не само още 2 – 3 години, още много можеш да живееш“. И действително, той и досега е жив.

Да се не смущава сърцето ви! Ще се молите и много усърдно ще се молите! Казвам: ние, съвременните хора, трябва да се срамуваме от смущенията си. Ще кажеш: „Защо да се моля?“. Ще се молиш като малките деца. Ще попиташ защо. За да се повдигнеш в душата си, да забравиш всичко минало, да дойде Божиата благодат в теб, да те очисти, да ти даде онази

радост, онзи мир, които ще ти дадат нова светлина, нов импулс за работа, за обич към хората, за всичко възвишено и благородно.

Казвате: „Но аз не съм разположен“. Оставете това животинско състояние на разположение и неразположение. Пита ме един накъде трябва да се обръща, като се моли – на изток, на запад, на север или на юг. Казвам му: представи си, че си в един затвор и оттам те извеждат, за да те обесят, но ще те бесят с краката нагоре. Ще се молиш ли? – „Ще се моля.“ Как? – „В каквото и положение да се намирам.“ Но представи си, че те обърнат с очите надолу – как ще се молиш? – „С очите надолу.“ Значи в каквото и положение да те поставят, ще се молиш, и то по всички правила: ще се молиш и с главата надолу, и с очите надолу, както намериш. При всички трудни положения в живота си човек трябва да се моли, да не го е срам.

И тъй, Вярa ви трябва. Аз не съм за онова лекове-рие, което хората считат за Вярa. Аз съм за онази искреност, за онази абсолютна искреност, която трябва да живее в душите на всички. Някой пита: „Обичаш ли ме?“. Аз държа на следното положение: като ви кажа, че ви обичам, в тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвам само думи. Като ти кажа, че те обичам, ти веднага ще кажеш: „Щом ме обичаш, дай ми 1000 лева!“. Добре, ето ви даже и 10000 лева. Ще кажете: „А, пипнахме го! Кажи ни сега, обичаш ли ни?“. Да, щом ти кажа, че те обичам, тогава и аз ще те питам обичаш ли ме, и аз ще ти кажа, че имам нужда от пари. Ще кажа на някоя сестра:

– Обичаш ли ме?

– Обичам те.

– Дай ми тогава 1000 лева.

Ще кажа на друга сестра:

– Щом ме обичаш, дай ми 1000 лева!

От всички поисквам по 1000 лева. Колко души сте тук? Около 400 – 500. Тогава, като взема от всички ви

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

по 1000 лева, ще станат около 400000 – 500000 лева. Мислите ли, че ако сега пусна една подписка помежду ви всеки да ми даде по 1000 лева, няма да кажете: „В такава проповед не вярвам“? Да се не смуцава сърцето ви! В такава проповед не вярвате, а вярвате в проповед без пари. Тъй е, прави сте, ако ви проповядвам без пари, това разбирате, но ако ви проповядвам за 1000 лева, ще се намерите в чудо.

Аз не искам да ви смуцавам, но казвам, че във вас трябва да има една вътрешна готовност. Като дойдем до Бога, в нас трябва да има вътрешна увереност. Божията дума да не правим на две! Онзи Божествен импулс, онези благородни чувства и желания, които се зараждат в душата ни, трябва да изпълним. Каквито и благородни чувства и желания да дойдат, изпълнете ги, те няма да ви костват много. Някой път може да ви костват 1000 лева, някой път – 500, някой – 100, а понякога може и 5 лева, дори и 5 стотинки – изпълнете ги!

Да се не смуцава сърцето ви!

Сега на първо място ще хванете змията; после ще хванете лъва, после – бика, и най-после ще хванете воина. Хванете ли ги, след вас ще дойдат гълъбът, после агнето, след него крината с жито и най-накрая – красивата девица. В мисълта ви веднага ще дойде младата мома. Не, под *младата мома* аз разбирам Абсолютната чистота, в която няма никаква скверност. Абсолютна чистота има, когато душата е девствена, чиста от всякакви пороци. Изпитвали ли сте какво нещо е да бъдете свободни от грях?

Аз бих желал поне за един ден или за един час да почувствате какво нещо е Чистотата, какво нещо е душата да се освободи от всички свои пороци и с един широк замах да разпери крилете си, да излезе от сферата на този земен живот, да се освободи от нейните окови и да погледне с очите на Онзи, чиято Велика Мъдрост е навсякъде и с която Той разрешава всички въпроси.

Не мислете, че Бог ще ни остави роби. Не, Той е решил да ни даде свобода, Той е, Който воюва за нас. Ние имаме един, Който воюва за нас. Има още мнозина, които воюват за нас – това са нашите Бели Братя, които са извадили своите ножове и силата е с тях. Те отдавна са хванали змията и гълъбът е с тях; отдавна са хванали лъва, намазали са очите му и агнето е с тях; отдавна са хванали бика, намазали са очите му и крината с жито е с тях; отдавна са хванали воина, намазали са очите му и младата, красивата девица е с тях, Чистотата е с тях. Те са ония Братя, от сърцата на които бликат Любов, Радост и Живот и благодарение на този техен импулс вие живеете.

Вие казвате: „Какво нещо е Христос?“. Христос е един колективен ум. Той съществува като единица, но същевременно е един велик колективен ум. Не е само това, че Христос е бил Син Божи, не само в единството ще Го търсим. Христовото Име не е само в единствено число, *Христос* представлява всички Синове Божии, от чиито души и сърца блика Живот и Любов. Всички Синове Божии са сякаш едно съединение, в което се проявява Бог.

Един ден и вие можете да бъдете Синове Божии. Не само един ден, но още в този час може да бъдете. Казвате: „Но не сме като тях“. Чудни сте вие! Всеки лист на дървото има своята важност – разбирате ли това? Всеки цвят, всеки лист, всяко клонче на Божественото дърво са еднакво важни; не е въпросът в големината им – това са служби, които всеки заема в света. Знаете ли каква е вашата служба? Като погледна един човек, аз виждам каква велика служба му е определил Господ и тази служба никой не може да му вземе. Службата, на която Бог ви е поставил, можете да свършите само вие, никой друг, и сте длъжни да я свършите – ето защо сте важни. Ако не бяхте важни, щяха да ви изхвърлят, но тази служба е важна и трябва да се изпълни, затова във всеки от вас трябва да има

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

един импулс да бъде честен, смел, да се не смуцава. Ще хванеш змията за врата, иначе тя ще те глътне; ще хванеш лъва за ушите, иначе ще те разкъса; ще хванеш бика за рогата, иначе ще те набодне; ще хванеш най-последно и воина, иначе ще ти отсече главата. Това е геройство.

Ще бъдеш смел, няма да се смуцаваш! Ще хванеш змията за врата, защото гълъбът е там. Гълъбът е емблема на Божествения Дух, той представлява невинността; при змията човек трябва да има невинност. Ще хванеш лъва, защото там е агнето. Агнето е емблема на кротостта, а при лъва човек трябва да има кротост. Ще хванеш бика за рогата, защото там е крината с жито. Житото е емблема на търпение; при бика човек трябва да има търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде по 100 грама сурово жито три пъти на ден, като го разделя на по 30 грама. Ще го дъвчете дълго, докато се сдъвче добре. Два часа след ядене на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпението. Най-последно ще хванете воина, защото там е красивата девица, т.е. чистотата.

И тъй, имайте невинност, кротост, търпение и чистота – това са качества на Вярата, чрез които се побеждават недъзите на този свят.

Казва Христос: „Вярвайте в Бога! Да се не смуцават сърцата ви!“. Вярвайте в Бога като единичен принцип, вярвайте и в мен, вярвайте и във всички ваши Братя, които работят за вас – тогава Божията Любов ще се излее върху вас и победата ще бъде на ваша страна, понеже тя е на страната на всички Синове Божии. Те ще господстват.

22 март 1925 г., София

В който град влизате

*И в който град влизате и ви приемат,
яжте, което ви предлагат,
и изцелявайте болните, които са в него,
и казвайте им:
„Наближило ви е Царството Божие“.*
Лука 10:8,9

Какво трябва да казва човек, когато го питат? *Наближило е Царството Божие*. Това е поетично изразение. Ако ви кажа, че е наближило изгряването на Слънцето, не подразбирам, че то е изгряло. Ако ви кажа, че пладне е наближило, не подразбирам, че е дошло, а че вече е близо. В това отношение човек трябва да бъде силен.

В какво трябва да седи силата на човека? Трябва да седи в неговия вътрешен живот, в неговото вътрешно разбиране на живота, в онова вътрешно схващане, в което да няма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнение, защото в Божествения свят, или в Света на вечната хармония, нещата могат да се изразяват по много начини, но всички са еднакво хармонични, еднакво се допълват. Вие може да изразите една музикална пиеса по много начини, но във всички има нещо общо – нейната музикалност. Една музикална песен не може да бъде песен сама по себе си, ако не е музикална – защо? Защото *песен и музикална песен* е едно и също. Значи между тоновете трябва да има едно вътрешно съзвучие, едно вътрешно съотношение, едно преливане. Навсякъде, във всички неща трябва да има преливане. Следователно всеки, който може да пее така, че да изрази нещо чрез пеенето, наричаме добър певец. Същото е и в закона на гово-

ренето – между всички думи трябва да има известно съотношение.

Ние, съвременните културни хора, мислим, че знаем да говорим. Като разглеждам понякога Писанието, тази свещена книга, или като разглеждам някои поетични творби, виждам, че поети, писатели и пророци са имали най-добри желания да изразят Божествено-то, но думите в съвременния език не са в състояние да изразят тези идеи. Нашият език не е достатъчно развит. Впрочем не само нашият език, но и който и да е съвременен език на Земята не е развит така, че да предаде тези възвишени идеи. За в бъдеще ние очакваме да имаме един език по-хубав, по-изразителен, в който сърцето ще има преобладаващо влияние.

В който град влезете. Град може да се образува само от разумни хора, иначе, ако няма разумност, ще се образува конгломерат – така, както между скалите има множество набутани частици, безразборно разхвърляни, и тези частици може да образуват цели градове. Не, под думата *град* разбирам съвкупност от разумни същества, събрани на едно място.

Казвайте: „Наближило е Царството Божие“ – това означава: „Наближиха онези условия, при които човешката душа може да прояви скритото в себе си“. Животът може да прояви скритата в него сила само при слънчевата светлина. Човешкият ум може да се прояви само при великите мисли. Да кажем, че в някоя страна се яви велик поет, велик художник или велик музикант; какво значение ще имат тези велики хора за тази страна – те ще ѝ дадат велик подтик. Не говоря за обикновените свирци, за обикновените музиканти; не говоря за обикновените художници, за обикновените писатели и поети. Аз говоря за необикновените писатели, художници и музиканти – към тях трябва да се стреми човек.

Сега вие, които сте на Земята, може да кажете: „А аз мога ли да бъда един велик поет?“. Можете, защо

не? Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бъдете велик поет. Великият поет не представлява нещо единично, поетът не е една нишка. Например как определяме човешката сила, в какво седи тя? Допуснете, че аз ви връзвам с една нишка, с едно конче, но това конче се скъсва. Казвам: силата ви е по-голяма от едно конче. След това ви завързвам с две кончета, но и те се скъсват. Казвам: силата ви е по-голяма от два конеца. След това ви връзвам с три, четири, пет и повече кончета, но вие скъсвате всички. Казвам: силата ви е по-голяма от тези конци. Най-после ви връзвам с 1000 конци и тях вече не скъсвате. Казвам: хилядата конци са по-силни от вас. Ние можем да увеличим тези конци на 10000 и повече, за да опитаме силата ви. Някой казва: „Аз имам Вярa“. Питам: на колко конеца се равнява – на един, на два или на три и повече? Вие вярвате, че можете да се излекувате от обикновена треска, но като дойде тифусната епидемия, вашата вяра не може да ви излекува. Казвате: „Не може“.

Такива факти имаме с Мойсей, когато се явил при фараона. Изпрати го Господ да избави еврейския народ, но му каза: „Аз ще ожесточа сърцето на фараона и той няма да пусне евреите“. Мойсей си мислеше, че само като каже една дума на фараона, той веднага ще пусне евреите. Отиде при него и той го попита:

- В чие име идваш?
- В името на Йехова.
- Е, на колко хора Той е Бог?
- Той е Бог на Авраам, на Исаак, на Яков.
- Такъв Бог между нас не зная, ние имаме по-силни богове и на това основание не мога да пусна Израил.

Мойсей се почуди как е възможно това. Тогава хвърли своята тояга пред лицето на фараона и тя се превърна в змия. Фараонът веднага извика своите мъдреци и каза: „Ще видиш, че и моите мъдреци имат

не по-малко знание от теб“. Дойдоха те и наистина превърнаха тоягите си в змии, но змията на Мойсей се обърна и нагълта змиите на всички мъдреци. Фараонът каза: „Ти можеш да си вървиш, с такива фокуси аз не пускам израилския народ“. Мойсей пристъпи към четирите чудеса, които и мъдреците направиха, но най-после фараонът призна, че Мойсей има повече знания. Той се постара по един или друг начин да подкупи Мойсей, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, го подкупваше със сребро, с какво ли не; предлагаше му да остане в Египет, но Мойсей каза: „Не, аз съм пратен от Йехова, за да изведе израилския народ“. Упорит човек беше Мойсей и след като направи последното чудо, фараонът каза: „Пуснете този човек, защото, ако седи още в Египет, ще направи цялата земя пуста“.

Следователно, като дойде Божественото, човек трябва да му се подчини. Понякога ние се ожесточаваме на Божественото в нас – казва фараонът: „Няма да пусна израилския народ!“ – „Не, ще се подчиниш!“. Така е и с всички хора. В теб има един благороден импулс да схванеш нещата, да се подчиниш, но си казваш: „Не, аз имам известни възгледи, известни схващания“. Идва обаче Божественото във вас, идва Мойсей; той е страшен човек – като направи своите чудеса, цялата земя опустоши. Най-после ти се решава да дадеш ход на Божественото, на благородното в себе си и тогава идва спасението на твоята душа.

Казва се в прочетения стих: „В който град влезете, казвайте, че е наближило Царството Божие!“. Казвам: Царството Божие – това са великите условия, приготвени за човешката душа. Един от основните закони на Царството Божие е, че всички граждани в него имат еднакви права, еднакви задължения. Значи този велик идеал, който сегашните хора усещат в себе си, този стремеж към нещо велико, е Божественото, това е Царството Божие. Например някои искат да бъдат

поети. Аз съм виждал как мнозина младежи, като влязат в гимназията или като се запишат в университета, между многото свои занятия отиват постоянно да се упражняват да пишат поезия. Като им дойде вдъхновението, напишат си нещо и после един на друг си го четат. Някои от тях са отлични произведения, някои са детински, но всеки мисли, че е написал нещо ценно. После, между тези ученици и студенти има и художници, и музиканти, и др. Когато учителят им преподава урок по аритметика, някои от тях се занимават с други неща – рисуват неговия образ. Някой нарисува образа на учителя си и после го предава на съученика си, пита го: „Прилича ли на учителя?“. Учителят преподава урок, решава задача, а той си рисува. Друг път учителят преподава друг урок, а някой ученик си пее, съчинява си нещо по музика. Пита го учителят: „Защо вдигаш шум?“, а ученикът си мисли, че съчинява нещо много важно. Така постъпват учениците със своите учители и професори – един си пише поезия, друг си рисува, трети си съчинява нещо по музика, а професорът преподава. Понякога става така, но трябва да има смисъл в тези действия.

Не е лошо, че всеки човек иска да се прояви, но в това проявяване трябва да има смисъл. Питам: ако водата извира, какъв е нейният стремеж? Да протече. Ако дървото пониква, какъв е неговият стремеж? Да расте. Ако човек се ражда на Земята, какъв е неговия смисъл в живота? Все трябва да има един конкретен смисъл. Казвам: извор, който извира, без да тече; дърво, което никне, без да расте; човек, който се ражда, без да мисли, и човек, който умира, без да издъхне; свещеник, без да служи на Бог, поет, без да пише, художник, без да рисува – има ли смисъл във всичко това? Някой казва: „Е, аз рисувам наум“. Човек, който рисува наум, и отвън ще рисува; човек, който пее в душата си, и отвън ще пее; който служи на Бог в душата си, и отвън ще служи – такива са великите закони. Значи наближило е Царството Божие.

За кого е Царството Божие? За разумните души. Тази идея трябва да се схване добре. Мнозина очакват един по-добър живот извън Земята, но какъв смисъл ще има този живот, ако няма никакви отношения към настоящия? Всички казват: „Ние трябва да се освободим от този живот и да влезем в другия“. Всички казват, че този живот е лош. Питам: в какво седи лошото на този живот или в какво седи доброто в него? Лошото и доброто са наши схващания. Ако ние сме добри и ако нашите отношения един към друг са добри, казваме, че животът е добър; ако нашите отношения един към друг са лоши, казваме, че животът е лош. Но какъв е животът сам по себе си?

Представете си какво ще бъде положението на едно агне, което се изгубва някъде в гората и попада между вълците – как ще го посрещне това вълче общество? Как мислите, ще му кажат ли „Добре дошло“, ще му постелят ли, ще му дадат ли храница? Всичките вълци ще се зарадват, но каква ще бъде тяхната радост? Всеки ще каже: „И на мен малко от това агънце“, всеки ще иска по една малка частица от него. Добре дошло ли ще бъде? Всеки вълк ще иска да приеме цялото агънце вътре в себе си, но като не може, ще иска да вземе поне частица. Това приемане ли е? Добре, да вземем обратния случай – изгубва се един вълк някъде из гората и попада в едно стадо овце, отива им на гости. Тези овце ще го приемат ли? Не, всички ще се разбягат, не дочакват дори да го видят. Щом го видят, всичките удрят на бяг, само някои, по-смелите, ще му тропнат с крак, ще кажат: „Защо си дошъл?“. Всички овце ще се разбягат, нито една няма да го приеме – защо? Защото овцете са изгубили вяра във вълците. Следователно, ако ние изгубим вярата си в хората, имаме вече отношенията на овцата към вълка, а ако в нас има тази алчност – каквото видим, да го вземем само за себе си, всеки да има дял – ще се намерим в положението на агнето между вълците.

Всяка система, всяка религия, всяко учение, които съществуват в света, имат висока задача. Казвате: „Какво е предназначението на религията, какво е предназначението на християнството, на будизма?“. Всички се питат каква е целта на християнството. Свещениците трябва да си дадат отчет по този въпрос. Каква е целта на будизма? Всички ще спорят помежду си. Кой е правият? Не, конкретно трябва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде един будист на гости, какво трябва да ти каже? Един будист не трябва да се различава по нищо от теб в твоето вътрешно верую, в твоето стремление към Бог. Всеки будист е християнин. Не мислете, че ако поискате да изтълкувате будизма, ще намерите много голяма разлика. Думата *будист* има почти същото значение, каквото и думата *християнин*.

Едно време, когато Буда е тълкувал своето учение на хората, условията са били малко по-различни от тези, в които е живял Христос. И Буда, както и Христос, препоръчва на хората да се примиряват със страданията. По кой начин? Да се слееят с Бог – това е, което те наричат *да влезем в нирвана*. Някои питат: „Как да живеем в нирвана?“. Да се живее в нирвана значи да се изгуби индивидуалният живот. Да, човек трябва да изгуби своя индивидуален живот. Когато 10 – 20 малки рекички влязат в една по-голяма, изгубват ли своя индивидуален живот? Изгубват го. Те го изгубват външно, привидно, но съществуват вътре в голямата река. После, когато тази река се влее в морето, съществува ли? Съществува. Човек, като изгуби своя живот, съществува ли? Съществува. Има едно условие, при което той може да запази своята индивидуалност. В това условие има три метода, чрез които може да добие своето безсмъртие: трябва да бъде изразител на Висшата Божествена Любов, която е носителка на живота; за да се прояви този живот, той трябва да има Мъдрост и Истина.

Това са отвлечени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трябва да има между Любовта, Мъдростта и Истината. Ще взема за пример водата. Водата има три състояния. Едното е течното – то е нормалното, естествено-то ѝ състояние. Отляво имаме твърдото състояние на водата, т.е. замръзването ѝ, отдясно имаме въздухообразното. Значи водата може да стане твърда, като изгуби своята температура, може да стане и въздухообразна, като я увеличи. Е, в какво седят тези два живота, в какво се проявява животът между света на течната материя и в какво – между света на твърдата материя?

Представете си, че имате вода, а нямате твърда почва. Казвате: „Най-важното нещо в света е водата“. Добре, приемам това, но представете си, че нямате почва – къде ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате живот в себе си. От Божествено гледище животът е подобен на водата – нищо повече. Такава е аналогията. Каквото е отношението на водата към твърдата почва и към въздухообразната материя, такива са и отношенията на Любовта, Мъдростта и Истината в живота. Любовта е естественото състояние на водата в живота, Мъдростта представлява твърдото ѝ състояние, а Истината представлява въздухообразното състояние. Следователно, за да може водата да се прояви, трябва ѝ и твърда, и въздухообразна материя. Тя проявява своите качества само в твърдата почва, понеже там растат всички семенца; като прониква през почвата, постоянно ги полива, но в течното си състояние може да засегне само техните корени. Следователно прахът върху цветята не може да се изчисти от тази вода, необходимо е част от нея да се превърне в пара, да се охлади във въздуха и във вид на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цветовете от натрупалия се по тях прах. Но не всичката вода може да се превърне в пара и не всичката може да се превърне в лед – закон има за това.

Като срещнете някой мъдър човек, вие казвате: „Този човек е голям мъдрец и като такъв, на него Любов не му е необходима“. Не, Мъдростта излиза от Любовта, Мъдростта е едно състояние на Любовта – нищо повече. Истината е пара, която се получава от водата при изпаряването ѝ – значи Истината е едно състояние на Любовта, пара. Мъдростта е вляво, Истината е вдясно.

Това вътрешно разбиране е необходимо за вашия ум, за да можете да си съставите една ясна представа за вътрешните наредби на вашия живот и да го направите такъв, какъвто трябва. Крайната му цел е да принесе онези плодове, които са необходими за вашето повдигане. Аз не искам да считате, че ако отидете при някоя каца с мед, погледнете и близнете малко с пръст, това е живот. Да ви кажат, че това е мед, и после да ви лишат от това благо – това не считам за живот. Не е въпросът само да близнете от меда, но вие имате право да го употребите.

Казано е в стиха: „В който град влезете, казвайте, че е наближило вече Царството Божие“. Сега всички седите и чакате. Аз ви казвам: наближило е за вас Царството Божие! Вие казвате: „Ще дойде ли Христос?“. Аз ви казвам: Мъдростта е за вас. – „Ще има ли някой да ни учи?“ Казвам: Истината е за вас. – „Има ли някой да ни даде тази Свобода?“. Това е неразбиране на нещата. Истината сама по себе си носи Свобода, Мъдростта сама по себе си носи устой вътре в човека, а когато дойде Онзи, Той ще ни научи. Кога ще дойде Той? Когато възприемем Царството Божие в себе си; щом го възприемем, тогава ще дойде и Господарят на това Царство. Да възприемем Бог в себе си е една от най-великите Истини в света, това е един от най-великите моменти в живота ни. Всички същества в света, от най-дребните до най-великите, не желаят нищо друго, освен да ги посети Господ за един много кратък момент. Да ви посети Господ само за една минута или

даже само за една секунда – това е най-великият момент за душата ви и това посещение, колкото и кратко да трае, казано на ваш език, ще ви държи топло през цялата вечност, докато светът съществува.

Сега ще ви приведа един пример, за да обясня една от своите главни мисли. В миналото, още в предисторически времена, съществували две царства, две раси: едните били хора светещи, а другите – тъмни, хора на тъмнината. И едните, и другите обаче били еднакво умни и мъдри. Царят на светещите хора се казвал Ормузд-Дей, а царят на черните – Ариман-Таад. Това е митология, останала в персийското учение.

В царството на Ариман-Таад съществували всички най-фини, най-усъвършенствани оръжия и всякакви задушливи газове. Там имало големи ограничения, навсякъде владеел ред и порядък, но редът и порядъкът на онези наши съвременни изделия, редът и порядъкът на онези колелета, които се движат във фабриките. Там всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде под зъбците на тези колелета – той да му мисли! Хората от царството на Ормузд-Дей се ползвали с пълна свобода.

Между тези две царства имало постоянни войни, но нито едните, нито другите могли да победят. Всичките най-усъвършенствани оръжия, които поданиците на цар Ариман-Таад успявали да изобретят, щом влезели в царството на Ормузд-Дей, се превръщали в пара; всичките им коне, колесници, картечници – всичко се разтопявало, превръщало се в пара. Тогава те имали хиляди пъти по-усъвършенствани от тези картечници, които сегашните културни хора имат; сегашните са играчка на тогавашните. Някои мислят, че само сега има такива оръжия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждаме какви големи огньове, какви силни електрически токове има по небето. Те са употребявали тези токове, които и днес могат да се прилагат.

Някои от вас казват: „Какво трябва да правим?“. Ще работите според правилата на поданиците на Ормузд-Дей, ще превръщате всички вещества във въздухообразни и лъчеобразни – нищо повече. Това е силата на праведния. И Христос на едно място от тази глава казва: „Ето, Аз ви изпращам като агнета между вълците, не вземайте нито тържик, нито друго нещо в себе си!“ – защо? Защото ще ви оберат, а така, като нямате нищо, няма какво да ви обират; като имате, щом ви срещнат разбойници, ще вземат всичките ви неща. Тръгнете ли със скъсани дрехи, със скъсана шапка, със скъсани обувки като най-последен бедняк, като ви видят в този вид, ще кажат: „Беден е, оставете го да си върви!“; ако тръгнете с един модерен цилиндър, с най-хубави дрехи и обувки, ще кажат: „Спрете този, има какво да се вземе от него!“.

Днес хората не могат да разберат, че се намират в една неприятелска страна, и казват: „Защо трябва да се отрека от богатството си?“. Ще се отречеш и отгатак ще минеш. Смъртта е царството на Ариман-Таад. Когато умираш, вие сте в тяхното царство и те ще вземат всичко. И тогава Христос казва: „Превърнете се“. В какво? Превърнете се в едно въздухообразно вещество. Така беше и с Христос – хванаха Го и Го заковаха на кръста. Същите тези поданици на Ариман-Таад Го съдиха. Пилат² беше един от техните членове, еврейските свещеници също бяха негови поданици. Те произнесоха смъртната присъда, но какво стана после? Христос им даде тялото Си, но възкръсна. Той се превърна в какво? Превърна материята на тялото Си в лъчиста, минаваше през врати и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римските закони не можеха да хванат Христос, Той веднага изчезваше, ставаше невидим и те питаха: „Накъде отиде?“. Нагоре. Лошото е, че сега Христос и нагоре, и надолу, навсякъде отива. Сега поданиците на Ормузд-Дей приготвят една атака на този свят. Знаете ли каква? Те вече са приготвили

своите батареи и ще ги пратят към този свят; ще превърнат всички във въздухообразно състояние и изведнъж ще освободят света от неговите грехове. Всички вие, които ще минете през този Божествен огън, ще освободите душите си и ще бъдете свободни от робство. Ние казваме: всички хора ще трябва да преминат през този огън.

Наближило е Царството Божие.

Царството Божие е едно въздухообразно състояние, което трябва да премине през нашите сърца, през нашите умове, през нашите души. Велик народ е само онзи, който има такива хора, такива поети, които могат да казват: „Наближило е Царството Божие“. Запитайте който и да е писател, който и да е поет дали има друг, по-широк живот от този; те ще ви кажат: „Не, няма друг живот освен сегашният“. Нима днешният ден е най-важен? Не, не е най-важен, не е и най-голям. Следователно, колкото повече отиваме на север, толкова повече се увеличават дните и като дойдем на Северния полюс, имаме най-големия ден. Аз знам, че имаме дни, много по-големи от тези на Северния полюс. Има места в Космоса, където Слънцето грее милиарди години наред, има и места, където, като залезе веднъж, с милиарди години е все нощ. Как бихте си обяснили всичко това, ако се намирахте в един свят, където денят е дълъг милиарди години? Представете си само едно слънце, което е 75 милиона пъти по-голямо от нашето, а нашето е един и половина милиона пъти по-голямо от нашата Земя, и тази земя се огрява от това голямо слънце – каква представа бихте имали за всичките неща тогава? Представете си, че Разумни същества от това слънце дойдат на нашата Земя. Ще има ли тогава караница между хората? Няма да има. Писанието казва за тази земя: „Веселих се на тази обитаема земя“. Има в света една обитаема земя, в която поданиците на цар Ормузд-Дей, или Чедата Божи, ще могат да живеят.

И така, сегашните вярващи хора трябва да изработят своите възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросът до нашите външни вярвания – не е въпросът за външната страна на православието, на евангелизма, на католицизма, на будизма или на каквото и да е друго верую. Въпросът се отнася до вътрешната страна на живота. Не е въпросът да бъдем българи, французи, германци или каквито и да е – това е външната страна. Има един вътрешен въпрос, който трябва да реши всяка душа, понеже след 20 или 30 години вие ще се измените, ще влезете в новите условия на живота и отсега трябва да изучавате небесния език.

Някои ще кажат: „Когато дойде Христос, ще ни научи“. Когато дойде Христос? Какво е това разбиране? Христос казва на Своите ученици: „Идете и проповядвайте Евангелието на целия свят и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“ – тогава защо Го очаквате от Горے? Според сегашните схващания на религиозните хора Христос и светиите са на Небето. Кой е тук тогава, само грешните хора ли? Когато Христос казва на учениците Си да отидат и да проповядват Евангелието, какво означава това? – „Да отидат да проповядват само на грешните хора, които са тук, на Земята.“ Тогава на кого ще проповядваме и кой ще проповядва? И действително, според това разбиране, ако глупавите хора останат да проповядват, само глупави работи ще се проповядват.

За всеки от вас, който иска да се посвети на това Учение, казват: „Той не е правоверен“. В какво седи правоверието? Нека имаме една норма за правоверие. Кой е правоверен? Според мен правоверен е този, който не отнема живота на другите хора, на подобните си; правоверен е този, който носи светлина на подобните си; правоверен човек е този, който носи свобода на подобните си. Под *подобни* разбирам всички същества, в които има съзнание. В някои неща няма съзнание – един изсъхнал клон например няма съзнание в себе

си. Ако отрежеш клон от някоя лоза и видиш, че от него текат сълзи, значи в него има живот. Разумният лозар казва на тази пръчка: „Ти ще върнеш своите сокове към корените и тогава ще проектираш своя живот в останалите три пръчки, които аз оставих на лозата“.

По този начин аз съм дошъл до следното заключение: всеки поет, всеки музикант, всеки художник е сбор от велики души. За да се прояви един велик поет, необходимо е хиляди гениални души да се съберат на едно място; за да се прояви един велик художник, трябва хиляди разумни, гениални души да се съберат на едно място; за да се прояви един велик музикант, трябва хиляди разумни души да се съберат на едно място и да се изразят чрез него; за да се прояви един велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат в него. Някои отделят Христос, разглеждат Го като нещо отделно. Не, Христос е съвкупност на всички разумни души. И когато се казва в Писанието, че за обръщането на една грешна душа към Бог наставя голяма радост между ангелите, какво се подразбира? Че Христос прави тясна връзка между душите. Кой са ангелите? Всички онези разумни души, които живеят заедно с Христос. Голяма радост наставя между всички души, когато някой грешник възприеме Учението на Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега мнозина от нас се запитват: „Обича ли ме Христос?“. Този въпрос ми се вижда много чуден. Когато Слънцето изгрее и аз обърна гърба си към него, за да ме грее, намясто ли е въпросът дали то ме обича? Щом грее, обича, разбира се. Отворил съм една книга на слънчевата светлина, чета я и питам: „Дали ме обича Слънцето?“. Щом се ползваш от неговата светлина и можеш да четеш книгата, обича те, разбира се. Всяка възвишена и благородна мисъл, която прониква в твоя ум; всяко благородно и възвишено чувство, което прониква в твоето сърце, и всяко възвишено и

благородно желание, което прониква в твоята душа, това е Христос, Който прониква. Той е един възвишен колективен Дух, един колективен импулс. Това не си ти. Фактът, че казваш: „Аз направих това, аз написах това стихотворение“, е дяволското в света. За да напишеш стихотворението, ти изяде четири кокошки, изпи три килограма вино, изяде една хубава баница. Добре, като казваш, че ти си го написал, направи го без кокошките, без виното, без баницата. – „Не мога.“ Тогава признай това и кажи в себе си: „Аз, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение“. Това е Учението.

Трябва да знаете, че сегашното християнство дължи своя живот на живота на онези хиляди мъченици, които са се пожертвали за доброто на другите. А сега хората се спират и казват: „Кой е праведен?“. Праведни са само тези, които са пожертвали своя живот за другите. Ние трябва да признаем това и да не мислим, че сегашният живот, който имаме, е наш. Не, ние дължим своя живот на другите. Някой казва: „Аз имам право да мисля както искам – не съм ли свободен?“. Да, братко, но ти трябва да знаеш, че си само един конец от цялото въже – ти дължиш своя ум, своите мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагат.

Не мислете, че във Великото Бяло Братство има някакви амбиции като нашите. Не, когато някой замисли да напише нещо, веднага много Бели Братя се събират около него и казват: „Чакай да му помогнем!“. Те се радват на всяко нещо, което излезе от перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Някой път нарисуйте картина и мислите, че е най-гениална. Не, не е така, в бъдеще ще пишете, ще рисувате, и то все по-хубави и по-хубави неща. На Земята ще пишете и ще рисувате красиви човеци, а на Небето – красиви ангели. На Земята ще пишете човешка поезия, на Небето – ан-

гелска. На Земята ще рисувате човешки картини, на Небето – ангелски. Аз говоря само за поезията и художеството, но има още хиляди и милиони работи, с които може да се занимавате.

Сегашните хора не могат да се убедят, че на Небето има работа за всички души. Те казват: „Аз не мога да бъда поет, художник или музикант – тогава какво ще бъда?“; изредят още няколко такива поетически работи и най-после заключават: „Е, тогава работник ще бъда, ще стана един обикновен работник“. Но знаете ли, че и най-обикновените работници в това велико царство на Ормузд-Дей са по-велики от всички наши най-велики философи и поети? Какво ще кажете за това? Всеки от тях може да напише нещо много по-красиво и велико, отколкото една строфа, която би написал най-великият поет тук, на Земята, а те заемат такова скромно положение и знаят, че във вечността има ред условия, при които човек може да се прояви. Има един закон за това, но ти ще чакаш своето време – няма да бързаш.

За всяка душа Бог е определил един момент, когато трябва да се прояви, и за този момент тя трябва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоят ден, когато ще ти кажат: „Излез да се проявиш!“ – и тогава всичкото Небе ще се прояви чрез теб. Готов ли си за този момент? А сега ще излезеш някъде на сцената, ще издекламираш едно стихотворение от Вазов или от когото и да е и ако не можеш да го издекламираш добре или ако го забравиш, ще ти кажат: „Слез от сцената!“. Но когато издекламираш това, което Небето иска чрез теб, тогава и ти ще останеш доволен от себе си, и другите ще останат доволни от теб. Следователно всеки от нас трябва да бъде готов за този велик момент. Той не е само за нас, но и ангелите се приготвят за него. Когато Бог обедини всички в едно цяло, тогава ще дойде часът да се проявите, тогава ще дойде вашият ден.

Някои хора обичат да се обличат добре, да имат хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но все още не знаете какво е хубавата дреха. Някоя дама казва: „Булчинската дреха е хубава“. Не, ще дойде ден, когато ще облечете най-хубавата дреха, която ще ви задоволи: един ден Бог ще ви даде най-хубавия ум, най-красивото сърце, най-разумната душа; тогава духът ви ще се облече в най-красивата дреха и така ще излезете на сцената. Това засяга малко вашето тщеславие и вие казвате: „Хайде да видим!“. Не, ще дойде ден за всички съвременни хора, когато ще бъдат облечени в Божествения живот. Това трябва да бъде в нас като един импулс. Всички трябва да казвате: „Наближило е вече Царството Божие!“. Между хората трябва да има мир. Ние казваме: „Ние сме против оръжията, не употребяваме никакво оръжие“. Да, няма да употребим оръжие като днешните, но ще употребим друго. Какво? Нашето оръжие е такова, че когато срещнем един убит човек, ние го въздигаме, ние го възкресяваме.

Ще ви приведа пример за един духовник, който много обичал каймак, но жена му била по-голяма любителка на каймака от него, та докато той се наканал да хапне, жена му го изпреварвала. Цели 30 години той сам си квасил млякото, но щом се приготвело, жена му веднага успявала да обере каймака. Един ден той взел гърнето с подквасеното мляко, занесъл го в църквата и там го заключил, но жена му и там успяла да го намери – отключила църквата и обрала каймака. За да прикрие постъпката си, взела с пръст малко от млякото и намазала мустаците на иконата на свети Никола – да изглежда, че свети Никола изял каймака. Върнал се свещеникът, потърсил млякото, намерил го, но каймакът пак липсвал. Погледнал и видял на мустаците на свети Никола следи от мляко. – „А, казал той, не се надявах на теб, свети Никола! Цели 30 години ти служи и ти да ми изядеш каймака! Повече няма да ти служи.“

Забягнал из света с цел да намери лесен начин да се прехранва и да яде каймак, свободен от жена си и от свети Никола. Обаче свети Никола искал да му даде един добър урок, тръгнал след него като старец и го запитал:

– Накъде отиваш, синко?

Разправил му свещеникът своята история:

– Бях религиозен човек, но обичах да си похапвам каймак. Жена ми постоянно го изяждаше и аз скрих от нея гърнето с млякото в църквата, но в мое отсъствие свети Никола го изял, затова аз се отказах да му служа повече и забягнах и от него.

– Е, случват се такива работи, грешни са хората – казал му старецът и тръгнал с него.

Наближили едно село. Старецът казал:

– Остани с мен.

Отишли в една къща и свети Никола запитал:

– Имате ли някое болно дете?

– Имаме.

Влязъл той вътре, прегледал детето, поискал едно корито с топла вода и започнал да го къпе. Като го измил, нарязал го на части: корема му, краката, извадил очите му, отрязал ушите – изобщо, нарязал го като някой хирург. След това взел всяка част от тялото му и я поставил на нейното място. Детето изведнъж възкръснало, оживяло.

Свещеникът, като гледал всичко това, казал си: „Ето една много лесна работа; ще мога да постъпвам така и аз и лесно ще си изкарвам каймака“. На другия ден той казал на стареца:

– Старче, аз бързам, имам малко работа, та ще те оставя.

Той искал да отиде в друго село, сам да лекува и по този начин да си изкарва пари за каймак. Свети Никола му казал:

– Добре, синко. Когато се намериш в някакво затруднение, повикай ме, аз ще дойда.

Разделили се и свещеникът отишъл в съседното село. Влязъл в една къща и попитал:

– Имате ли някое болно дете?

– Имаме.

Влязъл вътре и започнал да го лекува така, както видял от стареца – нарязал го на части, наредил всяка част на нейното място и зачакал детето да се съживи. Чакал, но частите не се залепвали, детето не се съживявало. Той се намерил в затруднение и скоро извикал свети Никола. Старецът наредил частите на детето, възкресил го и казал: „Трябва да знаеш, че свети Никола не яде каймак“.

И ние, съвременните хора, сме от тези, които искаме от Господ това-онова и като не ни го даде, отказваме се от убежденията си и казваме: „В нищо не вярвам вече, отказвам се от Бог, всичко в този свят е празна работа“. Не, това е заблуждение. Кое е вярно тогава? Има нещо вярно в този свят. Има едно дълбоко убеждение във всяка душа – то е убеждението за Царството Божие. Казвайте: „Наближило е в нас Царството Божие!“. И сега, и преди 2000 години Христос е проповядвал и казвал: „Идете, проповядвайте Словото Божие. Аз ще бъда с вас до скончание века“. И казва се в друг стих: „Ако вие пребъдете в Мене, и Аз ще пребъда във вас. Където бъдете събрани двама или трима души в Мое Име, и Аз ще бъда между вас. И каквото попросите в Мое Име, ще ви се даде. Тогава Аз и Отец Ми ще направим жилище във вас“. Вие може да тълкувате тези стихове по един или друг начин, по който Бог се изявява на Своите избрани. Един велик музикант се изявява само на своите избрани, на своите способни ученици. Великият художник, поет или скулптор се изявява само на своите способни, на своите най-даровити ученици, на обикновените – не. Следователно, ако ние сме готови да пожертваме своите живот, сили и здраве, както и всичко друго, за Господ, ще бъдем в състояние да претърпяваме всички мъчности и страдания в този свят, без да се усъмним в Бог.

В нас има една възвишена и благородна душа. Защо да се съмняваме в Бог? Кой е причината за всички страдания, които съществуват сега в света? Бог ли е причина, или ние сами? Кой е причина за онези вътрешни страдания и терзания? Казваме, че дяволът ни мъчи. Как може да ни мъчи дяволът? Или ние се мъчим, или дяволът ни мъчи. Когато някой момък се влюби в някоя мома, кой го мъчи? Дяволът ли го мъчи, та плаче? Не, той сам се мъчи, иска нещо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби в окото на своето сестриче и поиска да му го извади, намясто ли е тази любов? Ако другото братче се влюби в другото око и каже: „Дай да го извадя“, това намясто ли е? Какво ще стане със сестричето? Ще ослепее. После пак идва братчето, иска ухото, след това – другото. Защо? Защото се е влюбило в него. Оставете тази любов, която заробва хората; тя съществува в света, вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената Любов, която създава живота, трябва да имате едно определено понятие.

Божествената Любов не създава противоречия в живота. Засега постъпвате по човешки, но когато Божественото дойде във вас, то ще внесе Божествената Любов, която ще ви направи силни, мощни, ще направи вашите мисли устойчиви. Непременно трябва да имате тази Любов в душата си! Тя започва със следното. Дойде например при вас някой ваш брат и ви прочете две строфи, които е написал. Влезте в положението му, зарадвайте се, сякаш вие сте ги написали! Вие слушате недоволни, казвате: „Защо да не съм аз!“. Някой е направил една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте: „Защо да не съм аз!“ Някой е придобил някакво наследство – зарадвайте се за него! Някой се е облякъл хубаво – зарадвайте се за него! И една птица може да бъде по-хубаво облечена, отколкото ние. Това е вътрешното безкористие, което всеки християнин трябва да храни в себе си.

Ние трябва да почитаме мислите, чувствата и желанията на своите братя като наши собствени; да бъдат за нас така свещени, както са и нашите. А сега? Дойдем до някой православен или евангелист, или будист и веднага казваме: „Той е антихрист“. Защо? Защото не е в Православната църква – сякаш Христос е влязъл в Православната църква, сякаш в нея свещениците не се бият с кадилниците! Че кой свещеник служи на Бог без пари? Ще кажете: „Напада ни!“. Не, покажете вие вашето учение, покажете вашия Учител! Покажете вашия идеал пред света! Нека не се позори Христос! Не ви нападам аз, но вие скверните Христовото Име. Каквито и да бяха евреите, те поне почитаха Мойсей, а вие с каква почит ще се похвалите днес? С какво се почита днес Христос между християнските народи?

Казва се в Евангелието: „Не противи се на злото! Ако те ударят от едната страна, дай си и другата! Любете враговете си! Да възлюбиш ближния си както себе си! Да възлюбиш Господ Бог твой с всичкото си сърце!“. Всичко това изпълнено ли е? Щом дойде да се каже една Истина, казват: „Истината е горчива“. Не, аз не казвам, че Истината е горчива, според мен Истината е нещо сладко. Когато аз говоря на хората за Истината, говоря едновременно и за Любовта, и за Мъдростта, и за Правдата, и за Доброто, и за мира – между хората трябва да съществуват тези добродетели. Ти можеш да бъдеш французин, англичанин, германец, българин или какъвто и да е, но какво ти пречатства да живееш с всички хора любовно? Даже и с едно агне, и с една кокошка, и с едно дърво нищо не ни пречатства да живеем по човешки. Между едно дърво и теб има връзка. Това дърво някога може да ти бъде полезно. Това, че някое същество е животно или растение, се отнася само до външната страна на въпроса, до формата; това са само външни отношения. Външните отношения, формите трябва да се изключват. Важното е вътрешната връзка.

Казвате: „Има една Православна църква“. Радвам се, нека има една Православна църква, но нейните богомолци трябва да имат сърца чисти като най-бистрите извори, а не мътни. Аз зная, че бистрите извори идват от дълбоко, а мътните – от плитките места. Следователно, ако има светлина, нека бъде най-хубавата светлина, от която човешките очи да не ослепяват. Човек може да ослепее даже и при слънчева светлина, ако гледа дълго време към Слънцето. Има една Светлина, при която не можем да ослепеем.

Казва Писанието: „Наближило е Царството Божие“. Тогава във всички трябва да се събуди само една велика идея. Къде са нашите братя? Къде са нашите сестри? Питам как ще си обясните следното противоречие: един човек до вчера ви е величал, до вчера ви е любил, а утре се обръща против вас и говори най-грозните, най-скверните неща – същият човек ли е той? Не е същият, има множество на съзнанието. Онзи ваш приятел, който ви обичаше и който живееше в това тяло, изчезва и сега в същото тяло идва да живее друг, който ви мрази. Той е от царството на Ариман-Таад и може да ви припише такива престъпления, каквито не сте и сънували. Аз зная много такива случаи. Случва се някой да каже на един мъж: „Знаеш ли, аз видях жена ти с еди-кого си на разходка“ и изведнъж космите на този човек настръхват. Жена му някъде в университета посещава лекции, учи, а той се безпокои. Питам: как е възможно такова съмнение? Това човешката душа ли е, която може така да се прояви?

Чудя се как може човек така да изопачи фактите. Аз зная много свещеници, които съзнателно изопачават Истината. Това не са свещеници, не са светли духове, не са поданици от царството на Ормузд-Дей. Един човек, който може да ми снесе главата, един човек, който може да ми извади сърцето, един човек, който може да се подиграе с мен, аз не считам за свой брат, нито мен може да считате за ваш брат, ако и аз постъпвам така.

Аз считам за брат този, който може да ме извади от тинята. Ако аз извадя една жена от тинята и за да я извлека оттам, я прегърна, а тя после говори лошо за мен – казва, че съм я прегръщал, питам: тази жена спасена ли е? Щом допуска, че с нея се върши престъпление, тя лесно се подкупва. Заслужава ли спасение? Не, тя пак отива в тинята, не е спасена. Аз се чудя на хората при тези им прояви. Това наричам множественост, но имам и друг термин за това: сродна двойственост на човешкото съзнание. Това не е Божественото. Щом в съзнанието на един човек има раздвояване, щом той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие във вас, ще има само една мисъл. Това значи да познаваме себе си.

Понякога чувстваш, че в теб се яви нещо странно, излъжеш себе си и при това казваш: „Интересът ми диктува да постъпя така“. Не, ти ще отхвърлиш този интерес. Това не си ти, нищо повече. Този твой интерес ще те погуби. Знай, че Любовта идва само от Бог. Уверен ли си, че е Любов, когато някой ти казва, че те обича? А ако аз те любя като един вълк, тогава? Ако е въпрос за Любов, нека бъде истинска Любов, нека ти говори с езика на Любовта. Всички вие трябва да проповядвате: „Наближило е Царството Божие!“. Нека тази Любов бъде между братята, нека бъде между приятелите, нека бъде между вярващите, нека бъде между всички и навсякъде!

Някой казва, че бил роден от Бога. Чудни са тези хора, които казват, че са родени от Бога, а нямат никакви плодове. Какво ще бъде, ако някой казва, че е роден от Бога, а родените от него са вълчета? Не, Христос е казал преди вековете: „Дървото се познава само по плодовете си“. Всеки човек се познава по своите дела; всеки човек се познава от своите чувства, по възвишеното и благородното в него. Ние не живеем за хората, а живеем в един Божествен свят, пред лицето на онези наши Братя, между които един от пър-

вородените е Христос. Говоря ви за Христос, понеже Него познавате. Христос е израз на Любовта, на абсолютното безкористие. Да бъдеш християнин значи да бъдеш абсолютно безкористен – нищо повече. Нямаш ли това свършено безкористие, не можеш да бъдеш християнин, може само да носиш името християнин. Абсолютно безкористие и пълна Любов! Да любиш Бога с всичкото си сърце, да любиш ближния си като себе си и да любиш враговете си – това е християнското учение.

Чудни са постъпките на съвременните хора. На мен ми разказаха случаи от църковните събори. Там някои са казвали: „Човек, който се гнуси от вино и от месо, да се изхвърли от църквата!“ . Това са гръцки разбирания. Не е латинската раса, която може да донесе на света една по-висока култура. Римляните не донесоха никаква висока култура, те оставиха само едно римско право, което внесе насилието в света. Единственият народ, който носи сила, е саксонската раса. В него моралните чувства са силно развити, но за в бъдеще ние желаем да имаме един народ, в който моралните чувства да бъдат още по-силно развити.

Христос казва: „Проповядвайте, че е наближило Царството Божие!“.

Сега в целия свят се образува едно ядро от хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сърби, турци, черни, а и всякакви, които образуват една нова раса в света, един народ с по-други схващания от сегашните, с друг морал. Кой групира всички тези хора? Ормузд-Дей, или ще кажем, че Христос ги групира, или закона на Любовта, или Великият Божествен закон ги привлича, за да се опознаят и работят заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги привлича, е все едно. Най-после аз казвам: българите могат ли да дадат един контингент от такива хора? Могат. Нека всички благородни хора от Православната или от Евангелската, или от Като-

лическата църкви, нека всички свещеници и владици излязат на сцената! Не е въпросът за този, за онзи. Нека всички излязат, нали всички са християни? Това е Христовото учение – да се проповядва Любовта.

Това Учение е обзело целия свят и ако българите не изпратят там свои поданици, ще изгубят. Името на онези народи, които изпратят там свои поданици, ще се запише в това Велико царство, а на онези, които не изпратят, името ще се зачеркне и от тях помен няма да остане. Казва Писанието още преди хиляда години: „Онези народи, които не служат на Бог, нямат никакво бъдеще“. Следователно трябва да има един вътрешен морал, един вътрешен живот, който може да сплоти този народ.

Всеки народ е като един организъм. Кое е най-видното в човека? Главата. Кое е най-красивото? Лицето. Кое е най-изразителното? Очите. Кое е най-подвижното? Ръцете и краката. Значи на първо място е човешката глава. Глави трябва да имат съвременните християни! Казва Писанието: „Глава на Църквата е Христос“. Църквата – това е тялото на Христос, а всички хора съставляват членове на тази Църква. Значи от главата идва всичко. Така че онези идеи, онези мисли, които проникват в Църквата, те са същинските.

Казвам: остават ви три неща, които трябва да внесете в себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трябва да растете. Радвам се, че сте новородени, но казвам: трябва да израснеш, братко, още повече. Някой казва: „Аз съм работил“. Радвам се, братко, но още повече трябва да работиш. – „Аз съм писал.“ Още повече ще пишеш. – „Аз съм рисуval.“ Още повече ще рисуваш. Всички вие трябва да се стремите да пригответе вашето бъдеще. Има един славен момент, за който трябва да се пригответе. Радвайте се за вашето бъдеще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете един умен човек, нека ви причини радост;

когато срещнете един красив човек, нека ви причини радост; като срещнете един човек с характер, нека ви причини радост! Щом видим нещо хубаво, нещо добро, нещо възвишено и благородно, в каквото и да е отношение, нека ни причинява радост.

Казва Писанието: „Молете се един за друг, да ви се изцелят всички недъзи!“. Единство трябва сега на хората: единство в Любовта, а това единство е множество; единство в Мъдростта, а тази Мъдрост е множество; единство в Истината, но тази Истина е множество; единство в Правдата, но тази Правда е множество; единство в Добродетелта, но тази Добродетел е множество. В цялото това множество хората трябва да помогнат на себе си, трябва да помогнат и на другите. Това е, което Христос е донесъл в света, това е, което се проповядва и сега.

Наближило е Царството Божие.

Това Царство Божие сега е пред вашия праг и ако доброволно не отворите вратата, един ден тази врата ще стане въздухообразна, къщата ви ще стане въздухообразна и вие ще останете без стаи, без врати и прозорци. И тогава Истината може да дойде за вас, но тази Истина няма да ви ползва. Доброволно трябва да пожертвате всичко за Царството Божие.

И така, в който и град да влезете, кажете: „Наближило е Царството Божие!“.

29 март 1925 г., София

Ръката съблазнява

*И ако те съблазнява ръката ти или
ногата ти,
отсечи ги и хвърли ги от себе си:
по-добре ти е да влезеш в живота
хром или клосен,
а не с две ръце и с две нозе
да бъдеш хвърлен във вечния огън.*

Матей 18:8

Ако те съблазнява ръката ти – вие ще намерите този стих някъде в Евангелието. Нашата ръка може ли да ни съблазнява? Възможно е. Всяка вещ, всеки предмет, всяка сила или всяко тяло, които ние владеем, може да ни съблазнят, но тази съблазън може да произведе една неприятност или едно нещастие за нашия живот.

Преди повече от 40 години синът на един български свещеник, някъде из Варненско, в село Николаевка (едновременната Хадърча), имал свой пистолет, или, както го наричат турците, чифте – като тези, с които си служат военните. Една вечер той взел пистолета си и го напълнил с големи, едри куршуми. Посред нощ обаче станал, извадил ядрата от пистолета и го напълнил със сачми. Сутринта изсипал и сачмите, оставил само дрипите и го сложил на пояса си. През деня отишъл на купището, или, както го наричат, хорището, и там се скарва с момците. За да ги наплаши, той извадил пистолета си и го насочил срещу тях. Щракал, но пищовът не хващал. Сложил тогава дулото на пистолета пред устата си, за да види какво има в него, и духнал, но като духнал, пищовът този път изгърмява – в устата му. И какво станало? Очите

му изпъкнали, станали големи като на жаба, лицето му се обезобразило като на някой канибал. Този млад момък не умря, той се излекува, но през целия си живот помни съблазънта на своя пицов.

Следователно всеки човек, който има ръка, която го съблазнява, тя е неговият пистолет. Ръката е израз на разумното в човека, само разумните хора имат ръка, само разумните хора имат огнестрелни оръжия, само те могат да ги носят. И боговете имат огнестрелни оръжия. Понеже човек минава през големите светове, минава за голям, иска да се мери с боговете, затова и носи оръжия. Трябва да посетите някоя културна страна, да сте на мястото на някой от тези великани, или, както ги наричат, безстрашните, т.е. да сте на мястото на онези, които от нищо не се страхуват, които са над всичко, за да видите как бихте се чувствали. Ако питате българина какъв е, той ще ви каже, че е от безстрашните, които от никакво оръжие не се боят, но я да започнат да падат ония гранати от оръдия около него, ще се види колко е от безстрашните. Да му мисли този, който е близо до гранатите! Питам: в какво седи красотата на човешкия живот – в разрушението ли, или в съграждането; в лъжата ли, или в Истината; в Мъдростта ли, или в глупостта; в Правдата ли, или в неправдата?

Съвременните хора казват: „Самата Природа така е наредила нещата“. Действително, така ги е наредила, но ако за всичко, което става в света, казваме, че Природата го е наредила, аз съжалявам тази Природа. Ако наистина е наредила всичко, което става в света, хората с право искат да я завладеят и право е понятието им, че могат да я завладеят. Това не е Природа, това е произвол, анархия, хаос. Под хаос се подразбира нещо неорганизирано.

Всички съвременни философски системи започват все от хаоса – те искат да докажат, че някога в пространството е съществувал хаос, безпорядък, и от

този безпорядък е произлязъл порядъка. Турците казват: „Ела, синко, да видя, какъв е умът ти, какво е твоето схващане за живота“. Това значи, че от големия безпорядък на яйцето е излязло пилето. В това нещо няма никаква философия. Пилето е излязло от самия порядък на яйцето. В този видим, най-голям безпорядък, или хаос, както го наричат, седи най-големият порядък. Учените казват, че от безпорядъка в пространството е започнала да се събира материята. Не, тази материя никак не се е събирала, нямало е откъде да се събира, тя е била събрана.

За устройството на съвременния свят и за материята трябва да имаме малко по-различно схващане. Ние имаме съвсем други разбирания за материята и за нейното устройство, за елементите и за цялата Природа изобщо и те са различни от тези, които съвременните учени имат. Засега съвременните хора ще минат с тези елементи, които имат и познават – защо? Защото според сегашните разбирания днешните теории в химията например са един костюм, с който са облечени елементите; те могат да бъдат облечени със син, черен или сив костюм, както могат да бъдат облечени и самите хора. Онзи Петко или онзи Драганчо, с какъвто и костюм да ги облечеш – със син, черен или сив, все същите ще си останат. Не е там същността на нещата.

Някои казват: „Знаеш ли каква е последната теория?“. Каква е последната теория на науката – не зная, но зная каква е последната мода. Зная, че хората носят фракове, които отзад са разцепени; зная каква е последната мода на женските шапки – като ги нахлупят, свършено закриват челото си; зная, че според последната мода обувките са толкова остри отпред, че приличат на рогата на воловете. Зная още последната мода на какво – на ланците, които носят съвременните хора. В турско време носеха толкова големи и дебели кордони, че човек можеше да се обеси на тях, а днес са толкова тънки, толкова деликатни, че едва

един паяк може да се окачи на тях. Казват: „Деликатни са, защото култура има в хората“.

Ако ръката ти те съблазнява.

Ако твоят неразумен живот те съблазнява и ти дава едно криво разбиране, една изкривена теория, чрез която твоят ум, твоето сърце и твоята воля се заблуждават, хвърли тази теория, тя не ти е потребна. Ако ти имаш една мярка в живота си, чрез която, като мериш, не можеш да измериш своята къща и като викаш някой майстор и той, мерейки с твоята мярка, оставя половин метър разстояние до гредите, защо ти е тази мярка да ти създава беля на главата?

Ако ръката ти те съблазнява, отсечи я!

Всяко нещо, което ни съблазнява, трябва да се отхвърли. Разумният човек не трябва да се съблазнява от нищо. Онзи, който се съблазнява, е своенравно дете; според мен е некултурен, прост, невъзпитан човек. Той е човекът, в когото няма никаква Любов; той е човекът, в когото няма никаква Вярa; той е човекът, в когото няма никаква Надежда; той е човекът, който се съблазнява от всичко. Следователно всяка съблазън трябва да се изхвърли. Откъде? От нашия ум. За да бъде силен, човек не трябва да се съблазнява. Дотогава, докато се съблазнява, той е слаб, не може да расте и да се развива. Всяка съблазън е велика спънка в правилния развой на човешкия ум и на човешкото сърце. Между всички съвременни учени виждаме да става една пертурбация – едни доказват едно, други доказват друго и се чудят, най-после, как е възможно всички да наблюдават нещата под микроскоп, а едни да виждат едни неща и да ги доказват по един начин, а други да виждат други неща и да ги доказват по друг начин.

Сега съвременният учен свят е разделил хората на два лагера: едните казват, че в Природата има разумност, а други казват, че няма никаква разумност. Последните твърдят, че единствените разумни същества

в света сме ние, хората, които създаваме своите теории, и според това всеки, който живее съгласно тези учени теории, ще прокопса. От толкова хиляди години хората живеят според теориите на своите учени – прокопсаха ли? Нима египтяните не живяха според теориите на своите учени? Прокопсаха ли? Нима асирийците не живяха според теориите на своите учени? Прокопсаха ли? Нима индийците не живяха според теориите на своите учени? Прокопсаха ли? Нима гърците, римляните не живяха според теориите на своите учени? Прокопсаха ли? Нима съвременните учени не живеят според теориите на своите учени? Дотогава, докато съществуват теории и хипотези и хората се ръководят от тях, светът няма да прокопса. И всеки човек, на когото животът е пълен с хипотези и теории, е една празна катуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бих казал празна тиква, още по-добре щях да изразя мисълта си. Мисля, че вие сте толкова благородни, няма да се обиждате от този силен израз; той не се отнася до вас, а само до онези, на които главите са пълни с теории и хипотези. Предполагам, че вашите глави не са пълни с теории и хипотези, следователно това не се отнася за вас, няма защо да се обиждате.

Аз искам да обясня защо хората страдат. В съвременния свят всичкото нещастие седи все в тези теории и хипотези. И във веруюто на хората има хипотези: хипотезата за Бог, хипотезата за Духа Божи, хипотезите за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката душа, за човешката кръв, както и за самия човек – всичко това са все хипотези. Къде е този човек, кажете! Ще отговорите: „Този, когото виждаме да ни говори, е реалният човек“. Хубаво, утре той се стопи като лед – кажете, къде ще намеря реалният човек?

Ние вярваме в хората, но кога? Докато не съществуват, вярваме в тях, но когато започнат да съществуват,

уват, вече не вярваме. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вярваме в нея. Но утре, когато ледът се стопи, казваме, че е изчезнал. Не, самата вода е станала лед, минала е от едно състояние в друго – нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледът е едно хипотетично нейно състояние. Кога се е образувал ледът в света? Когато Земята е изгубила естествената топлина на полюсите си. Следователно от липсата на топлина по полюсите на Земята се е образувал ледът. Един ден, когато Земята придобие тази си естествена топлина, ледът ще изчезне и помен няма да остане от него. Питам ви: тогава къде ще търсите този лед? Ще го търсите във водата. Водата считам за символ на живота, защото животът се намира в такова състояние, в каквото е и водата. Думата *вода* не е българска. Тя не може да се преведе. От какво произлиза, от *вади* ли? Не, тя е една от много съдържателните думи, която не може да се преведе на български език, няма такъв превод.

Но да оставим сега откъде е произлязла думата *вода*, защото ще дойдем до хипотези, а те са опасни. Следователно разумният живот не трябва да допуска никаква хипотеза, никаква теория! Като казвам, че разумният живот не трябва да допуска хипотези и теории, не разбирам, че те абсолютно не трябва да съществуват. Не, нека животът си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всяка теория и хипотеза може да води към известна Истина, но това е само едно приготвление. Какви са последните теории и хипотези за живота – можем да спорим.

Каква е последната теория и хипотеза за произхода на човека, как е произлязъл той? Учените ни убеждават, че е произлязъл от една много малка клетка. Тогава слушайте, аз ви доказвам, че всички слънца във Вселената са произлезли от един микроскопичен

атом. Ще ми повярвате ли? Как така на тази първична клетка ѝ е дошло наум да построи човека? Казват: „Това е едно съвпадение, едно съчетание на нещата“. Не, това са хипотези и съчетания на този учен.

Други учени ще дойдат да ни доказват разумността на Природата. Как ще я докажат? С ред хипотези и теории. Ние трябва да престанем да се занимаваме с доказване на нещата. Влизаме в една нова област. Досега сте учили изкуството да доказвате нещата и вече го знаете. Всяка жена може да докаже на мъжа си, че месото, което е купил, не е хубаво. Как? Като му го сготви, без да го кълца. Той започва да го дъвче, но не може да се справи с него. Тя му казва: „Нали ти казах, че това месо не е хубаво?“. И наистина, то може да бъде от някой 15-годишен вол или от някоя стара свиня. Тя му казва: „Нали ти казах, че трябва да купиш по-крехко месо?“. Мъжът казва: „Е, като бях при касапина, той ми доказваше, според своите теории, че този вол е млад. Пък и аз имам свои теории“. Да, но ти, като го ядеш сега, доказваш, че този вол е стар. Как? Като го ядеш и не можеш да го сдъвчеш хубаво. Какво заключение може да се извади от това доказателство? Че старото месо мъчно се дъвче, а младото – лесно. Какво доказахте изобщо с това? Че месото или се дъвче, или не. Сега аз казвам: слушайте, дъвчете една крехка круша – тя е винаги млада, никога не остарява. В крушите има едно свойство – че никога не остаряват, те винаги са млади, все на по шест месеца. Аз не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плод, който винаги е само на 5 – 6 – 7 месеца, повече не може да седи. Значи крушата е винаги млада, тя не може да бъде на повече от една година. В плодовете вие винаги можете да бъдете сигурни, те не могат да бъдат на повече от година. А като кажем, че са пресни, означава, че са само на по 1 – 2 – 3 месеца.

Ако в нашия разумен живот влязат тези досега съществуващи теории и хипотези, той ще бъде стар

живот – на разрушени форми. Например аз често съм засягал въпроса за частната собственост, но интересно е как са го разбрали някои от моите ученици. Например един от тях отива в дома на някой брат, който има чувал с орехи, и започва да си взима постоянно от тях – яде си свободно и казва: „Няма вече частна собственост“. Ако няма частна собственост и ядеш от този чувал, то и всички други трябва да ядат от него – та именно това е частна собственост! Този ученик, като изключва частната собственост за другите, сам влиза в нея. Като обсебва чувала, той я признава за себе си, а за другите – не. Ако не признавам частната собственост, трябва, като имам нещо за себе си, да дам и на другите да ядат от него. Идея трябва да има човек при отхвърлянето на частната собственост от себе си. Щом е привилегирован, а за другите не признава тази привилегия, това не е правилна философия. Следователно, ако постъпваме и разсъждаваме по този начин, ние ще разпределяме неправилно богатата, които Бог ни е дал.

Тогава някой ще попита: „Как трябва да се живее според това Учение?“. Всички трябва да живеем разумно, според изискванията на тези велики закони, чрез които животът е нареден. В този свят Бог всичко е промислил за нас, основните неща за живота са промислени: от какво се нуждае умът е промислено; от какво се нуждае сърцето е промислено; от какво се нуждае тялото – всичко е промислено.

Следователно човек трябва да намери това, което е промислено за него. Той ще употреби своя живот така разумно, както постъпва бащата на онзи млад момък и на онази млада мома, когато им поръчва нови дрехи при някой виден шивач или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще ѝ каже: „Ще отидеш при еди-коя си шивачка, за да вземеш дрехите, които ти поръчах“; после ще каже на сина си: „Ще отидеш при еди-кой си шивач, за да вземеш дрехите,

които ти поръчаш“. Това е благовъзпитан баща. Защо не остави шивачката и шивачът да донесат дрехите на сина и дъщерята в дома им? Ако шивачът и шивачката дойдат да донесат дрехите, освен че ще трябва да им се заплати за работата, трябва да им се заплати и трудът, който ще направят, като ги донесат. Той казва: „Аз не разполагам с излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете“. Синът и дъщерята ще кажат: „Какъв скъперник е нашият баща!“. А вие? Да, вие сте от благородните. Щом баща ви е скъперник, и вие сте скъперник; щом баща ви е глупак, и вие сте глупак. Някой казва: „Баща ми е такъв, онакъв“. Ти нали излезе от него?

И сега някой казва: „Светът е много глупаво устроен“. Щом светът е глупаво устроен, и ти си първокласен глупак. Ако Природата е глупава, и ти си глупав, нищо не ти вярвам. – „Безумен е светът.“ Щом светът е безумен, ти си два пъти по-безумен – така разсъждаваме ние. – „Не, аз съм учен.“ Добре, покажи своята ученост! Какво си показал на света? Написал си едно съчинение за някой бръмбар, за някой микроб. Какво показва микробът? Може ли хората да се ваксинират така, че никога да не умират? Днес децата до известна възраст ги ваксинират, но въпреки това все умират. Учените искат да ни кажат, че са намерили някакъв серум, който, като се впръска в кръвта на детето, то придобива имунитет, приспособява се към тази болест и не се заразява от нея. Въпреки това ние виждаме как децата умират именно от тази болест, срещу която има изнамерен такъв серум. И сега всеки човек, който не ваксинира детето си, е извън границите на науката, той се счита за ретрограден. Да, но това не е наука. Аз бих желал, след като поставят инжекция на някое дете, след като го ваксинират, да може да живее още приблизително 500 години. А сега, след като направят една инжекция на детето, след 5 години то умира. Това не е наука, това са хипотези на лекуването, това са теории на лекуването.

Ако те съблазни ръката ти, отсеци я и я хвърли навън!

И тогава дойдат някои и ме питат: „Трябва ли да се лекувам?“. Казвам: не, ти не трябва да се лекуваш. – „А какво трябва да правя?“ Трябва да живееш разумно, съгласно Божиите закони. Ако можеш да пречистиш своя ум, да внесеш в себе си солидна мисъл – да мислиш, че Божественият свят е разумен, чист, че извън сегашния проявяващ се свят съществуват множество Разумни същества, които са много близо до теб, ти ще живееш съгласно Божиите закони. Висшите Разумни същества могат да ни се изявят всякога.

За изяснение на своята мисъл ще приведа един пример. Знаменитият Учител на Индия Кришна³, който сега е станал почти божество и който влиза и в троеличието на индийската теология и философия, живял на Земята в плът и кръв. Той имал един възлюблен ученик. Един ден ученикът казал на Учителя си: „Учителю, аз те виждам като един обикновен човек, но моля те, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъв, какъвто си“. Кришна му се открива и той вижда, че цялото пространство на Вселената, от Божия Престол до Земята, било изпълнено със слава и величието на Кришна. Като се явил при Учителя си, ученикът казал: „Благодаря ти, че разбрах смисъла на живота“. Кришна му отвърнал: „Ще запомниш, че това, което ти открих, не го открих нито за твоя ум, нито за твоето сърце, но за онова благородно чувство, което трептеше в твоята душа“.

Сега някои ученици със своята ученост казват: „Да ни се открие Учителя, да Го познаем“. Не, никога. В света има нещо по-високо от познаването. Гръцките философи са казвали: „Да познаеш света – това е смисълът на живота“. Не, има нещо по-високо от познанието – то е да любиш. В познанието има един страх; ти искаш да познаеш някого, дали е той, или не, но в теб има съмнение, колебание. В познаването най-на-

пред искаш да познаеш някого, а после да се проявиш. Любовта изключва всяка теория и хипотеза. В нея няма страх. Аз не говоря, че трябва да изключите всички теории и хипотези, а говоря за същността на живота. При сегашния живот, при сегашните условия, при сегашното знание вие трябва да имате теории и хипотези, но казвам: ако искате да се домогнете до вътрешния смисъл на живота, ако искате да се освободите от ограниченията му, от онзи вътрешен гнет, който съществува сега в света, вие трябва да любите. Кого? Бог, понеже Той е Любов, която ни се изявява.

Следователно ние трябва да бъдем носители на тази Любов, трябва да изявим Божиата Любов в света. В тази Любов не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щом дойдем до това положение, ще бъдем много внимателни в нашия език. Знаете ли какво нещо е внимателният език? Знаете ли какво нещо е благородната обхода? Някой казва: „Е, да се отнасяме благородно“. Аз наричам човек с благородна обхода този, който би постъпил спрямо другите така, както би постъпил и спрямо себе си. Той да е толкова внимателен, че като се постави в известно положение, да почита и другите така, както почита себе си. Такъв човек няма да ти говори за никакви хипотези и теории, няма да ти казва: „Приятелю, аз много те обичам, имам особено разположение, имам високо понятие за теб, готов съм да се жертвам напълно за теб, аз познавам твоята майка и твоя баща – те бяха знатни, благородни хора...“ и т.н. Такъв човек няма да развива тези теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се основава на познаването на твоите майка и баща, тази Любов аз нося от памти века – тя е съществувала преди този и онзи свят. Преди да беше този свят, аз бях – нищо повече.

Ще кажете: „Това са теории и хипотези“. Да, за вас може да е така, но за мен не е. И аз няма какво да ви доказвам. Сега ще кажете: „Знаете ли какво казва

Учителя? Учителя казва, че аз съществувам някъде и съм съществувал преди да е съществувал този свят“. Не, ти трябва да чувстваш това съществуване в себе си, сам трябва да го изпиташ. Щом кажеш, че си съществувал преди този свят, ти трябва да имаш еднаква мярка спрямо всички хора. Трябва да имаш спрямо всички същества, от най-големите до най-малките, еднакви отношения, не трябва да правиш никаква разлика между тях – и към бръмбарите, и към хората, и към ангелите трябва да имаш еднакви отношения. Ще кажеш, че това са хипотези. Не, в Ангелския свят едно от най-малките пръстчета на един ангел мисли толкова, колкото един наш философ.

Какво ще кажете за това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е, теория е това. Мисли повече! Ако главата може да мисли, и пръстът може. Ако главата може, и гръбначният стълб, и цялото тяло може да мисли. Сега нещастieto в нас е от това, че главата мисли, а останалите части на тялото само чувстват и вследствие на това се заражда всичката дисхармония в света. Следователно ние трябва да се върнем към онова първоначално положение, в което сме били.

Ние сме изгубили нещо от себе си, а знаем, че когато една вещ изгуби свое качество, тя става мека. Когато един човек изгуби своето органично желязо, той става мек. Малокръвието в хората се дължи на това, че в тях има малко органично желязо. Но и обратният процес е верен – натрупването на голямо количество органично желязо в човешката кръв ражда по-голяма опасност. И многото е опасно, и малкото е опасно. В кръвта трябва да има толкова желязо, колкото ни е потребно. Питам тогава: когато Великата природа е създавала човека, какво е имала предвид според нашите сегашни схващания? Тя е имала предвид да го научи да не се съблазнява от нищо; имала е предвид да го научи да вярва в нейните велики закони и да живее така, както тя иска.

Всички страдания в света, и преди хиляди години, и сега, не са нищо друго, освен коригиране на всички хипотези и теории, създадени от човека. В Рая човек създаде една хипотеза и теория, вън от Рая – друга. Хората и във времето на пророците имаха хипотези и теории, и в времето на Христос, и в наше време имат, и за в бъдеще пак ще имат. Най-после казват: „Този свят никога няма да се оправи!“. Прави са, аз съм съгласен с тях, но питам: кой свят няма никога да се оправи? Сегашният, основан на хипотези и теории, никога няма да се поправи. Една бъчва, която е направена от гнили дъски и гнили обръчи, никога няма да се поправи. За едно дърво, което е проядено от големи червеи, казват: „От това дърво нищо няма да стане“. Прави са, тези червеи ще покосят дървото. Червеите са хипотезите и теориите в него.

Някои казват: „Човек трябва да се усъмни, за да стане учен“. Тогава всеки си задава въпроса: „Ще живея ли, или ще умра?“ и отговаря: „Ще умра“. Щом е така, в човека се явява друга съблазън, друг морал – той казва: „Щом ще умра, нека поне да си поживея свободно, да си поям и попия. Защо трябва да ставам сутрин рано и да отивам по горите на работа, щом няма друг свят, щом няма бъдещ живот? Нека поне да си отям и отпия!“. Така човекът създаде други теории и хипотези – той казва: „Няма Господ в света“. Добре, но при това разрешение на въпроса идва друго стълкновение. То се заражда въз основа на теорията, че няма друг живот, и затова всеки иска да си поживее както трябва, но с това се явява голям недостиг – това не достига, онова не достига. Тогава пък се явява друга теория – че има бъдещ живот. Тя цели да насочи умовете на хората към Бог, та като живеят по-скромен живот, да остане нещо повече за тези, които искат да благуват в живота. Но аз казвам: ако една вяра се основава на хипотези и теории, тя не е Вяра и ако едно безверие се основава на хипотези и теории, и то не е

вярно. Нека безверникът да е безверник, но това му безверие да не е основано на теории и хипотези! Нека един човек има живот, но такъв, който да не е основан на теории и хипотези! Нека има вярващи, но такива, чиито живот и вяра да не са основани на теории и хипотези!

Казва Христос: „Ако ръката ти те съблазнява, отсечи я и я хвърли от себе си“. Значи ние трябва да се освободим от всички онези лъжливи теории, които имаме за живота, и да внесем в него само светлото, Божественото, което може да ни повдигне.

Сега ще се спра, за да обясня откъде произтича реалността на нещата. Допуснете, че имате едно портокалово дърво, насадено в хубава, модерно направена каца. Този портокал се развива добре, дава хубави плодове. Аз отивам често към това дърво, попипвам кацата, обикалям около нея. Представете си, че тази каца има известно съзнание, известна чувствителност. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалям често около нея и да се грижа за дървото вътре? Ще помисли, че се ползва с известна привилегия пред мен и че всичкото почитание, което отправям към дървото, се дължи на нея. Тя ще мисли, че като я попипвам и наглеждам, то е, защото заема особено, почетно място, а няма да подозира даже, че това внимание се дължи на портокала, който е в нея. Тя ще си каже: „Ако аз не бях умна и видна, нямаше да бъда на това почетно място. Има нещо в мен, за което моят господар ме държи“.

Второто положение пък е заблуждението, в което може да изпадне дървото. Като ме вижда, че обикалям около него, то ще си каже: „Този господар държи тази каца само заради мен“. Не, аз имам това почитание към портокала, към плода, който ще се яви впоследствие. Дървото, в което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бъде изхвърлена навън. Право е дървото,

но ако този портокал не даваше плод, и него щях да изхвърля навън така, както щях да изхвърля и самата каца. Следователно за плода е всичко. Утре този плод узрее, в него има съзнание и казва: „Ако аз не съм на това дърво, тази каца и това дърво сами по себе си нямаше да имат смисъл, щяха да бъдат изхвърлени навън“. Прав е. Това е третото положение, което може да се яви в дадения случай.

И така, плодът казва: „Аз съм“. Да, но ако този плод е безвкусен, ако не е полезен за живота, ще кажа: нито кацата, нито дървото, нито плода – всичко навън! Тогава? Нова каца, ново портокалово дърво, нов плод. Аз искам плод вкусен, който да носи необходимите сокове за живота. Следователно и Невидимият свят гледа така реално на нас. По същия начин всеки човек заема тези три положения в себе си.

Казва Христос: „Аз Съм лозата, вие – пръчките. Всяка лоза, която не дава плод, отсича се“. Този плод за кого е? Има кой да се нуждае от него. Той няма да бъде за нас, а за онези по-висши, по-напреднали от нас Същества; благодарение на него те вземат грижите, за да можем ние да се развиваме правилно и да живеем разумно в този свят.

Вие ще кажете: „Това е една хипотеза. Аз досега не съм виждал Бог. Ангел съм виждал, но Бог – никога“. И Бог си видял, и ангел си видял, но сляп си бил – нищо повече. Ти искаш да схванеш Бог в една малка форма. Не, аз казвам, че Бог се проявява в разумното в света. Ще дойде време, когато всички хора ще виждат проявите на Бог. Има известни светли, разумни лъчи, които идват от Слънцето. Може да направим опит с тях. В дадения случай тези лъчи може да се увеличават, а може и да се намаляват. Като направим този опит, ще видим, че между лъчите и нас има известно разумно общение. Всеки от вас може да направи този опит, но това е велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има пречистен ум и пре-

чистено сърце. И действително, този човек трябва да носи ума на някой учен.

Съвременните учени аз похвалявам в едно отношение – за тяхното голямо търпение; това е една похвална черта за тях. Един учен се спира цели 20 – 30 години да изучава една малка буболечица, а ние, съвременните религиозни хора, които се занимаваме с най-великия въпрос, казваме: „Тази работа няма да я бъде“ и напускаме този въпрос. – „Дайте ни нещо ново!“ Кое е новото? Новото, което вие подразбирате, аз намирам само в това еднообразие, от което нашият живот постоянно се покварява.

И така, разумният живот изисква положителни знания, положителни чувства. В положителните чувства няма терзания. Например аз говоря нещо, а някой казва: „Какво искаш да ми кажеш, не те разбирам?“. Ти си болен, аз ти давам цяр. Питаш: „Какво искаш да ми кажеш с това шише?“. Казвам: ти си болен, от три месеца търсиш лекар, ето ти това шише – вземай по три лъжици на ден от него. Това иска да ти каже моето шишенце. – „Ама може ли това?“ Опитай! Аз мога да ти кажа как се е образувало това лекарство, как действа то; мога да ти изнеса ред медицински теории и хипотези, но ти казвам: вземай по три лъжици на ден – нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видиш резултата! Ти вземеш от това лекарство, излекуваш се и после казваш: „Така се е случило, така е наредила Природата, едно съвпадение е станало“.

Добре, за да се уверим в един факт, ние ще трябва да направим един, два, три, 99 опита и тогава да говорим дали той е верен, или не. Следователно всеки човек трябва да прави своите опити дотогава, докато се убеди в истинността на известно положение и законът, който извади от тези си опити, трябва да постави като едно свещено правило в живота си и да не се колебае повече. Щом дойдем до такива резултати, няма какво да се убеждаваме, няма какво да се колебаем, а ще слушаме и ще разбираме – както в музиката.

Музиката е едно изкуство, един добър метод, който ни показва как трябва да работим. Щом великият музикант дойде и засвири, всички размишляват, всички слушат и се ползват. За в бъдеще, когато се научим да говорим хубаво, речта ни ще бъде така музикална, че като говорим, ще изпитваме приятност. Тази реч ще внася в нас живот и здраве и всички ще се насърчаваме в Божественото.

Най-първо трябва да се отвори умът и да се разшири сърцето на човека. А сега, при тази фаза, в която се намирате, който и да ви проповядва, както и да ви говори, все ще бутне някое болно място. Както и да говориш, колкото и умен да си, все ще засегнеш някого в неговото вярване. Ние трябва да се простим с всички онези вярвания, които не са ни причинили досега никакво благо, и да придобием една непоколебима Вярa – Вярa в един Бог, в един Господ, Който може да внесе в нас онова вечно благо, което да осмисли живота ни. Аз мисля, че всички вярващи по целия свят трябва да повдигнат именно това верую – Вярa в Онзи Абсолютен Велик Господ, Който е Бог на Любовта. Те трябва да повдигнат Неговото знаме, да поставят Любовта като основа на живота и посредством нея да създадат едно смекчаващо влияние между богатите. Богатите, на които проповядваме Любовта, трябва да станат разумни и да раздадат излишъка от своето богатство на сиромасите. Сиромасите пък, които са били лишени, като възприемат Любовта, като възприемат тези блага, повече да не се съблазняват, а да се заемат за работа. Следователно сиромасите трябва да работят без принуда и богатите трябва да раздадат богатството си без принуда. Дойдем ли до положение нещата в света да стават с принуда, ще имаме насилие. Тогава бедните ще се карат да работят с насилие и богатите ще се карат да работят с насилие.

Преди години в град Ню Йорк се бе образувало едно политическо верую под названието Тамани хол⁴

– политическа клика, която обираше гражданите по всички правила на културата. Един от тях обикаля целия град, научава кои граждани са известни като големи богаташи и им пише по една бележка: „В срок от четири дни ще внесеш на еди-кой си адрес 100 000 долара“, „След два дни ще внесеш на еди-кой си адрес 200 000 долара“, „След един ден ще внесеш на еди-кой си адрес 250 000 долара“. От четвърти иска 300 000 долара и т.н. На когото отърва, нека откаже да изпрати исканите пари – ще срещне всички препятствия. И така в продължение на няколко години тези хора за богатяха, милионери станаха. Най-после се яви един проповедник, малко смахнат го намериха, но обиколци цяла Америка, проучи въпроса, след това с цял ред проповеди изнесе насилията, които правеше тази партия, и успя да повдигне духа на американците, да произведе цял преврат против насилниците. Тези хора се разбягаха насам-натам из Европа, но най-после американците успяха да се освободят от техния терор. Това става в една просветена Америка, а какво става у нас, в България, това Господ знае. Защо? Всички искат да бъдат велики, всички искат да живеят един щастлив живот на хипотези и теории.

Аз ви питам на базата на един от основните закони: онази майка, която няма Любов, ражда ли деца? Онзи слуга, който няма Любов, слугува ли на господаря си? Онзи войник, който няма Любов към отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служещ, който няма Любов към работата си, заема ли се с нея? Днес навсякъде съществуват кражби и насилия – защо? Защото липсва Любовта. Всичко хубаво, което съществува в този свят, е все благодарение на тази Любов.

Сегашният свят е каца с много добри обръчи, но дъските са изгнили. Ако дъските червясват, какво става със самата каца? Маслото от нея се разлива. Сегашните хора не могат да видят това. Те казват: „Едно време нашите деди и прадеди живееха религиозен

живот, те бяха честни хора“. Да, бащите и дедите ви бяха по-честни, отколкото сте вие. Те държаха на думата си. Вашите бащи не даваха пари с полица, а тайно даваха на някого пари и после, като наближи време да ги връща, не го търсят по няколко пъти със съдебен пристав, а сам ги донася. Който даваше и който вземаше парите – всеки от тях разбираше задължението си и затова всеки живееше добре.

Сегашните хора мислят, че са станали по-умни. Не, не са станали по-умни. От всички страдания, които претърпяха, придобиха една опитност, но разумността в тях ще дойде, когато се съградят новите условия на живота. Аз не говоря за външния живот, а за вътрешния. Какво ще бъде положението на Англия, на Франция, на Германия – това е второстепенен въпрос за мен, но сега, като съществувам тук, на Земята, за мен е важно да свърша своята работа, та един ден, като ме повикат от тук, да съм готов.

Най-първо ние трябва да знаем, че не сме членове на тази Земя. Както един ученик, който учи в едно училище, не е член на това училище, а учи, докато го завърши, така сме и ние. После ученикът минава в друго училище, а на негово място идва друг. Значи ние сме дошли на Земята като в едно училище, да служим на своите идеали, да влезем в другите царства и да служим на Бог. Следователно в света само Господ е Господар и всички хора, които сега управляват света, са само временно управляващи, един ден Господ и тях ще повика. Господ е Господар на всички, а сегашните хора мислят, че Той няма да ги повика. Не, в света има една Велика Божия Правда, за която няма никакви теории и хипотези. На всички хора трябва да се отдаде правото. Всички, които Бог е пратил на Земята, имат еднакво право да живеят. На никого не е позволено да отнема правата, които Бог е дал на човека. Божията Правда седи в това да зачитаме свещено Великите Божии Закони. Ако пък искаме да поставим друго право

в света, ще бъдем езичници. Такива бяха и езическите богове. Ако изпълняваме Божиите Закони, тогава за нас ще има само един Бог на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Бог гледа еднакво към всички хора.

Следователно всяко насилие, което се върши от когото и да е, не е угодно на Бог. И ако Той търпи, това не е от слабост. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Божие! Досега всички хора са мислили, че Божествената Светлина може да се спре. Не, Божествената Светлина не може да се спре. Апостол Павел съизволявал в убиването на Стефан, но когато Стефан умря, той накара Павел да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостол Павел пет пъти, той каза: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие“. Питаха го:

– Хубаво ли е да те бият?

– Не, много е лошо.

– Тогава не съизволявай още един път в убиването на своите братя.

Той разправяше какви страдания е прекарал по морето между лъжливите братя. Да, светът е пълен с лъжливи братя.

Понякога, като вървя по улиците, чувам някои да казват: „Този с дългата коса е анархист, той развращава хората“. Да, аз ги развращавам, а те ги възпитават. Аз научих света да краде, да лъже, нали? Казват, че щял да дойде Антихрист. Че той съществува навсякъде! От 8 000 години съществува Антихрист. В света се избиха повече от 25 милиона човека – това Христос ли го направи? От 2 000 години Антихрист е на Земята. Той коли, беси, убива и всички казват: „Да се пазите от дявола!“. Някой бие жена си, изпъжда я навън; баща изпъжда сина си; брат брата си убива и всички казват: „Да се пазите от дявола!“. Аз се чудя на това верую.

Някои казват: „Знаеш ли кой говори там, в този салон? Дяволът говори!“. Аз се радвам, че тук говори дяволът, а във всички други църкви говори Христос. Да, и като проговори този Христос, 25 милиона човека измряха на бойното поле. Като говори този Христос, навсякъде в света стават кражби, убийства, насилия, а и окови носят хората! Това може да е религия на един народ, това може да е негов стремеж, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е Учението на Бог, не е Учението на Христос! Пред нас такива лъжи не минават. Аз говоря в Името Божие и този Бог, за Когото говоря, ще разтърси Земята и тогава ще познаете дали говоря Истината, или не. Писанието казва: „Още веднъж Господ ще разтърси Земята и всяка жива твар ще познае, че има Правда в света; всяка жива твар ще познае, че има Мъдрост в света; всяка жива твар ще познае, че има Истина в света; всяка жива твар ще познае, че има Любов в света; всяка жива твар ще познае, че има Добродетел в света!“. Има на какво да се обоснове човек. Брат за брат не е вълк, а брат за брат е ближен, с когото той може да сподели две сладки думи, с когото той може да раздели своя залък хляб.

Това, което ви говоря, се отнася до вярващите, то не се отнася до света. Светът нека си върви по своя път. Аз говоря за онези, които проповядват Името Христово, за онези, които постоянно държат Неговия кръст, за онези, които в Неговото Име вършат всичко. Казвам: да престанат вече с тези работи! Нека всички хора по целия свят, не само тук, в България, знаят, че Бог съществува в света и хората ще познаят това! Казват: „Да, но трябва да има готови хора“. Не, вие ще тръгнете из света и ще кажете всичко на хората. Казват: „Още не сме готови“. А кога ще бъдете готови? – „Не сме израсли още.“ Кога ще израстете? – „Не му е дошло времето още.“ Кой ви каза, че не е дошло?

Знаете ли на какво прилича вашата работа? Вие, които ме слушате, приличате на онези двама парализирани, които лежали цели 20 години в болницата. Дойде някой лекар да ги прегледа, казва: „Няма да ги бъде, но давайте им поне да четат някоя книга за Бог, да се разсейват, да минава по-леко времето“. Дойде друг лекар – и той казва същото. Лежат тези двама болни на леглата си и разговарят: „Голяма неправда има в този свят, няма кой да ни помогне!“. Един ден цялата болница се запалва и всички бързат да спасят по-надеждно болните, а двамата парализирани забравят в стаята им. Като ги напекъл огънят, те бързо скочили от леглата си и си казали един на друг: „Братко, да бягаме навън!“. Не забелязали как и двамата се намерили вън от болницата и си казали: „Слава Богу, че се запали болницата, за да оздравеем“. Това, че били болни, е резултат на техните хипотези и теории. Веднъж забравили всичко, те излизат навън. Така ще бъде и с вас – тази болница ще изгори и вие ще изскочите навън.

Господ не създаде този свят само за болници, не създаде този свят, за да се лекуват хората. Казват: „Е, да има благодетели в света, та както и да е“. Не, Господ не създаде света за благодетели, Господ създаде света само за работа. Всеки трябва да работи, а не да се труди. Свещено нещо е работата. Всеки, който е дошъл на Земята, трябва да работи с всичкото свое съзнание, а не да става роб на труда. Всички трябва да работят, да улесняват живота си един на друг и взаимно да си помагат. Ние можем да улесним своя живот, от нас зависи. Казвате:

- Кога ще дойде Христос?
- Когато изгори болницата.
- Кога ще дойде Христос?
- Когато престанат всички теории и хипотези.
- Кога ще дойде Христос?
- Когато престанете да очаквате да дойде някой благодетел да ви донесе пари.

– Кога ще дойде Христос?

– Когато престанете да вярвате, че в богатството, в къщите седи щастието.

Христос ще дойде, когато ние съзнаем, че сме Синове на Бог, изпратени на Земята да Му служим. Христос ще дойде, когато съзнаем, че сме Синове на Божията Любов. Всеки, който може да схване какво нещо е да бъде Син Божи, да служи на Баща си с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, той ще бъде готов да жертва целия си живот за Живия Бог и каквото и да стане в света, ще казва: „Има Един в света, за Когото можем да жертваме живота си и всичко, което имаме“. За никого друго не трябва да жертваме живота си. Жертваме ли живота си за друго, ние сме на кривата страна. Това е новото. Тази идея трябва да се запечата в нас.

Сега например вашият баща е заминал за другия свят, синът ви или дъщеря ви са заминали за другия свят и вие ме питате как са. Лесна работа е да разберете това, но ако ви кажа как може да разговаряте с мъртвите, ще се вдигне цял скандал – ще кажете: „Как, как смее този човек да заблуждава хората!“. Не, аз казвам: няма мъртви хора в света. Когато човек умре, той започва да живее същински живот. Когато съм голям егоист и мисля само за себе си, именно тогава съм мъртъв. Но доколкото влизам в страданията на другите хора, доколкото чувствам, че страданията на другите се вливат в моята душа, доколкото чувствам техния зов, долавям тяхната нужда и искам да им помогна в това положение, дотолкова само разбирам, че живея, че съм един жив организъм, че в последния ден Бог ще ни възкреси. Този ден е близо, много близо.

Вие седите и казвате: „Колко е близо?“. Много, но няма да ви кажа колко. За определяне на тази близост ще си послужи като единица мярка с бързината на вашата мисъл. Като мярка за измерване на бързината учените използват бързината на светлината, а бързи-

ната на мисълта е по-голяма от бързината на светлината. Следователно този ден е много близо за всички, на които мисълта е бърза, а за онези, на които е мудна, които спят, този ден е много далеч – те ще чакат може би още хиляди и хиляди години, а за другите, чиято мисъл се движи бързо, денят ще дойде скоро.

Христос казва: „В последния ден Аз ще ги възкреса“. Кой? Които се движат с тази бързина. Това е поетичната страна на стиха, а веруюто е, че Дух Божи живее в нас и всеки от нас трябва да съзнава, че е гражданин на великото Божие Царство, и нека чувства радост и веселие в себе си, да не се съмнява.

Всички се борете със съмнението, изхвърлете го вън от душата си! Няма да го победите изведнъж, още дълги години ще се борите със съмнението и съблазънта, но най-после ще ги победите. На лицето ви ще дойде онази мека светлина, ще знаете, че Бог живее във вас. Тогава всеки един от вас ще носи новото. Носете го, работете, но нека всяко семенце падне на своето място!

Аз гледам – някой поет написал нещо. Питам го защо не напечата нещо от своите стихове. – „Не съм ги довършил още.“ Не, всеки стих сам за себе си е завършен. Много поети са оставили само един стих в живота си. Знаете ли кой е този поет, който е написал изречението *Бог е Любов*? То не е казано от Бог, Бог не е казал за Себе Си, че е Любов. Ще бъде смешно аз да възпявам себе си. Онзи, който е написал това изречение, сам е опитал, че Бог е Любов. Тази дума внася в човешката душа повече сила от всяка друга дума. Когато човек е наскърбен и изговори това изречение, то внася живот в него. Значи има Един, Който може да внесе сила в теб, Който през всички времена, през всички култури на миналото и днес, в каквото и положение да се намираш, е в сила да ти помогне.

Сега вие трябва да се надявате на Този Господ на Любовта – Той е, Който може да ви въздигне и възкреси. И казва Писанието: „Да възкръсне Господ и да

се разпръснат враговете Му“. Какво се подразбира под думите *да възкръсне Господ*, къде е смисълът на тези думи? Под тези думи се разбира множеството. Когато Господ възкръсне във всеки един от нас, тогава ще се разпръснат и враговете Му. Думите *да възкръсне Господ* не се отнасят за Господ, Който е жив.

Сега всички чакат да възкръсне някъде Господ и да се разпръснат враговете Му. Той е възкръснал, но в нас трябва да възкръсне, а за да възкръсне в нас, ние сме ангелите на Земята, които трябва да отхвърлим плочата, която е на гроба на нашия Господ. Това е, което и вие трябва да направите сега. Ти си сложил една грамадна плоча на гроба на твоя Господ, Той хлопа отвътре и ти казва: „Отвори, отмахни тази плоча!“. Ти казваш: „Господи, почакай малко, още не съм завършил работите си!“ и този ваш Господ отново си легне, лежи цели три дълги тежки дни.

Казвам: стани, отвори тази плоча – тогава ангелите ще кажат: „Ето един достоен служител, Син на Живия Бог, който може да отвори вратата на Баща си“. Това не е ли почит? Когато бащата идва, нека синът се завтече да му отвори. Аз съжалявам онези синове, които чакат бащата сам да си отвори вратата. Синът трябва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: „Татко, заповядай!“. Това са синовете, които трябва да отворят плочите на гроба на своя Бог. Всички ние трябва да скочим, да отворим вратата на Баща си и да кажем: „Влез, Господи, само Ти Си Единият, Който носиш благословение за синовете Си!“.

Христос казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и ще ви Се изявим“ – това са Великите Слова, Великите Истини, които ще внесат Свобода в света.

И така, ако ръката ти те съблазнява, отсеци я от себе си, отхвърли от себе си тази съблазън!

5 април 1925 г., София

С Дух и огън

*Той ще ви кръсти
с Дух Свят и с огън.*

Матей 3:11

Съвременното човечество, както в миналото, така и в настоящето, се отличава с една негативна, отрицателна черта – с нетърпението, или, както го наричат, бързането. Това бързане не е каквото е бързината на светлината, а е бързане, както бърза онзи, когото боли коремът, както бърза онзи, когото боли кракът, както бърза онзи, на когото парите са откраднати или къщата му е запалена. Всички хора бързат.

Нетърпението показва една положителна черта, но изразена в отрицателен смисъл – крайното користолюбие, с което се отличава човекът. Бог казал на човека да завладява всичко, но по един разумен начин, а той разбрал, че трябва да усвои, да завладее всичко само за себе си и да разполага с него както си иска. Вследствие на това се зародили онези желания, които сега съществуват в хората и ги спъват на всяка стъпка. Всички хора бързат да станат богати – защо? За да могат да живеят добре, да ядат и да пият изобилно, да се обличат с хубави дрехи, да си купуват хубави чепичета, да се разхождат свободно по лицето на Земята от единия до другия край и след това да кажат: „Наживяхме се!“. Това е най-обикновеният идеал, който хората имат. Щом вземем да им говорим нещо по-високо, казват: „Остави тези работи, те са отвлечени, те са непостижими, неразумни неща. Кажи нещо близко, близко до живота“. Чудното е, че съвременните хора говорят за близките до живота неща, а нямат самия живот. Кое е близкото до живота? Разумното;

животът е проявление на една от най-великите сили в света. Следователно по живота ние ще изучаваме тази велика сила – не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпението в съвременните хора във всички свои разклонения показва този вътрешен (аз го наричам органичен) недъг в човешкото развитие – користолюбието. Той произтича от простия факт, че хората мислят, че знаят какво нещо е животът. Всеки разсъждава, мисли, казва за себе си: „Аз съм човек“, но я го запитайте в какво седи човекът, кои са качествата му. – „Достойнство имам.“ Добре, в какво седи човешкото достойнство? Ти казваш: „Аз съм човек, значи мисля. Щом мисля, имам достойнство“. Хубаво, като имаш достойнство, честен човек ли си? Една от основните черти на достойния човек е честността: най-първо от устата и от ума на достойния човек не трябва да излиза абсолютно никаква лъжа и като каже една дума, трябва да я изпълни, в нея да няма две мерки.

Във всички наши съвременни разбирания, както и в разбиранията на миналите, а и на настоящите философи, има два вида схващания: едни, които са обичали Истината и са живели далеч от обикновения свят и са се подвизавали там; други, които са създали площадната, обществената философия и според нея са ръководили човечеството. Какви ли не чудновати философи са се явили! Те са вдъхнали сегашната философия на човечеството. Според днешните си разбирания хората казват: „Човек се ражда, за да умре“. Каква философия има в това? Хубаво, тогава според тази ваша философия казвам: великият художник е направил своята картина, за да я разруши; великият цигулар е направил цигулката, за да я счупи; майката е родила онова дете с хубавата главичка, за да я смаже; учителят, който е повикал учениците си, за да ги учи, най-после ще ги набие и ще ги изпъди навън. Питам: какъв смисъл има такава философия с такива крайни заключения?

Най-после хората казват: „Ти трябва да знаеш как да смяташ и как да го сметнеш“. Какво значи това – да знаеш как да сметнеш някого? Това означава да знаеш как да излъжеш. И днес една от най-хубавите науки – математиката, хората са направили средство да лъжат другите с нея. Всички учени лъжат все с математиката. Казват за нещо: „Толкова струва“. Като сметнеш после, виждаш, че не струва толкова. Питам тогава: защо ни е науката? – „Да знаем как да смятаме хората.“ Защо ни е геометрията? – „Да знаем как да правим здания, да затваряме хората в тях.“ Защо се раждат хората? – „Да се бият, да стават герои.“ Това е друга лъжлива философия. Хубаво, след като се набият, каква философия има в това? Върнат се по домовете един със счупена глава, друг – със счупени крака, трети – със счупени ръце и т.н. И въпреки всичко хората казват: „Човек трябва да се бие, за да придобие нещо благородно“. Това е за тези философи, които са учили хората на площадната философия. Тези философи са създали такива вярвания, които са вплели хората в неверни неща. Това не са ония, които са учили на истинската философия, това не са философите, които са разбирали дълбокия смисъл на живота.

В Писанието се казва: „Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън“. Под името *Дух Свят* разбирам, че човек трябва да се самоопредели. Само когато се даде едно име на човека – Иван, Драган, Стоян или Петко, тогава е кръстен. Когато учените изследват някои типове растения и ги изучат добре, тогава ги кръщават с известни имена и считат, че са изучени. Следователно всяко едно разумно същество трябва да има име, с което може да се назове. Затова във великата Божествена наука всяко същество, което има име, е разумно, то само трябва да си постави това име. Великият цигулар сам трябва да се кръсти, че е велик цигулар, а не да чака отвън да го кръстят.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти с Дух Свят.“ Под думата *Свят* се разбира онзи Разумен дух в човека, който ще го упъти в разбирането на вътрешния дълбок смисъл на живота. Засега в самия живот има много усложнения, много сложни въпроси за разрешение. Животът не е задача, която можем да изучим за една, за сто, за хиляда или даже за няколко милиона години; той е задача, която само вечността в своите проявления може да разреши. И когато ние я разрешим в нейната първа степен – какво нещо е физическият живот на Земята, ще разберем до известна степен какво нещо е и великата Мъдрост, която повдига съвременното човечество.

Йоан Кръстител, който бе дошъл малко преди Христос, бе запознат с основата на дълбоката окултна наука, с Божественото учение. Той не е бил от простите, от невежите пророци; бил е просветен, учил е в едно от училищата на древността. И за Христа казват, че не е учил в никое училище – с това искат да кажат, че без да е учил, е знаел. Това е друга площадна философия. Не, Христос преди хиляди години е бил в едно от най-видните училища, или в една от най-знаменитите школи. Той сам твърди, че както Отец Го е учил, това върши. Това означава, че е учил там, където другите площадни философи не са – Бог Го е учил. И всеки един от вас трябва да се учи. Къде? При Бога.

Да се учиш при Бога означава да минеш школата, в която има единство. Най-добрите професори, най-добрите учители са в тази школа и всеки един от вас трябва да я намери. Тя не прилича на нашите университети. В нея няма никакви хипотези и теории. Когато в тази школа искат да измерят колко е разстоянието от Земята до Слънцето, както това правят нашите учени, тамошните професори, заедно с учениците си, тръгват от Земята и в осем минути са на Слънцето; след други осем минути вече са на Земята и казват, че разстоянието между Земята и Слънцето е точно еди-колко

си километра и нито милиметър повече или по-малко – толкова са точни техните измервания. Ако искат да знаят колко е разстоянието от Земята до Сириус, пак ще тръгне една експедиция, с бързина, по-голяма от първата, ще направят най-точни физически изчисления и ще се върнат; и тук изчисленията им ще бъдат точни, с нито един милиметър повече или по-малко. Запитат ли се още дали на някоя планета има разумни същества, или не, за да проверят, пак изпращат една експедиция, която скоро се връща назад и казва: „Ние видяхме и знаем“.

При сегашните изследвания с телескоп някои учени казват, че на Марс имало прокарани канали, а други казват, че няма такива канали. Едни казват, че каналите са направени от разумни същества, а други казват, че не са ги правили разумни същества. Всичко това е едно хубаво забавление. Сега срещам някого и го питам защо една дама е сложила синя панделка на главата си. – „Откъде да зная?“ Казвам: все трябва да има някаква подбудителна причина – това или ще е някаква парижка мода, или ще е някакъв символ. Срещам някой господин – сложил черна връзка, облякъл черни дрехи. Питам защо този господин се е облякъл в черно. – „Не зная.“ Казвам: навярно майка му или баща му са мъртви. Какво общо има смъртта на майка му или на баща му с черния цвят? При смъртни случаи черният цвят е на мода, но при някои народи носят бели дрехи – и това е мода.

Това е външно, криво разбиране на живота. Ние мислим, че като се облечем в бели дрехи, можем да станем добри или като се облечем в черни, може да се отречем от живота. Не, това е криво схващане. Едни казват: „Трябва да се откажем от света“, други казват: „Трябва да влезем в света“. Кога си бил извън хората? Как ще се скриеш от тях? Че ти, самият човек, си едно множество от хора, в теб има милиарди човечета, събрани на едно място, и всички вдигат шум. Те си имат

Народно събрание и цар, който им заповядва. Отгоре на всичко вие казвате: „Да се освободя от тези хора“. Къде ще отидеш? Други казват: „Не, човек е един организъм“. Какъв е този организъм? – „Той се състои от множество клетки, които постоянно работят в човека“. Да, и тези малки клетки, както виждате, разбират от химия, физика, разбират закона за размножаване, разбират нещо от медицина – сами могат да се лекуват, от какви ли не още работи разбират. Когато се охлузи някъде кожата ви, тези малки, глупави, както мислите вие, клетки веднага могат да я заздравят, а разумният, ученият човек, като си удари ръката, не знае как да се лекува, ще търси разни билки – лапи ще слага, праз лук, квас, с какво ли не ще я налага, но не се лекува откън. Глупавите според вас клетки се лекуват откън; те имат по-добри, по-солидни знания, отколкото умните, учените хора, които се лекуват откън. Питам тогава: кой е по-умен?

На нас, съвременните хора, ни трябва малко повече смирение – да знаем, че не сме от много умните хора. Не сме и от много простите, но трябва да знаем, че малко знаем. По негативен начин всеки може да смята, но дойдем ли до положителната страна, до Истината, там хората не знаят да смятат. Кажете на някое дете да ти каже нещо, то така ще те сметне, такава голяма лъжа ще измисли, че ще се чудиш откъде я е взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: „Да говориш Истината е невъзможно при сегашните условия на живота, всички ще те считат за смахнат човек“. При това заблуждение, което съществува сега, всички площадни философи казват, че Истината била горчива, а щом е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи устата ти – следователно не е позволено да се говори. Лъжата пък била сладичка, затова лъжете колкото искате. Защо хората лъжат? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казват Истината? Защото Истината била горчива. Не, именно лъжата е горчива, а Истината – сладка.

Един приятел ми разказваше интересен случай. Той познавал беден човек, който често гладувал. Един ден, когато много огладнял, човекът отишъл в една гостилница и помолил гостилничаря да му даде от най-хубавите яденета и най-хубавото старо вино. Сложили му на масата, нахранил се хубаво, но дошло време да плаща, а нямал пет пари в джоба си. Гостилничарят му казал:

– Слушай, ти, като си без пет пари в джоба, защо не яде само едно блюдо? Яде ли се толкова нещо без пари?

Човекът опитал да излезе бързо навън, но гостилничарят го настигнал и го набил хубаво с едно дърво. Той се замислил и си казал: „Добре е, когато се яде, но лошо е, когато трябва да се плаща“.

Мислите ли, че има някой от вас, който да не е бит в гостилницата? Я ми покажете един умен човек в света, който да не е бит! Покажете ми едно дете, което майка му да не е била! Покажете ми един млад човек, който да не е направил поне един скандал в света! Ще ми кажете, че само простият, само бедният човек прави скандали. Ако някой беден, прост човек прави скандали и да го бият – разбирам, но аз мога да ви приведа множество факти, че хора от най-високо положение са правили по-големи скандали от тия, които правят простите. И простият може да направи скандал, и високостоящият може да направи скандал. Следователно не външните условия на живота определят постъпките на хората.

Искат да ни убедят, че външните условия на живота диктуват нещата. Това е една площадна философия, която в основата си не е вярна. Външните условия ни заставяли да постъпим тъй или иначе – например казват, че условията са заставили орела да яде месо. Така е, но питам кой заставя гълъба да яде житни зрънца – не живее ли и той при същите условия, при които живее и орелът? Как е възможно, като живеят при едни и

същи условия, орелът да яде месо, а гълъбът – житни зрънца? Казвам: и в животните има известни убеждения за живота. Гълъбът има много по-високо понятие за живота от орела; той носи по-висока култура в себе си. Орелът е цар на птиците, но е глупав. Че е глупав, виждаме по това, че не са го взели за символ на Светия Дух в религията. Военните го взимат като символ на сила; русите също го взимат като символ на сила, но щом дойде до религиозните форми, там взимат като символ гълъба. Щом искаме да изпратим някоя птица като делегат при Бога, не изпращаме орела, а гълъба. Господ казва: „Орелът нека ходи по Земята, нека участва на бойните полета, но в Моето Царство такива месоядци не приемам“. Казваме: условията на живота са такива. Ако един гълъб може да издържи при всички условия на живота и да се храни със зърнена храна, това показва, че в него има идея. Тогава ние, съвременните религиозни хора, можем ли да се убеждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвам: братко, засрами се от гълъба! Един гълъб с много по-бедни условия на живота от теб е съумял да води един по-чист и порядъчен живот, а ти, създаден по образец и подобие Божие, правиш хиляди престъпления и създаваш хиляди страдания на другите. Къде е твоят образ Божи? Казваш: „Аз имам вярвания“. Да, имаш – вярванията на орела, но не и вярванията на гълъба. Вярвания хората имат навсякъде.

Според техните вярвания аз разделям хората на орли и гълъби. Кажете ми сега кои се размножават повече – орлите или гълъбите? Преди 15 години правих своите научни изследвания в Шуменско и там, в околността, на една скала се бяха размножили толкова много орли, че селяните се чудеха как да се отърват от тях. Най-после се сетили да натопят една мърша в отрова и да я оставят за храна на орлите. Всички, които яли от нея, се отровили, но най-големият, най-

силният се търкалял дълго време по земята, докато най-после се спасил. Казвам: това са героите на съвременната наука. За този орел казват, че оттогава не са го виждали вече да ходи и да търси мърша из тази област. Виждали са го да ходи от едно място на друго, да си лови нещо живо за храна, но отвикнал поне от това да яде мърша. Така и за нас, съвременните хора, трябва да дойдат много големи страдания, за да поумнеят главите ни, да отвикнем да ядем мърша като тия орли.

Храната, която употребяваме, не е Божествена. Ние, които вярваме, казваме, че човек е по-силен от условията на живота, понеже сегашните условия, при които се намира, са създадени от него. Нима онзи, който съгражда къща и задлъжнява, не създава сам своите условия? Нима пияницата, когото майка му е родила със здраво телосложение и отличен ум, след 10 – 20 години не изменя сам своите условия, не поковарява сам своя организъм? Всеки сам си създава условията. Пияницата казва: „Такива са условията, трябва да пия“. Не, не условията са такива, ти сам ги създаде. Това е едно площадно разбиране на живота, това е площадна философия.

Сега ви говоря, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. В нея се крият всички отрови, които рушат обществото. С нея днес правят само опити, казват: „Трябва да опитваме“. Добре, трябва да се правят опити, но разумни, а те могат да се правят само по метода на гълъба. Под думата *гълъб* аз разбирам културата на вътрешното безкористие. Месоядството е признак на голяма алчност. Правил съм ред наблюдения върху тревопасните и месоядните животни и като ги сравнявам психологически, виждам, че месоядните са крайно жестоки. И един паяк, колкото и да е малък, е крайно жесток. Мухата, като попадне в паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, после изхвърля навън и казва: „Дру-

га да дойде на нейното място!“. Паякът постъпва като някой касапин, който взима един вол, втори вол, забива ножа във врата им и ги заколва. Те мучат, но той не обръща внимание, казва: „Дайте трети, четвърти...“ и най-после, за свое оправдание, казва: „Нали обществото трябва да живее?“. Нима обществото на гълъба не трябва да живее?

И тъй, сегашните страдания в живота на всеки човек се дължат на предшестващи причини от миналото. Понеже Природата сама по себе си е разумна, тя държи отчет за всички наши постъпки. Най-важното и най-мъчното нещо в света е човек да създаде своя индивидуален живот. Създадеш ли разумен, индивидуален човек, тогава домът, обществото и човечеството много лесно могат да се създадат. Съвременните хора искат да създадат, да реорганизируют най-напред човечеството, после обществото, след това дома и най-после човека, но този път не е правилен.

Ще ви приведа следното разяснение. Вземете най-видните музиканти, които са завършили своето музикално образование и владеят добре това изкуство, и образувайте от тях какъвто искате оркестър – ще видите, че в 10 – 15 минути или половин час ще имате най-добрия оркестър, с най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайсторът да вдигне своята пръчица и всичко върви по мед и масло – защо? Защото всеки от тях знае отлично своята партитура, всеки разбира своята наука. Но съберете хора, които не разбират нищо от музика, и опитайте да образувате от тях оркестър! И десет най-видни капелмайстори да дойдат да ги дирижират, ще видите какво ще излезе – само ще се вдига шум, ще казват: „Чакайте, чакайте!“, но нищо няма да излезе. Вие също казвате: „Чакайте да видите как ще излезе тази работа!“. Не, с чакане нищо не става. Щом кажеш: „Чакай!“, подразбира се, че не знаеш да свириш; щом не знаеш да свириш, никакъв оркестър не става.

Ние искаме да разрешим един от великите въпроси – има ли живот, или няма. Ти живееш, какво ще разрешаваш този въпрос? – „Е, бъдещ живот дали има?“ Какво разбирате под *бъдещ живот*? Под *бъдещ живот* подразбирам един по-разумен живот. Ти си една мравка и казваш: „Мога ли да живея в друга форма?“. Можеш. В каква? Можеш да живееш във формата на пчела, на гълъб. Възможно ли е? Възможно е. Прекарвам тази мравка под една, под друга форма – под формата на една пчела или един гълъб, тя започва постепенно да се разширява и литва. Ако ви кажа, че тази мравка е еди-коя си мравка от еди-кой си мравуняк, ще ми повярвате ли? Ще кажете: „Докажи как тази мравка е станала гълъб!“. Как ще ви го докажа? Ако започна да ви доказвам, че между гълъба и змията има известна връзка, че те си приличат, че са от един и същ род, само че змията е без криле и без крака, а гълъбът е с криле, с крака и с пера, ще ми повярвате ли? Ако смъкнете крилето, краката и перата на гълъба, той е цяла змия. Онези, които изучават естествена история, могат да проверят тази истина. Това се отнася само до формата на нещата.

Под *нисше* ние разбираме всичко, което не съдържа елементи на разумния живот. Като говоря за змията, аз разбирам нисшето, алчността. Като хване една жаба, змията я гълта цялата. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае – затова я наричат змия. Когато гълъбът се приближи до някое житно зърно, самото зрънце му казва: „Братко, глътни ме!“. Всички зрънца се радват, защото в гълъба има една висша култура, в която те могат да се повдигнат. Житните зрънца са разумни души, аз мога да разговарям с тях. Ще кажете: „И това го бива – житните зрънца били разумни души!“. Щом в житните зрънца няма души, и в хората няма души. Аз мъчно мога да се съглася с вас, затова поддържам: ако в човека има душа, и в житното зрънце има душа. Още не съм видял къде са душите

в съвременните хора. Щом имат души, те трябва да обичат. Щом един човек убива своя ближен, къде е душата му? Когато един нож те прониже и те убие, плаче ли за теб? Не, моята разумна ръка никога няма да влезе в теб и да те убие, но ножът може. И ако моята ръка е разумна, ако аз съм разумен човек, никога няма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бъдат едновременно и мои страдания. Ние, съвременните хора, мислим, че страданията и радостите са за сметка на тия, които страдат и се радват. Не е така.

За да обясня тази си мисъл, ще ви приведа един митологичен разказ, или една митологична приказка, която съществува в разни форми. Тя е от източен произход, създадена някъде в Египет или в Индия. Като тази приказка има и в България. Интересното в нея е следното. Една царска дъщеря, много красива мома, била чрезмерно измъчвана от своята мащеха, затова била принудена да избяга от нея и да се крие в подземията на една планинска местност, където останала да живее. Но дори там младите момци не я оставили на спокойствие – тръгнали след нея, да следят къде се е скрила. Загрижили се тези момци как да я извадят оттам, затова взели един след друг да ѝ предлагат ръката си, да ѝ обещават хубави условия за живот. Някои отишли при нея пеш, други – с коне, и като стигнали до мястото, където била скрита, извикали я по име (тя се казвала Халикяз). Първият, като стигнал до мястото, извикал:

– Халикяз, излез да видим твоята красота!

Тя била много умна и още на първия от дошлите герои казала:

– Да станеш на камък!

Той станал до колене на камък. Втори път извикал:

– Халикяз, излез да видя твоята красота!

– На камък да станеш!

Той се превърнал на камък до пояс. Трети път извикал:

– Халикяз, излез да видя твоята красота!

– На камък да станеш!

Момъкът се превърнал целият в камък.

Така се превръщали в камъни един по един всички, които идвали да ѝ предложат ръката си, докато цялата местност била покрита с камъни – все от тези велики герои – и тя останала да си живее спокойно там.

Питам сега: какво е искал да изрази този, който е създал митологичния разказ, още недовършен напълно, с бягството на момата от дома ѝ и затварянето ѝ в това подземие? Защо тя станала причина тези млади герои да тръгнат да я търсят? В своя разказ философът или баснописецът е скрил една велика Истина, която само разумни хора могат да разберат. Всеки човек, който иска да съществува, трябва да разбира положението, което Христос изказва в стиха: „Къща, съградена на канара, на камък, не се разсипва; къща, съградена на пясък, се разсипва“. Какво е искала да каже тази красива мома на всеки млад момък, който идвал да я търси, с думите „На камък да станеш“? Тя искала да каже: „Ти можеш ли да съградиш своята къща на камък?“. Ако той разбираше нейните думи, щеше да им въздейства и нямаше да стане на камък, но като не разбираше, стана на камък.

И действително, в сегашната наука по закона на внушението краката на човека може да се превърнат в камък. Гръбначният стълб на всеки днес може да стане толкова корав, че да носи на него желязо, без да се счупи – чрез закона на внушението човек може да стане твърд като желязо. Онзи, който го е втвърдил, пак по закона на внушението може да го направи толкова мек, че от най-малкото бутване да усеща страдания. Това са само прояви в съвременната наука. Някои казват, че внушили някому да направи това или онова.

Не, това са велики закони, които действат в нашия умствен свят, и ние трябва да знаем как да съградим живота си разумно.

Следователно, ако ти отхвърлиш от себе си онзи Божествен закон, онзи Божествен морал и приемеш, че всичко в света е глупаво, сам си внушаваш и един ден ще направиш от себе си глупак. Ако кажеш, че всички хора са глупци, и ти ще станеш като тях. Помни, че трябва да мислиш за хората, че са благородни, трябва да мислиш за човешките души, че са разумни, само че в проявата си като хора вървят по един крив път, заблудили са се.

И тъй, когато казваш, че всички хора са глупави, то подразбира, че само ти си умен, нали? Че ако Бог създаде всички тия хора, с които ние можем да се споразумеем, как може те да са глупави? Ако аз мога да се споразумея с вас, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумее-те, можете да се разберете. Ако ние можем да живеем индивидуално, ако можем да живеем един възвишен живот, ще можем да минем през всички изпитания, ще надделеem себе си, ще надделеem над смъртта, защото, ако човек не може да надделеe над смъртта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача в живота ни е да хванем смъртта за гушата, да водим сражение с нея и да я победим. Как? Писанието казва, че Христос победил смъртта. Онзи, който не разбира закона, казва, че когато Христос дойде на Земята, смъртта хвана и Него. Да, но Писанието казва, че Бог, Който живееше в Христа, Го възкреси, че Бог живее в Него.

Ние казваме: „Аз трябва да живея за себе си“. Никой не може да живее за себе си. *Да живея за себе си* означава да имам в себе си Великото, Божествено-то, да съзнавам, че съм човек, че Бог живее в мен, да взимам участие в този творчески принцип и да се интересувам от всичко, което става не само на Земята,

но и на Слънцето, и по целия свят, навсякъде. Някой казва: „Не ме интересуват другите“. Какво те интересува тогава? – „Да се ожения млад, да намеря някоя богата мома, с парички, с хубава къща; после да си родя няколко деца, да ги изпратя в странство да завършат някоя наука и след това да ги назначат някъде чиновници“. И след всичко това той мисли, че е човек, създаден по образ и подобие Божие. Онази птица, която също като теб живее под Слънцето, не е ли свършила толкова работа, колкото и ти?

Казвате: „Но ние трябва да се грижим за себе си“. Че кой не се грижи за себе си? Аз наблюдавам всяка сутрин птиците в двора. Най-първо, като стане сутрин, птичката не се мие веднага като човека, а започва да търси храна. След като се наяде, втората ѝ работа е да си направи тоалета – започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата ѝ работа е да си намери място за леговище. Като си намери и леговище, вече е доволна. И птиците правят разузнавателни експедиции като хората. Те изпращат 2 – 3 птици да обикалят, да видят къде има хубава вода, някой чист извор, къде има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледат цялата местност, отиват да съобщят на останалите и като един рояк отиват заедно в откритата местност.

Казват: „Птиците не разбират нищо“. Как да не разбират? Много добре разбират. Ние, които сме създадени по образ и подобие Божие, мислим ли, че като родим две или четири деца и ги отгледаме, сме изпълнили Волята Божия? Не. Първото, което се казва в Писанието, е: „Придобийте разумния принцип, а след това завладейте Земята, плодете се и размножавайте се!“. Под тия думи – да завладеят Земята, да се плодят и размножават – се подразбира проявлението на човека в неговото множество така, че във всички хора да вижда своето проявление. Един ден, като се събере в своя плод, той да вижда, че плодът на всички хора е в

него и след това – че всички хора могат да се съберат в неговото тяло.

И тъй, всички души могат да се събират в едно тяло. Както в моето тяло се събират милиарди същества, така и в света могат да живеят много хора заедно. Всички хора на Земята могат да се съберат в един общ организъм. Този организъм наричат организъмът на големия човек, на великия човек, на Космическия човек, наречен Адам Кадмон, в когото нищо не умира, но всичко се изменя. Той взима грижата за всички същества, които съставляват неговия организъм. Сега, при тези условия, в които живеем, благото на един народ зависи от индивидите, които го съставляват. Във всеки индивид, във всяка душа трябва да има този мощен стремеж – да бъде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън“. Кой ще ви кръсти? Йоан кръсти Христа с вода, но после кръстиха Христа от Горے с Дух. Значи кръстникът, който кръщава, не е един. Великият, Който създаде света, кръщава и казва: „Твоего име отсега нататък е следното“; Той ти дава цялата програма на твоя живот, какво трябва да вършиш.

Като ме слушате, вие казвате: „Животът е много строг“. Не, велик е животът. Ако ти знаеш да свириш хубаво, това не е ли живот? Ако знаеш да рисува хубаво, това не е ли живот? Ако знаеш да отглеждаш лозите и да ги използваш разумно, това не е ли живот? Да имаш лозе, градина и да ги отглеждаш добре, а не така, както сега ги обработваш – само за да ги използваш, това не е ли живот? Да обработваш лозя – това е добре, но трябва да знаеш изкуството да правиш техните сокове сладки, а не да ги превръщаш във вино. Ако можехме да задържаме всички плодове на дървото, животът ни нямаше ли да бъде по-добър? И ако всички ние, мъже и жени, се съберем в един дом и прекарваме живота си разумно, в Любов, не щеше ли да бъде това по-хубаво? А сега хората се измъчват в домо-

вете си кой да бъде първият, кой да бъде господарят. Все ще има господар и слуга, но понякога господарят става слуга и слугата става господар – това зависи от условията.

Аз ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал – за онзи лорд. Един английски лорд пътувал към Австралия с дъщеря си и с един от своите верни слуги. По време на пътешествието става корабкрушение и той, дъщерята и слугата едва успяват да се спасят на един от островите в Тихия океан. Слугата имал в себе си една малка торбичка с няколко житни зрънца. Като излезли на острова, рискували да умрат от глад, понеже нито лордът, нито дъщерята могли да работят. Само слугата знаел да работи, затова веднага разорал част от земята, посадил житните зрънца и в скоро време те дали своя плод. Цели десет години прекарвали на този остров и през това време слугата заповядвал, той бил господарят, а лордът и дъщерята били слугите. След десет години се върнали в Англия и тогава слугата станал пак слуга, а лордът станал господар – такова било положението, което те заемали в света.

Нима онази майка, която служи на своето дете, не е слугиня? Детето заплаче в 12 ч., в 1 ч., казва на майката: „Стани!“ – и тя става. Едно малко дете заповядва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата – на всички, които са около него. Защо, голям ли е този господар? Не е. Един ден детето става слуга, бащата става господар. Единственото разумно нещо е да имаме този Свети Дух в себе си, да имаме този разумен живот и да разберем как трябва да поправим живота си.

Ние очакваме в бъдеще да дойде някой да ни спаси. Казваме: „Все трябва някой да спаси света“. Преди 2000 години да спаси света дойде Христос, но оттам насетне дойдоха и нещастията. Кой не дохождаха да спасят света, но спасиха ли го? В Индия дохождаха

и Кришна, и Буда,⁵ но спасиха ли го – не. Между мохамеданите дойде Мохамед; спаси ли света – не. Ние казваме, че еди-кой си дошъл да спаси света. Не, спасението на света още не е дошло; засега се приготвят само условията за това спасение. Когато всички хора приемат великия Дух в себе си, тогава ще дойде спасението. Сега ни заблуждават, като казват, че тези, които са на Земята, още не са спасени, а онези, които са в онзи свят, са спасени. Запитала овцата къде са нейните деца, нейните агънца, казали й: „Те са на онзи свят, много добре са там“. Излъгали я, какъв ти онзи свят са видели? Те са натъпкани в червата на някого.

Ние не вярваме на такива философи. Ние не искаме да ни направят на жамбон и да ни изпратят в онзи свят. Онзи свят е тук. Аз бих искал да видя спасението на хората в онзи свят. Ако то можеше да стане там, великите учители нямаше да слизат на Земята, но по-неже те идват на Земята, тук трябва да бъдем спасени. Ние искаме да бъдем спасени там, където живеем. Някои от вас ще кажат: „Моето верую, моите познания, моето положение в света не ми позволяват да приема това“. Твоето верую? Че какво верую имаш ти? – „Аз вярвам в един Бог.“ Много добре. Аз вярвам, че Бог е в три лица. Първото лице на Бога е Любовта, проявена в живота; второто лице на Бога е Мъдростта, проявена в Знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена в Свободата – на всички хора еднакво трябва да се даде Свобода. Като казваш, че вярваш в един Бог, постави ли това троеличие на Бога в своя живот? Имаш ли живот, Знание и Свобода в действията си? Следователно чрез своя живот, чрез своите знания ти никога не трябва да противодействаш на Божественото, а да бъдеш в хармония с него – това разбирам под Вярa в Троеличния Бог.

Казва се в Писанието: „Ще ви кръстя с Дух Свят“. Няма по-хубаво нещо в света от това човек да възприеме този Божествен Дух. Когато дойде до това състоя-

ние, от душата му ще падне един голям товар, ще почувства голяма лекота, в ума му ще просветне голяма светлина. Представете си, че вие, които ме слушате, казвате: „Дали това нещо е вярно, или не е?“. Испитвате ли лекота? Имате ли Светлина в ума си? Нямате ли тези неща в себе си, каквито и доказателства да ви привеждам, у вас все ще има едно съмнение. Ако днес ви нахраня много добре, ще си кажете: „Да, днес ни нахрани добре, утре може да ни натири“. Утре пак ви нахраня, но ще се усъмните за следващия ден.

Съмнението върви всякога в стъпките ни, целият живот е пълен със съмнения. Вярваме ли ние в Бога, Който ни е дал живот? Вярването ни в живота обясняваме по разни начини. Казваме, че Природата ни е дала живота, родителите са ни дали живота, а това, че Бог ни обича, че Бог ни е дал живота, че Бог ни е дал всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички криви заблуждения на площадните философи в света отдаваме все на Бога. Една сестра казва: „Всичко е от Бога!“. Добре, ако действително всичко е от Бога, тогава защо ме критикувате? Значи каквото и да говоря аз, каквото и да върша, то е все от Бога. Ако мислите така, защо ме критикувате? Казвате: „Ами защо се обхождаш така? Обходата ти не е Божествена“. Значи, щом върша нещо по вашата воля, то е по Бога; щом върша нещо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щом казвате, че всичко е от Бога, тогава каквото и да върша – и по ваша воля, и по моя, според вас все трябва да е от Бога. Ако между твоята и моята воля има дисхармония, Бог е отвън; ако между твоята и моята воля има съгласие, Бог е отвътре, Той е третият между нас. Ако между твоята и моята любов се заражда една омраза, едно състезание, Бог е отвън; ако между твоята и моята любов става едно сливане, ако се образува едно цяло, Бог е отвътре. Ако между твоето и моето знание има една дисхармония, едно състезание и не можем да се разберем, ние сме наляво

от Бога, Бог е вън от нас; ако между твоето и моето знание има съгласие, Бог е отвътре. Следователно във вътрешната хармония се явява Божественото.

Когато Божественото се яви в човека, той става мощен, силен. Аз следя това. Ако някой от вас само за един момент би почувствал Божието присъствие тъй, както го разбирам аз, тъй, както съм го изпитвал, ако мръднете само пръста на ръката си в една разярена тълпа, която върши хиляди престъпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако в този момент се намерите пред една стохилядна армия, добре въоръжена с топове, пушки, и само помръднете пръста си, всички топове ще млъкнат. Такова велико нещо е Божественото, Което работи в света.

Не мислете, че Бог, Който се проявява в света, е нещо слабо. Не, Бог вижда, разбира нашите глупави разсъждения, нашата площадна философия и само се поусмихва; ще ме извините, че употребявам този израз за Бога, той е символичен. Бог не се усмихва, в Него има нещо велико. Като вижда, че някой се мисли за голям философ, изпъчил се е, едва ли не може да вдигне на гърба си 100 кг., Той казва: „Ако на гърба на това дете бих сложил цялата Земя, какво ли би станало с него?“. Когато някой каже, че е герой, аз считам, че трябва да е в състояние да носи цялата Земя. Герой, който може да я носи, аз считам за герой от трета степен. А този, който може да носи на гърба си цялата Земя, Слънцето и всичките му спътници, считам за герой от втора степен. Герой от първа степен е този, който може да носи на гърба си цялата Земя с десет слънца и спътниците им.

Питам: ако сте герой от първа степен в България, можете ли да носите Земята с десет слънца и спътниците им на гърба си? – „Не мога.“ Тогава не можете да разрешите най-важните въпроси в живота. Аз, който мога да нося Земята на гърба си, казвам на българите: слушайте, вие можете ли да се примирите? – „Кой си

ти? Теб ли ще слушаме?“ Щом не ме слушате, ще разтърся Земята и след като я разтърся 4 – 5 пъти, след като унищожа тия ваши пушки, топове, пак ще ви питам: ще ме слушате ли? – „Ще слушаме.“ Как няма да слушате, ще слушате и отгатък ще минете. Ще кажа: слушайте Новото учение – отсега нататък не се позволява на хората да се бият. Защо? Ще разтърся Земята. Така бих постъпил, ако бях един от третостепенните герои. Казвате: „Къде са тези герои?“. Ще дойде един от тях и той ще оправи света. Този герой се приготвя сега и всички ясновидци виждат, че слагат Земята на гърба му. Вие ще го видите и ще знаете името му. Като дойде, ще каже на хората: „Господ ми каза отсега нататък да живеете в мир и съгласие“.

Да живеете в мир и съгласие – това е Учението на великите Учители от памтивека и досега. Като се разтърси Земята, всичко ще разберете. Това нещо ще бъде и всички ще го видите; като го видите, ще поумнеете. От сърцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и с крилете си ще се вдигнете из въздуха. Ако сте змии, всички ще бъдете смазани на каша в дупките си; ако пък сте гълъби, ще литнете и Господ ще каже: „Ето Моите умни деца!“. Затова ви казвам сега, че на всички ви трябва да израснат крилца.

Той ще ви кръсти с Дух Свят, с Разумното, Великото. Ние трябва да вярваме в това. Първото нещо в света е човек да разбере и опита Любовта. С Любовта трябва да направим един велик опит, но не трябва да се боите и да казвате: „Какво ще бъде положението на България? Какво ще бъде с човечеството? Какво ще бъде положението на обществото?“. Какво ще бъде положението на България, какво ще бъде положението на вашия дом – това са второстепенни въпроси. Важно е какво ще бъде с нашата душа – това е великият въпрос, който трябва да разрешим не само за себе си, но и за всички други души. Въпросите за човечество-

то, за България, за обществото, за дома ни са въпроси, които от хиляди години се разрешават и които не са разрешени и досега. Щом разрешите въпроса за вашата душа, тогава ще раздават на всички ви съответните партитури, всеки ще влезе в оркестъра и направо ще започне да свири – ще знае своята част. Затова днес се проповядва на хората разумният живот.

Той ще ви кръсти с Дух Свет и с огън.

Огънят е едно велико благословение, едно пречистване. Всички трябва да се повдигнем – в какво? В Любовта. Всички трябва да просветнем – в какво? В Мъдростта. Всички трябва да се разширим – в какво? В Истината. Няма ли да бъде хубаво, като се срещнем, да се познаем? Вие казвате, че ме познавате, но ако ме срещнете след 20 години и аз съм хвърлил брадата си, изглеждам 25-годишен, дори няма да подозирате, че съм аз; ще кажете: „Дали е той, или не е?“.

Казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашите костюми постоянно се менят, понеже сме на сцената, а това го изисква пиесата на живота. И тия, които са публика, по същия начин са костюмирани различно и често сменят костюмите си. Нашите костюми съответстват на това, което е написано върху тях. Един ден, когато излезем вън от театъра, където нещата не са написани, ще се явим в истинската си форма, която не се мени. Тогава ще се яви Божественото.

И тъй, човешкото трябва да се смене, за да се види Великото, Божественото. Виждаш някой човек навъсен, сърдит, недоволен е от нещо. Някому устата се е изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; някому очите са се изкривили; някому ушите са разхвърляни на една или на друга страна. И след всичко това казват: „Красив човек е този!“. Не, ушите трябва да бъдат на мястото си – Мъдрост трябва да има в човека. Носът трябва да бъде прав, на мястото си – човек трябва да мирише само хубавите работи.

С Д У Х И О Г Ъ Н

Той не трябва да прилича на орела. Защо ноктите на краката в орела са закривени? Защото яде мърша. Той я разкъсва и с краката си, и с клюна си. Като забие клюна и ноктите си, нищо не остава от жертвата. Не, прав нос ще имаш. Какъв е клюнът на гълъба, завъртян ли е? Прав клюн, прав нос трябва да имаш, а не завъртян надолу. Закривеният надолу клюн или нос означава песимизъм. Очите ви, които изразяват Истината, трябва да бъдат отворени, всеки да познае, че сте човек, на когото може да се разчита.

Като срещнеш човека, да знаеш, че той ти е брат. Всеки за себе си трябва да каже: „Харесвам очите си, харесвам носа си, защото съм Божествен“. Всеки сам себе си трябва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: „Не се харесвам“. Не, ти ще измениш условията на живота си, ще бъдеш доблестен поне като гълъба. През хилядите години, през които е минал той, и при добрите, и при лошите условия на живота си, не е ял месо. Колкото и пъти да са го учили да яде, той все е казвал: „Не, аз имам убеждения!“. Така трябва да казваме и ние: „Аз имам убеждения, служа на Бога на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, не искам да ям месо. Ще бъда гълъб, няма да върша престъпления“. Ама ще ви колят хората. Нима не колят орлите? Ама вълк трябва да бъдеш! Нима вълците не ги убиват, нима вълците не умират? Ама мечка трябва да бъдеш! Нима мечките не умират? Ама силен като лъв трябва да бъдеш! Нима лъвът не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трябва да бъдеш лъв, бъди, но лъв на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта – такива велики лъвове трябва да има, такива лъвове трябва да бъдете всички.

И ако трябва да бъдете орли, бъдете орли на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта – това значи да се кръстите от Дух Свети, да се кръстите в Истината. Такива лъвове аз бих желал

да бъдете. Не от онези, които прескачат вътре в кошарите. Не от онези орли, които слизат от небесните височини в някой двор, за да сграбчат някоя кокошка, някое пиле или някоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трябва да бъдете – орли на високата мисъл в света. Да имате широкия простор на орела – царят на птиците, но в този цар да има доблест. Има такива орли в света.

Ще ви кръсти с Дух Свети.

Сега мнозина от вас ще се кръстите. Някои сте кръстени, но още не знаете. Колко време след като го кръстят детето знае името си? Крыщават го на първия, втория или третия месец, но едва след 2 – 3 години знае името си.

Следователно вашият кръстник трябва да дойде, да ви каже какво е името ви. След като ви кръсти, трябва да знаете каква е Божествената програма и да живеете според нея, да живеете според живота на гълъба, според Духа Свети. Тогава ще минете в нова фаза – ще бъдете хора, създадени по образ и подобие Божие, и Господ ще каже: „И видях Господ, че всичко, което е направил този човек, е добро, защото е положил Неговия закон – законът на Любовта“.

12 април 1925 год., София

Истинната лоза

*Аз Съм Истинната лоза
и Отец Ми е земеделецът.*

Йоан 15:1

В Природата има три състояния, които засягат отблизо органичния живот. Под думата *органично* всякога разбирам съзнателното, защото само съзнателното е органично. Под думата *съзнание* в широк смисъл разбираме онова вътрешно единение, което съществува между частите на едно живо цяло. Следователно има два велики закона, които определят Битието – аз ги наричам *Закон на Цялото* и *Закон на частите*, *Закон на Безграничното* и *Закон на граничното*.

Благото в света се определя от първия закон, на Цялото. Ние наричаме това Цяло *Закон на Бога, закон на Любовта*. Безграничното е първото проявление, Любовта, която се проявява и която всякога носи със себе си благо. Благото пък е вечната хармония, която включва всички души. Следователно този закон представлява пълнота на духовния живот и всяко зло е изключено от него.

Вторият закон е законът на частите, законът на душите, законът на индивидите в света. От втория закон, от закона на ограниченото, се ражда злото. Как се е родило злото в света? Законът на Цялото включва частите, но същевременно всяка част има закон за себе си. Когато частта иска да наложи на Цялото своя закон, тогава в света се ражда грехът. Когато един човек иска да накара Бога да мисли като него, това е престъпление. Този човек седи и си мисли за Господа: „Защо Господ не мисли като мен? Сляп ли е, не вижда ли, че аз страдам? Защо не влезе в положението ми

– имам жена, деца?“. Това са ред разсъждения, чрез които хората искат да накарат Господ да мисли като тях, да ходи по техните щения, по техните своеволия. Такива и ред други глупости са минавали и минават в умовете на хората от хиляди, хиляди години и досега. Всички тия глупости съществуват още от паметта на хората и родиха всички грехове и престъпления, които съществуват и до днес. Човек се заблуждава, като мисли, че неговият закон е и Божи. Не е така. Когато дойдат страданията, те показват, че човек не е в съгласие с първия закон – със закона на Цялото. Някой пита: „Защо страдам?“. Защото не си в съгласие с първия закон, с Божия закон. – „Защо се радвам?“. Защото си в съгласие с Божия закон. – „Защо изгубих радостта си?“. Защото не си в съгласие с Божия закон. – „Защо придобих радостта си?“. Защото си в съгласие с Божия закон. Това е определението на тия два закона, които ще имате предвид.

Сега ще се върнем към трите състояния на човека в разбирането на тия два закона. Първото състояние са чувствата, или материалният свят. Аз наричам хората на чувствата волевите хора в света, които се занимават с близките неща, както мравките се занимават с пращинките – да ги пренасят от едно място на друго. Виждате някъде един земеделец, който прехвърля пръстта с ралото от едно място на друго – той е един волеви човек. Виждате млад цигулар, който цял ден свири със своята цигулка – той е един волеви човек, свири: *дрън, дрън*. Виждате млада мома, която свири на пианото: *дрън, дрън*. Някой взел тъпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажете стайте с нея. Жената вкъщи вземе тигана, нареже в него лук и го пържи на огъня. Това са все волеви хора, които работят, правят нещо с ръцете си. Писателят, който е седнал да пише, е волеви човек, и той бърка кашата – пише, пише, малко разтърси перото си, после пак го потопи

и продължава да пише. Така прави и жената, която готви вкъщи – сложи малко сол, но после опитва и вижда, че е пресолила яденето; слага малко водица, после пак сол и т.н. Онзи, който пише, казва: „Аз съм писател!“. Жената, която готви, казва: „Добре, аз пък съм готвачка“. Каква разлика има между един писател и една готвачка? Писателят казва: „Моето е идейно“, готвачката отговаря: „Ако моето идейно не дойде, твоето идейно не може да се прояви. Ако моето идейно не се прояви в тигана, може ли да се прояви твоето идейно чрез перото?“. Следователно първо ще се прояви идейното на тигана, а после ще се прояви идейното на перото. И онзи, който меси хляба, казва: „Аз съм на първо място. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно – на хляба?“. Хлябът казва: „На онзи, който ме слуша, и тиганът му върви, и перото, и всичко има“.

Сега ще се запитате: „Какво от това, ако знаем всичко казано?“. *Какво от това* – там именно се раждат всички нещастия – като мислите, че целият ви живот седи само в това да стоите пред тигана и да бъркате в него. Това е разбиране на само 1/9 от живота. Представете си, че сте най-добрият готвач. След като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте придобили? Представете си, че утре вашето състояние се измени, минете от една форма в друга, понеже човек не седи в едно положение – тогава вашето изкуство, готварство няма да струва и пет пари. Колко струва онова усилие на гъсеницата да направи своите челюсти, след като е преминала в пеперуда? Значи има нещо друго важно. Следователно волевият закон е закон на материята, аз го наричам *почвените условия на живота*. Това е животът на човека, който проучва материята, какви елементи има тя в състава си. Това са условия, за да се прояви човекът. Почвата е необходима за корените на вашия живот.

Ние няма да кажем, че тигани не ни трябва, че хляб не ни трябва, но тези неща трябва да дойдат последователно. Всички тия форми, които съществуват сега в живота, човек е заимствал от Природата, понеже и самата Природа готви. Не мислете, че тя няма тигани; отлични тигани има. Ако отидете един ден да видите всички съсъди, с които готви, ще видите, че те са отлично направени, само че не са калайдисани както съдовете, в които ние готвим. И после, нейните тигани са тъй чисти, че никога не става нужда да се измиват в такива умивалници, в каквито ние мием. Идеално измиване има в Природата, но не като нашето. В тиганите на Природата няма никакви нечистотии.

Природата си приготвя по особен начин един плод, една ябълка, круша или череша. След това тя си приготвя и други плодове – такива, които се развиват в земята: картофи, моркови и ред други. Всички тия приготовления са необходими. В Природата има един вътрешен план и този план обема целия органичен живот, понеже в целокупността му може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви в един пръст, в едно око, в един нос, в една клетка, а в целокупността на човешкия организъм. Целокупността на човешкия организъм пък е символ на общия Божествен организъм. Следователно всеки учен, всеки духовен човек трябва да разглежда нещата общо и всестранно. Той не трябва да се отделя – да мисли, че е най-важният, а да каже: „Аз съм тъй важен, както са важни и всички други“. Защо е така? Защото всичките части на Божественото са еднакво важни.

За да поясня тази си мисъл, ще приведа една малка аналогия, от която да схванете съотношенията, които съществуват между всички неща. Тези съотношения са следните. Ако една голяма река се влее в Тихия океан, какво ще му придаде? Все ще му придаде нещо,

но няма да го направи много по-дълбок, няма да го направи по-плавателен или по-красив, ала ще го измени в нещо. При всяко вливане океанът ще тежи повече; да кажем, че има милионна тежест – сега ще тежи с няколко килограма повече. Следователно тази река е придала нещо на океана в тежест, в обем, направила е някакво вътрешно изменение в него.

Може ли реката да каже на океана: „Слушай, ти трябва да знаеш, че ако аз не се вливам в теб, ще пресъхнеш. Ако не ме слушаш, ако не ходиш по моите закони, след време ще пресъхнеш“. Вярно ли е това твърдение? Не е, океанът няма да пресъхне. Има, наистина, известни отношения между него и реката, но въпросът не седи така, както го представя тя. От океана излизат известни течения, тъй че по-скоро той може да каже на реката: „Ако аз не ти изпращам от моите течения, ти по-скоро ще пресъхнеш“. Тогава можете ли да намерите какво математическо съотношение има между океана и реката? Според законите на Природата в колко милиона години може да пресъхне Тихият океан и в колко години може да пресъхне една река, голяма като Амазонка? Нашият живот представлява малки рекички, които се вливат в Божествения живот (първото положение). Ако нашият живот се влее в Божествения, какво му придаваме ние? Бог придобива ли нещо от нас? Не, вливането на реките в големия океан означава опресняване на водата в тия реки; затова те се вливат в океаните и после чрез изпаряване отново се връщат на сушата. В този смисъл смъртта не е нищо друго, освен вливане на малките реки във Великия океан на живота, за да се опреснят и после пак да се върнат на Земята. Това опресняване става чрез корените на живота.

Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза“. Това е реалното, видимото, осезаемото. С какви качества се отличава лозата? В нея има две важни качества: тя има известна гъвкавост, а от друга страна може да се

увива – и нависоко да се качва, и по ниското да ходи. При каквито и условия да я поставят – и при най-богатите, и при най-бедните, тя е готова да ги използва и в това отношение има две естества. Естеството, което е включено в по-гъстата материя, подобно ли е на това ѝ естество, което е в по-рядката? Това значи: вътрешното състояние на лозата в почвата, в корените ѝ, такова ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Корените никога не могат да дадат плод. Следователно хората, които са пуснали своите корени в живота, аз наричам волеви, хора на чувствата. Когато някой пита: „Защо трябва да страдам? Защо са ми чувствата?“, аз му отговарям: ако нямаш тия корени, нямаше да имаш възможност да живееш! Чувствата са корените на твоя живот – ще ги пуснеш долу, за да извлечеш сокове за по-висшия живот.

Като правя тази аналогия – че човек трябва да прилича на лозата, да има нейните качества (да се увива и да се качва нагоре и да слиза надолу), искам да ви обърна внимание да видите как расте тя, как се качва по дърветата. Чака ли да ѝ помага някой? Не, не чака, а като расте, пуска малки жилици, с които се обвива около близките предмети. Значи в нея има известна интелигентност – не чака никой да ѝ услужва, а си помага сама. Христос прави една аналогия между тази лоза на Земята и човека, като казва: „Всяка добра лоза, която дава хубав, доброкачествен плод, господарят ѝ я обрязва и тези пръчки, които не са плодни, ги отрязва и хвърля настрани, за да могат соковете от тях да минат към плодните пръчки и да ги засилят“. Много хора умират по единствената причина, че са безплодни. Следователно техните сокове в дадена епоха трябва да преминат в други, плодни хора, и да ги засилят. Тъй че този закон за лозата е общ и за човека. Соковете от почвата трябва да минат от лошите в добрите пръчки, ето защо човек умира. Много лоши хора трябва да станат жертва за добрите. В края

на краищата на Земята ще останат само добрите хора – такъв е законът и тъй ще бъде.

Сега цялата съвременна наука ни показва, че всички онези вредни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналите епохи постепенно са изчезнали и от тях са останали най-благородните, най-меките същества. И между хората ще бъде същият закон, и между верующите ще бъде същият закон – онези, които са искали да се налагат с меч над другите, да ги подчинят на себе си, няма да останат. Те постъпват като турците, които казват: „Който не се подчини на Аллах, долу главата!“. Така и Мойсей е налагал своето учение – той казвал: „Който не се подчини на Бога, долу главата! Да се изколят всички мъже, за да не развращават, а да се оставят само добитъкът, красивите жени и красивите моми, които могат да раждат“. И сега мнозина, които четат Стария завет, казват: „Така е казал Господ чрез Мойсей“. Много добре, но когато аз изпратя един свой слуга да изтегли 1000 златни лева от банката в мое име, а той изтегли 100000 лева, тогава къде е Истината? Бог ли е казал така? Когато Бог каза на Мойсей да каже на евреите да изгонят злото от себе си и да отидат в Ханаанската земя, той не разбра Божия закон.

Да се върнем към второто положение, където имаме т.нар. образен човек – словесния, или разумния човек, човекът, който мисли. За да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, човек трябва да мисли, затова разумният живот на хората се изказва чрез устата и чрез лицето. Образите всякога са носители на речта – където има образ, има и реч; където няма образ, няма реч. Някои ще възразят на това, но вижте онзи момък, който, като срещне красива мома, започва да пише, образите в него започват да текат – поезия се ражда. Покажете на този момък един умрял кон, който се разлага, в когото няма никаква красива форма, вижте ще пише ли той. Не, ще затъкне носа си, ще се отдалечи и ще каже: „Нищо не мога да пиша“. Следо-

вателно образите са съзнателно нещо, аз ги наричам *разумният живот, който трябва да се прояви чрез нашата реч, чрез нашата уста*. Образите са животът на пръчките, образният живот, който постепенно израства; те се обрязват и дават плод. Доказателство за това, че образният живот е животът на пръчките, е, че само след като кажеш една сладка дума на човека, той дава плод. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума и този човек ще ви нагости добре, ще ви приеме дома си – плод има вече.

И тъй, образният език е необходим и човек трябва да се стреми към него. Като казвам, че трябва да се говори образно, подразбирам, че трябва да се говори разумно. Не трябва да се подчинявате на онези горчиви чувства, които се пораждат във вашия живот – те са корените на живота ви. Някой път сте неразположени, гневни. Гневът е сила, която принадлежи на корените. Какво трябва да правите с него? Като корен, вие трябва да го изпращате надолу, а вие го изпращате нагоре и с това се подпушвате. Като изпращате гнева нагоре, в една по-рядка среда, там става експлозия, избухване. Някой казва: „Защо трябва да се гневи?“. Не питай защо е дошъл гневът, но не го пускай нагоре – той е сила, която трябва да се пусне надолу; казва: „Аз съм един слуга, изпратен съм и вие ще ми покажете накъде трябва да вървя“.

От чисто психологическо гледище всяко гневно състояние показва, че в живота на човека има известни препятствия. Всяко движение, което се спира, създава топлина. Същото нещо е и в човека – ако в него има едно силно движение и някой го спре, образува се топлина, която се изявява в гняв. Гневът е неестествена топлина, която се развива в човека, и тогава ние питаме какво трябва да правим. Праволинейните движения трябва да се превърнат в криволинейни. Следователно в човека има три кръга. Във волевия всички движения трябва да отиват към центъра на Земята; тези мате-

рии, тези сили трябва да се изпращат надолу в нашето естество. Във втория закон, който включва Любовта, образния език, разумното в човека, всички тия сили трябва да се изпращат към клоните, към сърцето.

От това гледище какво подразбирате вие, когато Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза“? Под думите *Аз Съм Истинната лоза* Христос разбира *В Мен е Истинският живот*. Всеки, който иска да живее един щастлив, разумен живот, трябва да познава тия закони. Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза и ако не пребъдете върху тази Лоза, нямате живот в себе си“; това означава: „Ако не възприемете този живот, нищо не можете да направите“.

Сега, дали познавате Христос, или не, е безразлично, вие еднакво трябва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че аз съм сляп. Щом е така, необходима ли ми е светлината и топлината на Слънцето? За мен слънчевата топлина и светлина са тъй необходими, както и за този, който вижда. Светлината не е нужна само за очите, тя е необходима за целия човек. Ето защо и онези, които не знаят нищо за Христа, и тези, които Го познават, еднакво трябва да се подчиняват на Неговите закони.

Аз не взимам думата *Христос* в този смисъл, в който хората го разбират, а като един велик вътрешен принцип, който прониква цялото Битие. В този случай ние чувстваме, че има интелигентност, която работи вътре в нас. Искаш някой да те обича, да ти каже хубава, насърчителна дума. Това е много естествено – ти търсиш Божествения лъч да те озари. Някой казва: „Аз не искам да зная за хората“. Това е човешкото тщеславие. А за какво искаш да знаеш? Казва: „Да напуснем света!“. Да напуснете света не означава, че трябва да напуснете хората. Под думата *свят* Писанието разбира онези преходни форми, които ни заблуждават, които хората са създали и на които животът е кратковременен.

Допуснете следното изяснение. Влизате в една кръчма и кръчмарят ви дава чаша ракия; той ви казва: „Вземете тази ракия, тя ще ви даде сила, ще ви направи човек“. Вие я изпивате, приятно ви е. След това вземете втора, трета, четвърта, пета и започвате неговото учение. След няколко години вашият организъм съвсем се разнебитва. Кръчмарят не ви е казал истината; ракията не е храна, тя е човешко изобретение. Следователно има много идеи, които са като ракията – опиращи. Това, което приспива човешките души, човешките умове, човешката воля, за да не вършат Волята Божия и да не може човек да възприема възвишеното и благородното в живота, е онзи кръчмар с чашката.

Всеки от вас има по един вътрешен кръчмар, който е опасен във всяко отношение и всеки може да го опита. Кажете си, че искате да направите едно добро дело, че искате да услужите някому, и ще видите какво ще ви каже кръчмарят – той ще ви каже: „Много хубаво мислиш да направиш, но чакай малко, ела днес да устроим едно богато угощение за това, което мислиш да вършиш, а след това ще го направиш“. Ти направиш такова угощение и после започваш да разсъждаваш – като онзи циганин, който носил в града една кошница с яйца за продан. Като си вървял из пътя, пресмятал колко яйца има, по колко ще ги продаде, колко ще спечели от тях и като видял, че ще спечели много, зарадвал се, подскочил, изгървал кошницата с яйцата, счупил всички и останал и без тях. Както се надявал, че ще стане много богат, останал без стотинка. Така и ние унищожаваме Божественото, възвишеното в нас.

Човек може да унищожи Божественото в себе си само с една дума. Понякога той се възгордява и казва някому: „Ти знаеш ли кой съм аз?“. Не е грях, ако кажеш „Ти знаеш ли кой съм аз“, но моралът седи в следното.

Излиза един богат търговец с коня си на разходка в гората и напълва дисагите си със злато и скъпоценно-

сти. Пред него с каруцата си минава един беден, хилав човек. Богатият, като го вижда, му казва: „Ти знаеш ли кой съм аз? Как смееш да минаваш през пътя ми със своята каруца? Знаеш ли, че може да ме нападне някой и да ми вземе дисагите с парите?“. Слиза от коня си и го набива добре. – „Друг път, като видиш юнак като мен, да не му се изпречваш на пътя!“ Бедният човек му отговорил: „Господ здраве да ти дава!“. Търговецът продължава пътя си нагоре в планината, но изскача насреща му един разбойник, който чул за дисагите със злато, насочва срещу него парабел и казва:

– Дай бързо дисагите със златото, събуи обувките си, дай всичко, което носиш със себе си, защото иначе виждаш ли този парабел – няма да ми избягаши!

Обира го напълно и след това го пита:

– Какво мислиш за мен?

– Нехранимайко си, вагабонтин, обра ме, какво ще нося на децата си, на жена си?

Той го сваля на земята и го налага добре. След това пак го пита:

– Сега какво мислиш за мен?

– Много добър, отличен човек си, братко!

– Вземи си сега дисагите и си върви, но ще знаеш: друг път, като срещаш такива бедни хора по пътя си, да не ги биеш!

Това е, което върши Великото в света.

Има една Божествена Правда, която е много точна и според която всяко насилие, което извършим, ще ни се върне отгоре. Тогава аз питам: как трябваше да схване тази работа богатият търговец? Като настигна бедния по пътя си, трябваше да му каже: „Чакай, братко, аз от дълго време те търся. Тези пари, тези скъпоценности в дисагите ми, този хляб в торбата ми са за теб, теб търся аз. Заповядай, седни да си поприказваме малко и да си похапнем!“. Няма защо да чакам да ме снемат от коня и да ме налагат на земята, законът е такъв. Богатият човек трябва да каже: „Братко, взе-

ми всичко, каквото имам. Аз искам отсега нататък да ми бъде леко на душата. Досега, като имах, постоянно треперех за живота си, а отсега нататък искам да бъда свободен. Ти ще вземеш моите грижи“. При такава постъпка богатият не може да бъде бит от никого. Ние сме бити в света – защо? Защото не изпълняваме Волята Божия, Божия закон.

Третото състояние е символичното. То се отнася до висшия, чисто разумния живот на човека. Това е състоянието на символичния език, в който грехът е почти изключен. Например образът на една жена може да ви съблазни, образът на един мъж може да ви съблазни, много образи може да ви съблазнят, но един геометричен триъгълник, един геометричен квадрат, един геометричен петоъгълник не могат да ви съблазнят. Един геометричен кръг може ли да ви съблазни? Не. Една символична единица, с която математиците смятат, не може да ви съблазни, защото в нея, както и във всички геометрични форми, се излива чистата мисъл.

Следователно, когато човек дойде до третото състояние, когато иска да се избави от света, от неговото влияние, той трябва да започне да изучава символичния език на Природата. Това е чистото, възвишеното, Божественото. Или, казано на друг език, човек ще влезе в онази Божествена светлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които съществуват между хората, ще бъдат ясни. Важното положение, което съществува в света, при условията на сегашното ни развитие, е това, което Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза“. Ние не всякога успяваме в живота си, защото избираме методи, които не съответстват на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, един разказ. Един древен съдия, наречен Хари Хамзибенами, осъдил двама учени, дворцови хора, престъпници, на смъртно наказание. Но понеже в тази държава не съ-

ществувало смъртно, той ги осъдил на следното доживотно наказание: да се движат заедно, без да се спират някъде, защото според тамошните закони не можело да се затварят хората в затвори. На единия престъпник било определено да носи на гърба си 100 килограма жито, без да го сваля, на другия – да носи на главата си една въшка, без да я сваля. Повикали двамата престъпници и им прочели присъдата, като ги оставили свободни да си изберат което искат от двете наказания. По-ученият, по-умният си избрал полекото, а именно – да носи на главата си въшката, без да я свали до края на живота си. За втория вече нямало избор – за него останало да носи житото на гърба си, което му се видяло доста тежко. Първият, който избрал въшката като по-леко наказание, се присмял на втория.

Тръгнали да вървят заедно, както било наказанието им. Този, който носел чувала, постоянно се молел на Бога: „Господи, аз съзнавам, че направих престъпление, но моля те, покажи ми един начин да облекча положението си, много е тежък чувалът на гърба ми!“. В присъдата обаче имало едно облекчение в този смисъл: те ще могат да се освободят от наказанието си, ако се явят хора, които да поискат техния товар; по никакъв друг начин не можело.

Вторият все продължавал да се моли на Господ да го освободи от товара му. Молил се на Бога, казвал: „Господи, помогни ми, обещавам да Ти служа от всичкото си сърце!“. Не минало много време и Господ изпратил един човек, който го запитал:

- Какво носиш в този чувал?
- Жито.
- Дай ми тогава от твоето жито един килограм да го посея.

Той бръкнал в чувала си и му дал един килограм. Поотдъхнал си малко и благодарил на Господ. Този човек се обърнал към другия пътник и го запитал:

- А ти какво носиш?
- Въшка.
- А, не ми трябва въшка.

Вървели по-нататък и където минавали, все се спирал някой да ги запита какво носят; когато чуели, че първият носи чувал с жито, поисквали от него един килограм, а като чуели, че вторият носи въшка, отстранявали се с думите: „Не ни трябва въшки!“. Така продължавали да вървят 2 – 3 години и в това време от житото на първия останали само 30 килограма, а въшките на главата на втория се увеличавали от ден на ден все повече и повече и в и което село да влезели, никъде не го приемали. От житото обаче всеки си вземал по малко, така че товарът на този човек всеки ден олеквал. За другия казвали: „Въшки има, не го приемайте!“.

Въшката – това е крайното материалистично схващане за живота. Въшката е грехът, който хората носят. Всеки иска да живее охоложен живот, по какъвто и начин да е, всеки казва: „Да ям и да пия – това е смисълът на живота“. Не, въшката представлява материалистичният живот, а чувалът е духовният живот. Всички добри хора, всички светии носят тези чували, носят своите благословения, и този, който избира най-лекия път, избира всъщност най-опасния. Да носиш една въшка 100 години – това е най-опасното нещо. Благословение е да носиш чувал със сто килограма жито; то ще те запознае с всички хора.

И тъй, Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза и всяка пръчка, която не пребъдва на Мен, отрязва се“. Това значи, че тази Лоза ще се подложи на известно обрязване и обработване. *Ако не пребъдвате на Мен* подразбира, че човешкото трябва да пребъдва на Божественото. Ако сегашният ни живот не е тясно свързан с Божествения и ако всеки ден нямаме това съзнание – да извършваме Волята Божия както онзи, който носи житото на гърба си, а носим въшката и искаме с

нея да се отървем лесно, на крив път сме. Някой казва: „Ние не носим въшки“. А когато си неразположен, какво показва твоето неразположение? Всяко неразположение е въшката. Онзи, който я носи, ще видиш постоянно правещ гимнастика – чеше се, а онзи, който няма въшки, държи ръцете си нагоре, свободен е. В духовно отношение ще разсъждавате правилно и ще бъдете разумни. Щом вземате да се чешете, ще снемете въшката от главата си и ще сложите чувала с жито-то на гърба си. Там е спасението сега.

Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът.

Когато в нас се яви великото, хубавото желание да служим на Бога от Любов и без страх, това е Божественото. Когато започнем да служим на Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия закон, това говори, че в нас вече е събудено Божественото. Мнозина от вас казват: „Ние сме служили на Бога“. В служенето на Бога има различие. В Природата няма еднообразие, в нея съществува вечно разнообразие. Като четете Словото Божие, всеки нов ден ще го разбирате по различен начин. Има някои, които са чели Словото и сега пак го четат и ми казват: „Едно нещо разбрахме от Него – че колкото повече Го четем, всеки ден откриваме по нещо ново в Него“. Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И в Природата също има един вечен растеж. Словото Божие е вътре в нас. Ние всеки ден се променяме в нашите схващания. Тези схващания също са вътре в нас.

Тази Лоза, т.е. Словото Божие, трябва да даде плод. Кой са плодовете на Духа? Писанието казва: „Плод на Духа е Любовта“. Първият плод, който човек трябва да възприеме, е Любовта. Когато влезе в света на чувствата, т.е. в материалния свят, ще се създаде известна промяна. Каква трябва да бъде тази промяна? Материята ще започне да се организира. Когато този плод влезе в нашия душевен живот, той ще роди красотата.

Когато влезе в нашия ум, ще създаде онова велико желание в нас – да изгъдим съвършено лъжата.

Ние трябва да разсъждаваме правилно. Човек може да събира хората, без да се събира. Може да сте събрани на едно място, без да сме събрани. Може да има умножение, без да се умножават хората. Може да има деление, без да се делят. Може да има изваждане, без да се изваждат. Всички процеси на живота, които стават вътре в нас, трябва да бъдат реални. Ти казваш: „Аз ще направя това или онова“. Казваш, но не го правиш. Направи го! Не го ли направиш, това е събрание, без да е станало някакво събрание. Когато някой сложи чувала на гърба си и започне да се моли и да дава, този човек аз наричам *добрият човек*. Ти имаш тежест, скръб, мъчно ти е нещо – ще даваш от чувала си. Господ казва: „Излез!“ – „Ама аз не съм разположен!“ Излез този ден вън и давай от чувала си! Не излезеш ли, този чувал ще те смъкне долу.

Аз Съм Истинната лоза, казва Христос. Истинната лоза не седи отвътре, а отвън. Тя трябва да се пече на Божественото Слънце.

И тъй, имате три състояния. Вие трябва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия живот. Не задържайте повече материални блага, отколкото ви трябват. Някой казва: „На нас не ни трябват материални блага“. Не, това е крива философия. Значи другите братя да работят за вас материално, а вие да седите наготово. Така казва и вълкът – „Аз не ям трева“. Трева не яде, но месо яде. Кое е по-умно – трева да се яде или месо? Овцата е по-умна от вълка. Ние казваме: „Не ни трябва материалното“. Не ни трябва, но щом ни дадат материално, веднага го слагаме в джоба си.

Всичко в живота е чисто. Ще работиш с труд и постоянство и ще знаеш, че всичко, което си извършил, си изработил сам и с това си изпълнил Волята Божия. В света всички трябва да работим за Бога. Да кажем, че някой от вас е чиновник в банката. Ще кажеш: „Госпо-

ди, понеже Ти установи тази държава и всяка власт е Твоя, а в тази държава аз съм чиновник, благодаря Ти, че ме остави да Ти служа на тази работа. Какво искаш да направя днес?“.

Всеки от вас може да направи едно малко добро. Да кажем, че някому не идва наум как да реши известна задача. След като свършиш своята работа, отдели половин час за него! Друг пример. Ти си господарка в една къща, искаш да направиш някое добро. Молиш се на Бога, казваш: „Господи, покажи ми какво да направя днес за Теб!“. Тази господарка има една слугиня, но този ден слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката ѝ помогне, нека ѝ покаже как да свърши по-скоро работата. След като ѝ помогне, това, което е направила с нея, нека не го слага на сметката ѝ, нека ѝ даде повече, да я поощри в работата. А сега ние се чудим какво да направим за Господа.

Искаме с един замах да поправим света, с един замах да станем добри. Такъв закон не съществува. Ако съществуваше, ние нямаше какво да очакваме, с един замах щяхме да станем добри. Ако това можеше да стане с един замах, Господ би казал само две думи и всичко щеше да се измени. А ние не сме и най-лошите хора в света. Лошото е една капка в океана. Извън Земята всички са добри. Чудни са хората, като казват: „Как Господ не поправи света?“. Онзи в болницата казва: „Господ ще поправи света“. Светът вън от болницата е поправен и вие, които сте в болницата, ще се поправите. Аз не се запитвам кога ще се поправи светът, но питам кога вие ще излезете от болницата. Кога ще излезете от този свят, от Земята, и ще отидете в Обетованата земя, където хората са здрави? Кои са здравите хора? Които живеят в добродетелите, които носят чувал с жито. А тези, които носят въшки и пари в дисагите, които чакат да ги бият, не са от много умните. Тия хора носят тояги да бият всеки беден по улицата.

Аз Съм Истинната лоза.

Това е положението, което всеки духовен човек трябва да схване в себе си. Няма какво да се реформират болниците. Сега всички, които са в тях, искат да излязат оттам час по-скоро, но за това трябва да им се слутува. На едни гръбначният стълб е парализиран, на други – друго. Какво ще се прави с тия хора? Може ли да се създава закон за болницата? Служители трябва на тия хора. Закон може да съществува за здравите, за умните. Следователно изпълнението на законите в света трябва да става само от духовните хора – само те могат да ги изпълняват; хората на света не могат. Аз мога да изпълня закона без стражари, няма защо да ме бият, да чакам да ме съдят. Някои чакат съдът да им наложи това или онова. Аз мога да съдя по-добре. Мога да нося 100 килограма жито на гърба си, няма какво да чакам да ме товарят други. Всеки човек трябва да приложи закона сам.

Тогава прилагам следния морал. Някой път казвам, че и аз правя грешки. Вие казвате: „А, и Учителя прави грешки!“. Знаете ли какви са моите грешки? Седя някъде, виждам, че едно бедно момиченце си има 10 лева. Един апаш приближава, иска да му вземе парите. Според закона, на който служа, аз не му казвам с думи: „Не обирай това момиченце!“, а с мисъл му казвам: „Не обирай това момиченце!“. Той казва: „И на мен ми трябва пари“. Втори път му кажа, трети път му кажа, но той ги взима. Малкото момиченце започва да работи, да изкара отново парите. Веднъж видял престъплението, вече съм съучастник; трябва да го изправа, длъжен съм вече да платя вместо апаша. Тогава казвам на момиченцето: „Вземи тези 10 лева! Този, който ги взе, е мой другар“. Така всеки от вас е длъжен да изправи престъплението на онзи, когото е видял, че го върши.

Казва Христос: „Аз Съм Истинната лоза“. Всяка пръчка трябва да се насади във Вечната Добродетел

така, че да могат Добродетелите на Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина, Божията Правда да минат от Лозата в нас и да просветнат делата ни пред човеците. Тогава нашият живот ще стане красив, ще дойде Божията радост в нас. Към това трябва да се стремим, това е целта на нашия живот. Скърбите са само един метод.

Скърбта всякога показва, че си изгубил нещо. Не е лошо човек да скърби, скърбта всякога те подтиква да намериш загубеното и щом го намериш, вече си радостен. Ето защо всеки трябва да се присади на тази Лоза, да бъде обрязан и да даде плод, да разбира законите на Великата Божия Любов – само така в нас ще дойде законът на вътрешния мир. Няма да чакате този мир да дойде отвън, той може да дойде още сега, още днес ще дойде.

Сега, като излезете от събранието, желая да видя всеки от вас с чувал на гърба. Като изляза, гледам хората носят ли чували на гърба си, или не.

Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът.

Христос е Любовта, която се проявила в света, а Отец е Великото, Възвишеното, Разумното, което я е изпратило в света. Ние сме плодът на Възвишеното. Следователно плодът трябва да носи качествата на Духа в себе си.

14 юни 1925 г., София

И оздравя дъщеря ѝ

И оздравя дъщеря ѝ от онзи час.

Матей 15:28

Тия последни думи от стиха считам за един разумен резултат.

И оздравя дъщеря ѝ от онзи час.

Оздравяването на дъщерята на хананейката показва, че тази жена имаше няколко ценни качества: тя беше разумна, в нея нямаше болезнено честолюбие, при това имаше и голямо смирение – познаваше своето положение и се задоволяваше с най-малкото, което можеше да ѝ се даде.

В Живата природа има един велик закон, който определя положението на всички тела, положението на всички сили и положението на всички разумни същества. Затова Природата цели да постави всеки един на неговото място. Това е красивото в живота.

Сега, ако някой ви запита кога дойдохте на Земята, някои от вас ще кажете, че сте дошли преди 10 години, други – преди 20, трети – преди 30, четвърти – преди 40 – 50 – 60 години. Питам: каква интелигентност може да има в един човек, на когото паметта се простира само до 40 – 50 години? Преди колко години се е родил на Земята – това и един вол помни. И мухата помни преди колко време се е родила. Човекът казва: „Има около 40 – 50 години, откакто съм се родил на Земята, но преди това нищо не помня“. Как е възможно човек, който не знае откъде е дошъл, да се явява като философ, който пише големи трактати, дава направление в живота на човечеството, показва му как да живее? Не само това, но по някой път този философ се осмелява да покаже на хората пътя към

И ОЗДРАВЯ ДЪЩЕРЯ Ъ

Невидимото, към Бога. Това са съвременните наши философи, съвременните наши държавни мъже. Желанието, което имат – да покажат пътя на човечеството, не е лошо, но нека покажат онзи истински път, който да има резултати.

И оздравя дъщеря ѝ от онзи час.

Здравето е един плюс на живота. В човека има три състояния: едното наричам *естествено състояние*, което е здравето; второто наричам *природно*, или *състояние на Живата природа*, и третото наричам *разумното състояние на човешкия живот*. Здравето спада към естественото състояние. То е основата, върху която човек трябва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря ѝ, идеалът на нейния живот, страда от бяс. Всяка майка живее за своята дъщеря и всеки баща живее за своя син. Някои ще кажат: „А ние, които нямаме синове и дъщери?“. Все имате някъде някоя дъщеря или някой син. Онази майка, която няма своя дъщеря, все ще намери да осинови някоя друга; онзи баща, който няма свой син, все ще намери да осинови някой чужд син. Най-после, всеки ще намери по една свещена идея в себе си, за която да живее. Следователно това е целта, това е смисълът, към който човек трябва да се стреми.

Ние трябва да разбираме върху какви закони почива здравето. То почива върху почвата, на която живеем, и върху храната, която приемаме. Щом човек не възприема онази естествена храна, която е необходима за тялото му, непременно идват неестествените болезнени състояния, на лекуването на които съвременната медицина е посветила целия си живот. Питам: при всички усилия на милионите лекари по целия свят да лекуват хората сполучили ли са да ги излекуват? Статистиката показва, че болестите не само не намаляват, но и се увеличават. Вземете например присаждането⁷, което съвременната медицина употребя-

ва като метод за предотвратяване на заболяването от шарка. Статистиката показва, че онези деца, които се присаждат, умират повече, отколкото ония, които не са присадени. И въобще неприсадените деца по-малко заболяват, по-малко умират. При това има един закон, според който, ако не дадеш твоето дете да го присадят, да го ваксинират, считат те за невежа и те държат под отговорност, че не вървиш в пътя на науката. Статистиката обаче показва, че въпреки това резултатите не са по-благоприятни. Каква е тази наука?

Човек трябва наистина да се присажда, но чрез какво? Чрез храната. Ако лекарите искат да подобрят положението на човечеството, трябва да са в състояние да определят от каква храна се нуждае организъмът. Приема ли човек тази храна, никаква болест не може да го хване; не я приема, всякаква болест ще може да го хване. От този закон изваждаме правилото, че човек се храни не само с хляб, но и неговият ум се нуждае от здравословна храна. Много хора заболяват умствено – от какво? От неестествени идеи. Има идеи, които не реагират еднакво благоприятно върху всички хора. Вземете например как се отразява върху някои хора идеята има ли Господ, или няма. Запитват някого: „Какво знаеш, има ли Господ?“. – „Нищо не зная.“ Казвам тогава: има живот, няма живот; има пари, няма пари; има здраве, няма здраве. Това са все противоположности. Питат: „Какво означава това?“. Казвам: внесъл си пари в банката; отидеш да си извадиш от тях, но ти казват, че няма никакви пари. Какво ще бъде твоето състояние? Това е едно лъжливо състояние, което ние, съвременните хора, прекарваме в живота си. Има и ред други лъжливи състояния, които всички хора, без изключение, прекарват.

Всички се намират под еднакъв знаменател – и религиозните, и светските хора. Виждам ги в живота – всички се проявяват като герои, но кога? Когато имат пари. Някой внесъл 200000 лева в банката, иска

да вземе част от тях, но предварително чете във вестника, че банка „Гирдап“⁸ фалирала, и наведе глава, отчае се. На другия ден същият вестник пише: „Имаме грешка, че банка „Гирдап“ е фалирала, друга банка е фалирала“. Питам: защо този вестник наведе главата на човека и същият вестник изправи главата му? Това състояние изпитваме всеки ден. Казвам: има вода, няма вода. Някое цветенце няма вода, изсъхне, наведе главата си; някой няма хляб, наведе глава като цветенцето. На другия ден чете във вестника, че банка „Гирдап“ не е фалирала, и казва: „Нашето семейство е спасено, значи има Господ“.

Питам сега: ние ли създадохме Господ? Учените искат да кажат, че хората сами са създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това. Нека дойдат и докажат, че е така, че те са създали идеята за Бога, ние се нуждаем от такива хора. Нека дойдат и спасят човечеството, ние ще ги сложим начело. Ако действително са измислили идеята за Бога, нека сега измислят друга идея – как хората да станат добри; тогава между тях ще има добродетели, няма да има войни, няма да има раздори, ще съществува истинско братство. Щом съвременните учени не могат да измислят такава идея, истина ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смешни са съвременните хора, като казват, че ние не говорим логически, че нямаме логика в своите разсъждения. Когато аз кажа думата *слънце* и убедя хората, че има Слънце, всъщност аз ли го създадох? Тази идея аз ли я създадох? Не, мухите имаха идея за Слънцето преди аз да говоря за него, понеже те се явиха по-рано от Слънцето, така че тази идея те я създадоха. Мухите са по-стари от човека и млекопитаещите са по-стари от човека. Днес учените казват, че старият човек оглупявал. Прави са, защото наистина много стари хора оглупяват, но казвам, че много млади се раждат глупави. Учени ли се раждат младите? Не. Но

ако младият е роден глупав, глупав си остава и като стар, пак глупав остава; младият, роден мъдър, мъдър остава. Така е законът. Следователно, когато говорим за Слънцето, не ние го създаваме; когато говорим за Бога, не ние Го създаваме. Идеята за Бога, а и сам Бог, си съществува. Ние трябва да разбираме дълбокия смисъл, какво нещо е Бог, и да не размишляваме като външните хора.

Бог няма никаква форма. Единственото нещо, което трябва да знаем за Бога, е, че Той съзнателно внася живота. Там, където прониква Божественият Дух, Той внася сила, здраве, мощ, крепост и интелигентност. Следователно, ако тази Светлина не съществува в човешкия ум, ако тази Добродетел не съществува в човешкото сърце, идеята за Бога не е проникнала. Ние в такива богове не вярваме, те са мъртви. В такива богове вярват всички езически народи. Каква е идеята ми? Поставете пред един идол някой болен и ще видите, че колкото и да седи там, няма да оздравее. Запалете една свещица пред някой болен, той няма да оздравее – тази запалена свещица няма да го излекува. Но ако поставите един болен на действието на слънчевите лъчи, той ще оздравее – слънчевите лъчи носят живот в себе си. Всеки може да ги опита, всеки може да опита Божествената мисъл в света. Тя е мощна и върви периодично, по известни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнавайки, че Той е носител на тази Божествена идея, и Му казва: „Помилуй ме, помогни ми!“; Христос ѝ казал: „Аз не Съм пратен до езичниците, а само до израилския народ“. С това Той иска да каже, че езичниците са глупави, а израилтяните са разумни хора, следователно за езичниците още не е дошло времето. Тя доказва на Христос, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаеш, че и псетата ядат трошиците от трапезата на господаря си“. Христос позна, че е умна, и ѝ каза: „Жено, да бъде според вярата ти!“.

И оздравя дъщеря ѝ от онзи час.

Ще ви приведа накратко един малък разказ от съвременна европейска писателка. Този разказ се отнася до Христос, когато бил на около 12-годишна възраст. Завела Го майка Му да разгледа Йерусалимския храм в цялото му величие и Той, като всяко малко момченце, се заинтересувал да го разгледа хубаво. Развела Го тя навсякъде и най-после Му показала една прашна тръба. Той я запитал каква е тази тръба.

– За тази тръба има предание, че който може да свири на нея, ще бъде най-великият човек, който ще управлява света.

– Но защо е прашна?

– Никой досега не е свирил на нея.

Отишли по-нататък в храма и Той видял една сабя, поставена на две крайнини под една пропаст. Запитал:

– Какво означава това?

– Това означава пътя за Рая, към Бога. Никой досега не е минал през този път. Който мине, той ще научи хората да вървят към Бога и да се обичат.

Като Го развеждала из храма, най-после го довели до две много красиви колони, тъй слепени една до друга, че никой не можел да се промъкне.

– Какво означава това – запитал Исус.

– Това означава Вечната Правда. Който може да мине през тези колони, той ще даде на света един закон, чрез който да се управлява.

– Но защо и тия колони са прашни?

– Никой досега не е минавал през тях. Никой досега не е могъл да мине през ножа, нито през тези колони, нито пък е могъл да свири на тази тръба.

Излезли най-после от храма, но след малко Исус се върнал – искал сам, по-спокойно да разгледа тия работи. Влязъл в храма, приближил колоните, мислил как може да се мине през тях. Не минало много време, един богат търговец довел бедна вдовица в храма

пред първосвещеника и му казал: „Тази вдовица ми дължи пари, но аз се заклевам, че както тези колонии не могат да се отворят, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворят тия колонии!“. Исус чул този разговор, разбрал, че жената е права, и се помолил тихо на Бога: „Господи, нека се отворят колоните!“. Доближил се до тях, те се отворили и Той минал. Отишъл при първосвещеника и му казал: „Виждаш ли, че колоните се отвориха?“.

Мнозина от вас може да се заинтересуват как е станала тази работа, но питам ви: мъчили ли сте се вие като Исус да минете през тези две колонии?

Приближил се после Исус до сабята, разгледал я и размишлявал. Тъкмо по това време пристигнал един беден, последен сиромас – носел една болна овца, която искал да принесе в жертва за болния си млад син. Свещеникът му казал: „Мойсеевият закон казва, че не можеш да принесеш такава жертва на Бога, не се приема. Само ако може някой да мине върху тази сабя, тогава ще може да се приеме“. Исус чул това, наскърбил се за болното момче и започнал да се моли на Бога: „Боже, покажи, че може да се мине през този път!“. Минал върху сабята и с това показал на свещеника, че Господ приема в жертва и болните овце. И това чудо станало.

Накрая Христос отишъл до тръбата и размишлявал. В това време дошъл млад момък, езичник, при първосвещеника и му казал:

– Аз съм евреин, искам да вляза в Школата.

Езичници не се приемали в Школата, затова той излъгал. Свещеникът отвърнал:

– Не може, ти не си евреин.

– Искам да вляза в тази Школа!

– Не може.

Исус слушал това и се помолил на Бога: „Господи, покажи, че и други освен евреите могат да влязат в Твоето Царство!“. Свещеникът казал на езичника:

„Ако се намери някой да засвири на тази тръба, ти ще бъдеш приет“. Исус се помолил на Бога, приближил тръбата и започнал да свири. С това показал, че и езичниците могат да влязат в Царството Божие.

Вие казвате: „Това само Христос може да направи“. Не, това всеки може да направи в живота си. За да ни се простят греховете, трябва да се мине през колоната; за да се приеме жертвата ни, трябва да минем по острието на сабята и за да влезем в училището, трябва да свирим на тази тръба. Тръбата е най-разумният език, чрез който може да се говори на човешката душа.

Ние посвещаваме 15 – 20 години от живота си само на учение. Не е лошо учението, то си е намясто, но трябва да го прилагаме. Ние трупаме милиони, защо са ни те? В гроба си няма да ги носим. Още в този свят трябва да ги използваме. Добре, вие искате сега да влезете в Школата. Защо? Да се учите. На какво? На Вечната Божия Правда. Правдата е една необходимост. Всеки писател, за да пише добре, трябва да бъде справедлив. Има един закон, който гласи: на всеки писател, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ръката му ще изсъхне. Този закон ще се приложи. А всеки писател, който напише една свещена дума, едно свещено предложение, чрез което да научи хората на добро, ще се благослови. На този писател и ръцете му, и краката му, и умът му ще се разработят. Ще знаете вече този закон: на всеки писател, който в Името Божие каже една лъжа и поведе хората в кривия път, езикът му ще изсъхне за цели 10 поколения.

Казвате: „Строг е този закон“. Не е строг, той е закон на Любовта. На всеки от вас, който не се храни, краката му не отслабват ли? Следователно за в бъдеще на всеки, който не говори Истината, умът няма да се храни и той ще отслабне. И ние, съвременните хора, не можем да разсъждаваме правилно, защото не говорим Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате: „С Истината не може да се живее, докато с лъжата мо-

жем да забогатеем“. Казвам: покажете ми един народ от историческите времена до днес, който да е забогатял с лъжата! Всички народи са лъгали, но са и пропаднали. Светът е пълен само с лъжи, и то лъжи от най-учените и от най-религиозните хора. Дойде някой светия, говори, говори Истината и най-после казва: „Чакай да кажа поне една лъжа! То няма да мине без лъжа, ами да му пусна края!“. Цял живот посветил на Бога и накрая каже една лъжа. Случи се обаче, че тази лъжа разруши всичко. Някой казва: „Чакай да кажа една лъжа, не може без нея“. Не, и с лъжа може, и без лъжа може. Може с лъжа, но ще бъдеш куц, сляп, хром, сакат, хилав и ням. Може и без лъжа и тогава ще бъдеш богат и умен. Не лъжеш ли, щастieto ще дойде в теб – няма изключение от това.

Ако ние искаме да съградим една истинска култура, не трябва да допускаме никаква лъжа в себе си, трябва да мислим само за Истината. И като лъжеш, ще казваш: „Не, Истината ще говоря, Истината ще говоря“. Като повтаряш 20 години наред, че все Истината ще говориш, най-после ще я проговориш. Знаеш ли как?

Едно момче на три години преживяло някакъв страх и от това онемяло. Като станало момък на 21 години, баща му го спазарил за слуга при един български чорбаджия. Момъкът всичко чувал, но не можел да говори. Един ден господарят му го изпратил в гората да събере дърва. Дошли горските стражари и го хванали в момента, когато сече дърва.

– Кой ти позволява да сечеш дърва?

Той не можел да им отговори нищо. Един от стражарите го набил, но той все мълчал. Стражарят продължил да го бие и най-после, от силно напрежение, проговорил и се помолил да не го бият – успял да каже: „Мо-мо-моля ти се не ме бий!“. След този бой момъкът се върнал у дома си радостен, че може да говори, и забравил, че толкова години наред не е могъл.

И ОЗДРАВЯ ДЪЩЕРЯ

Така ще бъде и с вас – като дойде онзи горски стражар и като започне да ви налага, ще проговорите Истината и ще кажете: „Мога да говоря Истината!“.

Чудни са хората, като казват: „Не може съвсем без лъжа, поне най-малката лъжа, но все трябва да се каже някаква“. Някой казва: „Представете си, че сте в моето положение – как ще говорите Истината?“. Ти пък си представи, че си в моето положение. Не, друго е важно. Представи си какво ще бъде твоето положение, когато се явиш пред Бога и започне да съди и теб, и света за лъжа. Той ще каже: „Я да дойде Иван Стоянов! Какво направи за толкова милиони години, като те изпращах на Земята да учиш?“. Господ няма да говори като мен, по-страшно ще говори. Ще се разтреперят и парцалите ти от страх и ще проговориш. Нищо няма да остане у вас от страх.

Казвате: „Аз искам да ям и пия“. Не, смисълът на живота не е в яденето и пиенето. Господ е започнал вече да затваря стомасите на хората. Бог затвори стомаха на най-богатия американец – Рокфелер, и цели три години той се храни само с овесена чорба. Казвал: „Цели три години ме храниха с овесена чорба като кон“. Някои казват: „Ние да имаме милионите на Рокфелер, че за друго няма какво да мислим“. Питам: ако след като си завършил четири факултета, Господ ти отнеме ума, колко струват знанията ти? Ако Господ ти отнеме силата, колко струва пехливанството ти?

Сега някои от вас сте по-насърчени, казвате: „Ние тръгнахме вече в този път“. Радвам се, че сте тръгнали в пътя, но това още не е достатъчно. Чудни сте вие, хората, със своите разсъждения! Не може да разсъждавате така. Питам: може ли човек да мине през реката и да не се накваси? – „Не може.“ Казвам: има едно изключение, може да мине през реката и без да се намокри, но кога? Когато мине през моста. Вие мислите, че като минете през реката и се намокрите, това е някаква философия. Казвам: който минава през плитките води,

всякога се намокря, а който минава през дълбоки, всякога остава сух. Защо? Защото само плитките реки са без мостове, а дълбоките са с мостове. Следователно всеки, който лъже, е една малка речица без мостове, а който казва Истината, е една голяма, дълбока река с мостове. Затова няма защо човек да лъже.

Колко струват моите разсъждения, щом не говоря Истината? Колко струват и твоите разсъждения, щом и ти не говориш Истината? Казвам тъй: без мост мъкър ще бъдеш, с мост сух ще бъдеш. Без мост болен ще бъдеш, с мост здрав ще бъдеш – защо? Който минава без мост, ще се накваси, ще се върне потен, ще се простуди, а онзи, който е сух, никога не заболява. Българите имат поговорка: „Мокрият от дъжд не се бои“. Вярно е, че мокрият не се бои от вода, но от болест го е страх.

Да се върнем към стиха, в който Христос казва: „Иди си, дъщеря ти оздравя!“. В живота си ние трябва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Под тази велика идея аз разбирам човешката душа, която трябва да пазим винаги здрава. Човек, който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница хананейка претърпя толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравяване, колко повече ние трябва да претърпим всички страдания в този свят, за да може нашата душа да оздравее! И когато оздравее, всички състояния, които сега съществуват в света, ще се изменят.

Сега ние сме весели, но само временно. Аз знам, че всички хора са весели, но кога? Когато имат пари. Много хора са весели, когато са намерили онзи, който ги обича. Всички, които имат състояния, противоположни на споменатите, са все скръбни: майка, която изгубва детето си, е скръбна; търговец, който изгубва парите си, е скръбен; чиновник, който е уволнен, е скръбен; свещеник, който няма кому да проповядва, е скръбен.

И ОЗДРАВЯ ДЪЩЕРЯ Й

Аз бих желал да видя един уволнен чиновник, който се радва; бих желал да видя един проповедник, който, като няма кому да проповядва, се радва; бих желал да видя някой, който няма пари в джоба си и се радва. Вие казвате: „Как така само с пари човек може да се радва?“. Да направим един опит. Ще сложа на гърба ви един чувал със 100 килограма злато, а аз ще взема на своя гръб един празен чувал. Според закона вие няма да сваляте от гърба си вашия чувал, той е ваша собственост, а аз съм без собственост. Тръгваме заедно из пътя и разговаряме. Кой от двамата ще бъде по-весел? Вие ще кажете: „Но това са изключителни случаи“. Да, изключителни са, но това е философията на живота: онова, което е вярно за физическия живот, не е вярно за духовния; благото на Земята не е благо и за Небето; щастieto на Земята не е щастие и за Небето, там резултатите са обратни.

Следователно жителите на Небето нямат понятие какво е скръб. За радостта също нямат понятие, слепи са те в това отношение, невежи са, но какво нещо е блаженството знаят. Нашите радости са чужди за тях и нашите скърби и нещастия са им чужди, нищо не виждат. Например когато един човек скърби, понеже във вестника са писали, че банка „Гирдап“ е фалирала, или пък когато този човек се радва, че банка „Гирдап“ не е фалирала, те нищо не разбират от това – за тях банката си е банка, нищо не виждат, не виждат никакви причини, които да ги правят радостни или скръбни. В някои случаи, като се върти колелото, ние се движим нагоре, а при други, когато колелото слиза надолу, и ние слизаме надолу – такова е нашето състояние. Ангелите са невежи – те не знаят какво е грях, не знаят и какво е опрощение на греховете. Вие казвате: „Знаеш ли, толкова време се моля за опрощение на греховете си!“. В това отношение те не са учени, не могат да влязат в нашето положение, понеже не знаят какво е човек да се моли за опрощение на греховете си, в това

ние можем да им бъдем професори. Те казват: „Тази наука засега не ни трябва. Един ден, когато Господ ни изпрати на Земята, тогава ще ви имаме предвид, ще ви потърсим да ни проповядвате тази наука, но засега ще ни оставите свободни“.

Питам: този живот, който живеем сега, съществен ли е? Не е. След 50 – 60 години вие ще се измените и от сегашното ви положение няма да остане и помен. От сегашното ви величие нищо няма да остане. Как мислите, каква ще бъде тогава вашата философия? – „Ами като душа ще бъде.“ Хубаво, правил ли си опит да видиш какво нещо е твоята душа? Правил ли си опит да се молиш за здравето на тази душа? Тази идея – да се сродим с нашата душа – трябва да проникне в цялото ни същество. Ние и нашата душа – тия две понятия трябва да се слеят, трябва да се сродим с душата си. Засега това са две различни неща. Без душа ти не можеш да имаш никакъв образ, никаква идея; без душа не можеш да се движиш никъде, ще бъдеш една малка клетка, сложена на дъното на океана, и ще съзнаваш само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си с душа, целият свят ще се открие пред теб. Езичницата хананейка представлява именно тази идея, скрита дълбоко в нашата душа. Христос искаше да опита тази жена, доколко душата ѝ живее в нея, и тя Му отговори: „Господи, аз съм готова да заема всички положения, минала съм през всякакви места“; и наистина, тя показа на Христа през какви места е минала.

Казвам: онези, които са влезли в този път, трябва да разбират какво нещо е духовният живот. Всички казват, че на света трябва да се проповядва едно учение, да знаят как да живеят. Аз няма какво да ви уча на търговия, вие я знаете; няма да ви уча как да строите къщи и по колко стаи да имате – и това знаете по-добре от мен. Всички тия материални неща сами знаете, няма какво да ви уча. После, как се възпитават малките деца – и това знаете; детската душа я знае-

те. Питам: какво нещо представлява детската душа? Казвате: „Душата е сбор от различни функции“. Как душата е сбор от разни функции? Казвам: не, това е една влашка мамалига, една каша. А какво са функциите? Някои казват: „Функциите са зависимости“. А откъде се вмъкнаха тия функции? Сърцето имало своите функции. Откъде дойдоха тия функции? Тъй било наредено – да се свива и отпуска, тъй е наредила Природата, това казват нашите учени.

Онова, което учените казват, е само един факт. – „Сърцето, като се свива, кара кръвта да се качва нагоре.“ Ако останеше на човешкото сърце да движи кръвта нагоре и да я изпраща по цялото тяло, човек досега сто пъти би умрял. Има друго, което кара кръвта да се движи, човешкото сърце в този процес е само един ортак, то бие тъпана, а друг се мъчи – аз зная работата така. Не казвам, че сърцето не върши никаква работа, напротив, отлична работа върши, но не е то, което кара кръвта да се движи по тялото. Не е и човешкият мозък, който създава човешката мисъл. Не е и човешкият организъм, в който живее душата. Някои казват: „В това тяло живее човешката душа“. Не, човешката душа не живее в това тяло – ако би живяла там, би прокопсала тя. Тялото е само една временна станция за душата. Човешката душа живее в един такъв великолепен палат, който, ако бихте видели, ще кажете, че това е някаква вълшебна приказка от книгата „1001 нощи“⁹. Ако бихте влезли в тялото на душата, в този палат, след като се върнете и разкажете всичко, което сте видели, ще ви сложат в Александровската болница, да ви преглеждат там като нервноболен.

Питам тогава: какво е предназначението на съвременната религия? Да ни научи да вярваме в Бога ли? Какво е тогава предназначението на Вярата? – „Предназначението на Вярата е да крепи нашия ум.“ Какво е предназначението на нашия ум? – „Да ни научи да живеем добре, разумно.“ Какво е предназначението

на нашия разум? – „Да подтикне нашето сърце към добродетели.“ Какво е добродетелта, защо ни е тя? Добродетелта е основа на нашия земен живот, следователно е необходима за всички ни. И докато човек не придобие за себе си тези добродетели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало.

Досега в България съм срещал само двама души, които знаят откога са дошли на Земята и при какви условия. Питам единия от тях кога е дошъл на Земята.

– Родих се в първата епоха на Ледниковия период и затова темпераментът ми е студен.

Той описва дрехите на майка си и на баща си – всичко помни. Питам другия:

– А ти кога се роди?

– Когато изтичаше Ледниковия период, в началото на Горещия, затова темпераментът ми е горещ. Родих се в една малка колибка.

Това научни твърдения ли са? Научни, разбира се. От тия научни твърдения аз мога да напиша цяла история. Ако хората само от една кост на някое предпотопно животно описват цялата епоха, условията, при които е живяло то, и ред други сведения, защо и аз да не мога от научните данни на този, който е живял в Ледниковата епоха, и на този, който е живял в Горещата епоха, да опиша техния живот, тяхната история, и при това да вярвам на всичко това? За мен тези данни са верни, научни. Аз казвам на единия: ти в това време беше едно овчарче, пасеше овцете и се хранехте с месо, което печаха в специални пещи. Казвате: „Това вече са приказки от *1001 нощи*“. Може да бъдат верни, може да бъдат и неверни. Турците казват: „Олабелир“. В математиката тия неща са възможности, вероятности, но ние ще дойдем постепенно до нещата според тяхната изява. Нашият живот носи своето минало, своето настояще и в зародиш и своето бъдеще.

За да изменим живота си правилно, ние трябва да зачитаме законите на Живата природа. Има един естествен, правилен начин на мислене. Като мисля, като говоря, зная в дадения случай право ли говоря, или не, право ли мисля, или не. И всеки един от вас знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте пред себе си, че не знаете дали това, което мислите, е право, или е криво. Когато мисълта ви е права, сложете я настрани; когато е крива, пак я сложете настрани – това изисква Природата от всички ви.

Съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Някой път може да кажете нещо преувеличено, а някой път – нещо намалено. Не, вие ще казвате нещата така, както ги е поставила Природата. Вчера говоря с една сестра, тя има едно богословско верую за Бога и ми казва: „Аз искам да изпълня Волята Божия, но зная, че и добрите, и лошите неща все Бог ги е поставил, тъй че аз не съм виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда в мен“. Не само тя, но и много други мислят, че Господ е вършил греховете и престъпленията чрез тях, а те са светии. Аз ви казвам, че този Господ, който върши грехове, е много дребнав и мога да ви го опиша. Той е човек, подобен на нас, с мустаци и с брада. Ако мислите, че Господ прави грехове и убива хората, той не е Господ. За Бога аз имам друго мнение – Бог е Този, Който дава живот на хората, Бог е Този, Който им дава разум.

Онзи, който убива хората, не е Господ. Не е грънчар онзи, който смаква тестото, прави от него форми и след това ги разваля; истински грънчар е този, който омесва добре тестото и прави от него най-хубави и доброкачествени форми. Не е писател онзи, който само драска и след това къса написаното; истински писател е този, който пише най-хубавите съчинения и те остават безсмъртни за вечни времена. Не е художник онзи, който само цапа с боите и с четките си; истински художник е този, който може да рисува най-

велики творения. Чудни са хората, като мислят за Господ, че е правил грехове. Казвам: сестра, с този ум ти никъде няма да отидеш.

За Господа вие трябва да имате едно правилно мнение, една свещена идея. Няма да мислите, че Той прави грехове и престъпления. Вие ще кажете: „Господ е най-умното, най-мъдрото, най-великото Същество, но аз, със своя глупав ум, не мога да Го разбера. Имам обаче силното желание да Го разбера“. Христос имаше това разбиране, Той казваше: „Вие Ме наричате благ, но чакайте, още не сте Ме видели. Един ден, като взема камшика, ще Ме видите“. Ако ви гладя и мажа, ще имате мнение за мен, че съм свят човек, но ако и аз един ден взема камшика, ще измените мнението си за моята святост. Виждам хората, разбирам ги. Аз употребих два метода: и лошия, и добрия. Едно нещо разбрах – че хората не разбират от добрия метод. Днес и лошо да направиш, и добро да направиш, все лошо го тълкуват. Вземете едно малко момиченце и го отглеждат вкъщи, възпитават го и наблюдават, като започне да отраства, как ще разсъждава върху нещата. Ако не го осиновите, ще си каже: „Има си тук крушка опашка“. Или ако някоя жена превързва някого, той ще си каже: „Хъм...“. Даваш пари някому, ще си каже: „Хъм...“, говориш за Бога някому, ще си каже: „Хъм...“ – всички знаят все това хъм... Хъмбък¹⁰. Хубаво, това е вярно. Едно нещо, което зная, е това, че в душата на всеки човек, даже и на най-големия престъпник, в известен момент се пробужда нещо благородно. Това благородно във всеки човек е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли, тогава ние казваме: този е пътът, по който трябва да вървите.

От тази хананейка ние трябва да научим урока си. Първо, трябва да имаме абсолютно смирение в душата си и после, нека запазим достойнството си, но как? Някой казва: „Аз имам честолубие, достойнство, гордост“. Нека имам достойнство, нека бъда горд, но това

достойнство да не бъде опетнено от нищо. Да бъдеш горд в това, че никога не си казал една лъжа! Да бъдеш горд в това, че никога не си онеправдал някого! Да бъдеш горд в това, че никога не си изнасилил някого! Да бъдеш горд в това, че си заставал всякога на страната на слабите! Но да бъдеш горд в своето насилие – това не е достойнство. Някой казва: „Аз имам достойнство“. Достойнството седи в това да служиш на Бога в името на Великата Любов. Ти можеш да бъдеш търговец в света, но да си гений. Можеш да бъдеш лекар, жена, дете – всичко можеш да бъдеш и всичко можеш да опиташ, но трябва да бъдеш господар на всички форми, от нищо да не те е страх. Да си толкова умен, че в каквото и положение на живота да изпаднеш, и при най-бедните условия да живееш, и при най-богатите, да можеш да ги използваш разумно. Това е великата наука, към която всеки трябва да се стреми. А сега всеки от вас иска майка му и баща му да са богати. С пари ли? Не може. Господ иска баща ти да бъде богат с добродетели и с ум. Що се отнася до пари – беден е човекът. Какво ще предпочетеш? Умът и сърцето на баща си, но не и неговите звонкови пари.

И тъй, Господ дава силата в света само на онези, които Го любят – такъв е законът. Бог дава сила, Бог дава знания на онези, които Го обичат от дълбочината на сърцето си и са готови да вършат Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това. Не, но при каквито и условия да застанете, не трябва да се обезсърчавате, а да си кажете: „Аз ще живея за Бога“. Как? Ако съм търговец, ще продавам по-евтино; ако съм слуга, добре ще извършвам работата си. При каквито и положения да се намирате, не трябва да ви е страх. Ако аз стана слуга при някой милионер, още на втората година той ще раздаде половината от богатството си. Ще му кажа: не трябва на мен да дадеш богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромасите! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си

изляза тъй, както влязох – това значи служене на Бога. И ще му измивам тиганите, и ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито аз ще имаме пари в джоба си. Ще тръгнем двамата без пет пари в ръка, ще се представим като слуги при някой богат човек и на третата година ще станем трима. Така година след година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питам: ако светът осиромашее така, сиромаш ли ще бъде? Не, богат ще бъде. Тогава ние ще им кажем: „Ние имаме пълна вяра, управлявайте вие това богатство!“. Тъй трябва да бъде. А сега трябва да пазим богатите. От кого? От сиромасите. Сиромасите трябва да пазим от кого? От богатите. Изнасилват се едни други. Не, ние не разбираме още онзи велик Божествен закон, а при това казваме: „Господ има!“. Не, нашата душа трябва да оздравее. Всеки трябва да намери Христос и да каже: „Учителю, да оздравея сега!“.

Христос каза на тази хананейка: „Жено, голяма е твоята Вяра! Иди си, да бъде Моето благословение с теб. Дъщеря ти ще бъде здрава“. Та сега и ние ще се молим Господ да изпрати повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги – за всички се молете. Молете се, та като дойде всеки на мястото си, душата му да бъде здрава.

Сега всички питат кога ще дойде Царството Божие. Казвам: Царството Божие вече е дошло, вие само отворете кепенците си! Аз виждам много ангели, които от 4 – 5 месеца тропат на вашите кепенци – отворете ума си да ги приемете! Те минават покрай вас и ми казват: „Не ни отварят вратите си“. Някои сестри ме запитват: „Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде някой ангел при мен?“. Казвам: този ангел е дохождал 100 пъти досега при вас. – „Ами аз не съм го чула.“ Кой ти е виновен? Аз ги виждам. Ако дойде още един път, няма да дохожда повече. – “Не

казвайте така!” Казвам: за някои ще дойде още само един път, а за други – още 99 пъти. Само не спете, бъдете будни!

Казвате: „Не мога да разбера какво иска да каже Учителя“. Ако ви покания на моята трапеза и на едни от вас, като на вегетарианци, дам ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичат по-пищна храна и са месоядци, дам хубави пържоли или нещо подобно, трябва ли да ви кажа как да ядете? Не, ще ви кажа: заповядайте! Като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетарианците, и месоядците са виртуози в тази работа. Ще бъде смешно, ако аз взема ножа и започна да ви учя и ви питам: научихте ли как да ядете? Ще кажете: „Научихме“.

Знаете ли в този случай на какво ще заприличате? На онзи цар, на когото един циганин решил да занесе от своите череши в една табла. Като ги носил по пътя, от време на време си хапвал по една черешка и като стигнал, в таблата останала само една. Влязъл при царя, предложил му черешката, но царят го запитал: „Как се яде това нещо?“. Циганинът показал как се яде черешата, изял и последната, а за царя не останало нищо. Тъй се свършили всичките череши.

Царят – това сме ние, глупавите хора в света. Като ни донесат едно благо, ние казваме: „Я ни покажете как се яде това“ и след като ни покажат, не остава нищо и трябва да чакаме втората година, докато получим пак същото благо.

Дъщеря ви трябва да бъде здрава, вашата душа трябва да бъде здрава. Всички хора трябва да имате здрави души. Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора са болни, лицата, мускулите им са задебелили, всички са недоволни. Казват: „Темпераментът ми е такъв“. Казвам: или си роден в Ледената епоха и си малко студен, или в Горещата епоха и си малко сприхав, но при студения топлината трябва малко да се увеличи. Не е лошо да си роден зимно време; не е лошо да

си роден и пролетно, не е лошо да си роден и през лятото, както не е лошо да си роден и през есента – важното е, че трябва да разбирате условията на този велик живот.

Вложете в ума си мисълта, че всички ме разбирате. Някои казват: „Не Ви разбираме“. Така, както ви познавам, аз виждам, че всички ме разбирате много добре, само някои казват, че още не им е дошло времето. Да, не е ви дошло времето, но ако ви покания на угощение, дошло е; ако не ви покания, не е дошло още. Когато аз съм при вас, времето е дошло и когато вие сте при мен, времето е дошло. За Бога времето е дошло. Между Бога и вас трябва да има една вътрешна връзка. Бог идва, за Него времето е дошло и за вас трябва да дойде.

Когато Бог дойде, трябва да Го приемем. Някои братя и сестри казват: „Да ни остави Господ поне още 10 – 15 години, за да се приготвим“. Ти си приготвен. Приготвянето не става по физически начин, то е един духовен процес, който става моментално и извън времето и пространството. За да се приготвиш, ще ти отнеме една хилядна част от секундата. Някои хора, като станат сутрин, усещат, че са изминали голямо пространство, и казват: „За мен времето е дошло“. За някои пък е обратният процес – стават сутрин и казват: „За мен времето не е дошло“. И едното е вярно, и другото.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони няма да бъдат така слепени, че никой да не може да мине през тях. Не, първо вие ще минете и после всички други ще минават. Освен това пътят ви няма да бъде толкова остър. Това острие показва, че не сте толкова честни, затова Господ е направил толкова остър ножа, че да плаши всички, които минават за Царството Божие. Засега пътят е тесен, но когато станете добри, тогава ще бъде широк. Когато пред прозорците ви има железни пръчки, аз зная какви хора сте. Кога-

то вляза в домовете ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, аз зная какви са хората. За всички ви са необходими само Живата Любов, Живата Мъдрост, Живата Истина.

Иди, казва ѝ Христос, дъщеря ти е здрава!

Идете в дома си – това са думите, които е казал Господ на онези, които са искали по закона на смиренieto. Къде в дома си? Не в света, но в онзи палат – във вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава – това е резултат. Щом идете в дома си, вие ще имате бъдеще. Ако сте болен, ще станете от леглото си; ако сте стар, ще се подмладите; ако сте сиромаш, ще забогатеете; ако сте глупав, ще поумнеете; ако сте писател и не можете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдъхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Аз не вярвам във въодушевлението, а във вдъхновението. Въодушевлението е за ден и половина, а вдъхновението е постоянно. Вдъхновение трябва да имат нашите писатели и поети, но и всички хора; който каквато и работа да върши, вдъхновение трябва да има.

Сега, като се върнете у дома си, всички да напишете следните няколко реда: *Аз, Иван Стоянов* (например, колективно име е то), *и дома ми отсега нататък ще живеем в закона на Любовта. В нашия дом отсега нататък ще царува Божията Мъдрост, Божията Истина ще ни дава Светлина и ние ще ходим в Неговата Свобода сега и през всичките времена. Да бъде Името Божие благословено през всичките векове! Амин.*

21 юни 1925 г., София

Плодът на Дървото

*А плодът на Духа е:
Любов, Радост, Мир, дълготърпение,
благодат, милосърдие, Вяра,
кротост, въздържание;
против такива няма закон.*

Гал. 5:22, 23

По отношение на живота всяко дърво се познава по плода си и всеки човек – по своята мисъл. Вселената не е създадена за мъртвите хора, нито за глупавите същества. Светът не е създаден за модерните дами. Светът не е създаден за днешните държавници, за днешните народи. Светът е създаден за възлюбените на Бог, а другите живеят по благодат, от Любовта към възлюбените. Някои ни питат: „Тогава какво търсите в света?“. Питам ви: вие какво търсите в света? Светът не е за вас. Писанието казва да не любим света, а Бог възлюби света. Значи ние не трябва да го любим, а Бог го възлюби – тук има едно противоречие. Има нещо изопачено в това изречение – или не е казано така, както трябва, или не е написано както трябва.

На едно място в Писанието се казва: „Не се съобразявайте с модата на този век“. Всеки век си има своя специална мода за живеене; всеки век си има свои теории, свои схващания, свой временен морал.

Всяко дърво се познава по плода си. Думата *дърво* произлиза от един стар корен, тя не е славянска. Дървото означава онзи първичен, Божествен живот. Коренът на думата *дърво* произлиза от думата *дева*. В английски език произлиза от думата *тера – tree*; в гръцки – от числото 3. *Тера* значи земя, а земята означава живот. Така че дървото означава първичния живот.

Всяко дърво се познава по плода си. Има лъжливи дървета, има и истински. Светът днес е пълен с лъжливи дървета. Виждали ли сте красиви хора? Тях мога да оприлича на онези хубави цветя, които никога не увяхват. Те винаги са весели и разноцветни: синички, червенички, зеленички. Изобщо в света понякога посаждат цветята в саксии и ги понапръскват с разни парфюми, та не можеш да познаеш кои са истински и кои не са. Поставете пчелата срещу тях, тя ще ви покаже кое цвете е истинско и кое – не. От истинското цвете бере мед, от изкуственото – нищо. Тези цветя, от които пчелата не може да събира мед, мога да уподобя на някакви човешки изобретения.

Казват: „Човекът е направил фонографа“. Какво нещо е човешкият фонограф? Преди да заговори, той шуми, съска и при това не е толкова ясен. Фонографът е отпечатък на човешката реч, и то в изопачена форма. Ако тези плочи се изоставят 5 – 6 години без употреба и след това се завъртят, не зная дали биха могли да произведат същата човешка реч, както сега. Но да оставим това, изобретяването на фонографа е все пак крачка напред. Ние се възхищаваме от изкуството му и действително, и мен ме възхищава, но не толкова това колело в него, което се върти и възпроизвежда речта, колкото мисълта, която е накарала една игла да говори. Как се е дошло до това изобретение – това ме интересува. Този, който е изнамерил фонографа, се е съобразил с човешкия език. И човешкият език е една подобна игла, само че по-широка. Иглата на фонографа е малка и остра, а от човешкия език може да се направят няколкостотин хиляди игли, подобни на тези. Така че и по съдържание, и по количество иглата на съвременния фонограф не може да се сравнява с човешкия език; и речта, която произвежда фонографът, не може да се сравнява с речта, която излиза от плочите на човешкия мозък.

Питам: ако е чудно изкуството на онзи, който е накарал една игла да говори, не е ли още по-чудна онази Висша интелигентност, която е отпечатала човешката мисъл върху плочите на мозъчните клетки? Вие още не сте се замислили върху това как се произвежда човешката мисъл, как минава през мозъчните нервни влакна и как най-после се предава през гортана във вид на глас. Върху колко работи не сте се спирали! Тези неща за вас са толкова прости, колкото да направите една баница. Казвате: „Баница е това!“, но я да те накарам да я наточиш, тогава ще видиш!

Някои ме запитват: „Какво мислиш?“. Мисля как може да се направи баница от просо. Някои хора мислят, че от него баница не можеш да направиш. Боза става, но баница – никога. Право са определили житото и царевичата на просото каква е неговата задача. Един ден житото и царевичата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни света. То ги запитало:

- Каква длъжност ми оставяте?
- Да храниш света.
- На баница мога ли да ставам?
- Ти на хляб стани, че за баница не мисли!

Просото не може да става на баница.

Всяко дърво се познава от плода си.

Във всяко растение има едно качество – че то расте постоянно към Слънцето, има стремеж нагоре. Същевременно в него има и стремеж към центъра на Земята – двояко се развива; то разбира законите на Слънцето, разбира и законите на Земята. Аз няма да се спирам да ви говоря за това. Има ред митове върху произхода на растенията. Един ден, когато съвременните хора станат по-просветени, по-духовни, или помистични, те ще разберат дълбокия смисъл, който се крие в растенията.

Понякога наричат човека растение. Бог го уподобява на растение – Той казва: „От плода си се позна-

ва“. И действително, като се разгледа чисто органично, човек е двояко растение – в него съществуват две растения, които се преплитат. Клоните на едното са в мозъка, а коренчетата – в стомаха; корените на другото растение са в симпатичната нервна система, или в така наречения стомашен мозък, а клоните му отиват в мозъка, така че тези две растения са преплетени. Именно между това двойно растение живее човекът като мислещо същество.

Следователно, щом растението престане да расте, и животът преставя. Щом човекът престане да мисли, по същия закон и растението умира; докато човек мисли, и растението живее. И обратното е вярно – докато човек живее, докато има чувства в сърцето си, докато има мисъл в ума си, той е човек; когато сърцето му изсъхне, той преставя да е растение и когато мисълта в човешкия мозък спре, той преставя да е мислещо същество. Какво става тогава от него? Той минава в Нирвана – едно състояние без съдържание. И мнозина от съвременните хора искат да живеят в Нирвана, т.е. да не мислят, да не чувстват, да не страдат – искат невъзможното. Те искат да бъдат радостни, без да бъдат скръбни; искат да мислят, без да чувстват – това са две невъзможни неща. Да чувстваш означава да мислиш; да мислиш означава да чувстваш. Когато чувстваш, ти носиш товар, а когато мислиш, друг носи твоя товар.

Следователно тежката работа в този свят – как трябва да преживеем и какво трябва да мислим – е предоставена на Бог. Бог, Великият създател на цялата Вселена, мисли за всичко, а ние носим малкия товар на ежедневния си живот. Този товар е само за насъщния хляб. Ние мислим за ежедневния живот, а всъщност нашият товар е само за това какво трябва да ядем. Сегашната ни философия не е нищо друго, освен философия на хляба. Каквото и да говорим, каквито и култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хляба – нищо повече. Проповедници, философи или

каквито и други да сме, ние изучаваме още „...хляба наш насъщни, дай ни го нам днес...“ – това е, което се изучава.

Следователно цялата днешна наука е съсредоточена все около хляба, как да се гарантираме, как да се осигурим. И действително, хлябът съдържа всички необходими елементи за живота. Ако един порочен човек изучава тази философия, в нищо няма да успее – защо? Защото още не сме изучили съдържанието на хляба, още не сме изучили езика, или живота на житото. Ние още не сме изучили живота на всички онези растения, които ни помагат да живеем, още се спирате върху един от стиховете на Писанието и казваме: „И направи Бог човека от пръст по образ и подобие Свое, и духна в ноздрите му дихание“. Значи Бог се уподобява на човек като нас. Колко дни е работил Бог върху човека, за да го създаде от тази кал? Бог е бил скулптор, вдъхнал е дихание в ноздрите на този човек и той е станал жива душа – така се предава на съвременното човечество в Свещената книга легендата за създаването на първия човек. От коя раса е останала тази легенда? От семитите, четвъртата подраса. Те са крайни материалисти. От тези хора днес като остатък се явяват китайците, хора, които даже и за Бог нямат име. Когато китайците искат да кажат нещо за Бог, казват *Tau* – това означава небето. За тях всичко на небето е Бог. При евреите пък се казва, че когато Яков отивал при своя роднина Лаван, той сънувал един сън, видял Бог и Му казал: „Там, където ме водиш, благоволи да ми дадеш овце и говеда, а аз, като се върна, ще Ти направя един малък олтар и жертва ще Ти принеса“. И действително, Яков направи олтар на Бог, даде десетъка си от овцете в жертва.

Всяко дърво се познава по плода си.

Плодът определя качеството на растението. Аз ще засегна духовния живот. Онези от вас, които са родени от Духа, ще вземат дълбокия смисъл на тази

философия; които още не са родени от Духа, а са в ембрио, в зачатие, ще вземете живота, а онези от вас, които сега се приготвят отвън, които съставляват тази кал, от която Бог за в бъдеще ще прави хората, ще гледате пръстта да бъде по-доброкачествена – колкото по-доброкачествена е пръстта, толкова по-добър хляб може да стане от нея. Твърдата пръст, за която говори Христос, е хлябът, който има отношение към стомаха. Христос казва: „Аз Съм Живият хляб“ – това се отнася до сърцето на човека, а Живата вода подразбира един още по-висок живот от хляба. Хлябът трябва да се превърне във вода, а водата трябва да се превърне в Дух. Затова и в Писанието е казано: „Ако се не родите от Вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие“. Следователно Водата е необходима за сърцето, а Духът – за ума, и ако се съединят тези два полюса – умът, който е почва за човешката мисъл, и сърцето, което е почва за човешките чувства, ще се образува човешката душа, или съзнателното човешко его.

Днес мнозина от вас сте много обременени от сегашните проявления на живота, т.е. сегашният живот е толкова важен за вас, че поглъща цялата ви мисъл. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява целия живот. Представете си положението на онова малко дете, което сега учи в училище, и направете аналогия със себе си. То отива на училище и учителят му открива буквата А. Връща се от училище и разказва на майка си какво е научило – взема плочката, пише, изтрива, казва: „Наука е това, буквата А е това“. Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща към другите, които са около нея: „Е, нека се радва, дете е“.

Питам: кое е по-високото за майката в дадения момент? Тя казва: „Аз трябва днес да пресея брашно-то, да омеся хляба. Елате тук да видите как се меси хляб!“ и започва да проповядва: замесва брашното, покрива го отгоре и го оставя да втасва; после пали

пещта си, взема едно яйце, разбива само жълтъка, намазва с него хляба, за да лъсне кората му, и казва: „Това е хляб“. Хлябът е началото на живота. Децата вкъщи казват: „Това е хляб!“, учителят казва: „Това е А“ – значи тази първа буква е хлябът. Детето казва само: „Мамо, хляб!“; мъжът дойде вкъщи, казва: „Жено, хляб!“; учителят казва: „Хляб!“, проповедникът казва: „Хляб!“. Защо всички искат хляб? Защото, ако няма хляб, няма растеж, няма мисъл. Значи има нещо съществено в живота.

Всяко дърво се познава по плода си.

Какъв е този плод на Живота? Най-първо човек трябва да има разположение в чувствата си, всеки трябва да се стреми да го има. Трябва да се ляга с разположение, да се става с разположение, да се яде с разположение. Аз не казвам, че човек трябва да мисли с разположение на чувствата си, при мисълта законът е обратен – тя не се проявява при разположение на духа. Най-хубавата мисъл се проявява при обратния закон, а разположението е необходимо за живота. Когато човек развива живота си, той трябва да има разположение на духа, за да може животът му да се оформи. Щом животът образува тези форми, от които мисълта се проявява, тогава ще дойдат най-силните налягания в живота, тогава ще дойдат скърбите, страданията. Скърбите и страданията са Божествените рала, които разорават почвата и създават благоприятни условия да поникнат Божествените семена на Добродетелта. Само така се ражда мисълта. Кое заставя онази майка, на която предстои да ражда, да мисли? Детето. Това дете, щом влезе в почвата, т.е. в утробата на майка си, я заставя да мисли, пък ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе яйцата си, тя веднага започва да мисли къде да направи гнездото си, как да го направи; щом се нареди, тя вече знае колко време да лежи върху яйцата си, знае как да отглежда малките си – всичко това знае, разбира законите. Всички тези грижи внасят в нея Божествени мисли.

Казвам: при страданията този закон няма нищо общо с живота. Животът, напротив, трябва да се прояви в нежни, хармонични чувства. В какво седят хармоничните чувства? Ще ви дам едно малко сравнение. В живота има три категории фактори, те са следните. Вземете например хартията, на която се напечатва някоя свещена мисъл – тази хартия е направена от хора, които не се интересуват, не искат да знаят какво ще се печата на нея. Значи качеството на тази книга не зависи от онзи, който пише, а от онези работници, които са я правили във фабриката. Тези работници са първата категория фактори в живота.

След това идваме до онзи мислител, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисъл, той извиква някой по-висш дух, който му диктува – единият диктува, другият пише. Така че как е замислена тази книга, как е написана – това не зависи от самия автор, който слага името си върху книгата, а от този, който е диктувал. Същността, която е вложена в книгата, е самата мисъл и тя не зависи от автора. Този, който предава мисълта, е вторият фактор.

Следователно онези фактори, които са създали нашето тяло, нашето сърце и нашия ум, произтичат от три категории интелигентност. Ето защо, когато мислим само за тялото си, ние сме свързани с най-нисшата интелигентност в Природата, с първата категория фактори – с работниците. Тези същества ще ни покажат най-хубавите ястия, ще ни научат как да приготвим храната си, как да я добиваме; те обаче няма да ни покажат извора на живота. Втората категория същества оприличавам на тези, които са писали книгата – те ще ни покажат пътя на живота, т.е. вътрешното съдържание. Те са още по-напреднали от първите в своята еволюция, но не могат да ни кажат нищо за онази велика Божествена мисъл, която е предшества ла образуването на материалния свят, образуването на силите в живота. Най-после идваме до третата категория същества, които са създали човешката мисъл. И

понеже човек сега е свързан с тези същества, затова той се нарича същество на мисълта, но за в бъдеще ще измени това си име и ще се нарича човекът на Любовта, или възлюбения син на Любовта. С мисълта си той трябва да се съедини с Божествената Любов, за да стане цял човек, защото засега човекът е половин.

В сегашния човек има борба между неговия дух и неговата плът – защо? Защото вътре в него става един процес на обновяване. Когато този процес в нас завърши, тогава ще съзнаем, че можем да бъдем господари на себе си. Засега не сме господари, нас всеки може да ни подкупи. Тези думи не засягат онези, които са родени от Вода и Дух, но те се отнасят за онези, които не са родени още. Следователно ние можем да се подкупим от малките работи.

Някой казва: „Аз не се подкупвам“. Вие не говорите Истината. Не е грях, че човек се подкупва, но казвам, че той може да се подкупи с една ябълка, с едно бонбонче, с една карфичка, с едни фини чорапи, с една хубава шапка, с едни обувки или с едно стихче, посветено на него, и т.н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрез които хората се подкупват. Дай на човека да си хашне нещо, дай му една малка стаица с хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залъгват. Лошото не е в залъгването, но в това, че когато ни залъжат, ние лесно се продаваме, а мислим, че сме осигурени. Никой от нас не е осигурен. Ние сме в една песъчлива почва, но много наши приятели – евангелисти, теософи, окултисти, хората на Новото учение – ни проповядват, че са намерили Бог.

Питам: в какво седи Новото учение? Основата на Новото учение е Великата Божия Любов, Великата Божия Мъдрост и Великата Божия Истина – Живата Любов, Живата Мъдрост и Живата Истина, всадени и проявени в сърцата, в умовете, в душите и духовете ни. Следователно, ако ти си човек от Новото учение, тогава аз казвам: плодът на Духа, на това Великото, е

Любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милосърдие, Вярa, кротост, въздържание и много други. Павел не ги е изброил точно, той сложил като качества на Духа девет категории, но всяка категория съдържа по още три качества, та стават общо 27. Сумата на цифрите $2 + 7 = 9$. Питам: кои са другите две качества, които влизат в категорията на Любовта? Вие мислите за другите категории, аз няма да се спирам върху тях.

И така, лошото не е в това, че ни залъгват, но ние се самоизлъгваме, че сме намерили Истинския път, че сме намерили Истината. Понякога аз се наблюдавам и така проучвам хората. Защо? Защото ретроспективно, чрез отражение на хората в себе си, виждам какви са. Дойде някой човек, говори ми и аз се вдълбоча в себе си, поставям се в едно пасивно състояние, за да видя какво е трептенето на неговото сърце, какви са неговите мисли, изобщо – каква е степента на неговото развитие. Като вляза така в неговото положение, започвам да мисля като него, да чувствам като него, регистрирам неговия живот, записвам всичко и си казвам: „Познавам този човек“. И всеки, който ме види, казва: „Ето, виждаш ли този?“. Казвам: „Да, аз го видях, но и вие трябва да го видите“.

Грешката на един човек е грешка на хиляди същества и доброто на един е добро на хиляди същества. В този свят ние не живеем за себе си. В този смисъл, индивидуално, светии няма – светията е колективно същество, в което Бог живее. Хора, в които Бог не живее, не могат да бъдат никакви светии, а не така, както вие разбирате. Хора, в които Любовта не живее така, както Бог е определил, какви са? Хора, в които Мъдростта не живее така, както Бог е определил, какви са? Хора, в които Истината не живее така, както Бог е определил, какви са? Такива хора не вярват в никакъв Господ. Какъв Господ ще имат те? Съвременната Европейска война¹¹ показва какъв Господ имат тези хора – техният Бог е като старите езически богове, които се

бият, които имат същите страсти като хората. И при това съвременните християнски народи се осмеляват да казват, че имат Господ. Срамота е да казват така, никакъв Господ нямат те! Хора, които признават Бог, за които Бог е жив, казват като Христос: „Благ е този Господ“. И Христовите ученици, като съвременните хора, като отидоха да проповядват в едно село и не ги приеха, казаха: „Учителю, остави ни да пометем, да изгорим тези хора, защото не ни приеха. Ти Си Учител, ние – апостоли“. Христос им каза: „Този Господ, на Който Аз служа, не е като старите езически богове, Той е Бог на Любовта, Бог на Мъдростта, Бог на Истината. Син човечески не е дошъл да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можем да ги изгорим“.

Старайте се да не разбирате мисълта в изопачена форма. Страданието в света е допуснато, за да се създаде човешката мисъл. Нека има страдания, но никога да не въздействаме на една душа с цел да я спрем от пътя, който Бог ѝ е определил. Нито себе си, нито другите! Често ние се опълчваме против хората, защото грешат. Разрешете въпроса защо вие грешите – ето капиталния въпрос, който трябва да разрешите. Казвате: „Защо онзи греши?“. Не е въпросът защо греши онзи, а защо грешиш ти. – „Защо онзи мисли така?“ Не е въпросът защо той мисли така, а защо ти мислиш така. Нима твоята мисъл е безпогрешна? Хубаво, в едно отношение ти го превъзхождаш, но в друго си по-долу от него. Всички така разрешават въпроса – защо хората грешат, защо мислят така, а не се спират да разрешат този въпрос по отношение себе си. Всъщност ето един въпрос, който трябва да разрешат.

Често хората на Новото учение, хората на новите течения, казват: „Трябва да се даде свобода на всички“. Но тези хора на Новото учение, както ги виждам тук, в България, са крайно натрапливи хора. Аз виждам в някои съвременни писатели, музиканти, художни-

ци, свещеници, владици, проповедници, царе, князе, в някои просветени хора, уж хора на Новото учение, голяма натрапчивост. По-натрапливи хора от тези на Новото учение няма. Ако отидеш в дома на един прост светски човек, той ще се отнесе братски, но ако отидеш в дома на един учен, на един човек от Новото учение, и нарушиш едно от правилата му – че не си изтрил обувките си, ще ти каже: „Господине, навън, моят дом не е дом за кал“. Аз похвалявам този човек, правилно е да се грижи за чистотата на дома си, но трябва да знае, че има външна кал, има и вътрешна – има външна култура, има и вътрешна.

Сега да ви приведа един анекдот, случил се в България по време на Освобождението. Отива един български селянин при един лекар. Лекарят бил женен и този ден жена му го раздразнила нещо, та бил малко неразположен. Селянинът влиза в стаята му и казва:

– Господин докторе, жена ми е нещо болна, има огница, силна треска, моля те да ми послужиш, някакви церове да ми дадеш.

– Церове ли?

Удря една плесница на селянина, после още една и му казва:

– На ти лекарства за жена ти!

„Бре, смъднаха ме тези нови лекарства – си казва селянинът. Досега и майка ми, и баба ми бяха болни, но други лекарства им се даваха. Да те пази Господ от тези нови лекарства! Да не дава Господ да лекува човек жена си! Ще употребя това лекарство за жена си, да видя как ще ѝ подейства.“

Връща се у дома си, посреща го жена му и пита:

– Носиш ли ми лекарство?

– Нося ти.

– Дай да видя какво е!

Удря ѝ той една силна плесница.

– Чакай, чакай, стига толкова!

Тя се разлюлява от тази плесница, влиза в стаята и започва да плаче. Случва се обаче, че наскоро оздравява. „Е, – казва си селянинът – помогна това лекарство, заслужава си. Господ здраве да дава на този лекар, жена ми оздравя. Наука е това!“ Не минават и два месеца, отива той в града и си спомня за лекаря. Казва си: „Чакай от благодарност да му занеса две пуйки и да му кажа, че жена ми оздравя от неговото лекарство“. Влиза при лекаря, той го запитва:

– Какво искаш?

– Преди два месеца идвах при теб, да ми дадеш лекарство за жена ми.

– Е, какво?

– Ти ми даде едно лекарство и тя оздравя от него. Аз употребих само едното, другото остана.

– Да, това е наука, това бяха от скъпите лекарства, те дават добър резултат – казал докторът.

Всъщност той забравил от какво била болна жената на този селянин и какво лекарство ѝ е дал. Като видял, че селянинът носи две пуйки, поканил го да седне и се разположил.

– Ама, господин докторе, единият лек остана у мен – казва селянинът.

– Е, ще го върнеш, щом не ти трябва, защото той е от скъпите лекове.

Селянинът става, удря втората плесница на лекаря и си излиза.

– Ако жена ми се разболеє втори път, пак ще дойда при теб.

Като останал сам, лекарят се опомнил от плесницата и се поусмихнал.

С тази наша философия на живота и ние понякога разсъждаваме, действаме все като този лекар. Той не е виновен. Това е за пояснение на въпроса. С това не искам да кажа, че сме лоши, но или ученикът, или майката, или жената – все ще се намери някой, който да ни разгневи, и после, като ни разгневи, ще излеем

гнева си на всеки пръв, който ни излезе насреща. Но после постъпките ни се връщат обратно.

Всяко дърво се познава по плода си – казва Христос.

Откъде идват горчивите плодове на нашия живот? Страданията, които ни сполетяват, откъде идват? По-някога жената не ни обича, учениците не ни обичат, децата не ни обичат, обкръжаващите не ни обичат, всички не ни обичат. Питам: защо е всичко това? Ще кажете: „Хората са лоши“. Това не е разрешение на въпроса. Ако хората са създадени от Бога, как е възможно да са лоши, обяснете това! Когато животът не се проявява в своето Божествено естество, а се проявява по човешката мисъл, той е всякога лош. Лошавината произтича от това, че ние искаме да употребим Божествения живот за човешки изгоди и вследствие на това този живот лесно се изпарява.

Преди няколко дни аз сипах в едно шишенце етер и го запуших отгоре с малко памучец. След известно време отидох да го взема, но етерът го нямаше – имало една малка дупчица и той се изпарил от там. По същия начин затваряме Божествения живот в едно шишенце, слагаме му запушалка, но след време виждаме, че го няма. Божественият живот казва: „Не можете да ме държите затворен в шишенце. Аз ще си намеря и най-малката дупка и ще изляза от там“. Така и ние мислим за свобода, за широк простор в нашия живот.

Всяко дърво се познава по плода си.

Първият плод на Духа е Любовта. От основното разбиране на Любовта зависи смисълът на вашия живот; от основното разбиране на Любовта зависи и вашето щастие. Сега вие ще кажете, че разбирате Любовта. Аз бих желал при мен да дойде този, който казва, че разбира Любовта, и да я определи. Нека определи какъв е животът при Любовта. Там, където има Любов, има и живот. Където има живот, има и радост. Гледаш някоя домакиня, в чийто дом царува Любовта:

цял ден пее, всичко въщи е в хармония – децата ѝ са радостни, мъжът ѝ е радостен и слугите ѝ са радостни – всички в къщи са радостни. Щом Любовта излезе от въщи, тя ходи със сбърчени вежди, намръщена, отвара Писанието и като някой моралист рови в отделни стихове, цитира кой какво е писал, за какво е писал и т.н.; все ще намери някакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: „Така е писано в Евангелието“.

Когато пророците са писали в тази книга, те също са имали такива настроения. Когато чета *Плач Йеремиев*, виждам онзи пророк – плаче ли, плаче! Защо? Понеже заробиха евреите. Той казва: „Господ ни направи играчка на тези, да им свирим“ и написа много тъжни работи. Господ им казва: „Когато ви казах да живеете така, както трябва, вие не живяхте. Ето докъде ви доведе вашият глупав живот – да ви заробят вавилонците. Ето откъде иде вашата скръб“. Идват сегашните християни и казват: „Знаете ли какво е писал пророк Йеремия?“. Пророк Йеремия отивал в плен, но ти, който не си в плен, какво разбираш от неговото положение? – „Разбирам.“ Нищо не разбираш! Казвате: „Давид писал псалми“. Да, Давид писал псалми, но защо – гонеше го цар Саул, гонеше го като някой заек. Бягаше той, а ти си седиш на мекото легло.

Така че за да разберете плача Йеремиев, за да разберете псалмите на Давид, трябва да минете през тяхната опитност, но и това още е човешко учение, не е Божествено. Евреите трябваше да се повдигнат, а не да плаче Йеремия за тях, това е една слабост. И Христос си поплака, което показваше, че в Него имаше една чувствителна душа. Христос, като дойде между евреите, казва им: „Исках да ви помогна, но не Ме разбрахте“ – и заплака. Сълзите на Христос не изразяваха слабост, с това Той им казваше: „Както Аз плача, така ще плачете и вие“. Казвате: „Това е слабост!“. Не е слабост, не е слабост. Истинският пророк, който

говори на хората, трябва да им каже какво ще стане. Със сълзите Си Христос казваше на евреите: „Така ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте Моето учение“.

Някои ми казват: „Учителю, в сърцето ми нещо плаче“. А, плаче нещо в сърцето ти! Казвам: ти си един израилски пророк, който не прие Христовото учение. Ще плачеш и ще плачат всички около теб. Всички, които не възприемат Любовта, всички, които не възприемат Мъдростта, всички, които не възприемат Истината, ще плачат и не само един ден, но още хиляди години. В деня, в който възприемат Любовта, ще дойде истинската радост – „Скръбта им ще се превърне на радост“. Дотогава има да изтекат девет категории сълзи.

Аз бих желал да проучите характера и състава на тези сълзи. Те се различават по състава си. Когато човек плаче от скръб, от тъга или от радост, сълзите са различни. Когато плаче от любов, от милост, сълзите пак се различават. Някой казва: „Господи, аз плаках“. Господ казва: „Вижте защо е плакал този!“ – „В шишенцето ми има сълзи.“ – „Вижте в шишенцето му, сълзи има.“ Като разгледат сълзите му, казват: „Разбрахме за какво е плакал“. Друг казва: „Виж ме, Господи, че плача“. Господ казва: „Разгледайте тези капки, които се леят от очите му, за какво са, защо е плакал – от любов ли, от радост ли, от скръб ли, от що“. Това се знае в Невидимия свят.

Изобщо, има девет категории сълзи, девет категории страдания и девет категории радости. „Обля се, казват, сърцето ми с кръв.“ Действително, облива се сърцето с кръв. Когато скърбиш, облива се, но и когато се радваш, пак се облива. И когато любиш и си милостив, и когато мразиш, пак се облива сърцето с кръв. Казва се в Писанието: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие“. Да, кръвта на плътта няма да наследи Царството Божие, но кръвта на Духа ще Го

наследи. Плътта сама няма да наследи Царството Божие, но плътта и Духът заедно ще Го наследят. Тогава как ще разберете думите на Йов, който казва: „Пак с плътта си ще видя Бог“. На друго място Христос казва: „Във второто битие вие ще дойдете с Мен“. Кое е второто битие? Казва се: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново сърце от плът, което ще бъде толкова нежно, че Бог ще напише на него Своя Закон“. Значи това сърце ще бъде толкова благородно, толкова фино, че върху него Бог ще напише Своя закон и както ние, така и всички същества, ще четем от него.

Всяко дърво се познава по плода си.

Какъв е тогава смисълът на живота? Смисълът на живота е, че можеш да живееш за себе си, можеш да живееш за другите, можеш да живееш и за Бог. Има девет категории живот, но тези три категории са важни – да живееш за себе си, за другите и за Бог. Вижте най-после, че наистина не може да се живее сам, все искаш да имаш при себе си поне едно същество. Най-голямото геройство на първия човек в Рая е било това, че след като видял, че сам не се живее и обмислял много години този въпрос, най-после едва се решил да каже: „Господи, сам не се живее“. Адам бил голям аристократ, макар някои да мислят, че е бил прост човек. След като Господ го поставил да живее в Рая и да се занимава с животните, той прегледал всички и си казал: „Аз нямам другар, с когото да дружа, с тях не мога да дружа – те са нисши същества, те нямат никаква култура“. А той трябваше да дружи с животните, трябваше да ги учи. Адам си казал: „Господ създаде всичко много умно – и мен, и животните, но едно нещо не Му дойде наум – на мен, богатия човек, не даде другар“. Тщеславие имаше в Адам. Господ го чу, поусмихна Се малко и Си каза: „Ще имаш другар“.

И действително, Адам имаше вече другар. Той си казваше: „Така, нека излезе моята избраница отвън, да видят славата, величието ми, да видят какъв велик

човек съм, какво благоволение имам пред Бога“. Това беше едно тщеславно чувство, което той криеше в себе си. Господ му каза: „Другарка ще имаш“. Като я видя, той каза: „Плът от плътта ми, кост от костта ми“. Но тази жена, направена от плът и кости, не беше като Адам. Тя си каза: „Не, братко, не съм аз плът от плътта ти, ще ти докажа, че и в мен има малко-много ум“ – и му доказа. Отиде тя при Дървото, което ѝ посочи змията, и каза на Адам:

– Ти си голям страхливец! На животните даваш ум, обработваш градината, а те е страх да бутнеш оно-ва Дърво!

– Не може, Господ е забранил да се бута. – преподава ѝ Адам първия урок на послушание. – Ти си плът от плътта ми, кост от костта ми, няма да бугаш това Дърво, ще ме слушаш!

– Колко си лековерен ти! Аз ще го бутна и ще ти покажа, че не съм плът от плътта ти и кост от костта ти. Ще ти покажа, че съм жена, която мисли. Аз мисля, че и ти ще дойдеш след мен. Както мисля аз, това мислиш и ти.

И двамата нарушиха закона на послушанието и съгрешиха. След съгрешаването в Адам се пробуди друго чувство: в него нямаше доблестта да остави жена си да бъде наказана по Божиите закони сама, но си каза: „Хайде, и аз ще страдам с нея, да намаля малко страданията ѝ“. В него имаше борба, казваше си: „Да оставя ли Рая, или да отида с нея? С нея – тежко, но без нея – по-тежко. Тя взе сърцето ми и където и да отида, сам не мога. И в Рая сега животът е тежък. Хайде, ще отида с нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става!“. Жената сгреша, а той се лиши от благата. Господ не ги изпъди, но ги прати вън от Божественото училище, да растат и да се развиват.

И така 8000 години вече откакто вие се намирате извън Рая, но всичко сте забравили. Всички сегашни жени по целия свят бяха събрани тогава вътре в

Ева като душички и всички сегашни мъже по целия свят бяха събрани вътре в Адам като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгрешихте. А сега всеки мъж казва: „Е, този Адам!“ и всяка жена казва: „Е, тази Ева!“. Не, не мислите право, всички заедно сгрешихте, всички бяхте там. Всеки от вас трябваше да каже: „Не, аз не давам думата си, не се съгласявам, не искам да постъпя така“. Разрешаването на въпроса сега седи в признанието ви. Кажете: „Господи, сгрешихме! Ние не опазихме Твоите велики закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Ще ги опазим сега“. Това е благодоството на човека.

Всеки човек трябва да мисли как да изправи своя минал живот. Как ще го изправи? Аз гледам – някой отишъл в църква и там се моли, моли на Господ, но при това, като дойде да действа спрямо хората, не знае как да постъпи. Колко лесно се раздраваме в живота, колко лесно се съблазняваме! Има един закон: никой никого не може да излъже. Помнете това! Човек сам себе си може да излъже – защо? Защото всеки разбира много добре своите интереси.

Чудни са съвременните хора, когато искат да ни убедят, че могат да ни излъжат! Вземете например гъската – хвърлете ѝ нещо, което не яде, например боб или друго, ще видите, че отначало тя се нахвърля, но веднага се отстранява. Хвърлете ѝ царевица – ще се хвърли и ще започне да яде. Значи тази глупава, както вие мислите, гъска познава законите. Не, тя не е така глупава, както мислят хората.

Върви един голям паток със своята възлюбена и с 12 малки патенца. Тя върви напред, а той – след нея. Един плъх се затичва след тях и хваща едно от патенцата. Патокът веднага се обръща, хваща с клюна си плъха и го издига във въздуха. Отива с него в реката, потапя го във водата и го изважда, пак го потапя и изважда – дава му лекция, докато плъхът най-после казва: „Пусни ме, моля те, втори път няма да ям патици“.

И след всичко това казват, че гъската била глупава, но ние, умните хора, понякога вършим такива големи глупости! Не, тази глупава патка поне може да лети, поне може да намазва тялото и крилата си с мас, та като влиза във водата, да не се намокри.

Ние, съвременните културни хора, нямаме даже и това изкуство на патицата. Можем ли да намажем нашето тяло и кости така, че грехът да не прониква навътре в нас? Къде е нашата мас, с която можем да се защитаваме от греха? Патката намери този велик закон – да се предпазва от студа, като направи за тялото си мек, топъл пух. Къде е нашият пух, да ни предпазва от студа? Значи ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислим.

Сега всеки се спира в себе си и казва: „Аз имам изкуство“. Какво изкуство имаш? – „Цигулар съм, мога да свиря.“ И аз мога да свиря. Питам: когато имаш омраза към някого или когато тайш едно горчиво чувство в душата си, свирил ли си с цигулката си на тази омраза, за да я превърнеш в една кротка мечка без букаи? Свирил ли си на това горчиво чувство, за да го превърнеш в сладко? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигулар, музиката ти е много слаба. Някой казва: „Аз съм знаменит художник, имам хубави картини в чужбина, изложени в най-добрите галерии“. Хубаво, щом е така, нарисувал ли си такава картина, че като я види някой разбойник или престъпник, да се отвори от себе си? Опитал ли по този начин силата на твоето художество? Нарисува ли омразата и Любовта, за да видиш резултата от тези две картини? Аз не съм срещнал досега художник, който да е нарисувал омразата и Любовта и да съпостави тези два типа. Нека нарисува тези картини така художествено, че като погледнеш омразата, да умреш от нейното въздействие върху теб, а като погледнеш Любовта, в теб да се зароди живот и желание да дадеш от него и на всички други. Тази смяна в състоянията да стане едновременно при вида

на тези две картини – това е изкуство. Когато в теб нещо бушува, когато се бориш с омразата в себе си, тя те гори и произвежда страдания, а ти казваш: „Гори ме нещо!“, погледнал си към омразата. След това Господ ти казва: „Я погледни към Любовта!“. Ти погледнеш към Любовта, оживиш се и казваш: „Нещо гори в мен“. Да, и омразата гори, и Любовта гори, само че омразата гори, изгаря и разрушава, а Любовта гори, съгражда и дава живот. Такива трябва да бъдат истинските картини на омразата и на Любовта, това е изкуство. Така трябва да рисувате всички. А сега казвате: „Рисуваме“. Да, аз искам да бъдете велики художници, велики музиканти.

Някой казва: „Днес съм вдъхновен, говоря красноречиво“. А защо само днес си вдъхновен? Не само днес, всякога трябва да бъдеш вдъхновен от Божественото и всяка твоя дума да произвежда чудеса.

Всяка твоя дума трябва да произвежда чудеса върху самия теб. Вие говорили ли сте на себе си? Аз ценя хората по това не какво говорят на вас, не какво говорят на мен, а какво говорят на себе си. Не е важно какво говоря на вас, то не е говор, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по-красноречив човек от мен няма. Вие чували ли сте как говоря на себе си? То е слово и това слово само аз чувам. Когато говоря на вас, това е обикновена реч, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавам беседата си, говоря най-много 5 – 10 минути и едва издържам този говор. Досега съм достигал до 10 минути най-много. Щом си говоря 10 минути, казвам: „Стига толкова, доволен съм от своята реч“. Защо? Защото тя е Божествена в себе си.

Някои ме запитват: „Как се справяш с хората, когато говорят против теб?“. Говоря на себе си. – „А като немаш парички?“ Говоря на себе си. – „А като немаш легло?“ Говоря на себе си. Най-красивото нещо в света

е човек да говори на себе си. Казвам: всички трябва да говорим на себе си и от сърцата ни да блика Любов, и то не само временно, не само към хората, а постоянно и към всички същества. Минавам покрай едно дърво, виждам на някое място гъсеница, спра се при нея и размишлявам какъв пример дава тя: в нея съзирам усилено движение на духа ѝ да се повдигне, но каква работа се изисква – и това е една малка гъсеница! Онзи Велик Божествен живот ми казва: „Ти разбираш ли защо този червей пълзи?“. Някои казват за къртицата: „Къртица е това“ – и я отминават. Божественият Дух пита: „Ти разбираш ли защо тази къртица рови из земята? Разбираш ли защо птиците летят? Разбираш ли защо растенията растат? Разбираш ли защо е това разногласие и тази хармония в живота?“. Това е великото в живота, което трябва да разбереш и проучиш. Когато вашите сърца се изпълнят с Любов, тогава ще разберете смисъла, който е скрит в тези неща.

Всички трябва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбрал смисъла на своето служене. Какъв трябва да бъде вашият морал? Ако ти си светия, посветил живота си на Бог, живял 20 години в пустинята, и при теб дойде един богат български земевладелец и ти каже: „Слушай, остави тези глупости – да живееш в пустинята, ела да ми прекопаеш лозята, аз имам толкова и толкова декари, ще ти дам 200000 лева за това“, съгласиш ли се, всичката ти святост отива на вятъра. Това не е моралът, който трябва да следвате вие. Но ако се съгласиш да работиш без пари и кажеш: „Братко, аз не се нуждаю от пари. Може да дойда да ти помогна, но после пак ще се върна“, ти си свят човек, в теб има морал.

Такъв трябва да бъде и вашият морал. Готови ли сте като този светия да направите някое добро без пари, вие сте възлюбените деца на Бог; кажете ли: „Аз направих толкова добрини на този човек, но той не е признателен“, не сте възлюбен син на Бог. Ти призна-

телен ли си? Всички вие сте непризнателни. Във вас не се е събудило това благоговейно чувство на светията. Някой казва: „Защо Бог ме е създал такъв?“. Недоволен е от живота си и от положението, което има. Казвам: Бог ти е дал толкова дарби, но ти още не си ги разработил. Ти не си обработил своя ум.

Всяко дърво се познава по плода си.

И сега аз желая онези от вас, които искате да носите това свещено име – *ученици на Новото Учение*, или онези, които искате да носите това свещено име – *носители на Любовта, Мъдростта и Истината* (така ги наричам аз), бъдете образци! Бъдете онази запалена свещ, в която няма абсолютно никакъв дим, абсолютно никакъв остатък, която гори и издава меката светлина, която носи живот и възкресение на всички хора. Всеки от вас може да бъде такава запалена свещ.

Онези от вас, които сте родени вече от Дух и Вода, идете да бабувате на тези, които скоро ще се родят! Някои от вас сега са заченати, а трети сега се приготвят за това зачатие. Работници трябва на света. Ние няма какво да се занимаваме с това какво се пише в нашата преса, какво се пише в чуждите вестници. Работата се изисква от всички.

Някой казва: „Аз не съм толкова красив, черничък съм малко“. Друг казва: „Очите ми не са така хубави!“. Аз зная един алхимичен начин, по който мога да ви направя красив, но първо трябва да сте родени от Дух и вода. Защо? Трябва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и после ви го отнемат? Това ще бъде голямо нещастие за вас. Следователно от вас се изисква да бъдете силни и крепки, да можете да задържите онова благо, което имате – тогава никой не ще може да ви отнеме благото, което Бог ви е дал.

Аз наричам герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовта. Аз наричам герой онзи, на кого-

то никой не може да отнеме Мъдростта. Аз наричам герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Някои казват: „Отнеха ми Любовта!“; моми и момци се оплакват: „Отнеха ми Любовта!“. Някой ви я отне? На кое място я отнеха? „Изгубих Любовта си, отивам в ада!“ – казват. Как, Любовта си ли изгуби? Ти ходиш да търсиш Любовта в някой момък или мома някъде из горите. Не, в момъка няма да я намериш, и той сам я търси. Тогава кой при кого ще я намеря? Това не е Любов, Любов за Любов не се жени, Мъдрост за Мъдрост не се жени, Истина за Истина не се жени – разберете това! Сърцето и умът се съединяват, за да служат на Бог.

Да се жени човек означава да се съединят две души, за да служат на Бог, да изпълнят Неговата Воля – разбирате ли това? Хората не се женят за свое удоволствие, това е проституция. Женитбата е съединяване на две души да служат на Бог. Съединим ли се в Името на тази Любов да служим на Бог, всички ще бъдем едно тяло и един дух и тогава във всички ни ще действат великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Само тогава ще дойдем до онова истинско оженване на хората. Тогава няма да търсим къде е мъжът, къде е жената. Ако мъжът ти е с Любовта, той е благословен мъж; ако мъжът ти е с Мъдростта, той е благословен мъж; ако мъжът ти е с Истината, той е благословен мъж. И ако жена ти е с Любовта, тя е благословена жена; ако жена ти е с Мъдростта, тя е благословена жена; ако жена ти е с Истината, тя е благословена жена. Ако синът ти, дъщеря ти, приятелят ти или който и да е с Любовта, Мъдростта и Истината, те са благословени.

Всяко дърво се познава от плода си.

Ако вие сте родени от Дух и Вода, проявете се; онези, които не са родени, родете се – това е новият зов към света. На нас ни трябват хора не с ограничени умове, сърца, души и духове, а със сърца любящи, с

умове светли, с души благородни и с духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои в света.

Аз наричам герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Аз наричам герой онзи, който никога не умира. Аз наричам истински мислител онзи, на когото мисълта свети и озарява света. Аз наричам човек на Новото учение, на новия живот онзи, от сърцето на когото извира Любов, която носи живот за всички. Аз харесвам в извора една отлична черта – неговото пълно безкористие; той хиляди години наред извира и никога не казва: „Дайте!“, а когато някой дойде при него, все казва: „Братко, идвайте, вземайте си когато и колкото искате!“. Този извор е заради вас. Той минава през села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-последно се влее в морето. Тази е отличната черта на извора, която трябва да бъде черта и на родения от Дух и Вода, животът на когото трябва да минава през наскърбените души и ги утешава. Който няма този живот в себе си, как ще утеши тези наскърбени души? Той ще каже: „Е, Господ казал така“. Не, не е казал Господ така.

Роденият от Дух и Вода, като види наскърбени души, няма да каже: „Волята Божия е такава“, а ще ги утешава. Някоя майка плаче. Той ще я пита:

– Защо плачеш?

– Детето ми умря.

– Не плачи, то сега ще дойде.

Ще тропне са пръчицата си и детето пристига.

– Ето, твоят Драганчо е жив.

Друга майка плаче – защо? Нейната мила Марийка умряла. Той тропне пак с пръчицата си и Марийка дойде. Майката е радостна и всички вкъщи се радват.

Това прави Новото учение – възкресява мъртвите души. Така е, ще дойдат всички тези духове от пространството. Затова казвам: ние живеем в един велик свят, ние живеем при особени условия. Доста сме се

скитали, достатъчна е тази омраза, това неразбиране между нас. Ако сте българи, бъдете от тези, новите българи, които ще кръстим сега: бъдете носители на Новото учение, бъдете Синове на Любовта, на Мъдростта и на Истината! Бъдете растения, които от плода си да се познават! Бъдете хора, които от мисълта си да се познават!

Плодът на Духа е Любовта.

28 юни 1925 г., София

И обхождаше Исус всичката Галилея

*И обхождаше Исус всичката Галилея,
та поучаваше в съборищата им
и проповядваше благовестието на
Царството,
и изцеляваше всяка болест
и всяка немощ между народа.*

Матей 4:23

В Разумния свят има един велик закон, който определя отношенията на всички разумни същества; в науката наричат този велик закон *развитие, еволюция*. Еволюцията подразбира движение, а движението е първият подтик на живота в известна посока. Втората стъпка е самият живот, който показва, че използва това разумно движение. И глупавият се движи, и разумният се движи, само че разумният има цел. Следователно, когато умът е насочен в известна разумна насока, това показва, че той има за цел постигане на някакво свое разумно желание.

Често и в съвременната окултна наука употребяват думата *желание* в двояко значение. Ние говорим за желанието в принципен смисъл, не говорим за илюзиите. Илюзиите са проекции, сенки на нещата; за сенките няма да говорим, в тях няма реалности. Тук може да обясня разликата между *сянка* и *реалност*. Ако ви предложи една круша от мрамор, от олово, от желязо, от восък, какво ще ви ползва тя? Ако ви предложи един хубав самун от восък, от гипс, от хубава пръст, какво ще ви ползва той? Нищо. Следователно това са илюзии, залъгалки за малките, за глупавите

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКАТА ГАЛИЛЕЯ

деца. Когато видя, че някое малко момиче се занимава със своите кукли, считам, че то е едно от малките глупави деца. То е един от онези глупави ангели, които Господ е изпратил на Земята да се учат, да се занимават с играчките, понеже не разбират работите на Небето. Не мислете, че е лошо да се занимава човек със сенките; няма нищо лошо в това, но те изразяват живота на страданията. Каквото и да вложите във вашата кукла от восък, тя е без душа, без сърце, без мисъл, без мозък; тя не може да даде никакъв отглас на това, което вие мислите, на това, което вие искате, следователно ще бъде ехо на самия вас, а това е най-тягостното нещо в света.

Под думите *красив свят* разбирам света и на единството, и на множеството. Под думата *множество* разбирам, когато то живее в закона на съгласието. Сега да определя думата *съгласие*. Под *съгласие* аз не разбирам съгласуване между двама души на почва някакъв интерес, някаква търговска сделка или операция, защото това съгласуване е временно, а разумното е една брънка в живота, то е свързване и тази брънка върви през цялата еволюция на човека. Следователно всички разумни постъпки, в каквато и насока да са, било в материалния свят, било в Духовния или в Божественния, са скачени халчици, скачени верижки за повдигане на човешката душа.

Какво означава думата *повдигане*? Да кажем, че се качите някъде горе, но седнете там. Това не е повдигане. Повдигането на човешкото съзнание е състояние, в което човек схваща правилно закона на Любовта. Първият признак на великия закон на Любовта е жертвата. Човек, който не е научил закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Под думата *жертва* не подразбирам тази жертва, която хората правят сега. Може да пожертваш едно агне, но това не е жертва; може да изядеш някого – това не е жертва. В жертвата се съдържа следното качество: този, който

жертва, всякога остава жив и колкото повече го ядат, толкова повече се размножава. Този, който се жертва, расте. Казва някой: „Изядоха ме“. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване на закона на Любовта. Вследствие на кривото разбиране на закона на жертвата съвременните религиозни хора, като са изопачили свещения език на Небето, нямат ония идеи, които дават висшия подтик на душата да се развива правилно. Защото всяка лъжлива мисъл, всяко лъжливо чувство се отразява върху човешката душа.

Казват, че Христос ходил в Галилея. Какво представлява всъщност Галилея? Галилея не е някоя голяма област, напротив – една малка област е. Галилея е символ на разумното в човека. Следователно, когато ние искаме да кажем, че някой човек е разумен, казваме, че той живее в Галилея. Затова Христос се нарича галилеянин – разумен човек. Всеки разумен човек живее в тази област. Следователно в Природата има една разумна област и за да може човек да влезе в нея, неговото съзнание трябва да се повдигне.

И обхождаше Исус всичката Галилея, та поучаваше в съборищата им и проповядваше благовестието на Царството. На кое царство? На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие от всички други царства? То се отличава по това, че през всички векове в него има една непрекъснатост, в него няма пресекулки. Земните царства се качват и падат, държавните им мъже изчезват. В Царството Божие всички поданици, които Го съставляват, не умират; това е една привилегия за тях.

Да бъдеш поданик на Царството Божие от Божествено гледище не е нещо мъчно, не е и нещо непостижимо, затова то съставлява идеал за всички; тъй че копнежите, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички красноречиви оратори – всичко това в сравнение с този идеал е залъгалки за

децата, в които няма нищо сериозно. Това е един признак, по който се отличават поданиците на Царството Божие и тия на земните царства. Щом човек мисли тук за изкуство, като отиде в Царството Божие, ще намери друго изкуство. Някои от вас ще кажат: „Щом е така, ако между това изкуство и онова на Царството Божие няма никаква връзка, тогава да не правим нищо тук“. Не е така. По-добре да вършим нещо, отколкото да спим постоянно.

Има хора, които постоянно седят и мечтаят, като онези моми и момци, които въртят палците си и мислят само как да се оженят, в какви палати ще живеят, как ще се наредят и т.н. Въртенето на палците някога е имало смисъл, но днес го е изгубило. Някои въртят очите си – защо? За да видят някого, да видят нещо. Идете в някоя обсерватория и там ще видите как астрономът върти очите си пред своята тръба, пред своя телескоп. За 4 часа все ще намери нещо в него. Какво? Или някоя комета, или някоя звезда, или някое слънце със своите спътници. Значи всеки от вас е в своята обсерватория, все търси нещо. Вещият, умният астроном ще избере светлата нощ за своите наблюдения; глупавият ще избере тъмната мъглива нощ. Някой се върти насам-натам, търси нещо. Какво търсиш? – „Търся нещо, но не мога да го намеря.“ Как ще го намериш? Ти го търсиш в тази мрачна, тъмна нощ. Не е светло, за да намериш това, което търсиш.

Казвам: стремежите на един разумен човек трябва да бъдат строго определени. Сега мнозина културни хора очакват новата култура да дойде по един определен начин: светът очаква един ден цялото общество да се повдигне. Религиозните хора очакват да дойде Духът, Бог да се прояви по един или друг начин, но времето за проявлението на Бога не съвпада с механичното време – часовниците на Небето и часовниците на Земята са две различни величини. Когато на Земята е ден, на Небето има съвсем друго състояние.

Когато хората на Земята са весели, ядат и пият, на Небето ни най-малко не мислят, че тия хора са културни. Небето трябва да плаща за хората на Земята, които ядат и пият – те ядат и пият за сметка на Небето. Какво означава яденето и пиенето? Това е предаване на духовната енергия, която се възприема от храната. Човек трябва да се храни с такава храна, от която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трябва да бъде постоянен процес, а не както тук, на Земята, преривен – ядеш и после пак огладнееш. Всички противоречия в живота произтичат именно от въпросите „Кога ще ядем?“ и „Какво ще ядем?“. И как се решават тези въпроси най-после – нахраним се, пак огладнеем; отново ядем, наситим се, пак огладнеем и т.н.

Във физическо отношение нещата съвпадат с тази преривност, но в духовно отношение има непрерывност. Във физическия свят някой път мислим, че работим с Бога, а понякога – че не работим с Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това са положения, несъвместими със самия живот. Човек не може да изгуби живота си, не може да изгуби духа си, не може да се отклони от пътя, който Бог му предначертал. Следователно, каквото и да вършим в нашия живот, ако този ни живот няма смисъл за самите нас, има смисъл поне за другите. Куклата не може да знае защо е създадена, но детето, което играе с нея, знае – то казва: „Тази кукла е създадена за мен, да развивам своите чувства с нея“. Така че, ако ние не разбираме смисъла на нашия живот, има други, по-разумни от нас същества, които разбират защо сме създадени.

В нашия живот има две направления – от една страна ние сме обект на ангелите, които развиват своя живот, а от друга сме обект за самите нас. Каква е целта на този обект? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина от вас имат всичко, което може да им даде животът, а при това пак не са доволни – защо? Значи има нещо, което ви липсва.

Човек не е добил същественото, което му трябва. Някои хора може само да са вкусили от съществено-то, но вкусването е един преривен акт в живота. Някой казва: „Предчувствам нещо, предвкусявам нещо“. Да, но вкусването е посока, към която се движим. Писанието казва: „Опитайте Ме и вижте, че Съм благ“. Защо трябва да вкусим? За да видим Божията благодат. Но ако ние се спрем на думата *вкусване*, ще извадим едно съвсем механично заключение за живота; ще видим, че животът може да се вкуси така, както вкусваме една круша или една ябълка. Някой път можем да вкусим и от един невидим плод. Например някой щастлив човек напише едно съчинение или направи някоя хубава къща и си казва: „След като умра, 100 или 200 години след смъртта ми как ли ще се произнесат хората, като гледат къщата ми? Какво ли ще кажат за мен?“. И този човек се радва предварително, предвкушава от удоволствието, че ще харесат къщата му.

Човек може да си фантазира за къщите, които е направил и оставил на своите близки, но всички те не са нищо друго, освен един паметник. Питам: един паметник можа ли да увековечи човека? Всички слънчеви системи, които сега съществуват на Земята, не са нищо друго, освен паметници. Нашата Земя е също един паметник – на какво? На човешкото падение. Слънцето е паметник на човешкото въздигане и изкупление. Сириус, тази по-далечна звезда, е паметник на човешкото развитие, на човешката култура. Всички тия системи си имат своето предназначение. В тях живеят Напреднали същества, по-напреднали в своята възраст от нас, понеже са излезли много по-рано от Бога. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на съвременните хора в сравнение например с културата на Сириус, е още в своите пелени. Пред Съществата на Сириус съвременните хора не са даже и деца. Един ден, когато нашата Слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине през пътя на Сириус.

Не всички същества са от една и съща категория. За да разберете вътрешната връзка, която съществува между всички небесни тела, трябва да сте в едно по-напреднало съзнание. Три вида слънчеви системи има според мен: една от тях изразява материалния свят – най-грубите желания, които съществуват във всички същества; другите са направени от по-фина духовна материя и спадат към Духовния, Ангелския свят. След време, когато вашите духовни очи започнат да се развиват, ще виждате всички светове. Засега вашите астрономи виждат само материалните. Някои астрономи прозират, че в пространството, някъде далеч, съществуват други планети, но едва ги виждат със своите телескопи. Третите слънчеви системи са Божествените светове, които са създадени от най-висша, най-фина Божествена материя. Човек ще мине през всички тия слънчеви системи. Следователно ние сме в преддверието на този Велик космичен свят. Нашата Земя е на границите на Космоса, цялата наша Слънчева система се намира на това място. Един ден, когато вашето съзнание се повдигне и вие минете от една слънчева система в друга, с по-висша от сегашната култура, ще имате съвсем други понятия за нещата.

Сега се заражда въпрос: когато влезете в другия свят, ще се познавате ли? Ще се познавате, разбира се. В този свят хората познават ли се? Именно в този свят не се познават. Познанието се добива само чрез закона на Любовта – само ако обичаш, можеш да познаеш. Обичта, Любовта е, която може да хвърли Светлина и топлина в една душа да се разтвори, за да я познаеш. Бог ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че ни познава механически. Не, ние сме излезли от Бога и Той ни се радва, понеже имаме същия образ като Неговия.

За да познаваш някого, трябва да има образ. На едно място апостол Павел казва: „На мъки съм, докато се роди образът на Христа в мен“. Значи всеки човек

трябва да има Христовия образ. А как се познават хората днес, като нямат този образ? Без него те не могат да се познават. Засега всеки човек представлява един образ, едно съдържание, но без ценност, една мисъл, но безсмислена, една форма, но неоформена. Разумният човек е вече оформен. Когато в него дойде онзи свещен трепет на сърцето, страхът изчезва.

Едно от качествата на разумния човек е, че той няма страх, страхът е изключен от него. Той не мисли какво ще стане с него, какво ще кажат хората за него. В него има благоразумие. В благоразумния човек има една характерна черта – той знае, че Бог никога не се изменя, днес да е един, а утре – друг. Любовта, която Бог изпраща към всички същества, излезли от Него, е еднаква и непреривна.

Като казвам, че Любовта на Бога е еднаква, разбирам еднаква не по количество, а по качество. Ако седна да се храня на обяд и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирам? Аз ям и мухата яде в това време – и тя вкухва от яденето, възхищава се и казва: „Отлично е!“, а и аз съм доволен. Питам: колко мухи могат да се нахранят заедно с мен от паницата ми? Мухата казва: „Това ядене е за мен“ и аз казвам, че яденето е за мен. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по лицето ми, на яденето, но аз махна с ръка и я прогоня; тя пак кацне, аз пак махна с ръка, да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махаш толкова много с ръка, и ти няма да се наядеш, и аз няма да се наям. Остави ме на мира, че и аз, и ти да се наядем“.

Каква е философията, която трябва да извадим от този пример? Ако някой човек дойде около моето ядене и аз правя опити да го отблъсквам, това значи, че се занимавам с дребни работи. Не се занимавайте с дребни работи в живота си, не махайте с ръка! Гледам – като дойде някой в това събрание, вие казвате: „Защо е дошъл този, той нищо не разбира“. Не се занимавайте с този въпрос! Казвате: „Но защо онзи е

влязъл в музикалното училище?“. Не се занимавайте с този въпрос! – „Този защо е започнал да пише? Писател няма да става.“ Не се занимавайте с този въпрос! Остави тези неща, не махай с ръка, нека тази мушичка се нахрани – това е благородство на душата. А ако искаш да не те смущават мухите, тогава не ги пускай в къщата си!

Да се занимаваш с дребни работи в живота си е една велика опасност. Тази опасност не е в сила да ни повреди, но тя, по причина на неразбиране на основния закон на живота, усилва нашите страдания и ги превръща в мъчения. Бог, Който е създал света, го е създал за Своите деца и Му е приятно, като гледа, че всички тия хора, всички тия мушички съществуват. Бог се радва на всичко. Той не гледа на нещата така, както ние. Ние може да презираме някой вол, може да презираме някой кон, да кажем: „Е, този кон, този вол!“, но за Бога тази душа, която е затворена във форма на кон, на вол, има смисъл, има съдържание. Бог гледа бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човека от първоначалния момент до последния му стадий като човек и проследите всичките 400000 форми, през които е минал, няма да намерите никакъв признак на сегашната му човешка форма. Ако се спрете именно на първия момент от неговото развитие и го сравните с последната му форма, когато се е определил като човек, няма да намерите нищо, което да напомня сегашното му състояние. От тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното му развитие, са минали милиарди години, но този милиарден живот сега се е съкратил на девет месеца, а за в бъдеще деветмесечният период може да дойде само до една минута. Значи в бъдеще човек може да мине цялата своя еволюция не в девет месеца, а само в една минута. Ще кажете: „Какъв ще бъде този живот в една минута?“. Тази минута е Божествена. Знаете ли от колко хиляди века се състои такава една минута? В Божествения

часовник хиляди наши години съставляват само една Божествена минута. Интензивна е тя.

И обхождаше Исус Галилея.

Галилея означава разумния живот. Защо Исус обхождаше Галилея? За да види всички несъобразности в живота и да ги изправи. Христос е дошъл на Земята, за да види защо хората страдат и защо умират. Всички съвременни хора все роптаят. Всички търсят свободата, а при това не са свободни. Всички имат училища, а при това не са културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всяко насилие. Цялата Земя е пълна с насилия – и между животните, и между растенията, и между хората, навсякъде. Това не е правилно, това е борба между тях, борба за съществуване. Само между неразумните хора съществува насилие, само те воюват помежду си. Следователно онзи истински Божествен живот подразбира разумност, а разумността изключва всяко насилие.

Съвременните философи казват, че докато не се усъмни, човек не може да разсъждава, не може да философства. Други пък казват, че човек, за да добие вдъхновение и умът му да започне да работи, непременно трябва да изпуши една цигара – около него трябва да се вдигне малко дим и тогава умът му ще започне да се проявява. Трети пък казват, че докато не изпие една чаша винце, не може да добие вдъхновение да пише и тогава за потвърждение на мисълта си привеждат капацитети, които, като изпивали един, два или повече килограма вино, написвали някой хубав роман или някое философско съчинение. Тук, в България, казваха за един професор, че след като изпил най-малко около три килограма бира, написвал нещо ценно за науката и наистина е оставил много ценни изследвания за насекомите. Не, това са лъжливи положения. Аз зная за насекомите много повече, отколкото който и да е професор естественик, без да съм пил и най-малко. Като гледам усилията на съвре-

менните естественици, поусмихвам се и казвам: има и други достъпни начини за изучаване на Живата природа. Това не е самохвалство, но казвам, че има и други установени пътища за изучаване на Природата, не от мен, разбира се, но от Бога. Следователно ние, разумните хора, трябва да вървим по този път, установен от Бога.

Нашите начини за изследване на Живата природа са изкуствени. Не е тютюнът, който кара хората да мислят, не е и виното, което ги кара да мислят. Аз не съм против виното, но ферментите, които предизвикват ферментацията на гроздовия сок, оставят известни отрови и тези отрови повреждат човека. Отрови се съдържат не само в бъчвите, но и в мислите на човека – всяка човешка мисъл може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвите са пълни с винце. В Невидимия свят също има хиляди бъчви, от соковете на които вие искате да пиете. В Умствения свят, в Сърдечния свят има много бъчви, от соковете на които също искате да пиете. Има вино на Любовта, вино на младите, от което всички сте пили; като пиете от него, вдигате знамето нагоре, изваждате ножа и казвате: „Герой съм аз!“ и всички казват: „Герой е този човек, пише, поет е станал“. Но за колко време? След 2 – 3 години виното изчезва от човека, вдъхновението му се изпарява, той навежда глава, започва да размишлява, философ става.

Някои казват: „Както и да е, но приятни са тия неща“. Кои неща са приятни? Аз правя следното сравнение: ако ви дам един диамант, който тежи 10 килограма, и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете от него – той е голям като диня и при това тежи. Ще кажете: „Е, ще го продам“. Добре, но той не е за продаване. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За предпочитане е да имате един диамант като лешник или най-много като орех. Ако питате мен, аз бих предпочел един

диамант, голям колкото орех или лешник, защото ще мога да го поглеждам, да му се порадвам. А големият като диня как ще нося на врата си? Големият диамант е за боговете, за големите герои. Човек, който може да носи такъв диамант, трябва да има ръст най-малко 100 километра и 25 километра ширина в гърдите си – такъв великан трябва да бъде. Какво мислите, какви са боговете? В света има такива големи богове, че ако решат да седнат някъде, Земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: „Това е приказка от 1001 нощи“.

И обхождаше Исус Галилея – разумния живот.

Това, което ви говоря, са вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяват някои наши желания, които са толкова големи, че са несъвместими с възможностите, които този живот ни представя. Някой момък иска някоя хубава мома. Казвам: тази мома е като големия диамант, тежи 10 килограма – как ще я носиш на врата си? Малка, малка ти трябва, като орех. Някоя мома иска някой хубав момък. Казвам: голям, голям е той за теб, трябва ти някой малък, като орех или като лешник. Тя казва: „Не, без него не мога да живея“. Казвам: от него ще умреш. – „Умирам от него, умирам без него.“ Защо ще умреш за него?

Животът не седи във физическите блага. Като обикнеш една душа, тя няма да има никаква тежест в себе си. Душата, обаче, може да бъде тежка колкото Земята; една душа може да бъде тежка колкото Слънцето, може да бъде тежка колкото цялата Слънчева система, пък и колкото целия Космос, това е допустимо. Защо? Защото душата представлява интензивността на силите, които действат в нея. Това значи, че в човешката душа има сили, които са в състояние да движат целия Космос. Когато казваме, че душата е, която върти Земята, ако взема да ви доказвам как се движи Земята, как се върти, това ще предизвика цял катаклизъм в съвременната наука. Учените казват, че

Земята се върти, но как се е завъртяла – не знаят това. Не е лошо, че не знаят.

И обхождаше Исус Галилея.

Това е нашият разумен живот. Ние сме галилеяни, сега навлизаме в този живот. За онези разумни, съзнателни души, които се стремят към Бога, които искат да знаят какви трябва да бъдат отношенията им към Бога, Христос вече е дошъл. Не е въпросът за заблужденията на миналите векове. Не се спирайте върху въпроса как трябва да се служи на Бога. С Любов трябва да се служи. Какво е Любовта? Любовта е сила, която дава живота. Какво нещо е животът? Животът създава съзнателното движение. Какво нещо е съзнателното движение? Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нещо е съзнателното чувство? Съзнателното чувство дава съзнателна мисъл. Това са положения, които мога да обобща логически, но съвременната логика казва, че ако една от предилките на логическото заключение не е вярна, и цялото заключение не е вярно. Аз пък казвам: предилката може да е вярна, може и самото заключение да е вярно, но мисълта може да не е вярна.

Има много заключения, които на Земята са верни, но не са верни за самата Истина. Нашата логика не е логика на Небето. Тогава казваме така: България е държава. В нея живее един народ, който трябва да съществува. За да съществува, трябва му средства. Тези средства Бог му ги е дал, следователно той има право по който и да е начин, откъдето и да е, да си ги вземе. Че България е държава – така е. Че трябва да живее – така е. Но нейните държавници научили ли са законите, правото на Небето? Тези държавници, които досега управляваха България, питали ли са Бога как да управляват? Тези свещеници, тези проповедници, които проповядват Словото Божие навсякъде, питали ли са Бога как да проповядват? Тези ученици, които учат Новото учение, питали ли са Бога как трябва да

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКАТА ГАЛИЛЕЯ

го изучават и как трябва да го проповядват, да го прилагат в живота си? Някой казва: „Аз съм питал“. Как само един път? Чудна работа! Не само веднъж трябва да питате. Като влезете в университета, само веднъж ли питате професорите за уроците си? Само един път ли сте чули лекция?

Казват някои: „Срамота е да се молим на Бога, срамота е да вярваме“. Не, не така. Благородното в човека е неговата мъдрост, благородното в човека е неговата интелигентност. Благородното в човека е неговата вяроност. Благородното в човека са неговите добри постъпки, неговото добро сърце, а не едно да мислим, а друго да вършим. Не, вътрешните ни и външните ни отношения към кого и да е трябва да бъдат правилни, абсолютно чисти.

Често, като кацне една муха на паницата ми, аз разсъждавам, разговарям с нея – питам я как е. Някои казват: „Как, може ли човек да разговаря с мухите?“. Може. В кръга на тяхното развитие те са много интелигентни. Някоя муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бъдеш тъй добър да ми позволиш да си хапна малко от яденето ти, аз не съм от много лакомите, ще видиш с колко малко се задоволявам. Пусни ме само на края на паничката, да си вкуся малко. Нали знаеш, че всички блага са все Божии?“. Казвам: има право тази муха, защо да не си хапне? Какво от това? Понякога, когато дойдат много мухи на паницата ми, аз не ям, отстъпвам яденето си на тях. Защо правя това? Имам свои съображения. Тези мухи после се произнасят за мен: „Този господин е много добър човек, ние имаме особено мнение за него. Той ни даде хубаво угощение“. И защо имат такова хубаво мнение за мен? Защото съм отстъпил яденето си. След това тези мухи, за да изкажат благодарността си, кацат по носа ми, по лицето ми, благодарят ми. Чудни са хората понякога, когато ми говорят за морал! Ами че тези мухи не водят чист живот, защото наоколо им

е само нечистота. Аз казвам на мухите: много добре, вие извършихте една отлична работа в този свят. Сега няма да се спирам да обяснявам каква длъжност имат мухите в света, естествениците имат думата за това.

И обхождаше Исус Галилея.

Това означава, че Исус обхожда нашия живот, разглежда какви са нашите мисли и чувства. Исус живее в нашия живот, но не и в нашето тяло. Човек може да живее в тялото си и извън тялото си. Как разбирате тази мисъл? Както може да живее в къщата си и извън къщата си, така може да живее в тялото си и извън тялото си. Човешката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голяма колкото Слънцето, колкото цялата Слънчева система – това зависи от мисълта на човека. Казвам: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически, а духовно силни. Ако концентрирам силно мисълта си, ще мога да вдигна своята лупа във въздуха. Някои казват: „Аз имам силна мисъл, всичко мога да направя с нея“. Питам: можете ли с мисълта си да вдигнете тази лупа? – „Не мога.“ Тогава не се самозаблуждавайте. – „Е, други неща мога да вдигна.“ Какви? – „Сламки.“ Че кой не може да вдигне сламка? В какво седи нашата философия? Можеш ли, като духнеш върху един човек, да го вдигнеш във въздуха? Не казвам да го вдигнеш с някоя бомба, но така да го повдигнеш, че през целия си живот да ти е благодарен, че си го вдигнал. Това е разумна мисъл, която съществува в света и която всичко може да направи. Ние не трябва да губим ценно време за глупави работи. За какво трябва да го употребим? За съществени неща.

Сега да определя кое е същественото в нас. Музикантът трябва да определи кое е същественото в неговата музика; художникът трябва да определи кое е същественото в неговото художество; свещеникът, учителят, майката, бащата трябва да определят кои са съществените неща в техния живот. Във всеки човек

има няколко съществени мисли – те са меродавните, основните. Тия мисли са общо три, а всички останали се групират около тия три основни, според великия закон на живота.

От преди 2000 години и досега съвременното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има в Църквата, но положителна връзка между Бога и всеки един от вас още няма. Онези, които са направили тази връзка, не живеят в Църквата, те остават невидими, незнани за обществото, сами още не смеят да излязат, да се изявят, защото ще бъдат опозорени. Даже и тази проповед, тази беседа, която днес ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажат: „Не е така, както казвате, науката е доказала това по друг начин“. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пъти увеличава вашият микроскоп? Най-много 3000 пъти. Добре, аз пък имам един микроскоп, с който се увеличава няколко милиарда пъти, и с този микроскоп може да се видят много невидими работи. Той увеличава толкова пъти, че могат да се видят и най-отдалечените слънца. Това са твърдения за мен, но и всички вие може да опитате тия неща. Кога? Когато развиете в себе си тия дарби, които Бог е вложил във вашата душа, но за това от вас се изисква разумност. В тази разумност трябва да изчезне всяко съмнение.

Разумните неща са строго определени. Вземете например съвременната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т.н., идвате до 9 и казвате, че 9 е по-голямо от единицата. После слагате при единицата числото 9 – тогава стават 19. Питам сега кое е по-голямо – единицата или деветте? – „Единицата.“ Защо единицата е по-голяма? – „Тя изразява степен, градация.“ Значи единицата е първостепенно число. След единицата поставяме например 5, 6 и т.н., но колкото повече числата се отдалечават от единицата, толкова повече намаляват. Защо? Защото са части на едно цяло, живи

са тия числа. Следователно в абсолютната, истинската наука, всяко число е живо.

Всяко число, което съществува в своята абсолютна стойност, представлява едно разумно същество. То не може да се изменя в своята форма. После ние имаме други, механични числа, с които работим, тъй наречените проекционни числа. Какво представляват те? Ако работите с тази механична математика, какво ще разрешите, ако знаете колко кости има в моето тяло? Какво от това, ако знаете колко мускули, колко клетки има в тялото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще имат значение за вас. Защо? Защото аз съм в тия числа. Тези числа и аз сме едно и също нещо. Като кажа *единица*, аз вече разбирам едно разумно същество.

Всяко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката с техните имена, те веднага ще се отзоват и като дойдат, ще се разберем. Какво означава двойката? – „Две половини от единицата.“ Какво означава тройката? – „Три части от единицата.“ Какво означава четворката? – „Четири части от единицата.“ Какво разрешават половинките? Какво разрешават частите от единицата? Нищо не разрешават. Половинките показват, че трябва да се сглобяват в едно цяло и да изразяват това цяло.

В тази жива математика числата нито се събират, нито се изваждат, нито се умножават, нито се делят. Те не се събират, но в тях има събиране; не се изваждат, но в тях има изваждане; не се умножават, но в тях има умножение; не се делят, но в тях има деление. Това са разумните събирания, изваждания, умножения и деления. И според този велик закон, когато извадиш едно число по Божествен начин, ти усещаш радост в себе си. Когато един праведник бръкне в джоба си и извади нещо, той изпитва такава радост, каквато изпитал онзи светия, който пожертвал за живота на един човек своя скъпоценен камък, даден му от неговия Учител да го пази.

При праведника отишла една бедна вдовица и му казала: „Продават сина ми за роб. Той е веруещ, но нямам средства да го откупя. Какво да се прави?“. Светията погледнал камъка и се запитал кого да пожертва – камъка или сина на вдовицата. В това време чул вътрешен глас, който му казал: „Дай този камък!“. Светията пак си помислил: „Дали не ми говори някой дявол?“. Гласът повторно му казал: „Дай този камък на вдовицата, той е за нея, тя ще го пази“. Той бръкнал в пазвата си, извадил камъка, подал го на бедната вдовица, като ѝ казал: „Вземи този камък, той е за теб, аз го държа 20 години“. И ако при вас дойде някой ваш беден брат, който страда, дайте му този камък, нека го продаде, да откупи сина си.

Но вие всякога трябва да проверявате кой ви говори. Всеки път може да знаете дали ви се говори Истината, или не, дали моята беседа е права, или не. Всеки музикант, всеки виртуоз може да знае дали свири право, или не – музикалното ухо не лъже никога. Човешкото сърце не лъже никога, човешкият ум не лъже никога, човешката душа не лъже никога, човешкият дух не лъже никога – това са общи положения, разбирате ли? Вие казвате: „Нашият ум е развейпрах“. Не е така. Умът, който Бог ни е дал, е Божествен, разбирате ли? Извеяни сме ние, които не разбираме, които не знаем как да го хармонизираме. Казвате: „Сърцето ни е развалено“. Не е така. Има едно сърце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казал Бог: „Сине мой, дай Ми сърцето си“? Защо Му е на Бога едно развалено, едно миризливо сърце? Значи човешкото сърце е един скъпоценен камък от първа степен. Ако аз дойда и поискам сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бъдете в положението на този светия, при когото дошла бедната вдовица и му казала: „Дай ми сърцето си, за да откупя сина си“. Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако един твой беден брат ти каже: „Дай ми сърцето си“, защо да не му го дадеш? Този твой брат е един човек,

кого то никой не обича, всички се сипят върху него, хулят го, никой не му е казал досега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, в теб има нещо хубаво, нещо добро, ти си една отлична душа и аз съм готов (или готова) да извърша за теб всичко, което Бог иска“. Не разбирайте нещата по човешки, буквално, а по дух, защото буквата убива, а духът дава живот.

И обхождаше Исус Галилея, та благовестваше Царството Божие.

Сега вие казвате: „Какво е приложението на този стих? Той е бил Христос, Той е бил Исус, затова е могъл да стори това“. Ако Исус е дошъл на Земята и ако Бог ни свързва с Него, значи Бог съизволява към нас, това е една привилегия за нас. Бог ни Се изявява чрез цялата Вселена, но ние не Го разбираме. Бог ни Се изявява чрез Слънцето, но ние не Го разбираме. Бог ни Се изявява чрез плодовете, но ние не Го разбираме. Най-после Той изпраща един прост посланик на Земята и Му казва: „Иди и кажи на тези деца защо Слънцето грее, защо Земята се върти, защо плодовете зреят, защо реките текат. Иди покажи на тези души, че Моята Любов не е човешка любов, че Моята Любов не се изменя, че Аз преди и след вековете си оставам един и същ. Греховете на хората не Ме изменят. Ако техните грехове са толкова тежки, колкото цялата Земя или колкото и цялата Вселена, Аз ще ги вдигна с малкия Си пръст във въздуха. Заради техните грехове Аз няма да ги намразя“. Това е характер в Бога. А сега някой казва: „Бог не ме обича“. И Христос казва на едно място в Писанието: „Ще отидат във вечния огън“. Какво означава вечният огън? Той е наука, училище, където Господ изпраща хората да учат. Но Писанието на друго място казва: „Няма да отнема милостта Си от тях. И във вечния огън да ги пратя, няма да отмахна от тях Любовта Си“. Ако адът е наистина толкова страшен, защо Бог изпрати Христа там? Страшен е адът, но Христос не изгоря; Той отиде в ада и казваше: „Братя, излезте оттук“ и мнозина излязоха заедно с Него.

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКАТА ГАЛИЛЕЯ

И обхождаше Исус Галилея.

Сега има много мисли, които ви смущават. Много от вас са млади, някои са стари, а други са на преклонна възраст, но няма нищо. Най-красивият живот иде сега. Някоя жена казва: „Досега не можах да се разбера с мъжа си“. Твоят мъж сега иде, ти отсега нататък ще се ожениш както трябва. Този мъж, който иде сега, е много красив. Някой казва: „Досега не съм намерил Учителя си“. Учителят сега иде. Вие досега не сте имали никакви братя и сестри, братята и сестрите ви сега ще дойдат. Къде са вашите братя? Идете в тукашните хали, ще видите, че вашите братя са закачени на куки, надолу с главата висят. Казвате: „А, закачени са за краката нашите братя!“. Да, продават вашите братя там на кило. Не само в халите, но и по улиците, и то не само в София, но и по целия свят – бесилки правят, за да ги бесят, в затвори ги затварят. Казват: „Такава е Волята Божия“. Лъжа е това, никаква Воля Божия не е!

Това, което съществува сега, е изопачена култура. Бог, онази Велика Любов на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любов!“. Не трябва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете някой брат от затвора, ще му кажете: „Слушай, братко, ти ще обичаш враговете си и ще имаш доблестта да научиш, че и по друг начин можеш да воюваш. Стани господар на своите мисли, стани господар на своите чувства, стани господар на благородното, което Господ ти е дал!“ – така трябва да гледате на нещата!

Вие казвате: „Да се нагодим според сегашното общество“. Именно тогава няма да се разбирате. Да се нагаждате според онова Божествено общество, според великите Божествени закони – това разбирам. Любовта ни трябва да бъде като Божията Любов. Бог казва: „Вашите грехове няма да изменят Моето естество, няма да изменят мнението Ми за вас“. Ние казваме: „Каквото и да става в сегашното общество, то няма да измени нашите убеждения“. Вие питате: „Как търпи Бог тия неща?“. Казваме: както Бог търпи всичко това,

така и ние ще търпим. Нима Бог няма сила да спре тия неща? Той е сложил всички сили в действие, ще ги спре. Аз няма да обяснявам защо Бог търпи всичко.

Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще сложат там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още девет, а като излезете от последната, десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли оттам, никакви бесилки няма да има вече в България. Това ще опитат всички българи, ще видят дали моите думи са верни, или не. Това може да стане след 10 години, след 100, след 1000, след 2000 години; не, 1000 години няма да се минат, и всичко това ще се провери. Най-много 1000 години давам срок, за да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане, те ще се превърнат на рала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо; тук-там ще остане някой паметник от тях и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някои такива паметници. Ще гледат съдиите какви са били по-раншните съдилища. И от съвременните бесилки пак ще останат някои такива паметници, които хората ще ходят да гледат и ще казват: „Много културни са били някогашните хора“. Всичко това ще бъде като на представление.

И обхождаше Исус Галилея, и казваше на разумните хора: „Живейте така, както Бог изисква. Любете враговете си!“.

Сега казват: „Как, врага си да любя? Куршум ще му тегля!“. Кога ти стана враг? Кога овцата стана враг на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкът подписва една присъда на овцата и казва: „Тази овца е осъдена да умре“. Защо? – „За да живея аз.“ Какво зло му е направила – никакво. Защо тогава я яде? Защото

вълкът иска да живее по-добре. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: „Преди 2000 години, когато Христос дойде и говори на тия хора, те бяха прости, затова не можа да живее между тях“. Да, но като говори на нас, културните хора, колко Го разбихме? Аз ще ви накарам да ми докажете в какво седи съвременната култура, в какво седи истинската култура.

За да се провери степента на развитието на съвременната наука, ще направим следния опит. Ще изпратим при тия учени една майка, която е изгубила своето дете, или някой ученик, който е изгубил своята майка, или някой народ, който е изгубил своите видни хора, и ще им кажем: „Нали имате култура, нали имате знания – възкресете тази дъщеря, тази майка или тези видни хора, за които жалят!“. – „Не можем.“ Защо, къде са вашите знания? – „Тия хора отидоха при Бога.“ Не, лесно се отърват вие. Ако бяха отишли при Бога, те щяха да се научат на ум и разум, но не са отишли при Бога, те живеят още тук, на Земята.

Тяхното положение аз уподобявам на онзи син който иска да замине за странство, но майка му много го обича, плаче, не го пуска. Бащата настоява да замине и най-после решават да замине. Името на този син е Христо. Окичват го с венци, дават му в ръцете букети, тръгват за гарата. Взима си сбогом с майка си, с баща си, с всички, които го изпращат, и тренът потегля. Майката силно се разтревожва, едва я отделят от гарата; бащата я завежда у дома полумъртва, припаднала, в несвяст, залива я с вода и я докарва в съзнание. Синът обаче, стигнал не стигнал първата станция, се връща у дома си. Майката, дошла вече в съзнание, се оглежда, вижда сина си вкъщи, прегръща го, радва се, че се е върнал – „Синко, върна ли се от странство?“. Не, не е ходил никъде, той е тук, при вас.

Това не е култура. Ние сме от тези хора, които отиват само на 4 километра към Небето и скоро пак

се връщат назад. И след всичко това казват за някого, че отишъл при Господ. Не, аз не съм виждал още нито един човек, който да е отишъл при Господ. Колко български държавници обикалят все из България, а вие мислите, че са отишли при Бога. Те си живеят тук, между вас, и политика развиват. Някои от тях не можеш да убедиш, че са умрели. Тия хора ще видиш да спорят още дали има задгробен живот, или не. Срещна някой свещеник от онзи свят, питам го има ли задгробен живот, или не. – „А, няма.“ Срещна някой писател в Невидимия свят, като дух сега, и го питам не забелязва ли, че в сегашния му живот има някаква несъобразност. – „Да, забелязвам нещо особено: денем срещам познатите си, поздравявам ги, снемам им шапка, но те не искат да ми отговорят, цели диванета са. Вечер ги срещам, поздравяваме се, разговаряме“. Казвам му: приятелю, не е така, ти се намираш в друг свят, не си между живите хора на Земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нещата тъй или иначе. Може, но аз обяснявам нещата тъй, както ги виждам сега, а не както ги описва някоя философия. Светът е пълен с ненапреднали души, които трябва да се осветлят. И ние, които живеем тук, на Земята, трябва да имаме толкова светла мисъл, че да осветлим всички тия души и да им дадем подтик да се развиват. В религиозните събрания, които стават тук, около всеки от вас има много ненапреднали души, които искат да се осветлят, да се повдигнат. Някой път се усещате скръбни, песимистично настроени – това са души, които обикалят около вас и искат да им помогнете; те хлопат на вашите врати и казват: „Помогнете ни, крайна беднотия има около нас“. Вие казвате: „Не, не знам какво ми стана, много ми е тъжно“. Това са вашите деди и прадеди, които ви искат помощ.

Исус ходеше из Галилея, за да покаже на хората, че техните убеждения са криви. Проповядваше им, че има един Бог, около Когото трябва да се обединят

всички. Вие ще ми проповядвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и към Бога се обърнете! Гледате, че някой писател пише, но не виждате, че около него обикалят до стотина ненапреднали, некултурни души от Невидимия свят и всяка от тях се изрежда и му казва: „Пиши, пиши това“. Напише той едно изречение, дойде друга душа, казва му: „Напиши това!“. Дойде трета, четвърта, изредят се всички и най-после той привърши съчинението си. Всички хора казват: „Излезе едно хубаво философско съчинение за просветата на българския народ!“. Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаят своя път към Бога, а пишат. Не, има и други, светеци души. В момента, когато сте в мрак, когато сте нападнати от някои ненапреднали души, ще дойде една от светлите души и ще ви каже: „Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина“ – ще ви внуши една нова мисъл, една нова идея и вие ще се повдигнете. Тия светли души казват: „Погледни нагоре, ние ще бъдем с теб!“. Това са помощници, ангели хранители на човечеството. Във всяко отношение, във всяко направление тия напреднали души ви заобикалят. Благодарение на това, че сме заобиколени с тях, нашият живот може да съществува. Затова всички трябва да бъдем с чисти сърца, със светли умове, за да могат душите, умовете и сърцата ни да станат олтар на тия светли души, на тия напреднали наши братя, за да работят заедно с нас.

Сега Христос е тук, на Земята, в църквата е, но не в тази официална църква – между душите на хората е Той. Не само Христос, а и всички напреднали души, които са пострадали за това Учение, работят заедно с Него. Всички ще имате положителна Вярa, да опитате това Учение, да видите, че Бог е Любов, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието, Бог е Мъдрост, която внася онази истинска светлина и тласка човечеството към знание. Науката се дължи на Божествения Дух, Любовта пък е силата, която

постоянно коригира; ако не беше тая Божия Любов, от хората нищо не би останало. При това Бог е Истина, която дава истинската свобода. Няма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго един ден ще се стопи. Какво ще остане тогава? Ще остане онази чиста, кристална вода, в която ще може да се живее. Всички утайки ще паднат на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, в която ще живеем.

Днес пред вас седи великият въпрос – да познавате Бога. Аз не казвам, че не Го познавате. Познавате Го, молили сте Му се, но да познаваш Слънцето в месец декември и да го познаваш в месец май – това са две различни положения. Да познаваш Бога като Любов е едно и да познаваш Бога в онази студенина на зимата е друго нещо. Следователно Любовта трябва да събуди душите ни.

Аз бих желал между всички ви да се образува една вътрешна връзка на Любов, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашите добри чувства. Аз забелязвам в новото движение тук, в България, една лоша черта – тя е, че няма зачитане. Окултно движение, а започва да се разделя на особени мнения. Няма нищо от това, но важното е, че Любовта няма деление. Няма човек в България, който да проповядва Любовта по-добре от мен. Няма човек в България, който да свети повече от мен. Мислите ли, че има някой друг, това е заблуждение. Аз мога да светя като Христа, не повече от Христа. Аз мога да светя като Бога, не повече от Бога. И като казвам, че светя като Христос, аз се радвам, защото това е Божията светлина. Божия светлина е тя, аз светя като Бога. Защо? Защото Бог е вътре в мен. И вие можете да светите като Бога. Ако Той е във всички ни, ние ще се обичаме, ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима аз мога да ви заблуждавам? Нима аз трябва да ви използвам и след това да кажа: „Тия, глупавите, нищо не разбират“? Не, аз казвам: понеже вие не можете да

използвате тази светлина и топлина, ще сложа малко облаци над вас, та да я използвате съобразно вашите сили. Един ден ще можете да я използвате цялата.

Засега всички трябва да се стремите към Абсолютната свобода. Не подразбирам слободията, но Абсолютната свобода. Аз съм за нея. Всеки от вас ще бъде разумен да се жертва за Истината; всеки ще бъде разумен да се жертва за Мъдростта; всеки ще бъде разумен да се жертва за Любовта. И ще бъдем готови сега, още днес, всички да изнесем великото дело, да проповядваме за този Велик, Жив Господ, Който е направил Вселената заради нас, и от благодарност да покажем, че както Той се жертва за нас, така и ние сме готови да се жертваме за Него. И Този велик Господ, Този Учител, ще дойде за всеки един от нас.

Казвам: този Христос, Този Божествен Дух, е навсякъде. За мен не е важен въпросът към коя категория ще принадлежите – за мен формите на религиите не означават нищо. Не че са нищо, но не те разрешават въпроса за Царството Божие. Православието не може да разреши въпроса за Царството Божие. Не е и протестантизмът, който ще разреши въпроса за Царството Божие, не е и католицизмът – това са форми, които само приготвят човечеството. Единственият, който може да разреши този въпрос, е Божият Дух. Само този Велик Божествен Дух ще обнови света и този Дух действа сега във вас. Тогава нека не си правим илюзии, нека отворим сърцата си за тази светлина, която иде от Горе, защото чрез нея Бог действа в нас. Нека създадем една нова форма и да покажем на съвременното общество, че ние седим по-горе от него и по ум, и по сърце, и то не само привидно, а фактически.

Аз мога да раздам всичкото си имане, но това още не е жертва – жертвата е един вътрешен акт. Да се пожертваме вътрешно значи да отворим душата си за целия свят. Разумността е нещо вътрешно. Само междуду две души, които се обичат, може да се възстанови

онази връзка на Любов. Не казвам, че трябва да презирате другите хора, но казвам, че трябва да обходите цяла Галилея, да обходите всички разумни души, защото именно сте дошли в света. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и да умрете, да ви погребат, да ви сложат един надпис отгоре или пък да напишете някоя книга за човечеството. Не, най-важното нещо за всеки от вас е да изпълните Волята Божия. Тъй както Христос е отишъл в Галилея да изпълни Волята Божия, така и вие трябва да носите тая светлина. Онези от вас, които са разумни, могат да изпълнят Волята Божия, а онези, които считат, че не са разумни, могат да кажат, че не са в състояние да я изпълнят; за тях въпросът седи малко по-другояче.

И тъй, трябва да схванем, че мощното в света – това е Бог, а Бог е Любов, която не се мени. Бог всякога мисли за нас. Пак ще ви потвърдя, че в Бога има силно, непреривно желание ние да израснем, да се развиваме, да имаме непреодолим стремеж за знания, и то не привидни, а такива, чрез които да разбираме живота. В Бога има непреривно желание да сме свободни и тогава да действаме. Където и да отида, аз трябва да имам тази истинска свобода в себе си, за да я предам и на другите. Тогава където отида аз, и Бог да бъде с мен. Ако човек отива да проповядва нещо, а Бог не е с него, това не е проповядване, тази проповед нищо не струва. Ако аз служа на Бога, а Бог не е с мен, това не е никакво служене. Значи ние трябва да бъдем навсякъде с Бога. Където и да отидем, Духът Божи трябва да бъде с нас и ние трябва да бъдем с Духа – само тогава думите ми ще имат смисъл. И сега думите, които аз ви говоря, имат смисъл.

Повтарям: нашите грехове, нашите заблуждения не са в сила да изменят Любовта на Бога към нас. Той е готов мигновено да заличи греховете ни, стига да има такова желание и в самите нас; щом в нас има желание, Бог всякога ги заличава, в това можете да бъдете

уверени. Но ако грешите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Бог ще заличи греховете ви, но вие пак ще страдате. Щом знаете, че Бог е добър, любящ, но съзнателно злоупотребите с тази Любов, ще страдате. Във вас трябва да има това съзнание да не злоупотребявате с Любовта Божия. Не трябва да изпитвате Бога! Всяко насилие върху което и да е същество е насилване на Бога, изнасилване на Божия Дух. Благородно е човек да не насилва Духа Божи в когото и да е. В нас трябва да има това благородство, само така ще можем да дадем подтик на Новата култура. Ако съединим умовете си, волята си и разширим съзнанието си, тогава всички ще бъдем близки, без да сме близки. Ако не направим това, ще бъдем далеч един от друг, макар и по форма да сме близки – защо? Защото само волевите разумни мисли, желания и действия съединяват хората и така ще имаме една мощна сила да извършим Волята Божия още сега. Този е най-важният момент в нашия живот. По-важен момент от сегашния може да има, но бъдещето се определя от сегашното – каквато насока вземете в сегашния си живот, тя ще определи бъдещето ви.

Преди 2000 години Христос обхождаше Галилея – защо? Да ви намери и да ви говори. Той ви говори тогава, знаете ли какво? Ще си припомните сега. На всички, които сте тук, ви е говорил Христос, всички вие сте галилеяни. Преди 2000 години Христос ви е срещнал и ви е говорил. Вие сте забравили какво ви е говорил, но ще си спомните. Някой може да каже: „Дали ще си спомня?“. Стига да искате. Има неща, които хората много лесно си припомнят. Кои? Неща, които имат да взимат, лесно си ги припомнят, а неща, които имат да дават, лесно забравят. Например хората лесно забравят своите дългове, но ако някой обещае да ви даде 100000 лева, ще забравите ли? Ако някой има да дава 100000 лева, скоро ги забравя.

Сега аз искам да си спомните за красивото, което Христос ви е говорил, а не за вашите дългове. Дълговете ви – това е за Бога, а вие обърнете онзи лист, където имате да взимате. Преди 2000 години Христос ви е говорил следното: „Ще настанат по-благоприятни условия в бъдеще и това, което ви казвам днес, посейте го – то ще израсне и ще даде своите плодове. Тогава Моите думи ще се изяснят, ще станат по-ясни, по-разбрани“.

И обхождаше Исус всички Галилея, изцеляваше всички болести, изцеляваше всички беснуеми, изцеляваше всички тъги, скърби и страдания.

Да се премахнат всички тъги, скърби и страдания, които измъчват човешката душа – това е мощното в света. И нека останат само тия мъгли, само тия облаци по небето, които са необходими за нашия растеж, всички други бури и съгресения трябва да се премахнат. Затова иде днес Христос на Земята, затова Бог изпраща Великия, Мощния Си Дух, да повдигне съзнателните души. Не сте само вие, на които Христос е говорил, Христос е говорил на още хиляди души и сега Той ги посещава и им казва: „Време е вече!“. Вие казвате: „Дошло ли е времето?“. Дошло е, няма да се чака. Времето за възкресение е дошло и да видим кой от вас ще възкръсне пръв; да видим днес кой ще възкръсне, утре кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението така, както бубите очакват излизането от пашкула. Казвате: „Но дали ще излезем такива, каквито сме сега?“. Не, съвсем други ще бъдете. И апостол Павел казва: „Не живея вече аз, но Христос живее в мен“.

И обхождаше Исус всички Галилея, и благовестваше Царството Божие.

И всеки един от вас трябва да проповядва Царството Божие. Всички спорове между вас да престанат! Не е въпросът за Църквите, не е въпросът за народностите – въпрос е за Царството Божие. Има ли Царство Божие, всички вие и всички Църкви ще се

благословят; няма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднат.

Сега, като се върнете у дома си, внесете Царството Божие в душите си! Спомнете си беседата, която Христос ви е говорил преди 2000 години, помислете върху нея ден, два, три и каквото си припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви и така ще се повдигнете, че ще благодарите на светлината на този ден.

Нека днешният ден остави върху нас своето благословение на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина!

5 юли 1925 г., София

Което вие видите

Обърна се после особено към учениците и рече:

„Блажени очите, които виждат това, което вие видите“.

Лука 10:23

Съдържателните думи в този стих са *Блажени очите, които виждат това, което вие видите*. Виждането е процес на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степента на тази будност показва степента на разумността. Разумността пък показва какъв е човекът. Следователно възвишеното, благородното, към което ние се стремим, показва разумното в света, което засега е неопределено в умовете ни.

Всички хора имат стремеж към една неопределена Идея. Някои наричат тази Идея *Бог*, някои я наричат *Бъдещ живот*, някои я наричат *Реалното в света*, *Силите в света* и т.н. Изобщо, тази Идея е кръстена с хиляди имена, но малцина са онези разумни същества, или онези разумни хора, които са я виждали. Някой запитва: „Може ли да се види Реалността?“. Може, стига съзнанието на човека да е будно. Във виждането има два процеса: процес на сенките и процес на ясното виждане, на Реалността. Реалността всякога има сянка пред себе си. Онези, които не са запознати със същността на живота, всякога отправят погледа си към сенките му и вследствие на това произтичат всички разочарования в този свят. Онези, които отправят погледа си към самата Реалност, познават тази Реалност отблизо и тя пребъдва в тяхното съзнание.

Христос се обръща към Своите ученици и казва: „Блажени очите, които виждат това, което вие види-

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

те“. Какво са виждали техните очи? Запитвали ли сте се някой път кое е онова, което ви радва в живота? Всеки от вас има една съществена идея, каквато и да е тя, и времето ще определи дали идеята, която сте избрали като пътеводител, е реална, или не. Децата в най-ранната си възраст си избират някакъв идеал, и те имат свой идеал. По-нататък, към десетата си година, си имат идеал, съответен на възрастта им. Към 21-вата си година имат друг идеал, към 33-тата имат идеал и към края на живота си старите пак си имат идеал. Младите растат със своите идеали, възрастните се радват със своите идеали, а старите остаряват със своите идеали. Защо старите остаряват със своите идеали? Те казват: „Ние ще постигнем своите идеали в другия свят“ – всякога слагат идеалите си в задгробния живот. Когато човек не може да постигне нещо в този свят, той казва: „В другия ще го постигна“. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свят са определения, които хората дават за живота. Кой е този свят? Светът, който ние познаваме. Кой е онзи свят? Светът на безплътните същества, светът, който духовете познават. Но и двата свята не са реални – нито светът на духовете, нито светът на хората.

Като казвам, че и двата свята не са реални, разбирам, че те са променливи, а винаги това, което претърпява промяна, причинява и скръб. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се изтъква, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави лачени обувки, с които първоначално минавате, препоръчвате се пред хората за благородник, но след година, когато обувките ви прогледат, вече не обичате да ходите на гости с тях. Защо предпочитате слепите пред прогледалите обувки? Казват някои: „Не трябва да бъда сляп, очите ми трябва да са отворени“. Питам: защо, като прогледат обувките ви, вашата философия се слага малко по-иначе? Защо прогледалите обувки не са за

предпочитание? Аз казвам: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съвременният културен свят, съвременният християнски свят, има особени схващания за живота. Ние търсим живота там, където го няма, т.е. там, където няма условия за живот. Всички го търсим в богатството, в къщите, в храната и т.н., но богатството е резултат на самия човек, той сам го е създал. Храната, на която възлагаме такива големи надежди, също не ни помага – тази храна е в сила само тогава, когато сме здрави. Следователно, ако нашето тяло е здраво, тази храна може да се използва, но ако не е здраво, каквато и храна да ни се даде, освен че няма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания.

Тогава съвременният свят вместо да проповядва, че трябва да бъде в съгласие с битието, поставя въпроса, че всеки човек трябва да уреди своя живот, трябва да го регулира и да се осигури. Ала сигурност в живота си има само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигурен е само будният, само живият човек, който се е пробудил вътрешно, който търси възвишения идеал. Разбира се, този идеал не е тъй отвлечен, както някои си го представят. Всички съвременни хора говорят за идеал, но техният идеал не говори. Идеал, който не говори, идеал, който не се вижда, идеал, който не внася живот в своите последователи, не е идеал. Идеалът подразбира в себе си тази първична форма, в която Бог е вложил живот. Всеки човек е идеал за някого. Детето е идеал за майката, то я вдъхновява. Кога? Когато е разумно. Дъщерята понякога е идеал за бащата. Кога? Когато е разумна, когато тази форма съдържа разумност. Питам: в какво седи тази разумност? Разумността съдържа две качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцери всяка рана, може да премахне всяка скръб. Следователно идеал, който не съдържа в себе си сила и мекота, не е идеал. Това е образ който носи Божественото в себе си.

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

И тъй, ние не само че трябва да търсим своя идеал, но същевременно всеки от нас трябва да бъде идеал за някого. За кого? За себе си. Или, с други думи казано, всеки човек трябва да бъде отражение, израз на Божественото. Бог трябва да се изявява във всички ви. Значи разумният живот започва да се изявява само тогава, когато дадем свободен достъп на Божественото в нас.

Сега да обясня тази идея. Някои ще кажат: „Как така ние трябва да дадем достъп да се прояви Божественото? Божественото не може ли да се прояви само по себе си?“. Може, но ако реши да се прояви само по себе си, това ще бъде насилие. Няма защо Бог да се проявява Сам по Себе Си. Когато Бог иска да Се прояви, то е заради нас, да ни даде от Своята благост, от Своята разумност. Следователно всички ограничени същества, където и да са, се нуждаят от Божественото проявление в тях, но това проявление трябва да става по закона на Любовта. Божественото трябва да се търси, и то не тъй просто, но с всички усилия и стремежи. И Писанието казва: „Божественото трябва да се търси с всичкия ум, с всичкото сърце, с всичката сила и с всичката душа“. Всеки ден трябва да се търси. По това се отличават великите хора – че са търсили този велик идеал и те сами са били идеал.

Ако четете тази глава от Евангелието, ще видите как Христос е прекарал цяла нощ в молитва. Молитвата за сегашния учен свят е един анахронизъм. Те казват: „Защо човек трябва да се моли на Бога?“. По същия закон аз задавам въпросите: защо човек трябва да учи; защо трябва да яде; защо трябва да ходи; защо трябва да спи; защо трябва да се жени; защо трябва да има деца; защо трябва да слугува; защо трябва да си прави къщи; защо трябва да се облича; защо трябва да ходи изправен на два крака; и защо, най-после, трябва да държи главата си перпендикулярно? Могат да се зародят хиляди такива въпроси. Вие ще кажете: „Тези

въпроси не са важни“. Кой е най-важният въпрос в света? – „Да ни е добре, това е най-важното.“

Знаете ли колко е смешно, когато някой човек каже, че най-важното в света е да ни е добре? Един болен казва на друг болен: „Иди, кажи на лекаря да дойде да ни прегледа, да ни даде някакво лекарство, за да оздравеем“. Този болен е инвалид, както и първият, и двамата не могат да станат от леглото си. Идва обаче лекарят, пипа пулса на първия, казва: „Теб съм те изследвал“. Отива при другия болен, пипне и неговия пулс и с това свършва всичко. Вие може да се смеете, но аз считам за болни всички съвременни хора, които проповядват морал – болен на болен проповядва. Той сам не знае къде е Господ, но казва: „Вярвай в Бога!“. Той сам няма идеал, но казва на друг: „Ти трябва да имаш идеал“. Вследствие на това всичко в нашата литература е разбъркано. Попитайте някого какво нещо е *идеал*, какви ли не определения ще ви даде. Попитайте някого какво нещо е *сила*, какво нещо е *Бог*, той ще ви каже това-онова, ще ви каже, че Бог е Първата причина в света, Която е създала всичко.

Вие ще кажете, че Бог е създал света. Не, това са ваши схващания, аз казвам, че Бог не е създал света. Тогава Писанието казва, че Бог ни е родил. Ще мислим, значи, че Бог ни е родил. По същия начин обаче Писанието казва, че Бог е направил човека от пръст. Питам: кое е най-вярното от тия положения? Бог създаде ли човека, роди ли го, от пръст ли го направи? От пръст създаде неговото тяло, чрез вдъхване произведе неговия живот, но не му вдъхна в устата, а в носа. Защо в Писанието се казва, че Бог е вдъхнал живот на човека чрез носа? Какво означава носът? Носът е емблема на човешката разумност. Когато Бог създаде разумното в човека, тогава Той му вдъхна дихание в носа, но това още не значи, че светът не е съществувал и по-рано. Мислите ли, че в онази семка, която държите в ръката си, не се крият потенциални, непро-

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

явени сили? В нея има скрити сили, които тя може да прояви. Кога? Като се постави при благоприятни условия. И във вас има много такива непроявени сили, те само чакат условия, за да се проявят.

За вашето пробуждане се изискват условия: за да бъдеш умен човек, изисква се съприкосновение с учени хора; за да бъдеш добър, трябва да бъдеш в съприкосновение с добри – такъв е великият закон. Ако някой мисли, че това може да се постигне по друг начин, той е на крива посока. Вие може да оставите някой говедар с хиляди години да пасе овцете, той все ще придобие една малка опитност от това положение, но няма да спечели много. Но ако го поставите при условия да живее с разумни хора, ще стане гениален човек. Ако пък го поставим в съприкосновение с някои разбойници и дружи с тях в продължение на хиляди години, той ще придобие някои опитности, но човек от него няма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, ще стане светия. Питам тогава: кое преодолява в света – Доброто или злото? Доброто преодолява.

Съвременните хора ще кажат, че е злото. Не е вярно това, Доброто преодолява и че наистина е така се вижда от това, че когато хората умират, отново оживяват – Доброто ги възкресява. Доброто седи зад границите на този свят, то не е в материалния свят. То не е в нашите пари, не седи и в хляба, който даваме някому. Доброто седи в моя ум, в моето сърце, в моята душа, в моя дух. Следователно хлябът, който давам някому, мога да го направя и отрова, и благословение – от мен самия зависи.

Сега някои от вас, незапознати с окултната наука, може да мислят, че човешката мисъл е хилава. Не е така, човешката мисъл е сила. Някой път човек може така да концентрира своята мисъл на злоба и завист към храната, от която ще яде някой, че като хапне от тази храна, този нещастник ще се отрови. Това

именно е нещастieto в съвременния свят – че всички наши мисли са отрицателни. Ние казваме, че хората са лоши, и тъй често повтаряме това, внушаваме си го, докато най-после в отношенията ни се създаде пълно недоверие. Вървим по обратния път и след всичко това искаме да се повдигнем. Казваме, че всички хора са лоши, а при това искаме да са добри. Ако двама души се сприятелят, казваме, че тяхното приятелство няма да трае дълго. Видим, че двама млади се обичат и се оженят, казваме: „След 2 – 3 години те ще се разделят“. Еди-кой си станал свещеник, казваме: „От него нищо няма да стане. Той скоро ще зареже службата“. Еди-кой си станал търговец, казваме: „Той няма да прокопса“. Дете се родило някому, казваме: „От него човек няма да стане“. И действително, така излиза: тия приятели се разделят, мъжът и жената – също, свещеникът зарязва службата си, търговецът фалира, детето умира. Питам: при такава обстановка какво общество може да се образува?

Някои от вас, които ме слушат, казват: „Този човек не говори Истината“. Къде е Истината тогава? Не, приятелю, аз зная къде е. Аз не търся тази Истина в богатството; не я търся в домовете, не я търся в държавата, в Църквата, в науката, в сегашния живот, в задгробния живот. Аз я търся във Великата Божия Любов, която познавам, от която излиза сегашният живот. Тази Истина е толкова проста, че и малките деца я знаят, а съвременните културни хора, понеже са станали възрастни, напуснали са своето детство, са я забравили. Ние, съвременните хора, приличаме на онзи българин, който така много се напил, че като се връщал у дома си, срещнал една жена и я запитал: „Жено, къде е майка ми?“. Тази жена била майка му, но той не я познал. Майка си и със затворени очи мога да намеря.

В нас, съвременните хора, които често губим нормалното си състояние, Бог е вложил Своята Любов,

вложил е живот и дихание и въпреки това още имаме нужда да ни казват къде е нашият Господ, има ли Господ, или не, дали този Господ е добър, или не, дали целият живот не е една самоизмама и т.н. Вярно, състоянието на пияния човек е самоизмама, но състоянието на трезвия не е, то е истински живот. В истинския живот няма никакво вкисване, никаква завист, никаква омраза, никакво съмнение. Истинският живот съдържа една безгранична Вяра, в която човек може да проверява Истината. В истинския живот човек може да има съобщения със Същества, по-разумни от себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: „Защо са ни тия Разумни същества?“. Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло, да дойде един от тия разумни лекари на безсмъртието, да ви капне няколко капки от безсмъртието на живота и вие да възкръснете? Не е ли хубаво да се познавате с него? Струва си това познанство. При онзи от вас, който е изгубил смисъла на живота си, който е дошъл до отчаяние, до края на живота си, до края на бездната и се колебае дали да се самоубие, или да остане да живее, не струва ли да дойде при него онзи велик Учител, който носи светлината, и да му каже: „Животът има смисъл, струва си да се живее, защото това, което виждаш пред себе си, е самоизмама, това още не е самият живот“.

Казва Христос: „Блажени очите, които виждат това, което вие видите“. Какво видяха Неговите ученици? Учениците Христови виждаха Божията Любов, те виждаха Бога в Христа, виждаха, че там Бог се проявява. Един от старовременните светии дълго време се молил на Бога да надзърне за малко някъде, да види какво нещо е Небето, какво е бъдещият живот. Дошъл неговият Учител, завел го в една стая и поставил окото му да гледа онзи свят през една малка дупчица. Гледал той през тази дупчица цели 250 години, докато дошъл Учителят, бутнал го и му казал: „Стига вече!“ – „Чакай, едва започнах да виждам.“ Следова-

телно този живот е толкова красив, че като съберете живот от няколко милиона години, на вас се струва, че е само един час.

Възвишеният живот не познава време и пространство по тази единствена причина, че е красив. Някои казват: „Ако отиваме често в онзи свят, и там ще ни омръзне“. Не, приятелю, на човека може да омръзне само ако е при едно умряло магаре, което гние и мирише. Питам: когато това магаре е живо, ще ти омръзне ли? Не, ще се качиш на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздиш и минаваш през пустинята, даже ще ти е мъчно, когато това магаре каже: „Слез за малко от гърба ми!“.

И тъй, при съвременния живот ние трябва да дойдем до истинското положение на нещата. Вие казвате: „Защо ни е наука?“. Науката ще ни даде светлина да разберем физическия свят; съвременната наука е изключително за физическия свят. Начините, които ние употребяваме, за да изучаваме този свят, не са начини, с които ще можем да проучваме Духовния свят. Щом влезете в Духовния свят, изведнъж ще разберете цялата обстановка. Той има едно качество – че това, което съзнавате и виждате в него, не се поддава на описание. Ако опитате да опишете Духовния свят, т.е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате ѝ се, но ако опитате да я изнесете пред външния свят, да представите нейната красота навън, ще я изгубите. Питам: кои са подбудителните причини, поради които вие искате да я представите на света и да опишете нейната красота? Това е вашето тщеславие, искате да се хвалите с нея – нищо повече. Мислите ли, че ако опишете вашата жена на външния свят, няма да го съблазните? Ще го съблазните. Следователно външната красота е една съблазън.

Когато говоря за Красота, аз разбирам вътрешната красота, красотата на душата, която трябва да бъде

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

достояние не само на един човек, а на всички. Ако всички бъдем красиви, няма да се изкушаваме. Ако всички сме богати, няма да се крадем. Но ако са богати само някои хора, има опасност да се крадем. Следователно, когато казвам, че трябва да бъдем добри, това значи, че трябва да се избавим от злото. Под *доброта* аз разбирам, че всички трябва да бъдем добри, че всички трябва да бъдем разумни, за да се избавим от злото. Злото в света е един фактор, който седи вън от нас. Той е една самоизмама на човешкото сърце, на човешкия ум и произтича от факта, че човек иска да стане велик като Бога, да бъде самостоятелен, да може да твори както Бог твори. Това е желание не само на човека, то е желание и на духовете. От това желание е произлязло злото. Всички същества, които са разбрали живота така, са влезли в сътъкновение с Първия принцип на живота. Някой иска да завладее 10 – 15 – 100 души. Не, Бог е оставил този прерогатив само за Себе Си. Само едно същество може да владее други – то е Бог, а всички останали могат да владеят само себе си. И силата на всяко същество, което може да владее другите, се простира само до смъртта му. Силата на онзи, който може да ви хипнотизира, който може да ви владее, се разсипва след смъртта му.

И тъй, Христос казва на Своите ученици: „Блажени вашите очи, които виждат, които познават този закон на великата свобода“. Да бъдем свободни, да знаем, че в света трябва да познаваме само един господар – това трябва да поставим като мото на бъдещата култура. Човек, който познава много господари, ще изпадне в много престъпления, затова той трябва да слуша само Великото, Разумното Слово – Словото на Бога.

Някой казва: „Какво ще каже тогава нашето отечество?“. Кое е отечеството ви? В света има само едно Отечество – то е Разумното отечество, на което глава е Господ, на което служители са ангелите, светии-те. Това е Разумното отечество, където праведните и

разумните хора носят Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, така, както сегашните науки разбират нещата, всякога ще има едно самоизстребление, което създава нещастията на сегашния свят, на съвременния културен човек. Това не произтича от факта, че днешното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това; всички го съзнават, но не са намерили метод, по който да заработят, и затова казват: „Не му е дошло още времето“. Не, времето е дошло и за мен, и за вас. Когато безсмъртната Божествена Любов похлопа на нашето сърце, на нашата душа и поиска от нас онази велика жертва на себеотрицание, ние трябва да бъдем готови да я дадем. Вие казвате: „Как да се жертваме за Бога?“. За войната всички се жертват, за всичко друго се жертват, но когато дойде въпрос да дадете великата жертва, щом дойде въпрос за свободен избор, вие казвате: „Ще си помислим“.

Блажени очите, които виждат това, което вие видите.

Онези от вас, в които съзнанието се е събудило, не се спирайте там, където сте сега. Така, както малката ябълкова семка, посадена в земята, постоянно расте и не се спира, така и човекът, в който се е събудило Божественото, трябва постоянно да върви напред, трябва разумно да разглежда всички недъзи, които съществуват дълбоко в неговата душа. Божественият човек не трябва да вижда злото в света, за него то трябва да бъде една сянка, един повод да намери Доброто. Защо съществува злото? Защото в живота съществува закон на възмездие: с каквато мярка мериш, с такава ще ти се възвърне. Някой ти причинява зло, защото някога и ти си му причинил зло, макар и най-малкото. Няма човек в света, който да не е създал някому зло.

Божественото в нас цели да разберем живота на другите така, както разбираме своя живот; да разберем

сърцата на другите така, както разбираме и своето; да разберем душите на другите така, както разбираме и своята. Нима мислите, че в онази вълчица, която седи при своите вълченца, няма любов? И в нея има любов, само че по-ограничена; един ден и тя ще се развие повече. И ако тази любов и във вълчицата, и във всички хора се развие толкова, че те се застъпват и за другите така, както и за своите, ето откъде ще дойде спасението на човечеството. Ние сме силни в Любовта, но само за един, не за всички моменти. Аз съм виждал много праведни хора, които вървят добре до едно място и после казват: „Не си струва тъй да се живее, не си струва да води човек такъв благочестив живот, я да си пийнем, да му пуснем края!“ – и наистина, в края на живота си те живеят разпуснат живот. Защо? Защото в тях няма дълбоко разбиране на живота, в тях няма последователност.

Една млада лекарка дава съвет на млада мома: „Ти си поживей сега, докато си млада, че на стари години ще живееш според морала, тогава ще живееш добър живот, тогава ще живееш като старите хора“. Как живеят старите хора? Те живеят един егоистичен живот, по-егоистични от тях няма. Ако мислите, че на стари години ще живеете добър живот, на крива посока сте. Докато сте още млади, можете да живеете добър живот. Още от първата година на вашето раждане трябва да живеете добър живот и на втората, и на третата година – също, и тъй постепенно ще усилвате добрия си живот кресчендо, та като дойдете до стари години, да минете от състояние на буба в състояние на пеперуда, да минете от едно състояние в друго. Така че аз препоръчвам едно Учение, в което да не говорите за старост, за остаряване. Ако остарявате, аз ви съжалявам, но ако остарявате, за да минете като бубата от едно състояние в друго – да възкръснете – аз ви облажавам, аз ви поздравявам.

Христос казва: „Блажени очите, които виждат това, което вие виждате“.

Казвам сега: дали вие вярвате в мен, или не, да оставим това настрана, но питам ви дали вярвате в себе си. Вярвате ли всички, че Господ ви е дал ум? Вярвате ли, че Господ ви е дал душа? Вярвате ли в душата? Виждали ли сте я? Онзи човек, който има душа, не се дразни. Онзи човек, който има душа, не се нуждае от любовта на хората, той сам е Любов. Помнете: човек, който търси любовта на света, човек, който търси удоволствията, е без душа. Какво придобива онази голяма яма, която търси водата, за да я напълни? Нищо не придобива. Ние всички трябва да бъдем носители на Любовта. За нас е важно Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога, да имаме общение с Бога и да чувстваме Неговата Любов. Като чувстваме тази Любов в себе си, като имаме общение с Бога, това е красивото в света.

Когато видим, че един човек люби Бога, това трябва да ни радва. Някой казва: „Аз те обичам“. Питам: ти обичаш ли Бога? – „Аз не Го познавам.“ Ако този човек не познава Бога, ако не може да обича Бога, аз не вярвам в него. Човек, който не е във връзка с Бога, който не е почувствал Божията Любов и който не е проявил своята Любов към Бога, не може да прояви Любов към никого. Той може да счита, че мисли, че има мисъл в себе си, но това е една измама – без Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствали.

Блажени очите, които виждат това, което вие видите.

И благодарение само на тази Любов, която учениците Христови видяха, тях хора можаха да пожертват живота си. Без Любов човек не може да пожертва живота си. Без Любов не може да учи. Аз не говоря за любовта в обикновен смисъл. Сегашните хора у нас учат до 30-ата, до 40-ата, най-много до 50-годишната

си възраст и като дойдат тия години, казват: „Сега да учат младите, ние, старите, се научихме“. Тези стари обаче постоянно изгубват своите капитали. Те знаят това, което са писали старите писатели, а това, което са писали новите, не знаят. Само онзи, който се учи от Бога, е човекът, в когото Божественото съзнание всеки ден влага по нещо ново. Това знание иде непосредствено в света.

Представете си две деца, които изучават живота. Едното го изучава по картини, а другото всеки ден е извеждано сред Природата, на полето, там да го изучава. Питам: кое дете ще има по-реални схващания за живота? Представете си, че един човек изучава живота в кинематографа, а друг го изучава реално, тъй, както си е. Кой от двамата ще има по-точни схващания? Колкото и да е точен кинематографът, все ще му липсва нещо. Колкото и да е виден един писател, колкото и да е психолог, мъчно ще може да опише подробно-стите, които се крият в гънките на човешката душа. Колкото и да е виден един писател моралист, мъчно ще може да опише в какво седи великият морал. Има тънкости, които мъчно се поддават на описание.

Ще ви приведа един пример за светия, който живял цели 20 години в пустинята и дълго време се молил на Христа за своето спасение. Един ден Христос му се явил и му казал: „Остава ти само още един ден, когато ще ти се открият всички тайни и ще се прибереш Горѐ на Небето да живееш с Мен“. Напуска той своята хижа и тръгва с радостно сърце, че отива вече при Христос, но по пътя го среща една бедна болна вдовица с детенце на ръце, която му казва: „Аз умирам, вземи, моля те, това дете и го спаси!“. Тя умира и оставя детето си в ръцете му. Светията си казал: „Нешастието на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на Небето, като ми остави това дете на ръцете“. Той имал възможност да се освободи от детето, като го даде на други хора, но го взел. И потекли две сълзи от очите му, че не може да отиде на Небето.

Питам: какво спечели светията с това дете? Той спечели една Велика Истина. В това дете беше Христос. След дълги страдания той разбра това. С детето го подложиха на изпитание, да видят дали е готов на тази велика жертва. Колко братя и сестри казват: „Скъса ми се сърцето, отиде всичко!“. Ти още не си изпитал тези страдания. Не си бил още пред прага на Небето и да ти дадат това дете, да видят дали си готов на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва, а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христос: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радват от това? Питам: колко от вас сте претърпели хулите на обществото, на хората, на майка си, на баща си? Всички да ви изгонят от дома, а вие, като излезете на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти, че всичко се случи така“. Вие казвате: „Господи, защо постъпиха с мен така, колко жертви съм направил, а се отнасят тъй лошо?“. Не, Господ ще ви даде това дете в ръцете – там е жертвата. Господ знае великия смисъл на злото, но за хората най-голямата спънка в света е именно злото. Когато Божественият Дух проникне в това зло и го разложи, ние ще бъдем спасени. Когато човек вземе надмощие над злото, той ще бъде спасен.

Блажени вашите очи, които виждат това, което вие видите.

Какво видяха тия очи? Видяха, че Божествената Любов проникваше в злото. И действително, Христос изтърпя всичкото зло. И когато Го оплюха, охулиха, Той обърна очите Си нагоре към Бога и каза: „Отче, Аз Ти благодаря. Прости им. Аз разбирам великия закон на Любовта, но те не я разбират. Заради Твоята Любов, прости им!“. Той не се молеше за себе си.

Блажени сте, казва Той на Своите ученици, заради това, което виждате.

И от съвременните хора се изисква това, което Христос е направил. Питам ви: днес, 2000 години след

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

Христа, можете ли да направите същия опит? Можете. Направили ли сте го? Казвате: „Още не му е дошло времето“. Поне днес има 10 вакантни места за служби. Кои от вас искат да бъдат назначени на тия служби? Говори се, че учителските места ще се съкращават и това смущава учителите. Ето, сега в целия свят има 10 вакантни места. Колко от вас сте готови да ви назначат на тия служби? От 2000 години досега не се намериха такива хора. И царе, и учени, и свещеници, и владици – нито един от тях не си даде кандидатурата, понеже всички бяха заети с много по-важни работи и не обърнаха внимание на това. Тези места още чакат. Това са десетте вакантни места, където седят десетте велики Добродетели. Надявам се да дойдат вече кандидатите.

Блажени очите, които виждат Бога, Който ни Се открива, Който ни призовава на един велик подвиг в света, подвиг на онова велико благо, на онова Абсолютно добро. Ние трябва да бъдем абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тъй, както Бог е разумен; мъдри тъй, както Бог е мъдър, и благи тъй, както Бог е благ. Щом постъпваме така, ние няма да казваме, че не можем да бъдем като Бога. Това е човешката страна. Ние можем да бъдем едно с Бога, да няма разделение между Него и нас. Така, както детето участва в организма на своята майка, така и всеки от вас ще участва в Божественото тяло.

Блажени сте в това, което виждате със своето съзнание. От всички ни се изисква велик подвиг за великото самопожертване. Само тогава Бог ще Се открие в тази велика светлина, която наближава да се яви пред човешките души. И когато се разкрие тази светлина, тогава във вас ще дойде вътрешна велика радост, вътрешно веселие, вътрешен мир, което означава ставане, оживяване и възкресение.

И Писанието казва: „Ще изтрия всичките им слъзи и скръбта им няма да се спомене“. Тогава ще бъдете

всякога весели и радостни пред Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога. Христос казва: „Блажени вие, които виждате това, което пред вас сега се разкрива“.

19 юли 1925 г., София

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

Дава живот – скръбта и радостта

Ще прочета част от 10-а глава на Евангелието от Йоан.

Аз ще се спра само върху думата *живот*. Животът е най-великото благо, което човек познава, и всички други блага се познават само чрез живота. Когато ние говорим за него, подразбираме същественото, реалното, което не се губи. Думите *съществено* и *реално* са синоними. Реалното е отвън, същественото – отвътре, но както външното, така и вътрешното се променят. Животът има две фази и се мени външно и вътрешно. Следователно външните му промени съответстват на вътрешните, а вътрешното му изменение всякога носи велико разширение в съзнателния живот.

Някой път ние казваме, че еди-кой си човек се е изменил. Как – външно или вътрешно? Има изменения в света, които стават механически, без съзнанието да взема участие в тях. Един камък може да измени мястото си несъзнателно, една дъждовна капка може да капне тук или там несъзнателно, но една човешка мисъл, изпратена някъде да помага, винаги идва съзнателно. Едно човешко чувство, изпратено някъде да помага, също идва съзнателно. Оттук вадим заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяват чрез живота.

Всичко, което става в пробудената душа, е съзнателно. Ние вземаме тази душа като представа за неизменната форма на живота, или същината на човека – това е човешката душа. За да може човек да разбира тази същина, трябва да разбира самия Живот, който е вложен в него. Не физическият, той е външната страна, но вътрешният, духовният – великото, Божест-

веното в него. И когато ние говорим за това велико Божествено начало в човека, някои мислят, че то е нещо специфично. Не е така, именно Божественото е същественото в живота. То е Безсмъртният живот, а безсмъртният живот подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Следователно никоя външна сила не е в състояние да видоизмени живота и да внесе някаква дисхармония в него.

И тъй, животът трябва да се разбира. Вие не можете да разберете Любовта, докато не разберете живота. Животът е най-малката величина, най-малкото проявление, с което започва Любовта. Следователно животът е най-малката величина в Космоса. Понеже хората не разбират същината му, казват, че той се е изменил. Ако измервам един плат с аршина и го местя по неговата дължина, аршинът ли се мени, или платът по него? Аршинът не се мени, той остава един и същ, само минава от една позиция в друга. И затова, когато някои казват, че животът се е изменил, аз подразбирам следното: животът не се е изменил, изменила се е само материята, която се измерва, която се организира чрез него; изменят се мислите, които се проявяват чрез живота; изменят се чувствата, които се изразяват чрез живота – защото в дадения случай всяка мисъл, всяко чувство са елементи на един по-висш живот.

Христос казва: „Аз им давам Живот, и то преизобилно“. Какъв живот, обикновен ли? Нима жабата не дава живот на своите жабчета, птицата – на своите малки птиченца, вълкът – на своите малки вълченца, червеят – на своите малки червейчета? Те дават живот, но има степени в живота. Истината е, че човек трябва да познава живота. Съвременните хора още не са се натъкнали на истинските му прояви. Това, което те наричат живот, е още предисловие на Истинския живот.

Ако във вашата градина се влива една река, пълна с тиня, нима това е вода? Там има вода, но пълна с

тиня и със своите утайки по-скоро ще внесе разлагане, смърт, отколкото живот. Съвременният органичен живот, с който хората се хвалят, е живот, пълен само с тиня, с утайки, и затова хората умират, разлагат се. Материалният живот аз наричам тинест живот, с който, като се поливат, хората се разлагат и умират на общо основание. И тогава учените казват, че животът започнал да се разлага. Разлагане има в материята, но в самия живот няма. Животът разлага нещата, но той сам не се разлага.

Следователно първото проявление в Живота е един съразмерен ритъм, едно разумно движение; то се нарича волево разумно движение, което е отмерено. Всеки човек, който иска да изрази Живота, трябва да има този ритъм на движение в себе си. Когато дойде да борави с ритъма, той не трябва да си представя дали е млад, или е стар, не трябва да мисли кога е роден и кога ще умре – такива идеи не трябва да влизат в ума му. Когато старият мисли, че е стар, животът му не може да има ритъм; когато младият мисли, че е млад, животът му също не може да има ритъм. Ти ще престанеш да мислиш, че си млад или стар, и ще започнеш с опитността на Великия Божествен живот.

И тъй, ритъмът е първото движение в Живота. Второто е разумността. Животът е разумно движение на Словото. Всяко движение, всяко разместване си има особен звук и когато човек направи разумно движение, в него има и разумно слово. Както онзи цигулар, който движи разумно ръка по цигулката, дава смисъл на музиката, така и човешката ръка, като се движи разумно, дава разумния живот.

Много съвременни религиозни хора се спират пред науката и казват: „На нас ни трябва само Божествената наука, не ни трябва човешка“. В света няма никаква човешка наука, има само една – Божествената наука. Науката може да бъде човешка само в такъв смисъл, както когато хората изкопават златото от зе-

мята и си правят от него монети и други украшения и казват: „Това злато е наше!“. Колкото е тяхно, толкова и науката може да бъде тяхна. Ти завързваш един вол с юлар, държиш го една година в дома си и казваш: „Този вол е мой“. Твой? Откъде го взе? – „Купих го.“ Може ли да се купува животът на вола? Ти си играеш с една посредствена величина. По същия начин си играеш и с науката, като казваш, че не искаш човешка наука, а Божествена. Коя е Божествената наука?

В човешката наука казват: 2 плюс 2 е равно на 4. В Божествената наука казват: 2 си е 2, никога не може да бъде равно на 4. В човешката наука казват: 5 по 5 е равно на 25. В Божествената наука 5 си е всякога 5, не може да бъде равно на 25. В човешката наука казват: 6 по 6 равно на 36. В Божествената наука 6 си е всякога 6, не може да бъде равно на 36. Сега мнозина от вас могат да ми кажат: „Как така 6 по 6 да не е равно на 36?“. Може и да е равно на 36, но кога? Аз мога да взема няколко огледала и да прекарам вашата сянка през тях по такъв начин, че да се получат 36 отражения, но всички тия сенки, или отражения на вашия образ, съществени образи ли са? Не, само единият е съществен. Тъй че когато ние казваме: „5 по 5 е равно на 25“, числото 25 е отражение на нещата, а само числото 5 е истинският образ. Някой казва: „Знаеш ли какво нещо е 25 гроша?“. Зная, едно време с 25 гроша можеше нещо да направиш, а сега нищо не можеш да направиш. В турско време с 25 гроша можеше да купиш нещо, а днес с 25 гроша не можеш да си направиш нито един обяд, даже и една закуска не можеш да си направиш, нито пък можеш да си купиш една паста от първокачествените.

Тогава казват: „Ние трябва да разбираме Словото Божие, трябва да разбираме дълбокия смисъл на живота“. Кой е дълбокият смисъл на живота ти? Да имаш правилен ритъм в сърцето си, че като станеш сутрин, да си радостен и да не започваш с лошото в хората:

„Този е крадец, онзи е лъжец; този е вагабонт, онзи е вагабонт“. Всички хора са лоши, само ти си добър. *Всички хора са лоши* – това е 5 по 5 е равно на 25, а само той е светият човек, числото 5. Че как тъй излязоха тия вагабонти от теб? Ако 25-те са вагабонти, то и ти, 5-те, от когото излязоха всички други, също си вагабонт. За да бъде твоята репутация честна, трябва и другите да бъдат честни.

Когато казваме, че хората са лоши, в какво седи лошавината им в живота, в какво се проявява тя? Всеки човек може да стане лош за теб, ако не изпълни едно твое желание, а всеки, който изпълни твое желание, за теб е добър – тази е мярката, с която вие мерите нещата. Ако един войник не изпълни както трябва задълженията към отечеството си, той ще стане лош, но ако ги изпълни, ще стане добър. Ако един учител изпълни задълженията си към гимназията така, както ги изискват от него, той е отличен, благороден човек, но ако не ги изпълни, е лош. Ако един свещеник изпълни задълженията си към Църквата така, както тя ги изисква, ще кажат, че е отличен свещеник, но ако не ги изпълни, е лош. Така, както мисли Църквата, меродавна ли е тя? Коя е същината, по която ние трябва да мислим? За този, който убива другите, е добре, но когато него убиват, лошо е. Защо когато някое лошо действие се върши по отношение на другите, ние го намираме за добро, а когато същото действие се обърне по отношение нас, не го одобряваме?

Следователно в света има друга норма, по която ние трябва да живеем – тя изисква да живеем според Божествения живот. Например седят двама души, разговарят и единият от тях казва на другия: „Ти не ме разбираш“. Питам: могат ли да разговарят двама души, които не се разбират? Някой говори, иска да ме убеди да повярвам в нещо, в което не вярвам. Казва ми: „5 по 5 е равно на 25“. Как мога да вярвам в това? Как мога да вярвам, че ти, който седиш пред няколко

огледала и ми показваш едно от отраженията в тия огледала, си нещо различно от това, което представляваш в действителност? Някой казва: „Как така не ми вярваш? На мен Духът ми говори, аз разбирам добре нещата!“. Какво нещо е Духът? Духът дава светлина. Хубаво, щом Духът ти говори, щом Духът дава светлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетем без светлина. Той казва: „Светлината на свещта е нищо, но да знаеш какво нещо е светлината на Духа!“. В такъв случай довечера ще дойда при теб, ще изгасим лампата и ще четем на светлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете – защо? Нали Духът ти говори, нали той ти дава светлина? Значи Духът – това не е философия. Трябва да знаеш, че това, което аз говоря, и това, което ти чуваш, е Духът, а това, което не чуваш, то е 5 по 5 равно на 25. Това, което мислиш и чувстваш, е Духът, а другото е отражение, то е 5 по 5 равно на 25 или 6 по 6 равно на 36. Искам да разсъждавате здраво.

Днес ви държа една философска беседа, понеже виждам, че сте учени хора – както едно време апостол Павел казваше на онези културни атиняни: „Понеже виждам, че сте много учени хора, много културни, искам да се поразговоря, да пофилософствам малко с вас. Искам да бъдете тъй добри да ме изслушате да ви поговоря малко за Великия, Единия Бог“. И аз днес ще ви говоря като на хора с много знания. Да не ме разбирате криво – да мислите, че това е ирония. Не, наистина сте учени, много учени. Когато един ученик започне да доказва пред учителя си, че знае нещата, разбира се, че ги знае, разбира се, че е учен, знае много нещо, равен е на учителя си. Така, както ние разбираме нещата, това са разни положения, които съществуват в света.

Отраженията в тези огледала могат да бъдат по-малки и по-големи. Ако предметът е по-далеч от огледалото, отраженията се виждат по-малки; ако е

по-близо, отраженията се виждат по-големи. В живота си някои хора се виждат по-големи, а други – по-малки. Защо? Аз тълкувам това по следния начин. Когато някой се вижда много голям и гласът му се чува добре, това показва, че той е още пред първото огледало, отражението му е голямо; щом се вижда много малък и гласът му се чува слабо, той е пред четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Тогава казваме на най-отдалечения: „Викай по-високо, да ти се чуе гласът!“. Добре, ако ти си едно отражение от четвъртото или петото огледало и говориш, можеш ли да кажеш нещо много хубаво? Ако един поет напише хубав сонет или една хубава любовна песен, или възпява душата, или Луната, може ли да се прочуе? Може. Мнозина започват да декламират, да цитират неговите стихове. Питам: всички тия хора поети ли са? Не, те не са поети, но един и същ поет говори, в една и съща форма, а гласовете са хиляди. Когато и да срещнеш, все Луната възпява. Казвам: това е повторение, еднообразие в света. Питам: еднообразието не отегчава ли? Казва: „Чакай, на мен Духът ми говори“. Какво ти говори? – „Че трябва да бъде добър.“ Срещна втори – и той казва същото: „На мен Духът ми говори“. Какво ти говори? – „Че трябва да бъде добър.“ Срещна трети – пак същото. Това е същият поет, който възпява Луната. Питам: като казвате, че трябва да бъдете добри, с това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Някой поет напише някои работи, но и той не ги разбира, сам не знае какво е писал. Шекспир¹² писал някои съчинения, но сам не е знаел какво иска да изрази чрез тях, а седнат някои коментатори да коментират какво е искал да каже Шекспир. Господ е направил света и само Той знае защо го направил, а ние седнем да коментираме защо е допуснал злото и Доброто в света, защо е допуснал някои работи, а други – не и т.н.

Господ не създаде хората да философстват, но ги създаде при днешните условия да се учат и да живеят разумно. Той им каза: „Ще гледате същественото в света, няма да гледате отраженията в тия огледала“. Мисловният свят на днешния човек ние наричаме фантазиране. Например седнал някой млад човек да фантазира, че ще стане учен, красив и тъй като е рус, със сини очи, със заострени тънки нокти, всички ще го харесват. После мечтае, че ще завърши няколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добър музикант, художник, ще пише хубави работи, знаменит поет ще стане. Но дойде до огледалото, въздъхне, изгышка и се отдалечава. Разхожда се из стаята, но на другия ден гледаш – вади глава от мината, отишъл там да копае въглища. Нито едното, нито другото положение е реално. Никой не може да ме застави да сляза долу в рудниците да копая. Казват: „Такива са условията“. Не, ти можеш да мечтаеш и да не мечтаеш, но трябва да знаеш, че изборът е по твоя свобода. Ти ще излизаш от едно място и ще влизаш в друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трябва да ме познават. Отражението има това качество, че винаги познава реалността. Огледалото казва: за да бъдеш реален в моя ум, винаги трябва да седиш пред моето лице, защото само тогава може да имам истинско понятие за теб.

Ако аз философствам по този начин, мога да извадя такива изводи от живота на човека и от неговата мисъл, че съвсем да ви обезсърча. Вие казвате: „Животът не струва нищо“. Значи мярката, с която вие мерите нещата, не струва нищо – мярката на живота ви не струва нищо. Щом казвате, че животът не струва нищо, тогава коя е вашата мярка? Нека имаме една единица мярка, с която да мерим. И най-после, ние започваме да спорим дали животът е физически, или духовен. Животът не може да бъде нито физически, нито духовен; може да има физическа форма, може

да има и духовна форма, но сам по себе си няма само една, а безброй форми, и то толкова много, че и ангелите не знаят колко са.

Ако вие, като естественици, разглеждате под микроскоп формите на живота, ще видите, че в Природата съществуват толкова малки формички, безброй от които могат да се наредят на върха на иглата и пак да не се виждат. Представете си колко много форми още ще съществуват, като се изкачвате постепенно по стъпалата на живота. Неизброими са формите на живота, и то една от друга по-красиви, но красотата на нещата не е във формите, а в този вътрешен Божествен живот, който се крие в тях. Затова във всеки живот има само един момент, в който може да се схване реалността. Щом се схване, човек минава от едно състояние в друго. Следователно ти ще живееш в една форма дотогава, докато можеш да схванеш онзи реален лъч на живота, онзи реален лъч на светлината. Някои питат: „Защо живеем?“. За да схванете онзи реален лъч на живота и да минете от едно състояние в друго – само така ще разберете реалността на Великия Божествен живот, който се таи във вас. Следователно реалността не е във формата на нещата.

Аз не съм против формите на живота, не съм и против човешката наука, но казвам, че онзи, който изучава човешката наука, трябва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човешката наука, но се ползвате от всички нейни изобретения, ползвате се от шапките ѝ, от обувките ѝ, от всички пътни и други съобщения – коли, автомобили и т.н., и след това казвате: „Аз не давам и пет пари за човешката наука“. Не даваш пет пари за себе си, а не за човешката наука. Когато един велик философ работи върху някоя теория, аз работя заедно с него; аз съм само зрител, внушавам му, а той работи. Ако един майстор шивач шие дреха, той ли е майсторът, или аз, който нося дрехата? Ако не съм аз, той няма да е никакъв майстор. Когато един

философ пише теория, аз му казвам: ти ще напишеш една теория за мен, аз ще я сложа на себе си, ще я облека и ако е хубава, ще я нося през целия си живот и по този начин ще ти я платя. Следователно в нас трябва да има онова крайно смирение да учим.

В българите, между всички ученици, има един навик да употребяват в езика си чужди думи, предимно латински и гръцки. Например *космос*, *хиперестезия*, *ексмоса*, *ендосмоса*, *филиотика* и т.н. И тогава някой пита: „Ти знаеш ли какво нещо е *саркос*?“. Зная го. – „А знаеш ли какво е *немос*?“. В *саркос* има болка, а в *немос* има мисъл. Когато дойде *саркос*, коремът става голям, а когато дойде *немос*, умът става голям. Всички идеи трябва да съдържат в себе си живот, трябва да имат смисъл. Идея, която не носи живот в себе си, не е идея. Във всяка идея ти ще схванеш само една мисъл и само едно чувство. Във всеки живот ти ще направиш само едно добро дело, но това дело ще те прекара от едно състояние в друго. Някой казва: „Да, но аз съм направил хиляди добрини“. Хиляди добрини си направил, но всички те пак ще те вкарат в ковчега, в гроба. Истинското добро никога не умира, то носи живот в себе си. Живот, на който формите се разрушават, не е живот. Не си правете илюзии! Ако днес имам една идея за Бога и утре я загубя, това не е живот. Когато схвана истинската идея за Бога, в мен ще настане такъв трепет, такава светлина, че ще имам възможност да направя истинска жертва. Тогава в мен няма да има никакви противоречия и аз ще съм готов да направя всякакво добро. И когато хората ми говорят много лоши работи, аз ще мога да филтрирам всички техни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие в тях. Някой ми казва: „Ти си вагабонт, ти си простак, невежа, ти си тъпак, ти трябва да се преобразиш, да се трансформираш, да се съобразяваш с наредбите и законите на обществото“ и т.н. Аз казвам: братко, всичко това са философски изречения.

И Христос казва: „Аз им давам Живот“. На кои? Той дава Живот на онези, които искат да намерят пътя на Истината, която ще ги направи свободни – именно Истината е истинската форма, която носи Живота. Защо търсим Живота? Само истинската му форма може да ни даде разумност, свобода и простор. Просторът е необходим за живота ти. Малкият живот се простира в малки форми, а великият изисква велики форми. Като казвам *велика форма*, подразбирам форма, която е сложна в себе си. Някоя форма може да е малка, но всъщност сложна. Истинският живот изисква сложна форма.

По какво се отличава животът на човека от това на по-нисшите същества? Неговият живот е с хиляди пъти по-сложен от това на мравките например, на птиците, на млекопитаещите и т.н. В него има по-различни разбирания от тия на животните. И животните съзнават, но те виждат само формата на живота, не разбират, че в него има смисъл, че има изобщо по-велик от техния живот. Този на хората е сложен, но животът на ангелите е още по-сложен от техния – те виждат неща, които ние не виждаме. Нещата, които съставляват смисъл за тях, за нас не съставляват нищо или нямат особен смисъл. Една малка звезда за нас представлява само малък микроскопичен диск, докато за един ангел тя представлява планета с милиони, милиони разумни същества. За тази звезда ние казваме: „Трепти!“, но не е само това – в нея трептят милиони, милиони разумни същества от една по-висока от нашата култура. Има и други същества като нас, които не схващат това положение, има много, които гледат на въпросите като нас, даже те ни елиминират и казват: „Земята няма никакъв смисъл, тя няма никаква цена“. Като не схващаме дълбокия смисъл на живота, ние губим кредита от онези истински разумни същества, които носят истинския Божествен живот и които ни дават знанията.

Първото важно нещо в живота е да искаш да знаеш живота на другите хора, защото е и твой. Ти трябва да знаеш смисъла на живота, понеже е по-висш, отколкото си го представяш. В тази реалност, в която живеете, ако решите да направите един несполучлив опит, можете да се осакатите. От този опит ще видите, че има една опасност в неестествените илюзии на живота. Ако вземете едно огледало, за да се огледате в него, и после с един парабел стреляте в своето отражение, вие ще осакатите своя образ, ще осакатите живота си. В дадения случай ще произведете една дисхармония в ума си. Ето защо, когато някой път казвам, че не трябва нито да мислите, нито да говорите лошо за някой човек, какво подразбирам? Когато говорите лошо за някой човек, вие говорите лошо за неговото отражение, или за неговия недействителен образ, и по такъв начин осакатявате истинския му образ. Като знаете това, не трябва да говорите лошо за никого, защото образът на всеки човек е свещен. Макар че тия лоши думи се отнасят до неговото отражение, все пак можете да му напакостите нещо. Така се осакатяваме ние.

Често виждам, че някой се е хванал за главата и казва: „Мъчно ми е нещо“. Тогава казвам: къде е истинската философия на нещата, как ще се установи тя? Казваш: „Вярвам в Единаго Истиннаго Бога“. Вярваш в Единаго Истиннаго Бога, а не живееш според Единаго Истиннаго Бога. Верую без живот не е верую, живот трябва!

Ще ви дам един пример за пояснение на мисълта си, понеже мисълта ми е малко интензивна, а естествено е всяка интензивна мисъл, понеже предизвиква разширение в съзнанието, да не може да се схване изведнъж, да не може да има практическо приложение. Ако не следите хода на мисълта, вие ще се намерите в положението на ученици, които само пишат и изтриват – напише нещо на дъската, вземе гъба и го из-

трие; пак пише нещо, пак го изтрие. Казвам: не е така! Отново напише, пак го изтрие. Не, след като напише нещо, колкото и да е глупаво, трябва да го остави, вие ще познаете дали е вярно, или не. Нямах право да изтриваш нещо, докато не напишеш друго. Нямах право да ядеш в някоя гостилница, докато не си платиш. Дали имаш пари да си платиш, или не, това е друг въпрос, но сложи в ума си мисълта, че ще платиш на този гостилничар, и то много добре. Вие казвате: „Той е гостилничар, може и да не му се плати“. Не, аз трябва да си платя на всяка цена.

Представете си, че съм една млада, 21-годишна мома, неопитна в живота, и съм тръгнала хубаво облечена, с нова шапка, нова рокля, ходила съм на разходка. По едно време искам да се отбия в някоя гостилница, за да си хапна. Вляза вътре, нахраня се, но нямам пари да платя. Искam да отида у дома си, за да взема пари, и в този момент ми идва една свещена идея – приближавам гостилничаря и му казвам: „Аз нямам сега пари, ще отида у дома си да взема, но за да ти покажа, че съм честна, ще те целуна. Така, както те целувам, така съм честна и ще ти платя“. Вие си казвате като философи: „А, млада мома!“. Да, но този гостилничар я разбира, той се зарадва и казва: „Много съм щастлив, че посетихте гостилницата ми. Заповядайте и втори път“. Не взимайте този пример в лош смисъл. Мога да ви представя и обратния случай: отива в същата гостилница една млада мома, но дебела, с дебели устни, криви очи и казва на гостилничаря същото, както и първата, ала той я отблъсква, изпъжда я навън и казва: „Втори път да не идваш в гостилницата ми“.

Вие сега се смеете, но то не е за смях. Разсъждавайте философски и казвайте: „Умовете ни трябва да са пълни с истински благородни мисли, а лъжливите мисли трябва да изхвърляме навън“. Красивите моми, които ни целуват, са благородните, възвишените ми-

сли, а ония с дебелите устни са лъжливите мисли, които трябва да се изхвърлят навън и втори път да не се приемат. Последните представляват грозотата в света. Защо не приемаме еднакво грозната и хубавелката мома? Грозотата в живота произтича от промените на самия живот, следователно тя представлява материалния живот, материалните форми. Злото в света е граница на преходното състояние в развитието на формите. Значи всички преходни стадии в развитието са все зло. Материята се разлага – това е зло, но след това се освобождава животът, като минава в една нова фаза. Следователно в първо време се образува линия на деформирането и след това се образува линия на оформянето. При линиите на стария живот образите са грозни, а оттам, откъдето започва новият живот, образите са красиви и дохождат в пълната си красота при Божествения живот.

Ние се стремим към Доброто – защо? За да може нашия живот да намери онзи пластичен израз, който е израз на Божествения живот. Доброто е форма, без него животът не може да се прояви. Първата форма на живота е Доброто, втората форма е мисълта. Животът не може да се прояви без Доброто и без мисълта, без тия две форми той не може да стане елемент на съзнанието ни. Аз не гледам как Бог разбира работите, Той ги разбира много добре, но гледам как аз ги разбирам и как трябва да ги разбере. Доброто за мен е една необходима Божествена форма, за да мога да разбера Божествения живот и да придобия Радостта. Истинската мисъл е втората форма, също тъй необходима за моята душа, за да разбере другата половина на същия живот, за да придобия великото благо, което търся.

Трябва да бъдем добри, за да може да се изрази Божественият живот в нас. Той е един извор и щом този извор не тече, тогава нямаме живот. Ако сме добри, Божествения живот ще излезе от нас и тогава всички хора, които са в хармония с нас, ще се напояват от него

и ще се радват. Тогава знаете ли как ще се преплете нашия живот? Всеки красив живот ще мине през твоя живот, за да внесе онези сокове, от които твоите мисли и чувства ще растат и ще се развиват. Ако ние не внесем Доброто като един основен елемент, в който Божественият живот може да се прояви, сме осъдени на страдания, разрушения и смърт.

Втората фаза на живота е истинската мисъл, която ние наричаме Божествената идея. Тя е също тъй необходима за нас, понеже трябва да мине през нашия живот като светлина. Затова всички трябва да бъдем добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме, а сме като някой богат човек, който е затворил парите си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазят, те трябва да се сложат на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо парите са направени кръгли, валчести? За да могат да обикалят света и да се използват разумно. Те трябва да се търкалят, а не да седят затворени на едно място. Ако имам един наполеон, кое ще е по-хубаво да направя с него – да го затворя в кесията си или да го дам на някой да го използва за работа? Аз бих предпочел да дам този наполеон някому, за да го оживи, отколкото да седи в касата ми мъртъв. Този човек ще каже: „Твоят наполеон оживя“, а касата никога няма да каже това нещо. Следователно хората трябва да станат живи каси. Кога ще стане това? Когато всичкото богатство влезе вътре в нас. Ние минаваме вече в нова фаза на живота, не се нуждаем от мъртвото злато, от физическото злато. Ако в кръвта ви се събере повече органично желязо, то ще ви причини болка, страдания. На вас сега ви трябва органично и психично злато в кръвта.

Някои от вас, които ме слушат, ще кажат сега: „Аз от кои съм?“. В света има две категории души. Едните от тях, които вървят по права линия, ние наричаме мъже. Те вървят по правия, по късия път, затова физиологично и физиологично техните лица са продъл-

говати, ръцете им – също, изобщо в тях преобладават правите линии, кривите са изпочупени. Другите души вървят по криви линии, по една вътрешна спирала около правата линия – тях наричаме жени. Около една права линия всякога се образува една спирала, следователно правата линия е перпендикулярен на спиралата. Около една права всякога ще има крива. Значи около който и да е мъж все ще се върти някоя жена. Някой казва: „Да ме пази Господ, жена не ми трябва!“. Ти си мъж, т.е. права линия, и по тази причина все ще има една крива около теб. Ако кривата не съществува, ти не можеш да се проявиш – защо? Защото кривата линия, жената, е Доброто в света. Правата линия, мъжът, е мисълта в света. И затова казвам: ако Доброто в света изчезне, ще изчезне и мисълта. Кое се е родило по-рано? В Божествения свят по-рано се е родило Доброто и после мисълта, а в човешкия свят по-рано се е родила мисълта и после Доброто.

Някой казва: „Аз трябва първо да мисля и после да правя добро“. Казвам: първо трябва да направиш доброто и после да мислиш. Кое е по-добре: да мислиш по-рано и после да направиш доброто или да направиш доброто и после да мислиш? Аз мисля, че е по-добре първо да изхарча парите си за бедните хора и после да мисля как ги изхарчих. Защо? Ако остане първо да мисля и после да ги харча за бедните, няма да направя това добро. Като ги раздам, тогава ще седна да мисля кому дадох и ще си кажа: „На този дадох, на онзи дадох“. И току-виж тия хора ще се изпречат насреща ми, ще се усмихнат и ще кажат: „Братко, тези пари не са изгубени, те са в нашите банки, един ден ние можем да ти ги върнем назад“.

Вие казвате: „Според новия морал по-добре е да направиш доброто, а после да мислиш“. Ще дойде след това някой и ще каже: „Не, по-добре е първо да мислиш и след това да направиш доброто“. Аз казвам друго: без живот нито можеш да мислиш, нито до-

бро можеш да правиш. Следователно веднъж живея и едновременно и добро правя, и мисля – тъй седи въпросът. Аз живея, възприемам Божествения живот и тогава Доброто съставлява за мен една необходимост и мисълта също съставлява една необходимост. Бог мисли и аз мисля. Бог прави добро и аз правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господ не мисли ли? Аз по-горе ли ще бъда от Бога? А като видя тези хубави светове, да не мисля ли? А като изскочат пред мен онези хубави моми, да не мисля ли? Цяла нощ ще мисля коя е по-хубава и коя – не. Ще кажат някои: „Откъде се взеха тия моми?“. Как, без моми можеш ли да мислиш? Като казвам *моми*, аз разбирам Доброто в света.

Казват за някого: „Той все за жени мисли!“ Какво нещо е жената? Някой казва: „Аз зная какво нещо е жената – тя цял ден готви“. Слушай, аз познавам тво-
ята жена, но тя съвсем не знае да готви. Тази, която знаеш, че готви, е твоята кашаварка, твоята слугиня, а същинската ти жена никога не си цапа ръцете с готвене. Понякога тя прави малки бонбонки по сливите, по крушите и по другите плодове, след което те узряват. Тя само с докосване или с духане си служи – духне върху тях и те узряват. Това, което наричат жена, е Божествената Дева, това е Божественият Дух, Който работи в света.

В Божествения свят жената работи, мъжът го няма там – той работи във физическия свят. Вие, мъжете, ще кажете: „Къде са тези жени, побеляха ни главите от нашите!“. Те работят в Духовния, Божествения свят. Вие трябва да знаете, че Духът е мекият елемент, Доброто в света. Когато Духът дойде, Той не философства, но ще ти каже: „Ти си скръбен, но ние ще премахнем твоята скръб; ще станеш тъй добър, както съм и аз“. Когато си скръбен, ти ще си кажеш: „Нека да поутихна малко в себе си, тогава ще прочета нещо от Писанието, ще се помоля на Бога“ и още тозчас Ду-

хът ще ти проговори или ти е проговорил вече. Той ще ти каже: „Ела с мен, Аз ще те заведа на едно място при друг, по-скръбен от теб, и тогава ти със своята помалка скръб и той със своята по-голяма скръб ще се зарадват“. Само скърбите раждат радостите, такъв е законът в Духовния свят – обратен на този във физическия. Само скръбните хора се радват и само радостните хора скърбят.

Тогава казвам: вие, радостните, ще скърбите, а вие, скръбните, ще се радвате. Как ще стане това? Казвам: вие, богатите, ще осиромашеете, с железни гребени ще се решите, а вие, бедните, ще забогатеете; вие, слабите, силни ще станете, а вие, силните, слаби ще станете. Тогава? Казвам: вие, философите, глупци ще станете, а вие, глупавите, философи ще станете. Сега на някои от вас, които сте учени, не ви харесва това, но ония, които сте глупави, които не сте завършили никакъв факултет, ще кажете: „Значи ние завършихме вече един факултет“. Не, не е така. Човек трябва да стане много учен и много прост, за да научи тези две противоположности в живота; той трябва да бъде много радостен и много скръбен, за да опита тези форми. Те представляват Доброто и мисълта. Доброто всякога се ражда в скръбните хора, това трябва да знаете; само скръбта ражда Доброто. И когато говорим за онази световна скръб¹³, подразбираме, че именно в световната скръб се ражда Великото Божие добро; затова и светът скърби. Защо е скръбта – за да роди Доброто. Защо е Радостта – тя ражда Светлата Божия мисъл. „Защо се радвам“ – за да се роди Божията мисъл в теб и като се роди, тя ще светне в теб, ти ще четеш в своята книга, а Духът ще заговори на твоята душа. Някой се радва – защо? За да се роди в него Доброто от Божествения свят. Разбрахте ли сега защо трябва да се радвате и скърбите? Това е философия. Ако разбирате живота така, той ще има смисъл за вас.

И тъй, защо трябва да скърбя? За да се роди Доброто в мен. Защо трябва да се радвам? За да се роди Божията мисъл в мен. Защо трябва да се радва този брат или тази сестра? За да се роди мисълта в тях. Защо трябва да скърби този брат или тази сестра? За да се роди Божието добро в тях. Това е обяснението на скръбта и Радостта – двете форми на живота. Ще кажат някои: „Вярно ли е това?“. Вярно е 101%. Това е философия, която не търпи никаква критика; това са максими, норми, с които самите ангели си служат, с които Бог си служи. И когато аз питам: „Господи, защо скърбя?“, отговорът е: „За да се роди Моето добро в твоята душа и ти да Ме почувстваш, и Аз да те почувствам“. Господи, защо съм радостен? – „За да се роди Моята мисъл в теб, да светне, за да се зарадвате и ти, и обкръжаващите.“ Осмислят ли се така Доброто и мисълта?

Тогава вие, жени, скърбете, за да се роди Божието добро във вас, и вие, мъже, радвайте се, за да се роди Божията мисъл във вас! И тогава Доброто и мисълта, съединени заедно, и скръбта и радостта, съединени заедно, дават израз на Великия Божествен живот, а този Живот е безсмъртието на човека. Когато ние разбираме тези две фази и ги усвоим, ще бъдем безсмъртни.

Затова казва Христос: „Тия, които се сподобят с този живот, с това разбиране, и Духът ги обгърне, те ще се нарекат Синове Божии, които живеят и в Доброто, и в мисълта, и скърбят, и се радват, и Доброто раждат, и мисълта раждат“.

25 юли 1925 г., София

Великият закон

А Той отговори и рече:

*„Да възлюбиш Господа, Бога твоего
с всичкото си сърце и с всичката си душа,
и с всичката си сила, и с всичкия си ум,
и ближного твоего както самага себе си“.*

Лука 10:27

Съвременното човечество разрешава много важни въпроси, но още не се е спряло да види кой е най-важният, коя е най-важната задача, която трябва да разреши – спор има за това. Засега разрешават икономическия въпрос, въпросът за хляба, като мислят, че е най-важният. Така е, но питам: въпросът за хляба, който от хиляди години насам се разрешава, разрешен ли е напълно досега? Разрешава се само временно, само частично и в резултат пак остава неразрешен. Други някои казват, че най-важен въпрос за разрешение е въпросът за просветата. И действително, хората от хиляди години все се просвещават, но разрешен ли е този въпрос? И той не е разрешен. Трети разрешават друг въпрос – те казват, че всяка държава трябва да бъде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелите си. Така е, но коя държава чрез силата си е разрешила въпроса за своето съществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето съществуване поне за 2 – 3 хиляди години. Всички досега съществуващи държави са се повдигали и изчезвали.

Следователно има един важен въпрос в света, който и до днес не е разрешен. Той не е нито народен, нито обществен, нито е въпрос на учените. Народите имат с какво да се занимават; обществениците също

имат ред въпроси, с които да се занимават, а и учените имат с какво да се занимават. Но най-важната задача, с която хората трябва да се занимават, е въпросът за човешката душа, или, ако щете, въпросът за човешкия дух, но не и за човешкия ум, защото човекът е нещо повече от човешкия ум. Човешкият ум е само един слуга на човешкия дух. Човешкото сърце е също слуга на човешкия дух; и човешката воля е слуга на човешкия дух. Човек по произход, по естество е нещо велико. Ако вие разбирате човека, ако вярвахте в него, но не в това, което външно се проявява, щяхте да видите колко велико нещо е той. Нима ще наречете човек онзи търговец, който ви продава плат? Нима ще наречете човек онзи професор, който преподава в училището и ви нагрубява? Нима ще наречете човек онази майка, която на 5 – 6 месеца помята своето дете и го изхвърля някъде? Нима ще наречете човек онзи баща, който използва сина си? Нима ще наречете човек онзи държавник, който издава неразумни закони?

Трябва да се определи какво е човекът. Казва се, че е същество, което мисли. Не, той е нещо повече от това, което мисли. Следователно великото в света не може да се определи напълно. Най-важният въпрос, който занимава учените в света, е въпросът за висшия съзнателен живот. Вие ще кажете, че този живот се ражда от подкрепата на светлината, топлината, храната, облеклото и т.н. Живот, който се ражда от подкрепата на топлината, не е живот; това е известна енергия, която се нуждае от подкрепа. Животът сам ражда всички тия неща. Когато го приемем, той сам носи в себе си светлината, топлината, храната, своето облекло. Животът е нещо мощно, когато го разберете.

Сега вие казвате: „А учените какво казват за животът?“. Учените ще ме извинят, но те не разбират какво нещо е животът. Ще им кажа: заповядайте да възкресите този мъргъв! Как лекуват те болните, какво знаят за тях? Нищо не знаят. Днес болните и с лекари, и без

лекари умират. Тогава защо са ни лекарите? И с учители хората умират, и без учители умират. И с учители хората крадат. И с учители злословят, и без учители злословят. И със свещеници крадат, и без свещеници крадат. И с държавници крадат, и без държавници крадат. Тогава къде е заслугата на човечеството?

Ще каже някой, че трябва да има ред и порядък в света. В какво седят редът и порядъкът? Нали и най-лошите хора, като си направят съдружие, също си слагат ред и порядък. И мравките имат ред и порядък, и пчелите имат ред и порядък. Когато ви сложат близо до един кошер, вие веднага избягвате – защо? Ред и порядък имат, картелница имат. Ще ми кажете: „Важният въпрос да разрешим ние – въпросът за живота“. Най-после казвате: „Човек умира и се свършва всичко“. Съгласен съм, умират хората, но вие разрешили ли сте какво е смъртта? Именно смъртта показва, че хората не са разрешили истинския въпрос – за живота, не са намерили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближнаго твоего както самото себе си“. Защо? Защото източникът на този велик живот, за който става въпрос, е Любовта. Някои питат: „Какво нещо е Любовта?“. Любовта е източникът на този живот, който носи и светлина, и топлина, и храна, и облекло, и сила – носи всичко в себе си. Тъй се определя животът и на опит. За всички онези, които са разрешили въпроса така, е казано в Писанието: „Това е Живот Вечен – да познаеш Тебе, Единнаго Истиннаго Бога!“. Под думата *Бог* не подразбираме едно същество отвън, на което хората могат да се кланят, а подразбираме Извора на Живота, който може да се прояви в нас, Безграничното. Това показва, че Безграничното може да се прояви като гранично. Следователно ние, хората на този свят, като проява на това Безгранично, решаваме една велика задача – Вечният Живот да се прояви в граничното.

За да се прояви този Живот, непременно трябва да имаме знания, Мъдрост, които ще създадат хармонични отношения между всички хора. Всеки човек трябва да знае защо е дошъл на Земята; ако ви попитат защо сте дошли, ще повдигнете глава и ще кажете: „Това не е важен въпрос“. Чудни сте вие! Ако ме запитате защо съм дошъл на Земята, аз ще ви кажа защо съм дошъл. Ако запитате малкото дете в първи клас защо отива на училище, ще ви каже: „Отивам да уча“ и веднага ще извади буквара си. – „А кой ти е учител?“ И това знае. – „Баща ти и майка ти кои са?“ Знае, всичко знае това дете. Ако ви запитат кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: „Не зная“. А къде отивате? – „Не зная.“ Дошли сте тук, на Земята, какво ще учите? – „Не зная.“ След като свършите земния си живот, къде ще отидете? – „На онзи свят.“ Това положение не е само с вас, не е и с философите. От хиляди години философите в своите трактати разрешават въпросите има ли Господ, няма ли Господ, има ли душа, няма ли душа и най-после някои от тях казват: „Няма Господ, няма душа“. Всички въпроси се решават много лесно. И пияници-те, като се напият, набият се добре и всичко свършва. Не, с това не се свършва всичко. На другата вечер пак е същото – напият се, набият се и работата свършва. На третата вечер – пак същото. Казвам: да, свърши се само за тази вечер, не и за утре. Вие казвате за някого: „Свърши този човек, умря“. Да, свърши, но само временно, не и за вечни времена. Нищо в Природата не се губи. Вие питате: „Къде отиде този човек?“. Аз питам: откъде е дошъл? Откъдето е дошъл, там е и отишъл. Къде отива този човек? Законът е следният: нещата всякога отиват там, откъдето са дошли. И всички неща, разумни или каквито и да са, се връщат все към Бога. Разумното начало, което е без край, безконечно, ние наричаме закон за Любовта.

Сега всички хора признават, че по въпроса какво нещо е животът има спор. Ние казваме, че няма никакъв спор – защо? Защото качествата на живота са

разумност, светлина, топлина и др. Може ли да има спор при това положение? Щом има спор, животът не е разумен. Всички хора имат еднакви схващания за живота и всички го желаят. Всички признават Любо-вта и я желаят, но кога? Докато са млади, я признават; щом остареят, отричат я. В Любовта има едно качест-во и то е следното: когато обикнеш един предмет или едно лице, те придобиват ценност. Защо? Защото ти можеш да обичаш само тия предмети, които носят живот в себе си, а всяко нещо, което носи живот в себе си, придобива цена. Щом го обикнеш, ти се грижиш за него, пазиш го. Щом обикнеш някой свой приятел, ти му пишеш писма, говориш му все хубави работи; щом го разлюбиш, забравяш го.

Какво нещо е Любовта? Любовта е сила, която разширява човека, дава му подтик. Някои хора казват, че като се влюби, човек вече не учи. Това не е вярно, Любовта носи подтик за знание; онзи, на когото сър-цето се запали, учи, работи. Някои казват, че Любо-вта прави хората разсеяни. Това, което прави хората разсеяни, не е Любов. Когато един възлюбен иска да изведе някоя овца, това не е Любов. Когато някой се влюби в парите на някого и иска да ги открадне, това не е Любов. Когато някой се влюби в нивата на някого и иска да я вземе, това не е Любов. В Любовта има това качество – когато човек залюби, не само че оценява нещата, но неговото сърце се разширява и той става щедър. На онзи, който люби, кесията е всякога отво-рена и той прилича на извор, който постоянно изтича. Любещият не е като онези варели, в които се нали-ва вино и в които постоянно се мери колко изтича и колко остава; той прилича на чешма, която постоянно тече и не изтича. Следователно, можеш ли да течеш като един извор, Любовта е дошла в теб; можеш ли да виждаш доброто във всички хора, можеш ли да виж-даш смисъла на нещата, като погледнеш горе на Небе-то, ти си при вратата на този велик Божествен живот и Любовта е дошла в теб.

Аз ви говоря за една велика наука, която има основа във вас. Вие имате опитности от живота и аз считам, че е така, а дали признавате това, или не, е друг въпрос. Идвали сте много пъти на Земята в разни форми. Дали помните това, или не, дали го признавате, или не, това е написано в анализите на Природата. Какво вярвате вие не е важно, важно е какво е писала Природата. Може да ми възразите: „Ние не помним“. И онзи, който е пил, нищо не помни, но кръчмарят всичко помни, той е записал в своя тефтер: „На едн-коя си дата вие изпихте с едн-кого си едн-колко си вино и ракия“. – „Нищо не помня.“ Той те дава под съд и съдът казва: „Ще му платиш парите!“ – „Ама нищо не помня.“ Помниш – не помниш, ще платиш. И Природата има една велика книга, в която записва всичко. Вие защо не признавате, защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнят, са кредиторите, които имат да взимат, а тия, които не признават и не помнят, са ония, които имат да дават.

Човекът е едно същество, което много пъти е излизало от Бога и се е връщало – така е писано. Какво е вашето верую и в какво вярвате е личен въпрос, защото всички същества имат по едно верую. Не е важно да вярваме в нещо, но истинският въпрос за нас е въпросът за Любовта. Ние се занимаваме с най-важния въпрос. Не се занимаваме с въпроса кой ще дойде в България на власт; кой е най-богатият човек в света – и с това не се занимаваме, кой е най-ученият – също. Защо? Защото това са въпроси, които и децата могат да разрешат. Ние разрешаваме един от най-важните въпроси – животът, основните закони на живота.

Искате ли да живеете, искате ли да се осмисли животът ви, искате ли да се подобри, ние ще ви посочим начин – ще ви кажем: възприемете Любовта! Ще попитате коя любов. Любовта на младите? Не. Любовта на старите? Не. Защо? Защото и младите изневеряват, и старите изневеряват. Младите изневеряват, защото

се оженват за други, а старите изневеряват, защото не плащат дълга си и си заминават. Ние казваме за някого: „Бог да го прости! Стар беше, обещал на някоя мома, че ще се жени, а умрял“. Няма защо да умира. Човек, който обещава нещо, не трябва да умира; той трябва първо да си изпълни обещанието и после да умре. Щом обещава и умира, има задни цели. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме.

В закона на Любовта всяка благородна мисъл, всяко благородно чувство, всяко благородно желание трябва да се изпълни, без разлика от това дали се отнася за майка, за баща, за деца – за всички законът е един и същ. Ние трябва да покажем на света, че носим в себе си Великия Живот на Бога, че Той живее в нас и ние трябва да живеем като Него. Защо отричат Бога? Хората отричат Бога, понеже имат да Му дават. Защо вярват в Бога и Го приемат – защото искат да вземат от Него пари назаем. Така че, според мен, и едните, които вярват в Бога, и другите, които Го отричат, са все заинтересовани хора.

Ние имаме друго мнение за Бога. Ние искаме да Му служим, защото вярваме, че всичко сме приели от Него. Не отиваме при Бога, за да Му искаме пари назаем, не се отказваме от своите задължения, но знаем, че в света има една велика Мъдрост, която ни очаква за в бъдеще. Какво знае съвременната наука? Много неща знае, но това, което днес знаят и най-учените хора, и най-големите философи, след 2000 години и децата ще го знаят. Децата тогава ще бъдат по-учени, отколкото съвременните философи. Питам тогава: къде е нашата наука? Това не е упрек, но казвам, че човек още не се е проявил. Когато аз дойда в дома ви и вашето сърце трепне от недоволство защо съм дошъл, как мислите, човек ли сте вие? Излизате и ме питате:

- Какво търсите?
- Моля ви, има ли едно място в дома ви за мен?
- Няма място.

Или друга причина:

– Жена ми, децата ми не са тук.

Ще ми кажете, че няма място за мен, че има хотели, където мога да отида, и т.н. Моля ви, това човек ли е? Но ако кажа, че нося да ви дам 100000 лева звонкови, веднага ще ми намерите място – жена ви, децата ви веднага ще се съберат някъде, ще се освободи място и цяло агне ще заколите даже. Защо? За стоте хиляди звонкови. В какво седи вашата човешчина и вашето благородство тогава?

Сега вие ме гледате и си казвате: „Дали този човек говори Истината, или не?“. Аз ви питам: кой от вас е постъпил тъй, както Бог иска? Този въпрос трябва да разрешим най-напред. Вие, русенци, разрешили ли сте този въпрос? Вие, благородните тук, разрешили ли сте този въпрос? И когато всички хора, във всички градове и села, живеят така, както Бог иска, тогава няма да има бесилки, няма да има затвори и всеки ще бъде на своето място. Тогава вратите на всички хора ще бъдат отворени и като те срещне някой, ще каже: „Братко, заповядай у дома, аз от дълго време те чакам. Много съм доволен, че те срещнах“ и ще започнете да разговаряте. Вие ще кажете: „Къде ще му излезе краят?“. Чудни сте! Аз, като вляза в този дом, няма да го подяам, а ще донеса своето благословение.

Един от великите адепти на древността, еврейски пророк, живял някъде из Палестина. Пътувал дълго време и една вечер, за да пренощува някъде, спрял в дома на един беден човек и го помолил:

– Човече Божи, мога ли да пренощувам при теб тази вечер?

– На драго сърце, домът ми е отворен, но нямам и една трошица хляб.

– Виж, потърси някъде из къшетата не е ли останало поне едно парченце!

Бедният намерил едно малко парченце, пророкът го взел, благословил го и веднага на трапезата се явил един голям хляб.

– Събуди и децата си, нека дойдат всички да ядат!

Човекът, който живее по Бога, като влезе в някой дом, носи със себе си и своето благословение. Вие можете да ми възразите, но това е самата Истина. Ако дойде този адепт в света и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разреши икономическия въпрос за хляба“. В колко години? В 12. Няма да го изядете, а ще го посадите в земята и след 12 години то ще даде толкова изобилно плод, че ще можете да ядете и вие, и роднините ви, и приятелите ви. Знаете ли колко тежко ще бъде това зрънце? Колкото цялата Земя. Следователно всяка малка частица от живота съдържа грамадна енергия и ако живеем по Божия закон – по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие.

И сега съвременните хора, които не разбират живота, казват: „На нас ни трябва пари“. Действително, парите се наплодиха, но храната се намали и вследствие на тази алчност нашият организъм се развали. Сега ние имаме много, но не можем да ядем. Най-големият милиардер в Америка, Рокфелер, който разполага с гори, с имения, с къщи, страда от стомах, нищо не може да яде и лекарите му препоръчват да се храни само с овесена чорба. Той казва: „При такова материално богатство аз съм принуден да се храня като кон – само с овес, поради болния си стомах“.

Питам: какъв смисъл има сега животът? Казвате: „Човек трябва да има богатство“. Много добре. Действително, в търсенето на богатството е смисълът на живота, но ние го търсим криво. Любовта – това е великият живот, това е смисълът на живота, това е богатството на човешката душа. Когато намерим Бога, или, казано по друг начин, когато Бог се всели в нас, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде подтик на живота. Тогава хората няма да се запитват има ли Господ, или не. Когато някой ме пита има ли Господ, аз казвам: ела утре вечер при мен! Като дойде,

нахраня го, разговоря се с него приятелски и го изпраща. – „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвам му: ела утре вечер при мен! Дойде, пак го нахраня, разговоря се и си отиде. Аз никога не разрешавам въпроса за Бога. Чудни са хората, които ме питат има ли Господ, или не. Че това е най-важният въпрос! – „Какво нещо е Любовта“? Ела утре вечер при мен! Аз не разрешавам и въпроса за Любовта. Ако аз съм човекът на Любовта, ако аз живея според Божия закон, ти ще ме познаеш. Ако моите възгледи за теб са неизменни, ще ти дам достъп до дома си и ще ти кажа: опитай ме! Не какво мисля, а как живея – това е важното.

За да се разреши един въпрос, три важни фактора трябва да се съединят в едно – вашата мисъл, вашето чувство и вашето действие, и вие трябва да бъдете последователни във всички моменти. Ти можеш да питаш има ли Господ, или не, но ще познаеш това, когато поискаш 1000 лева назаем и чуеш: „Заповядай!“; после поискаш други 2000 лева и пак чуеш: „Заповядай!“. Тогава ти ще се намираш сякаш пред чешма, при която можеш да дойдеш с един голям джобур или с една голяма кофа и да напълниш колкото искаш, но с условие сам да си ги носиш. Изобилие трябва на хората, такова изобилие, че да се изморят и да кажат: „Достатъчно е това“.

Казва Христос: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум и ближния си както самото себе си“. Значи човек цял трябва да се изпълни с Божията Любов. Някои хора казват, че като залюбят, не могат да работят. Не, именно тогава ще дойде истинската работа в света. Засега има само труд, не и работа. Работата ще бъде една велика задача на бъдещото поколение, на тези велики души, с които няма да се спори има ли задгробен живот, или не. Те ще бъдат душите, които ще разрешат въпроса за живота. Ако запитах един такъв човек дали те познава, той ще ти каже:

– Ела утре вечер в дома ми.

– Ама ти откъде идеш?

– Ела утре вечер у дома!

Ти ще отидеш при него, той ще те нагости добре, ще разговори с теб и ще се разделите. И най-после, като се разделите, ще ти каже: „Ела при мен, когато имаш нужда“. Това е подтик в света. Кой каквото има, трябва да го изнесе на общия жертвеник.

Сега хората имат крива представа за жертвата. Те мислят, че това, което жертват, ще пропадне. Да ви определя какво нещо е житното зърно. Ако то не се пожертва – не падне на земята и не умре, какво ще бъде положението на земеделеца? Онзи, който умира, влага своята сила и тази сила се увеличава – това е едно от качествата на жертвата. Някои учени казват: „Не трябва да се прави жертва, никому нищо не трябва да се дава“. Това означава никой да не сее, никой да не оре. Не, ще сеем, ще орем, ала разумно.

Следователно ние трябва да имаме една солидна основа в живота си. Това, че ти си българин, не е основа; това че си учен човек, не е основа; това, че имаш нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е Живот. Ние имаме този Живот, но още не сме го проявили. Сегашните научни теории за живота аз считам за локви, които са се образували от дъжда, и хората, от немай къде, отиват да пият вода оттам, но вътре жабите крякат. Според мен жабите са онзи материализъм, който съществува в хората и който ги кара да желаят за себе си все повече и повече неща. Знаете ли как хората схващат материалното в света? Ще ви приведа един пример.

В царството на Десетата династия в Египет, във времето на фараона Зиновий, бил издаден един закон, според който всички престъпници се наказвали със смъртно наказание. Двама египтяни сгрешили, опорочили с нещо Аписа¹⁴, и ги наказали. Фараонът определил да бъдат осъдени на доживотен затвор, но съдът

издал следното решение: единият от престъпниците ще носи на гърба си чувал с жито от 100 килограма, а другият ще носи на главата си една въшка. При това те трябвало да носят наказанието си дотогава, докато някой поиска от тяхната тежест и ги облекчи. Съдът предоставил на двамата сами да изберат наказанието си – кой което пожелае. Единият от тях, по-умният, си казал: „Кой ще носи този чувал на гърба си, носи ли се такава тежест?“ – и поискал въшката. На другия не оставал никакъв избор, той трябвало да вземе чувала с жито.

Те трябвало да пътуват непрестанно. Според присъдата никой нямал право да сваля товара си на земята, докато някой не ги спре и не поиска от това, което носят. Тръгнали. Онзи, който носел въшката на главата си, запитал другия: „Как ти е товарът?“. Въшката не тежи разбира се. Онзи, който носел житото, понеже много му дотежало, се обръщал често към Бога с молитва: „Боже, моля Те, облекчи малко товара ми!“. Повървели малко и един пътник ги спрял:

– Какво носиш в този чувал?

– Жито.

– Дай ми малко от него!

Осъденият бръкнал с лъжицата си, извадил му малко жито и продължил пътя си.

– А ти какво носиш?

– Въшка.

– Не ми трябва въшка!

Но тази въшка започнала да се размножава и в продължение на една година се размножила до 200 – 300 въшки, а чувалът с житото след една година намалял наполовина. Когато отивали по селата, всички, които чували, че един човек носи чувал с жито, го спирали, поисквали по малко и в продължение на 2 – 3 години му останало само едно житно зрънце. Другият престъпник, с въшките на главата, никъде не намирал прием – в което и село да влизал, като виждали, че

има толкова много въшки, не го приемали и той се виждал в чудо от своето положение.

И ние, съвременните хора, разрешаваме въпроса по този начин. Материализмът е въшката и тази въшка ще изяде всички сокове на живота в човека. Когато влезе в него, тя се размножава, размножава, докато той изгуби всяко благородно чувство в себе си. Ако ние изгубим всичко онова възвишено и благородно в нас, ако изгубим най-възвишените си идеи, чувства и мисли, ако изгубим Божественото в себе си, питам: за какво живеем в този свят?

Казва Христос: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум и ближния си както самото себе си“.

В съвременната религия са изопачили това Учение и казват: „Вярвайте в Бога!“. Не е казано да повярваш в Бога, а великият закон, който разрешава въпросите, казва да възлюбиш Господа. Сега хората са взели този стих – *да възлюбиш Господа*, и са го претълкували във *вярвай в Господа*. Когато се отнася до служене на Господа, вярно е, че не може без Вяра, но когато разрешаваме най-важния въпрос, необходимо е друго верую, с което ще можем да го разрешим, и то е да възлюбим Господа.

Някои ме питат: „Ти в какво вярваш?“. В нищо не вярвам. – „Че как тъй?“ Нищото е нещо. Питат ме: „Не вярваш ли в Бога?“. Покажете ми кой е вашият Господ, в когото вярвате! Покажете ми пътя, в който вървите! Казвате: „Ние вярваме в този Господ, в Когото вярвах майка ми, баща ми, дядо ми...“. Добре, майка ти и баща ти изпълниха ли закона на този Господ, в Когото вярвах? Я отворете тефтерите, да видя какво направихте за този Господ, в Когото вярвате!

Има една интересна случка с тефтери, станала някъде из България. Един богат българин, търговец, заболял сериозно и се пренесъл временно в онзи свят.

Като се събудил, първата му работа била да извика синовете си и да им каже: „Синко, я ми донесете двата тефтера, в които си държа сметките!“. Донесли тефтерите, той ги изгорил, раздал това, което им се полага, на синовете си и казал: „Вземете каквото е ваше, за да не ме разкарвате по съдилищата след смъртта ми. Аз ходих на онзи свят и видях кое е същественото за нас, искам да живея тъй, както Бог иска“.

Питам: къде са вашите тефтери? Вие казвате: „Ние нямаме тефтери“. Аз ще ги изнеса, ще видите какво сте писали в тях: вашата съседка казала нещо за вас – изваждате тефтера си и пишете; еди-кой си ви каже нещо обидно – написвате това; и търговецът по същия начин вади тефтера си и пише – кой колко маслини е взел, кой колко захар е взел и т.н. Питам: каква разлика има между тази жена, този човек и търговецът, които записват всичко в своите тефтери? И свещеникът има свой тефтер; той казва: „Този човек не вярва в Бога“ – записва си. Да, но като отиде в църквата да опява някого, иска след това пари. Казват му: „Нямаме пари“. „Не, без пари не опявам“ – и отбелязва в тефтера си. Тогава нека да бъдем последователни във Великия Живот, във Великата Любов, която разрешава основно въпросите, която полага за основа на живота братството, но не това братство, което съществува само ден и половина, а братството, което устоява на всички изпитания.

Един свещеник ми каза: „Вашето учение не е право“. Не е важно дали е право, или не, но аз ще ти дам едно правило: като опяваш, освен че не трябва да взимаш пари, но на всяка бедна вдовица ще даваш нещо от джоба си. После, като отидеш в съда да кълнеш някого, освен че не трябва да правиш това, но ще напълниш джоба си и ще дадеш на тия, които се съдят, за да не се смразяват. Тогава вие ще кажете: „Къде ще му излезе краят?“. Краят ли? Имайте Вяра, че Господ не ви е поставил на Земята да вършите тия неща, а да

изпълните Неговата воля както трябва. Да изчезнат тия лъжи от света! Онзи, когото Бог е поставил на известна служба на Земята, трябва да постъпва по друг начин. Ще ми цитират няколко стиха, че всяка власт е от Бога дадена. Не, има нещо пропуснато в този стих: „Всяка **праведна** власт е от Бога дадена“. Че и болшевиките в Русия имат власт! Ще кажете, че вашата власт е от Бога, а тяхната не е. Не, законът е следният: всяка праведна власт е от Бога дадена. Във всяка праведна власт влиза законът на Любовта.

Не е въпросът съдията непременно да осъди престъпника. При турците имаше един добър закон. Дойде обвиняемият и съдията го пита:

- Ти имаш ли да даваш на този човек?
- Имам.
- Върни това, което му дължиш.

Такова разрешение на споровете по турския закон е много добро. А сега отлагат делото, мине година, две, докато най-после казват: „Къде е правото?“. Няма никакво право. Казвам: това е само минаване на времето, а ние сме дошли на Земята да разрешим един от важните въпроси.

Като ви говоря така, ще кажете: „Тежко е това Учение!“. Тежко е, защото тежки тефтери имате. Ще изгорите тефтерите си! Ще кажете: „Не хващаме вяра на такива бабини деветини“. Ще хванете вяра, защото утре, като те затворят в гроба, ще те питат: „Изгори ли тефтерите?“. Там ще гниеш час след час и червеите ще те ядат. Ще кажеш: „Върни ме, Господи, на Земята, да изгоря тефтерите си!“. Не, други ще ги изгорят. Всички вие – и майки, и бащи, и деца, сте на парила. Защо? Защото имате много тефтери.

Господ има две книги – едната е Книгата на живота, а другата – Книга на Доброто и злото. Той има право да държи тия книги и държи сметка за всичко. Бог има всичкото добро желание по отношение нас. Той не ни пита защо вършим престъпления, а ни учи.

Това, че има съдба, Божи съд, показва, че Той иска да ни научи чрез тази опитност да изпълняваме Неговата воля. Колкото и да е грешен един човек, в момента, в който реши да живее по Бога, Бог заличава всичките му грехове и казва: „Ето един човек, ето едно Мое чадо, което е решило да живее според Моя закон!“. Бог е богат, Той може да плати за всички. За този, който иска да живее по Бога, има една Книга на живота, която се отваря, и Господ написва всичко, което е нужно, за този човек.

Днес не само българите, но и всички съвременни хора са нещастни. Всички народи са нещастни – защо? Защото най-важният въпрос не е разрешен. Този въпрос трябваше да го разрешат всички свещеници, владици, проповедници не само в България, а и по целия свят. Те не го разрешиха и държавниците не го разрешиха. Още два фактора има, които трябваше да го разрешат – майките и бащите, от една страна, и учителите – от друга, но и те не го разрешиха.

Онези моми и момци, които се женят, които искат да разрешат този въпрос, трябва да се запитат защо се женят. Казват за някоя мома: „Да я оженим!“. Защо? Не, женитбата, която съществува днес в света, е продажба. Не минават и 4 – 5 години, виждаш, че този мъж бяга от жена си, развежда се, оженва се за друга. После и от нея бяга, казва: „Побеля ми главата от тези жени, ужасни змии са“. Хубаво, жените са ужасни змии и мъжете са ужасни змейове, а къде са тогава хората? Ако всички мъже са лоши и ако всички жени са лоши, тогава къде е човечеството?

Това не е разрешение на въпроса. Под думата *змия* се разбира, че мъжете и жените са умни, но не са добри. Това е важното – доброта трябва да се вложи във вашите отношения! Труден е този въпрос за разрешение, той е така труден, както са трудни за разбиране и някои парчета в музиката. Той е така труден, както са трудни за разбиране, например, някои творби от Па-

ганини. И за пиано има такива трудни за разбиране и изпълнение етюди. Виждаш някого – по цели дни свири и едва след 10 години може да изпълни нещо хубаво. Мислите ли, че без усилие можем да разрешим въпроса за Живота и Любовта? Този въпрос е най-хубавият. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смекчи и такава светлина ще просияе в ума ви, че ще видите такива неща в света, каквито никога не сте виждали.

Ще кажете: „Ако живеем така, как ще се прехраняваме?“. Живеете ли по Бога, при вас ще дойде един велик Учител и ще ви даде малка пръчица, която ще има магически свойства: дойдеш ли до някое затруднено положение и се почувстваш гладен, ще тропнеш с тази пръчица и веднага пред теб ще се сложи богато наредена трапеза; ще се нахраниш, пак ще тропнеш с пръчицата, всичко това ще се прибере отново и ще продължиш пътя си. Питам: въпросите не се ли разрешават лесно? Ще кажете: „Така е писано само в книгите, в приказките“. Нима сегашният живот не е една приказка? Има ли нещо реално в него? Не е важно дали вярвате, или не в другия свят, но един ден, когато се намерите там, ще се смеете на сегашния си живот.

Един българин ми разказа свой сън. Той имал много дългове и често се молел на Бога да му помогне да ги изплати. Една вечер сънувал, че някой идва и му носи голяма торба със злато, но отнякъде изскочил негов съсед и казал: „Тази торба е моя!“. Започнали да се карат, да се борят и в тази борба той ритнал с крак. На масата близо до леглото му имало една графа с вода. Графата паднала на земята, счупила се, водата се разляла и събуждайки се, той видял, че държи покривката на масата, а торбата със златото я няма. Така и вие след смъртта си, като се събудите в онзи свят и се огледате, ще видите, че нямате никакви пари от тия, които сте имали на Земята, а държите в ръката си само покривката на масата и на пода има вода, разля-

на от графата. Смешно е положението, в което ще се намерите.

Съвременните хора трябва вече да се свестят, в тях сега има едно помрачение. Стремещт им да се осигурят е прав, но те вървят по един крив път в постигането му и затова по този начин той никога няма да се осъществи. Че трябва да бъдем богати – съгласен съм с вас; че трябва да се осигурим – съгласен съм, аз не съм за сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трябва да бъдем. Най-богат, според мен, е този, който носи Живот в себе си; най-богат е този, който носи Светлина в себе си; най-богат е този, който носи топлина в себе си; най-богат е този, който носи храна и облекло в себе си. Най-богат е този, който носи Любавта в себе си – това е най-голямото богатство, това проповядваме ние; щом имате това богатство, всички други работи на Земята лесно можете да постигнете. Онзи, който е придобил Живота в себе си, ще бъде едно благословение и за себе си, и за всички свои близки и приятели.

И тъй, на всинца ви трябва Вярa! Вие питате дали всичко това, което се говори, е вярно, или не. Аз ви питам: това, в което вие вярвате, вярно ли е, или не? Ще ги поставим на опит. Ако искате да знаете какво е моето веру, аз ще ви кажа: елате довечера у дома! Не само довечера, но и цяла година. Ние така разрешаваме въпросите и вие трябва да ги разрешавате по този начин. На опит трябва да се подложи всичко. Въпросът не се разрешава с пари. Да ви дам една полица от 2000 – 3000 лева, а даже и от 25000 лева – това не е правилно разрешение на въпроса. Парите ще родят спор. Аз мога само да ви дам една идея, мога да ви дам само едно житно зрънце, но това зрънце ще бъде за вас голямо благословение, стига да знаете как да го развивате.

Ще ви приведа един пример от времето на Зинобий, египетски фараон. Тогава законите в Египет

били много строги – всеки престъпник се наказвал със смъртно наказание. Един от видните ученици на Бялото Братство, Ешуа Бентам, бил изпратен в Египет да държи своя изпит. Той трябвало да разреши тази задача – да намери някакъв разумен начин, чрез който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грешка със смъртно наказание – и като я реши, щял да се върне в Школата на Бялото Братство и да каже как я е разрешил.

Дъщерята на фараона заболяла от една неизлечима болест. Ешуа Бентам отишъл при него и му казал:

– Аз ще излекувам дъщеря ти, но искам една услуга от теб.

Зинобий отговорил:

– Готов съм на всичко!

– Искам от теб да дадеш заповед да донесат при мен всички престъпници, които се осъждат на смърт с отрязване на ръцете, на краката или с изваждане на очите и т.н.; в този вид ги донасяйте при мен.

Ешуа Бентам излекувал дъщерята на фараона и фараонът издал заповед: „Всички престъпници, които се осъждат на смърт, след като се изпълни присъдата им, да се занасят на Ешуа Бентам!“. И започнали да ги пренасят един след друг в стаята му. Ешуа Бентам знаел законите, по които могат да се излекуват, и започнал да ги лекува: на един възстановил очите, на друг – краката, на трети – ръцете, и след като възвръщал здравето им напълно, изменял лицата им и ги освобождавал, като им казвал да не разправят никому как е станало тяхното излекуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали след него. Запитвали ги:

– Как ви привлече този човек?

Те отговаряли:

– На теб слизала ли ти е главата от раменете?

– Не е.

– Когато слезе от раменете ти, тогава ще разбереш кой е Ешуа Бентам.

На друг отговаряли:

– На теб ръцете ти били ли са отрязани?

– Не.

– Като ти отрежат ръцете, ще разбереш кой е Ешуа Бентам.

– А на теб краката ти били ли са отрязвани?

– Не.

– Като ги отрежат, тогава ще разбереш кой е Ешуа Бентам.

– А на теб очите, сърцето изваждали ли са?

– Не.

– Като ти извадят очите, като ти извадят сърцето, ще разбереш кой е Ешуа Бентам.

Онзи, който носи Любовта в себе си, трябва да намести главите на хората, трябва да намести краката и ръцете им, трябва да постави очите и сърцата им на своето място. Нашите мисли и нашите чувства трябва да се наместят, нашите умове и сърца трябва да се наместят!

Следователно съмнението, което съществува в съвременните хора, трябва да изчезне и като се срещнат, да имат вяра един в друг. Като ме срещнете след година-две, да не намерите никакво противоречие между мислите, чувствата и постъпките ми и да бъдете готови да жертвате всичко за Бога.

Бог е най-познатото, най-възвишеното същество в света. Всичко онова, което ни кара да се възхищаваме от хубавото в света, всичко, което ни тласка към възвишеното, към благородното, това е Бог, това е Божественото в нас. Тихото, което говори в нас, е Бог – този тих глас говори във всички. Колко пъти съжалявате, че не сте Го послушали и сте направили някаква грешка! Божественото в нас не говори като гръмотевица, а говори тихо и понякога, като сгрешим, то казва: „Няма нищо, има начини да се поправи тази грешка“. Някой не иска да отстъпи някому; тихият глас отвътре пак казва: „Дай му, отстъпи му!“. Аз,

умният човек, който виждам една мравка на пътя си, трябва да отстъпя – не трябва да я стъпча, а да я заобиколя. Тя няма понятие, че някакво грамадно същество се движи към нея, но аз, който виждам, трябва да отстъпя. Значи Бог, Който вижда всички наши нужди и слабости, се е заел да оправи света.

Светът ще се оправи, няма да остане така, но трябва да опитате това Учение и да го приемете. Опитайте Радостта и ще разрешите един от най-важните въпроси, които ви занимават – да възлюбите Господа с всичкото си сърце. Питам ви: любили ли сте Бога досега? Казвате: „Аз съм Го любил“. Любил си, но какво – леда си любил. Любил си, но какво – крушата си любил. Ледът се стопи, няма какво да любиш; крушата изгни, няма какво да любиш. Когато залюбите Бога, Безграничното, никога няма да изгубите. Той всякога ще ви говори и вашето лице ще придобие една особена светлина.

И тъй, казвам: всички трябва да възлюбим Бога, само тогава животът ни ще придобие смисъл. Тогава Той ще ни научи как да любим и ти ще възлюбиш ближния си както самото себе си – това е най-голямото изкуство. За да се научим да любим, Бог трябва да влезе да живее в нас, защото ние не сме Любов, Бог е Любов, ние не сме Живот, Бог е Живот; Той ще ни научи като Учител как да любим, как да живеем. От нас сега се изисква да възлюбим Господа Бога своего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Това е най-лесното изкуство, което всеки от вас може да придобие. Може да ми възразите: „Аз ще почакам малко, ще си поседя, ще прочета този-онзи философ, че тогава“. Хиляди философи може да прочетете, но и те не са разрешили този въпрос. Той е разрешен: възлюби Господа! Това означава да възлюбиш всичко в света, да разбереш, че всичко в света е разумно в своето проявление, и като излезеш навън и погледнеш звездите, сърцето ти да

трепне, като излезеш навън и погледнеш Слънцето, сърцето ти и цялото ти същество да трепне. Вие как гледате Слънцето? Някои казват, че било огнено тяло. Аз виждам всяка сутрин как Господ излиза от изток, взима го като една голяма светеща свещ и обикаля с нея навсякъде – тъй виждам Слънцето. Зад него има нещо друго, по-велико. И зад нашия живот по същия начин е скрито нещо велико. Зад обикновеното проявление на живота има друго, което всеки от вас създава – то е Божественото в човека.

Някои ме питат в кой Господ вярвам. Ние вярваме в онзи Господ, Който е Любов, Който е Живот, Който е Светлина, Който е Топлина, Който е храна, вода, облекло и всичко, което е в нас. Ние вярваме в онзи Господ, Който не се нуждае да Му служим по външен начин, но се нуждае от това да изявяваме Неговата Любов навън. Той иска Неговата Любов да минава през нас така, както водата минава през земните пластове и се прецежда, за да излезе чиста на повърхността. Той иска всички да бъдем проводници на Неговата Любов и ако ние ѝ позволим да мине през нас, ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредит и всички ще се наречем Синове Божии. Какво по-хубаво от това да бъдем Синове Божии? Какво по-хубаво от това да живеем по Бога?

Ето един от най-важните въпроси, който трябва да се разреши. Всеки от вас може да го разреши моментално. След като го разрешите, ще влезете в света и ще учите. Пред вас седи една велика, дълбока наука. На първо време ще трябва да придобиете Вечната Любов, Вечния Живот, да познаете Бога, да познавате Вечната Истина в нейната целокупност.

11 октомври 1925 г., Русе

И Бога за Свой Отец казваше

*И затова юдеите още повече искаха да Го затрият,
защото не току че съботата прес-
тъпваше,
но и Бога за свой Отец казваше
и правеше Себе Си равен Богу.*

Йоан 5:18

В този стих има три основни мисли. Аз ще се спра върху мисълта *И Бога за Свой Отец казваше*.

Първата Причина, Която дава живот на всички същества, определя посоката на тяхното движение, както и техните качества и способности. Тази Първа Причина наричаме с различни имена: Бог, Господ, Отец, Баща, Господар и др. Всяко име има свой вътрешен смисъл. Какво име ще дадеш на тази Причина – това зависи от твоего разположение към Нея, следователно обръщението не е безразлично. Хората, които не са много развити умствено, не правят разлика в тънкостите на тези понятия, затова ги смесват. За тях не е важно как ще нарекат Първата Причина. Има диваци, които не знаят нито едно от имената ѝ. Има и духовни хора, които в духовно отношение могат да броят едва до десет. По същия начин и някои икономисти лесно решават въпросите на живота – като кажат *икономическите условия*, с тях всичко обясняват. Какво се разбира под *икономически условия*? Според мен икономическите условия не са важни, важна е икономиката. Който не знае да прави икономия, никога не може да разреши въпросите на живота. В какво се заключава икономията? Кога икономисват хората?

И БОГА ЗА СВОЙ ОТЕЦ КАЗВАШЕ

Истинската икономия се крие в добрия живот. Който води лош, разпуснат живот, не е икономист – той е богат човек, който пилее своите средства и сили. В духовно отношение икономията подразбира добродетелите.

И Бога за Свой Отец казваше.

Мнозина, за да се покажат пред хората, да минат за вярващи, наричат Бога свой Баща. Те се наричат царски синове, но какво означават думите *баща* и *царски син* – не знаят. Кой може да бъде баща? Само мъдрият в абсолютен смисъл на думата може да бъде баща. Не е достатъчно да се наречеш баща, но трябва да изразиш всичко, което се съдържа в това понятие. Носиш името *баща*, но това не показва още, че си истински баща. Колко хора минават за вярващи, без да са такива! Те ходят по три пъти на ден на църква, палят свещи, молят се, но дали са истински вярващи – не се знае. – „Но ние искаме да угодим на Бога.“ Как ще Му угодите? Да угодиш на Бога е отвличена идея. Ще кажеш, че Той е твой Баща. Разговарял ли си с Него? – „Вътрешно съм Го чувствал.“ Какво означава вътрешното чувстване? Ти имаш баща на Земята, как му угаждаш? За да угодиш на баща си, първо трябва да бъдеш умен. Бащата се радва на умния си син и казва: „Умен е моят син, много е досетлив. Обичам сина си“. Обичаш го, защото е умен, може да те разбере, да влезе в положението ти. Когато е глупав, бащата е недоволен от него и казва: „Откъде дойде този син – глупав, непослушен, голям невежа!“. Значи умният баща се радва на умния си син. И тогава, ако ти наричаш Бога свой Баща, какъв син трябва да бъдеш? Казваш: „Глупав съм, но Бог ми е Баща“. Не е така, невъзможно е да бъдеш син на Бога и да си глупав. Какъвто си ти, такъв е и твоят баща – щом си глупав, друг е твоят баща, не Бог. Щом наричаш Бога свой Баща, трябва да си много мъдър, да покажеш на хората, че твоята мъдрост се отличава от тяхната.

Събрали се няколко души и започнали да спорят има ли Господ, има ли друг свят и т.н. Между тях бил един от старите светии. Той слушал и мълчал. Те поглеждали на него отвисоко, считали го за невежа, глупав човек. Разисквали по различни научни въпроси, изказвали различни мнения.

– Ти какво ще кажеш? – запитвали светията.

– Аз съм на друго мнение.

– Да, защото нямаш знания.

По едно време всички тръгнали на път и светията тръгнал с тях. Вървели до едно място и решили да си починат. Понеже ожаднели, започнали да търсят вода. Тук, там – никъде не намерили вода. Какво да се прави?

– Нали сте учени, нали имате знания? Защо не си доставите сами вода?

– Няма откъде.

Тогава светията взел един камък, стиснал го и от него потекла вода.

– Елате всички да се напием!

Питам кое знание е истинско. Можете ли с вашето знание да стиснете камъка и от него да потече вода? Ако можете, знанието ви е истинско. И те имали знания, и светията имал знания, но важно е онова, което помага на човека при всички условия на живота му. Трябва ли да се обиждаш, че те считат за невежа? Не се обиждай, а тръгни с тях. Когато ожаднеят и никъде не могат да намерят вода, ти вземи един камък, стисни го и като пусне вода, дай им да пият. Ако се обиждаш и нямаш знание, твоето положение ще бъде по-лошо от тяхното. Истински ученият не се обижда.

Казвам: хората трябва да се пазят от онази философия на миналото, която ги е тласнала в крив път. Трябва да се пазят и от съвременната философия, която също ги води в крив път. Пазете се и от онази религия, която проповядва фалшиво смирение. Често ни се проповядва, че сме грешници, че трябва да се по-

каем. Кой човек е грешник? Според мен само богатият, здравият, енергичният могат да грешат – те имат богат материал, който влагат в работа. Естествено, че като работиш, все ще направиш грешки. Болният, лежал десет години, нито греша, нито върши престъпления. Казват за него, че е свят човек, че лицето му свети. Как да не свети, той само лежи! Майка му, баща му, близките му прислужват, носят го от едно място на друго, задоволяват всичките му желания – при това положение всеки ще стане светия. Какво ще кажете за онзи, който по цял ден вдига и слага мотиката, копае лозето, нивата? Лицето му свети ли? Не, лицето и ръцете му огрубяват. Като работи, той прави грешки. Когато Бог изпраща проповедници в света, от кои хора ще избере: от онези, които лежат с години на легло, или от тези, които работят на нивата и лозето? Разбира се, че ще избере от работниците. Като купуваш кон, какъв ще избереш: слаб или охранен – с широки гърди, здрави зъби, силни крака? Кой човек може да свърши повече работа – ученият или простият? Ще кажете, че и простите хора са нужни, и от тях Бог ще изкара нещо. Вярно е, че и простият ще бъде научен от Бога, но не е ли по-добре човек да се яви при Бога учен и да продължи да учи, отколкото да започне отново да се учи?

И Бога за Свой Отец казваше.

Значи Христос си позволи да нарече Бога Свой Отец, да приеме Неговата Любов и да стане подобен на Него. Какво престъпление има в това? Нали се казва, че сърцето на човека трябва да бъде всякога отворено? Сърцето, т.е. вратата му трябва да бъде отворена; това се отнася до Духовния свят, а не до физическия – защо? Как ще държиш вратата на къщата си всякога отворена, ако вън е студено или духа силен вятър? Трябва ли да оставиш цялата къща да се напраща? Ще я затвориш, разбира се. Къща, на която всички врати са отворени, е запустяла, никой не живее в нея – само

на запустялата къща вратите са всякога отворени. Аз отхвърлям мисълта, че вратите на къщата трябва да бъдат всякога отворени, на физическия свят това е невъзможно. Устата е врата на човешката глава – може ли да бъде всякога отворена? Какво ще кажат за човек, който държи устата си отворена? Ще го нарекат лапши-муха. Само в Духовния свят сърцето на човека може да бъде всякога отворено, защото атмосферата там е кристално чиста, без никакъв прах. Тогава за всеки, който дойде при теб, сърцето ти трябва да бъде отворено, да го приемеш с Любов и ако има нужда, да му помогнеш. Такъв човек ние наричаме духовно богат. Затворена ли е голямата чешма, от която тече студена, хубава вода? Ден и нощ тя тече, щедро дава на всички. В този смисъл доброто сърце е голяма чешма, голям извор, който постоянно тече и изобилно дава. Такова е било сърцето на Христа, затова Той имал право да изрече Бога Свой Отец. Но всяко сърце, което се отваря и затваря, тече и пресъхва, не може да бъде проводник на Божията Любов, Небето има особено мнение за него.

И тъй, който може да нарече Бога свой Отец, трябва да знае, че Той е най-великият, най-силният в света. Тази мисъл води към още ред мисли, които обясняват идеята защо човек е дошъл на Земята. Вие задавали ли сте си този въпрос и как сте си отговаряли? Все за нещо човек е дошъл на Земята. Религиозните ще кажат, че е дошъл, за да се научи да люби и да придобие Божията Любов. Кой не е опитвал Любовта, кой не е опитвал Мъдростта, кой не е опитвал Истината, и то по колко пъти! Ала грешката е там, че нито Любовта, нито Мъдростта, нито Истината се задържат дълго време в човека.

Като казвам, че Любовта не остава дълго време в човека, това не значи, че тя не съществува. Съществува, но резултат не е дала – защо? Условия не сте й дали. Каква растителност и какви плодове очаквате,

ако сте изложили вашата цветна и плодна градина на север, където Слънцето я огрява през малка част от деня? Слънцето грее цял ден, но цветята и дърветата ви слабо се огряват, не могат да възприемат неговата светлина и топлина. За количеството на приетата слънчева светлина и топлина ние съдим по резултатите, т.е. по количеството и качеството на плодовете. Ако Любовта не може да украси нашите душа, ум и сърце със своите плодове, каква Любов е тя? Следователно, когато кажем, че Бог е наш Отец, трябва да бъдем хубави градини, с прекрасни цветя и плодове или хубава, здрава и хигиенична къща.

Днес човек грее в едно отношение – че иска всички хора да бъдат добри, да служат за пример. И най-напредналият човек иска да има образец как да живее. Бъди ти образец, не чакай да дойде друг пред теб. Закон е: не изнасяй навън нито добродетелите на хората, нито техните грешки. Ако нарушиш този закон, сам ще се спънеш. Да изнесеш грешка на човека означава да се изпречи една сянка пред очите ти и да не виждаш какво става пред теб. Трябва ли сам да се лишиш от възможността да виждаш? Теб те очаква едно благо, а ти ще седнеш да се занимаваш с грешките на Стоян и Драган. Сложи грешките на хората далеч от очите си, на разстояние най-малко половин до един километър, да ги гледаш с далекоглед. През това време мястото пред теб да бъде свободно, да виждаш нещата чисто, ясно. Само така ще виждаш великите Божии блага, само така ще разбереш великата Божия добродетел.

Ето какво правя аз всяка сутрин: като се събудя, веднага се запитвам какво прави днес Господ и каквото прави Той, това ще правя и аз. Отговарям си: Бог изпраща Своето благословение по целия свят, към всички живи същества. Той отправя погледа си към всички – бедни и богати, прости и учени, болни и здрави, и на всеки отдава нужното. Той им изпра-

ща храна, сила, утеха. – „Ама защо трябва да страдам?“ За да те утеши Бог. Който не страда и не скърби, не може да разбере живота и Любовета. И ангелите, толкова възвишени същества, скърбят. Те имат Любов в себе си, но пак скърбят. Аз още не съм ви говорил за тяхната скръб, да знаете какво значи скръб, какво значи страдание. – „Може ли ангел да скърби и плаче?“ Може, но скръбта на ангела се различава от тази на човека. Ангелът скърби, когато пропусне момента да направи едно микроскопично добро. – „Едно ще пропусне, друго ще направи.“ Не е така. За хиляда години ангелът има възможност да направи само едно добро и щом пропусне, ще чака други хиляда години, за да направи добро. – „Щом е така, нека ангелите слязат на Земята, между хората. Тук има милиони случаи за правене на добро.“

И Бога за Свой Отец казваше.

Всеки човек трябва да нарече Бога свой Отец, да стане подобен на Него. Няма по-велико нещо за човека от това да подражава на Бога. Той трябва да има светъл ум и чисто сърце. Качества на Бога са светлината, топлината и силата, затова е казано, че Бог е Абсолютна светлина, Абсолютен живот, Абсолютна свобода. Той е създал всичко. Щом е така, защо виждаш грешките на своя ближен, защо го подиграваш? Не се подигравай с брата си, със своя ближен, на когото Бог обръща толкова внимание, колкото и на теб. И животните са създадени от Бога – тогава защо ще се смееш на кравата, че има рога и опашка? Щом се смееш на нея, ти се смееш на Бога. Кравата казва: „Бог ми заповяда да си направя рога и опашка и аз ги направих“. – „Човек няма опашка.“ Да, днес няма опашка отзад, но неговата опашка е на лицето му – неговият нос. Господ казва на човека: „Понеже ти научи вече да махаш опашката си, сега ще бъдеш без опашка и ще мислиш“. Ти обърна ли внимание на носа си? Едно време той беше дълъг като опашка, сега е къс. Питате: „Защо

И БОГА ЗА СВОЙ ОТЕЦ КАЗВАШЕ

носът е къс?“. Защото го гледате отдалеч. Забелязали ли сте колко се удължава носът на горделивия човек? Той става много дълъг и толкова тежък, че за да не наведе главата си надолу, човек се изпъчва и я вдига нагоре. Хората се нуждаят от образец, от добър пример, който да им даде подтик към Великия живот.

Сега ще си послужи с числата. Всички знаете да броите от 1 до 10. Като съберем $1 + 1$, какво ще се получи? Две еднакви числа с еднаква величина раждат противоречие. Ако съберете двама мъже на едно място, те ще започнат да спорят за нивата, ще я делят, цял ден ще се разправят. Двете единици, написани една до друга, дават числото 11 – число на борба. Двете единици никога не могат да се примирят, двамата мъже ще се бият. Какво трябва да се направи? За да ги примириш, трябва да ги събереш. Тогава $1 + 1 = 2$. Числото 2 е закон за примиряване на две единици. Ако не се съберат, те всякога ще спорят. После ще съберете числата $1 + 2$. Като ги съберете, ще получите числото 3, което ще ви даде цел в живота, ще знаете защо живеете. Без това число ще живееш и няма да знаеш защо си дошъл на Земята. Числото 3 е посоката, към която трябва да се движиш, то е аксиома. Значи двете единици постоянно спорят, а двете двойки постоянно се борят. Дали ще събереш $2 + 2$, или ще ги умножиш, получаващ все 4, което показва начин за примиряване на тези числа. Ще ви дам едно малко обяснение. На младо семейство – мъж и жена – им се ражда син. Бащата казва: „Този син е мой“. Майката остава сама, тъгува, иска да си има дъщеря. Без дъщерята майката и бащата спорят, не живеят в хармония; щом се роди дъщерята, животът на младите се подобрява. Това показва числото 4 – то означава семейството, което се състои от майка, баща, син и дъщеря.

Числото 2 е отрицателно. Химикът трябва да изучава това число, да знае как може от две основи да получи едно съединение. Числото 4 пък е положител-

на, активна сила, то е положително число. Ще ви дам значението на следните числа. 1, 4 и 7 са положителни. Следователно в числата от 1 до 10 имаме три положителни и три отрицателни числа: 1, 4 и 7 са положителни, а 2, 5 и 8 са отрицателни. Има и три числа от среден род, неутрални – 3, 6 и 9. От числата от 1 до 9 на бащата се падат три – 1, 4 и 7; той разбира смисъла само на тези числа. Майката разбира смисъла на числата 2, 5 и 8. Синът разбира смисъла на числата 3, 6 и 9. Бащата не разбира числото 2, той има само идея за него. Какво са 5 и 8 също не разбира. И майката не разбира какво са 1, 4 и 7.

Ще кажете: „Ние разбираме тези числа“. Да разбереш значи да направиш. Можеш ли да стиснеш един камък и от него да потече вода? Казваш, че разбираш числото 2. Давам ти две въшки, какво ще направиш от тях? Не са кози, да им вземеш млякото; не са овце, да им вземеш вълната; не са волове, да ги впрегнеш; не са каси, да сложиш парите си в тях; не са чешми, да наливаш вода от тях; не са езера, в които да плуваш; не са птици, които летят. Какво ще направиш от двете въшки? Казваш: „Ще ги чукна на нокътя си“. Не, няма да ги убиеш, но ще помислиш в какво ще ги превърнеш. Който разбира алхимията, ще ги превърне в смарагди или диаманти и ще ги носи на пръстите си. Казват: „Много хубави камъни“. Видях и патих, докато ги превърнах в скъпоценности, да ги оценят хората. Където и да влезеш с двете въшки, ще те изпъдят. Какво ще кажат хората за теб? Но като ги превърнеш в скъпоценен камък, голям колкото кокоше яйце, всички ще искат да ги видят. Това значи да разбираш значението на числото 2. Както виждате, мъчно се справя човек с това число.

И тъй, където влиза числото 2, непременно ще създаде борба, противоречие. Не е ли същото и с човека? Всеки има в себе си по две желания, които взаимно се борят. Той иска да бъде красив и силен – това

е вложено не само в човека, но и в животните. Всеки иска да бъде красив, да обръща внимание, като го видят, да се възхитят от красотата му; друг иска да бъде толкова силен, че каквото пожелае, да го постигне. Който има тези две качества, всичко може да направи. И мечката, като види красив човек, ще се стресне и ще каже: „Много си красив, не съм срещала толкова красив човек“. Ще се приближи при него и ще започне да му ближе краката. Ако си силен, ще клекне пред теб, защото ще я вдигнеш с двата си пръста. Намясто е да бъде човек силен и красив.

Питам: кой е истински красив? Само онзи, в когото живее Истината. Силен е само онзи, в когото живее Мъдростта. Следователно двете качества – сила и красота – всякога могат да се придобият. Докато се придобият, докато заставите Истината да влезе във вашия ум, знаете ли какво се иска от вас? Умът ви трябва да бъде без недостатък. Истината е крайно възискателна. Като дойде в дома ви и намери и най-малкия недостатък, тя си излиза, без да каже дума. Ти плачеш, страдаш, без да знаеш защо. Всъщност причината е там, че Истината е дошла и си е заминала. В това време дойде един ангел при теб и ти казва: „Не плачи, потърси грешката си. Имаш една грешка, която трябва да изправиш“. Ти започваш отново да чистиш, да нареждаш къщата. Истината идва втори път, обиколи къщата, намери друга грешка и пак си излиза; ти отново чистиш и нареждаш. Това ти струва векове и като се зададе отново, сърцето ти трепва и казваш: „Тя иде, пак ще намери неизправност“. Но голяма е радостта, когато един ден Истината дойде, прегледа къщата ти и я намери в изправност. Ти си помисляш: „Какво ли ще ми каже Истината?“. Тогава тя ще те погледне и ще каже: „Ще остана в къщата ти“. В целия дом ще настане радост и веселие и ти ще придобиеш красотата.

Да дойде Бог да живее в нас означава истинско, вътрешно познаване на Бога; тогава всички можем да

кажем, че Той е наш Баща, че Неговият живот, Неговата Мъдрост, Истина и Любов са в нас. В нашия живот няма да има противоречия и ние всякога ще бъдем готови да изпълним Неговата воля. Колесанията и съмненията могат да дойдат, но ние не отговаряме за тях.

И Бога за Свой Отец казваше.

В прочетената глава Христос говори на евреите, но косвено Той говори и на Своите ученици. Любо-вта говори и на вас: „Трябва да бъдете свършени“. Сега имате дефекти, но ако искате Истината да дойде във вас, да ви направи красиви и свободни, няма да имате никакъв недостатък. Съвременните хора търсят свобода и човешки права, но само Истината може да даде права на човека. Казвате, че обществото трябва да бъде изправно, да се приложат законите. Трябва да живеем в Любов. Кой ще приложи Любовта? Да бъдем умни, добри учители. Кой учител е умен и добър? Кой учител може да донесе Светлина? Има добри учители, с добри желания, но те сами нямат нужната Светлина. Да бъдем добри, любещи майки. Коя майка не обича децата си, но колко майки могат да им предадат Учението за Любовта – да знаят, че има Бог в света, че Бог е Любов? Ще въздъхнеш и ще си кажеш: „Трудно е да бъдеш майка“. Наистина, трудно е да бъдеш истинска майка. Да упътиш някого в живота значи да бъдеш майка. Ще го упътиш към Бога и ще му станеш майка. Да покажеш на човека правия път значи да го научиш да люби Господа с всичкото си сърце. Той ще ти бъде син, а ти – негова майка. Той ще ти каже: „Благодаря ти, че ме упъти към Бога, животът ми вече се осмисли“. В този смисъл всеки може да бъде майка и баща.

Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, е моя майка, мой баща и брат“. Този стих има широко разбиране. Майка е тази, която носи Лю-бовта; баща е този, който носи Мъдростта, а братът – Истината. Трябва да разберете, че който изпълнява

И БОГА ЗА СВОЙ ОТЕЦ КАЗВАШЕ

Волята на Бога, той носи в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, той е мой близък. Следователно основата на нещата е в близостта на душите, само така хората ще се разбират добре.

Често се оплакват, че никой не ви обича. Любовта се явява при три условия: Бог да живее в нашите сърца, да бъде наш Баща; Мъдростта да живее в нашите умове, а Истината – в нашите души. Само при тези условия можем да се обичаме без никаква съблазън, без никакви съмнения. И аз ще ви докажа, че вие не можете да се съблазните в мен, но мога да ви накарам да се съблазните. Например дойда в дома ви окъсан, бос, гологлав. Вие сте богат човек и като ме видите в това положение, ще се усъмните в мен и ще кажете: „Защо ли е дошъл този окъсан и бос човек тук?“. Веднага ще затворите касата си и ще кажете на слугите си: „Следете го, да видите за какво е дошъл“. Слугата се усмихва и ме гледа да не пипна нещо. И обратно – влизам в дома ви с тежка торба на гърба си, пълна със злато, и казвам: „Моля, вземете тази торба, тя ми тежи; сложете я във вашата каса“. Сега ще накарате ли слугите си да ме следят? Като внесе парите си във вашата каса, вие ще имате пълно доверие в мен и всички в дома ви ще бъдат добре разположени.

Днес се проповядва, че богатият трябва да приема добре бедните в своя дом. Законът е верен, но той има и друга страна – когато сиромашът влезе в дома ти, трябва да отвори кесията си, т.е. сърцето си, да сложи парите си във вашата каса и да каже: „Заминавам по работа, може да се върна след една година. Ползвайте се от парите ми, докато се върна, после ще ми ги върнете“. Кой няма да приеме такъв беден в къщата си? Като го видят, отдалеч ще му се радват. А сега, като дойде сиромашът, все записи носи. Изобщо, богатите хора са изложени на голямо изкушение.

Един виден проповедник в Америка искал да прекара почивката си в един от известните курорти.

През свободното си време той проповядвал на курортистите. Цяло лято проповядвал и хората се показали много разположени към него. Като се върнал, очаквал писма и благодарност, понеже за проповедите не взимал никакво възнаграждение. Един ден видял, че служителят на църквата иде при него и носи една книга. – „Слава Богу, сетили са се за мен!“ Ала служителят му подал една сметка – да плати наем за салона и за електричеството, което изразходвал по време на проповедите. Питам: кой богат не е плащал така?

Вие критикувате богатите, казвате, че са лоши хора, а хвалите бедните – защо? Защото Христос е казал: „Блажени нищите духом“. С тези думи Христос е искал да каже: „Блажени са тези, на които умът е пълен с Любов, с Мъдрост и Истина“, а хората казват: „Блажени са тези, които нямат Любов, Мъдрост и Истина в умовете и сърцата си и очакват да ги напълни някой“ – това е криво разбиране.

Казано е още: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Синове Божии“; „Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят“. Това са все окултни изречения. В неразбирането си хората казват: „Богатият няма да влезе в Царството Божие, но сиромашът ще влезе“. Питам: как ще влезе сиромашът в Царството Божие, ако сърцето му е пълно със завист? Сиромаш си, но пипаш на едро, на едро крачиш – влизаш в гората и обираш богатия, вземаш сто хиляди лева от него. Друг сиромаш влиза в чуждия курник, задига една кокошка – на дребно пипа, и после се извинява, че неговата грешка е по-малка от тази на първия. Все едно е, престъплението е налице, и двамата еднакво са сгрешили.

Истинският живот започва с работа върху себе си; всеки трябва да работи върху себе си и може да работи и пречката е в нежеланието за това. Казвате: „Нека дойде един ангел да ни помогне, изведнъж да стане работата“. Колко пъти е изпращал Бог по един ангел,

за да ви помага! Ангелът отдавна е дошъл, той ти казва: „Имаш ключ, завърти го само!“. – „Да завъртя, или не? Дали му е дошло времето?“ Завърти ключа, нищо повече! Не чакай да дойде ангелът, той да го завърти, това никога няма да бъде; ти сам ще го завъртиш и след като светне, тогава и ангелът ще дойде, и Господ ще дойде. Не казвам, че всички не сте завъртели ключа. Онези, които не са го завъртели, да го завъртят. Който са го завъртели, ще светне пред тях и гости ще им дойдат. Казвате: „Още не са дошли гостите, закъснели са“. Не са закъснели, ще дойдат точно навреме и като дойдат, ще донесат своето велико благословение.

И затова юдеите повече искаха да Го изтребят – защото не само съботата престъпваше, но и Бога за Свой Отец казваше и правеше Себе Си равен на Бога.

Казват за Христос, че имал високо мнение за Себе Си, но в Писанието е казано, че като Се намерил в рабски образ, Той Се смирил. Сега ние се намираме в последната фаза на живота, когато Любовта трябва да възкръсне в душата ни. Когато искаш да направиш нещо, запитай се: „Ако Христос беше на моето място и искаше да направи това, как щеше да го направи?“. Значи всяко нещо трябва да става в името на Любовта и тогава, ако Христос го направи, и ти можеш да го направиш; ако Той не го направи, и ти не трябва да го правиш. Христос да бъде мярка за всичко, което мислите да правите.

Ще ви приведа един пример за Христа, който и друг път съм предавал. Един страдащ търсил дълго време Христос, да му помогне нещо. Най-после той Го намерил, но Христос бил вече прикован на кръста. Като разбрал за какво Го търси, Христос помолил да Го отковат за малко. Желанието Му било изпълнено – отковали ръката Му, за да помогне на страдащия, след което отново я заковали.

Ако вие бяхте на мястото на Христа, щяхте да кажете на страдащия: „Късно си дошъл“. Ние виждаме Христос да казва: „Отковете ръката Ми“ и после: „Заковете я пак“. Когато се отнася да направиш добро, ръката ти не може да бъде закована, следователно и да сме заковани, ние имаме вече пример как да постъпим. В първата серия беседи съм ви дал пример защо заковават хората – заковават ги, за да не правят зло. Като те заковат, не можеш вече да мърдаш, но постепенно започваш да се владееш, след което изваждат гвоздеите. Ако започнеш да викаш, отново ще те сложат на кръста. Христос стоеше на кръста тихо, спокойно – това е характер, който заслужава похвала; това беше силна операция, която Той понесе достойно. Когато заковат на кръста, непременно трябва да издържи. Освен това Христос издържа всички подигравки и хули на войниците. Казваха Му: „Нали дойде да спасиш света?“. Той отговори: „Свърши се всичко. В бъдеще Бог ще Се прослави и ще прослави Сина Си“.

Казвам: от всички хора се иска послушание. Да бъдем послушни, да считаме Бога за свой Отец. Като ставаме сутрин от сън, сърцата ни да трепнат и да кажем: „Бог е наш Отец“. Като кажем това, ще се примирим с всички хора и тогава ще видим как ще ни приемат те. Това значи да бъдем извори, големи чешми. Кой няма да дойде при такава чешма? Този е пътът – да признаем Бога за свой Отец. Ако Христос нарича Бога Свой Отец, и ние трябва да Го наречем свой Отец – не само на думи, но с живота си; само така ще победим света и тази победа ще внесе Радост в душата ни.

И Бога за Свой Отец казваше.

Следователно, когато приемем Бога за наш Баща, всички страдания, мъчности и противоречия в живота ще изчезнат. Докато тази мисъл не стане плът и кръв за нас, Духът няма да дойде. Духът – това е кръвта. Както кръвта внася живот в човека, така и Духът е субстанцията, която ще преобрази нашия живот –

външно и вътрешно. Бъдещата култура е на Духа. Сегашната култура е на плътта и противоречията. Културата на Духа ще донесе Божествените блага в света и тогава Бог ще бъде наш Баща, а ние – Негови синове. Ние ще изгълним Волята Му абсолютно, както Той иска. Тогава ще има братство, равенство и свобода. Вратите ще бъдат отворени и навсякъде ще срещате хора с мили лица и чисти, светли погледи. Това ще внесе Радост във всички сърца, но дотогава има много време; много страдания, много скърби, много сълзи ще се излеят. Много вода ще изтече, но ще дойде това време.

Христос казва: „Иде Божията Любов в света и показва пътя на избраните“. Това е Абсолютната истина. Нищо не трябва да ви разколебава. Дойде ли някой да ви разколебава, кажете му:

- Братко, има нещо по-високо в света.
- Какво?
- Божията Любов. И има още по-високо нещо.
- Какво? Божията Мъдрост?
- И от него по-високо има.
- Какво?
- Божията Истина.

Всички други неща са второстепенни. Това трябва да занимава нашата душа. То ще донесе Мир и Радост в света. Когато се възцари Любовта на Земята, тя ще донесе всички блага.

1 ноември 1925 г., В. Търново

Заведоха Исус

Тогаз заведоха Исус.

Йоан 18:28

Казва им Исус: „Аз Съм!“. Когато щастieto в света следва някои хора, те казват: „Аз съм!“. Щом дойде нещастieto, няма ги, из миши дупки се крият. Ние виждаме Христа във време на опитност, казва: „Аз Съм!“.

Тогаз заведоха Исус.

Този е един знаменит стих. Върху него има писани хиляди проповеди, хиляди красноречиви проповеди, държани така, че са затрогнали сърцата на хората, толкова красноречиви, че са извиквали сълзи в очите им. Питам: коя е онази подбудителна причина, която предизвиква сълзите? Мнозина страдат, че Христос е плакал, а ние знаем, че Христос никога не е плакал за Себе Си. Чудно е да плачеш за човек, който сам за себе си не плаче! Няма нужда да плачат хората за героите в света. Можем да плачем за себе си – благородно е. И в действителност, в края на краищата ние плачем винаги не за другите, плачем за себе си. Пред хората се представяме, че плачем за другите, а то е за себе си – в това не може да има спор. Виждате, че някоя майка плаче за детето си. Не, за себе си плаче тя. Някой, който е изгубил парите си, плаче. Казват: „Плаче за парите си“. Не, за себе си плаче. Нима ако вие плачете за вашите изгубени пари, имате някаква полза? Или ако плачете за някой умрял, ще му допринесете някаква полза с вашите сълзи и с вашата скръб?

Тогаз заведоха Исус.

Исторически аз бих се произнесъл по друг начин върху този стих, но ще го разгледам символично. Мога да ви опиша исторически кои са били подбудителни-

ЗАВЕДОХА ИСУС

те причини, защо и за какво е бил развеждан Исус, но ако някои от вас искат да знаят тия подробности, ще ги намерят в съчинения в библиотеките на Ватикана, в библиотеките на Вашингтон, в библиотеките на Филаделфия, библиотеките на Лондон – там има доста беседи, доста проповеди, оттам ще можете да се осведомите, аз ви давам упътвания. Но от това, върху което сега ще ви говоря, за в бъдеще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставяте в своите библиотеки.

И заведоха Исус.

Защо хващат и завеждат един от Великите Учители, Който идва да спаси света? При кого – при първосвещеника, глава на една Църква. Вие ще кажете: „Колко са жестоки тия хора“. Не е въпросът в това, то е един символ, ние разрешаваме иначе въпроса. Аз бих ви попитал защо заведоха Исус там. Говоря символично и вие няма защо да си задавате въпроса дали моята мисъл е свързана, или не. Там, където не е свързана, вие свързвайте. Аз ви давам камъни от това здание, а вие, където трябва, свързвайте тия камъни и съграждайте от тях зданието. Аз ще гледам доколко можете да градите.

Хайде сега на работа с вашите мистрийки! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, а вземете вашите равномери и сложете всичко на работа! Нали когато ви дойде един приятел, вие го завеждате някъде? Срещаш един приятел, хващаш го за ръка и го завеждаш. Къде? У дома си. Възлюбеният, като срещне своята възлюбена, нали я хваща и я завежда някъде. Къде? У дома си, при майка си или баща си. Учителят, като намери своя ученик, нали го хваща и го завежда някъде? Ученикът, като намери своя учител, нали го хваща и го завежда някъде? Вие ще кажете: „Завели Исус“. Много хубаво, въпросът е сега защо са Го завели.

Когато един от прочутите виртуози в Европа, няма да кажа името му, се разхождал една вечер със своята цигулка, го хванали няколко пияници и го завели в онези места долу, в онези изби, как се казват – кабарета ли ги наричате? Аз ги наричам увеселителни места, където се събират мъже и жени, които пият винце, които разговарят там, прекарват по-весело живота си. Завели го те в едно от тези необикновени места, един от тях извадил своя пистолет и му казал: „Ще свириш сега много хубаво“. Той цял треперел, но свирил много хубаво. Всички извадили своите чашки пред него, пили, пели и играли, а той свирил ли свирил. Ще ме попитате колко е взел този виртуоз за своето свирене. Той ще благодари, че със свиренето е спасил живота си. При това тия, които го слушали, останали доволни, защото пили и играли, а всички хора, които играят и пият, ще ти направят добро. Те му казали: „Ние мислихме да те убием, но понеже ни свири тъй хубаво, всички признаваме, че като теб подобен музикант няма“.

И заведоха Исус.

Къде? Някои от вас може да роптаят, но нима някои хора не завеждат Исус? Завеждат Го. Къде? Щом всичко ви върви, Господ ви благославя. Казвате: „Знаете ли ние кои сме? Щом дойде Исус, ще Го приемем“, но щом дойдат нещастията ви, колко пъти сте заведвали Христа? Колко пъти сте Го залагали, колко пъти религиозните хора, които вярват, са изнасилвали тази Истина!

Сега съвременните хора мислят, че Истината представлява само думи, че е нещо отвлечено, и ако попитаме духовните хора какво е Истината, те ще ни кажат: „Тя не е нищо друго, освен стремеж на човешката душа да се освободи“. Казвам: има и друго разбиране за Истината: тя съдържа в себе си онези Божествени методи, чрез които душата може да стане свободна; Истината съдържа от паметивека всички методи на веч-

ЗАВЕДОХА ИСУС

ността за развиването, освобождението на човешката душа и постигането на вечния живот. Или можем на кажем, че Истината е най-възвишеният първичен Дух, Който е излязъл от Бога. Следователно квасът, началото на всички неща, е Истината. И от когато се проявило това начало в света, оттогава се явява Любовта, за да даде живот на Истината – защото Истината сама по себе си произтича от Бога като вечен принцип, но за да се оживи този принцип, да станат тези методи живи, трябва среда, а първичната, вечната среда, в която всичко може да живее, е Любовта. Следователно, когато казваме, че трябва да имаме Любов, не подразбираме афектите на хората.

Някой казва: „Аз говоря вярно“. Да, човек може да говори вярно, без да говори Истината. Онзи, който говори вярно, казва и 50% лъжа. Значи онзи, който говори вярно, говори и Истината, и лъжа, а онзи, който говори Истината, всякога говори вярно. В Истината няма никакво изключение. Някой път ние смесваме верните с истинните неща. Ще ви представя едно сравнение. Донасям ви една празна стомна. Вярно е, че тази стомна е празна. Донасям ви после и една пълна стомна, с отлично съдържание за нашия живот. Вярно е, че и двете са стомни, но питам: имат ли еднакво съдържание? Пълната съдържа Истината в себе си, а празната е вярна по форма – само по форма е стомна. Вярно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната, е вярна и истинна и по съдържание. Следователно много хора са верни като празната стомна, а други са верни и истинни и по съдържание.

Писанието казва: „Верен и истинен“. Някой казва: „Аз съм верен“. Това е наполовина прието. Не само верен, но и истинен трябва да бъдеш в нещата. Някой пита: „Имаш ли Вяра в Бога?“. Че кой няма Вяра в Бога? Зайците имат повече, отколкото хората, ще ви докажа това.

Млад европейски конт¹⁵ отишъл в една гора, за да се самоубие. Пред него изскочил един заек и веднага избягал. Младият конт се стреснал, изпуснал револвера от ръката си, замислил се и си казал: „Значи имало и по-страхливи от мен! Този заек, когото всички хора гонят, продължава да живее, аз не мога ли да живея?“. Тогава той се върнал в дома си и написал: „Аз ще живея и ще бъда герой поне като този заек“.

Вие ми казвате: „Аз искам да бъда търпелив. Кой е пътят на търпението, как мога да бъда търпелив?“. Казвам: идете при онзи бук, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояват със своите малки дарби, а вие, разумните хора, с всички способности и дарби, които Бог ви е дал, не можете да издържите, не можете да търпите. Казвам: ако един човек не може да търпи колкото един бук, къде е неговата култура? Ако един човек не може да устои колкото един заек, а отива да се самоубива, къде е неговата култура, неговата човештина? Защо Господ създаде дърветата? За да ни покаже пътя на търпението. Защо Господ създаде заека? За да ни покаже, че страхът ражда благоразумието. Заекът със страха си при всяка опасност мисли, наблюдава. Казват, че бил глупав. Не е глупав, вие не сте виждали колко е умен. Някой път го виждаш, прави един кръг, обикаля, обикаля около него и после през центъра на този кръг се хвърля, офейква. Дойде копят, но заекът е вече на половин километър далеч, избягал е. Той разбира и геометрия, и математика. Математически разрешава въпроса, прави си своите изчисления, играе си с този копой. Ловджията, след като го гони час-два непрекъснато, най-после казва: „То се вижда, че не можем да го уловим, хайде да си вървим“. Не си играе този заек, не се хваща лесно той.

И заведоха Исус.

Къде заведоха Исус? Преди 2000 години Го заведоха при Каяфа, а днес съвременните културни хора

къде са Го завели? Христос и днес е на същия позорен стълб, и то от Неговите последователи. Понеже Христовото Име и днес се позори, затова светът блудства. Ето защо Бялото Братство е решило да даде такъв урок на съвременните културни хора, че да Го помнят за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се престъпва. Сега някои ще кажат, че Христос щял да дойде в света. Чудно, Христос щял да дойде. Кой ви каза това? Еди-кой си учен в Европа, адвентист¹⁶, казвал, че през 1845-а Христос щял да дойде в света. Излязоха с бели дрехи да Го посрещнат, но Христос не дойде тъй, както Го очакваха. Не дойде ли Христос? Дойде, но не Го видяха – Той мина през една врата, през която те не Го видяха, защото тия хора, с органите, с които разполагаха, не можеха да Го видят, слепи бяха и затова казаха, че Христос не дойде. После други учени казваха, че Христос ще дойде в 1915-а година. Аз казвам: Христос и тогава дойде, само че през друга врата. Светът не е прогледнал още.

Тогава аз няма да ви казвам кога ще дойде Христос, но ще ви кажа, когато дойде в света, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия живот. Решава се една от великите съдбини на живота ви. Вие сте живели много пъти на Земята, може да сте богати, но помнете, че вашата участ може да се реши днес тъй, както се реши участта на вашия кмет; вашата участ може да се реши тъй, както се реши участта на онзи полковник – това са възможности в света. И ако вие ме попитате какво нещо е Слънцето, аз ще ви кажа, че то съдържа в себе си всички възможности на органичния свят. Всичката енергия, която е складирана в органичния живот, всички възможности и методи, при които нашата Слънчева система може да се развие, това е Слънцето; когато всички тия възможности могат да се осъществят, това е Слънцето. Питам тогава: какво е човекът? Човекът съдържа всички възможности на един разумен живот; човекът съдържа

всички възможности на един любещ, на един човек, пълен с Истина. Когато човекът не казва само *Аз мисля*, а осъществи, реализира всички тия неща, всички тия методи, той се трансформира от едно състояние в друго, то става светия или ангел – има всички възможности.

И тъй, когато Христос дойде в света, какво ще донесе? Когато Слънцето изгрява, какво донася – светлина и топлина. Какво донася топлината – разширение на организма, а когато той се разширява, кръвта започва да се движи по-усилено. От друга страна, светлината осветява човешката мисъл. Когато дойде Христос, новият Христос в света, Той трябва да носи три неща: Живот безграничен – без смърт; Светлина без тъмнина; Свобода без робство и ограничение. Значи Христос трябва да носи Живот, Светлина и Свобода. Светлината подразбира знание, понеже знанието произтича от Светлината, то е резултат. И тогава аз казвам така: Любовта не може да говори прямо на сегашния човек, тя му говори само по един начин – чрез живота. В живота пък има движение, затова той говори на човека по два начина: чрез езика на Земята и чрез езика на Слънцето. Езикът на Земята е наречен език на страданията, а езикът на Слънцето е наречен език на радостите. Казват някои: „Какво са страданията?“. Страданията са езикът на Земята, езикът на живота. Животът казва на човека: „За да ме разбирате, трябва да изучавате моя пръв език – на страданията, а след това езикът на радостите“.

Тези две неща са две движения, две течения; където се срещат, там се ражда органичният живот. Някой казва: „Не може ли без страдания?“. Не може, без страдания органичният живот не може да се зароди – това е една аксиома. Аз не искам да я приемам без доказателства. Има доказателства и аз, както в математиката, ще започна с тях. Ще започна с простите числа, както се занимават децата: 1/1000, 2/1000

и $3/1000$ колко правят общо? $6/1000$. Питам сега: къде става промяната – в числителя или в знаменателя на тия дроби? В числителя. Значи колкото и дроби да имате, винаги промяната става в техните числители, а не в знаменателите им, знаменателите остават едни и същи. Защо не се изменят? Казвам: всяка дроб може да бъде като цялото, но не може да бъде по-голяма от цялото. Кой е числителят? Това е човекът. $1/1000$ това е един човек; $2/1000$ – това е друг човек; $3/1000$ – това е трети човек и т.н. Когато имате дроби с различни знаменатели, вие искате да ги преведете към еднакъв знаменател – защо? За да можете да ги съберете. Питам: защо числителят се изменя? За да се прояви цялото. Цялото може да се прояви само в своите части, само по себе си не може да се прояви. И когато дробта стане толкова голяма, колкото и цялото, тогава числителят и знаменателят изчезват от нея и тя става равна на единици.

Питам ви: вие сте математици, кажете ми на колко е равен вашият знаменател? Ще кажете: „Бог“. Бог не е знаменател, това е дума. Изразете ми математически кой е вашият знаменател! Ще оставя този въпрос за разрешаване. А вие на колко сте равни? Добре, казваме, че знаменателят не се изменя. Ако разделя една единица на 1000 равни части и отделя една част от хилядата и получа $1/1000$, тогава знаменателят изменя ли се? Не. Когато казвам, че единицата се отделя, че се проявява във вид на дроб, $1/1000$, това показва усилието на тази единица да се прояви. Единицата се е отделила, но не е направила нещо от себе си. Едната хилядна показва работата, която единицата е направила за една малка част време. Тогава хората питат с какво се занимава Господ. С малките работи. И действително, целият свят е свят само от дроби. Като го погледнете от единия край до другия, всичко е все дроби.

След това иде символистичната математика, символистичната геометрия, в която цялото се проектира в своите отношения. Какво е цялото? То е само отношения на живота. Вън от живота няма никаква математика, няма никаква геометрия. Сам животът е родил онази вътрешна математика и онзи, който иска да го разбира, трябва да разбира съотношението на математиката, това, което той е произвел.

Следователно вие не трябва да гледате на себе си като на форми. Човекът трябва да се разглежда като символ. Какво представлява неговият нос? Той е един символ, като един знаменател. Неговите вежди също са един символ, това е една дроб. Какво означава вашият нос? Той показва степента на вашата интелигентност, широтата на ума, който действа във вас. Какво показват вашите вежди? Те показват съпротивлението, което може да се даде на известни енергии, да се допускат, за да се създаде зрението. Веждите са създали зрението. Ще кажете: „Не може ли да има зрение без вежди?“. Въпросът не се отнася до външните вежди, те са само един резултат. Ако не беше така, веждите на всички хора щяха да бъдат създадени по един и същ начин. По веждите може да се познае какъв е човекът. Като бях в Търново, заведох един ученик при един орех и го питах:

– Можеш ли да познаеш на колко години е този орех? По законите на органичния свят всичките клонове на този орех трябваше да бъдат прави, а ти виждаш, че всички клонове са все надолу. Можеш ли да кажеш защо е така?

– Не мога.

– Този орех живее при много неблагоприятни условия, затова трябва да развие в тази посока своите клонове, да се съпротивлява и ако разкопаеш почвата, ще видиш, че под неговите корени има една канара.

Оттук ще видите, че на всички хора, които растат при неблагоприятни условия, веждите са като при

старите хора – надолу. Какво нещо е старостта? Старостта е отклонение от онзи велик закон на живота, от онези Божествени методи, които създават подпушване на Божествената енергия в човека. Старостта е резултат от изопачаването на правилните методи на живеене на мислене, вследствие на което именно хората остаряват.

И сега виждаме, че съвременните хора са взели Исус и Го развеждат от едно място на друго и Го запитват: „Я ни кажи защо няма Любов в света, защо е така?“. Защо няма Любов! Че хората живеят в Любовта, Любовта е среда на нашия живот. Но казвате: „Аз те обичам, сърцето ми гори за теб“. И огънят гори, нима горенето е Любов? Не, тя не е никакво горене, смешно е да я уподобявате на горене. Любовта произвежда горенето, но не е горене. Тя съдържа великите условия на живота, тя ражда живота. В нея са скрити ония елементи, които могат да дадат подтик на нашия живот. Следователно, когато разглеждаме Любовта окултно, разглеждаме я като основа, в която се развива животът и от която той черпи своите сокове, а животът е необходим, понеже корените на нашия разумен живот са вложени в него. Умът не може да се развива правилно, ако животът не расте правилно. В такъв случай, ако животът не се развива правилно, страстите се развиват, а те спъват човека. Ще кажете: „Тогава да нямаме сърца!“. Не, страстите са изопачаване на човешките чувства.

Сега ние трябва да разберем Христос, този Разумен принцип, Който носи живот в Себе Си. Трябва да разберем Светлината и Свободата, които Той носи. Христос носи Любов – едно още по-висше състояние, Христос носи Мъдрост и Знание. Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, аз подразбирам онзи Велик Вечен принцип, който се изявява. Казват някои: „Знаете ли, че този е Христос?“ – и сърцето им трепва.

Един приятел от Америка ми съобщи, че някой си бил провъзгласен за Христос. А знаете ли, че там има вече 4 – 5 христосовци и американците не се смущават. Той се прокламира сам за Христос чрез афишите и светът не се смущава. Какво лошо има в това? – „Ама дали той е Христос?“ Нека целият свят, нека всички станат христосовци, какво от това? Когато всички хора станат христосовци, тогава ще дойде истинският Христос. Понеже засега са само неколцина, а другите са обикновени хора, затова има спор. И тогава се заражда въпросът: можем ли да бъдем като Христа? Как – да ни сложат кръстове, икони, да ни направят църкви и да ни кажат: „Ние Те уважаваме“? Това не е почит към Христа, това са външни забавления. Онези истински души, които търсят пътя си, които искат да осмислят живота си, които искат да знаят как да работят при сегашните условия на живота, не се задоволяват с тия външни обреди, те трябва да възнасят своята молитва направо към Бога.

Аз гледам, че лицата на някои от вас са отчаяни, обезсърчени, някой път не искате да живеете – защо е всичко това? Нали от 2000 години сте християни, обичате Христа – защо вдигате шум? Защо се карате, мъже и жени, я ми кажете! Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седим милион пъти по-горе от зайците, се караме. Зайците всяка сутрин благодарят на Бога. Аз съм виждал зайци, които се молят повече от хората, те седят по-високо от верующите. Ще кажете: „Чудна работа! Ние досега сме мислили, че само хората се молят на Бога“. Не, аз съм виждал как се молят зайците на Бога – те казват: „Господи, благодаря Ти, че ми даде този живот! Наистина, ушите ми са дълги, сърцето ми е толкова страховливо, всякога бягам, краката ми се удължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготите си и каквото ми дадеш, все ще го нося, Господи, благодаря Ти, че мога да паса тази тревица!“. И след това помахват с уши и се скри-

ват някъде из гората. Аз казвам: молитвата на този заек е приета повече, отколкото на някой патриарх или владици, защото той се моли от дълбочината на сърцето си. Казва: „Гонят ме, Господи, всички ме гонят, но благодаря Ти и за това“. Господ казва: „Иде ден, когато зайците, със своите дълги уши, ще бъдат спасени“. Те няма да се смущават от тия огнестрелни оръжия на съвременните културни хора и от техните тенджери. Всичко това ще изчезне.

И заведоха Исус.

Къде? Аз виждам онзи Исус, заведен в църквите, сложен на иконите, прободено е сърцето Му и всички хора плачат. Казвам: това беше преди 2000 години, но сега ти не живееш истински живот; ако живееш живота на един заек или живота на едно дърво, на една ябълка – ако в теб има поне толкова самопожертване, поне толкова вяра, колкото в тях, ще считам, че си разбрал Христа.

Аз намирам, че ябълката има повече вяра от вас. Тя казва: „Деца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слезете, направете това, каквото Бог ви научи“. Ние, съвременните хора, които вярваме в Триединния Бог, които вярваме в идването на Христа и очакваме да бъдем Негови ученици, като ни дадат една полица и ни кажат да се подпишем, казваме: „А, не хващаме вяра!“. И това сме ние, културните хора, хората на разните общества. И после казват: „Знаеш ли в какво вярваме, знаеш ли колко неща знаем?“. Да. Толкова, колкото растенията знаят, не знаете; толкова, колкото заекът знае, не знаете – заекът има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото растенията – те разравят почвата и извличат от нея най-хубавите сокове. Защо казвам, че не знаете толкова, колкото знае заекът? Питам: защо заекът е направил ушите си толкова дълги? Ще кажете, че така го е създал Господ. Аз няма да ви кажа защо ушите на заека са толкова дълги, но

в тяхната дължина има вложен дълбок смисъл. Те са най-красивото нещо в него.

Ако отидете при някой съвременен физиогномист, който изучава човека, той най-първо ще ви погледне в ушите, ще каже: „Какво искаш? Искаш 10000 лева назаем, нали? Дайте му тия пари!“. Ти си честен човек. Ако имаш ушите на заека, ще ти дадат пари назаем, но ако нямаш неговите ушите, нищо няма да ти дадат – защо? Защото заекът е честен, той никога не краде. Колко милиона е откраднал досега? Гледаш го някой път, като ходи из горите, охлузил е няколко дървета или е влязъл в някоя градина и е обелил кората на две-три дървета – това са неговите пакости. И затова ние му теглим куршум, казваме: „Заек е влязъл в еди-коя си градина, обелил е няколко дървета. Скоро хрътката!“. Господ създаде тия дървета, с какво право човекът ги монополизира? Скоро смъртно наказание за заека, а на онзи човек, който досега е убил повече от 10000 души, ще дадат кръст за храброст! Е, мислите ли, че като се явим пред Великия Господ, Който е създал света, Той ще одобри нашите работи? И сега ще ни убеждават, че такава била Волята Божия. Не, от паметивека, откакто светът светува, Бог изисква от нас да живеем по закона на Любовта, да си служим в светлината на Мъдростта и да имаме в себе си този велик подтик на Истината. Затова ни е направил по образ и подобие Свое.

Аз ви питам сега: къде сте завели вашия Христос? Не мислете, че искам да ви осъждам, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, аз имам за вас отлично мнение. Не мислете, че ви се подигравам. Вие сте добри хора при добрите, но сте лоши при лошите. Не е ли така? Така е, аз говоря Истината. Когато някой ви дава подарък, вие се усмихвате, прегръщате го и казвате: „Имам отлично мнение за вас, добър човек сте“, но когато някой накърни вашите интереси, свивате вежди, поглеждате го накриво и казвате: „Господине, ти не мислиш като

мен, аз имам лошо мнение за теб и втори път да не стъпваш в къщата ми! Онзи, който мисли като мен, е добре дошъл, той може да дойде в къщата ми, но онзи, който не мисли като мен – вън! Аз се различавам малко от него“.

Кога трябва да мислят хората като мен? В три случая трябва да мисля като другите хора, а във всички други случаи ще мисля иначе. Аз трябва да мисля като ангелите, трябва да мисля като зайците, трябва да мисля като дръвчетата. Бог ме е заставил да мисля като пръстта; Бог ме е заставил да мисля като водата; Бог ме е заставил да мисля като облаците; Бог ме е заставил да мисля като звездите и най-последно, Бог ме е заставил да мисля и като самия Него. И като мисля от това Велико начало, от горе до долу, аз съм длъжен да мисля като всички и най-последно, аз съм длъжен да мисля така, както намирам за добре. Трябва да мисля за Любовта тъй, както вие мислите; трябва да мисля за Мъдростта тъй, както вие мислите; трябва да мисля за Истината тъй, както вие мислите – едно мнение трябва да имаме всички.

Следователно, ако мисля за Любовта тъй, както и вие мислите, като дойда в дома ви и видя, че сте беден човек, а аз имам 10000 лева на разположение, ще кажа: „Братко, според закона на Любовта аз трябва да разделя тези пари с вас. Тия 5000 лева са ваши, вземете ги. Поздрав от домашните ми!“; снемам шапката си и излизам. Отида в друг дом – и там намеря бедни хора. Ще направя същото: ще дам половината от 5-те хиляди лева и ще си изляза. Навсякъде ще постъпя по същия начин – това е Божественото. И най-последно, като отида в последния дом, знаете ли каква ще бъде последната дроб? Последната дроб ще оставя за себе си, тя ще бъде подквасата. Тази дроб ще се увеличи, тя ще бъде равна на едно от житните зрънца в един килограм жито. Ако вие вземете един килограм жито, в което се съдържат от 16000 – 18000 зрънца, едното

зрънце ще представлява 1/16000 от килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа в това зрънце? В него се съдържа повече енергия, отколкото в целия килограм. Ако му се дадат условия да ражда в продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цялата Земя. Каква грамадна енергия има в него! Колко тежи Земята? Ще оставим този въпрос, учените не са ни оставили тези изчисления.

И тъй, време е вече за нас, съвременните хора, да се приближим до Бога. Да не чакаме да ни доказват има ли Господ, или не, ще дойде ли Христос, или не. Христос ще дойде, Христос е дошъл вече в света. Вие ще питате: „Ще намерим ли ние Христа?“. Ще Го намерите. Когато Слънцето изгрява, то изгрява и в Америка, и в Англия, навсякъде. Като дойде Христос, навсякъде ще Го виждате и Той ще носи в себе си Живот, Светлина, Знание, Любов, Мъдрост и Истина. При това ще донесе сближение между народите, ще ги обедини, ще ги слее в един общ организъм.

Не че стремежите на съвременните народи са криви, но те не са обобщени. Сегашните народи не знаят защо живеят, а и ние, съвременните хора, не знаем защо живеем; нашите знания за живота са много смътни. Много от окултните ученици говорят за разни светове, но тия знания не са положителни. Те трябва да имат една жива опитност. В Царството Божие има мъчен път за влизане, но има и един лесен път. Един генерал или един маршал може ли да стане царски син? Може да стане, но трябва дълго време да пъпли по земята, трябват му такива усилия, че много да види и пати. Царят може да го осинови, но не е лесно това. Генерал, който е осиновен от царя, се моли на баща си, а на царския син, който е роден царски син, бащата се моли – по това се различават те.

Бог живее в хората по два начина – в едни живее отвън, а в други – отвътре. Сегашните хора търсят Бог отвън. Едни боготворят някой философ, него имат за

Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват в другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън. Едни хора боготворят някой философ, него имат за Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват в другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън, и отвътре.

Бог трябва да бъде за нас един символ, един образ. Когато аз говоря за Любовта, нея подразбирам като единствения начин, чрез който можем да се домогнем до Него. Ако не се домогнем по този начин, ще останем чужди за Бога, за Любовта Му и Той няма да може да ни предаде знанието, което има. И Писанието казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, тогава ще Ме намерите“. Какво ще намерим? Най-първо ще намерим Любовта и когато тя дойде в нас, ще внесе вътрешна радост, вътрешен мир и ще прозрем, че във всички хора прониква един и същ принцип – и тогава във всички хора ще се забележи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като светлина, в която няма никаква сянка; тя е една светла нишка, която прониква целия органичен свят. На всички места е еднакво светла, еднакво интензивна, в нея няма по-тъмни и по-светли места. Тя е като един обръч, в който са съединени всички същества, а нишката ги държи и от нея всеки черпи сила за живота си.

В Писанието се казва: „Заведоха Исус“.

Сега и аз желая вие да заведете Христа. Къде? У дома си, тъй, както завеждате един ваш приятел. Аз желая да заведете Христос тъй, както един учител завежда ученика си; желая да Го заведете тъй, както завеждате баща си и майка си; желая да заведете Христа тъй, както онзи възлюблен завежда своята възлюбена у дома си с чисти намерения.

Вие трябва да имате висок морал. Понякога, когато говорим за Любовта, някои казват: „Тази обик-

новена любов ние я знаем!“ . Аз ще ви приведа един окултен разказ. Когато се е създавала нашата Вселена, или нашият сегашен свят, на дъщерята на цар Велмур, Далвира, било определено да ѝ дойде на гости един от Великите духове на Небето, един от Великите ангели на Светлината, който пръв излязъл от Бога. Той бил наречен Ем-руха. На нея ѝ било казано да се пази от всякаква друга Светлина, за да може да схване неговите лъчи, да избягва светлина от физическия свят, която да я оскверни. Казват, че падението на света станало по тази причина – че тя не могла да схване светлината на Ем-руха; Далвира видяла първо светлината на Слънцето и не могла да схване светлината на ангела. Там седи заблуждението и на цялото съвременно човечество – че не можем да видим светлината на Ем-руха. Казвате: „Как така?“. Христос казва: „Когато дойдеш до този лъч, ти трябва да се освободиш от всички временни връзки, които те обвързват, и душата ти да бъде чиста и светла, приготвена, като на онази невеста, която чака младоженеца“. И сега царската дъщеря се приготвя за втори изпит – да види светлината на Ем-руха. Всички съвременни окултисти поддържат, че този изпит ще бъде сполучлив.

Сега искам, когато Далвира отиде да посрещне Ангела на светлината, Ем-руха, всички вие да бъдете готови, да бъдете облечени със светъл ум, с чисто сърце, с благородна душа, да се наречете всички Синове Божии, пратени на Земята. Не считайте, че това ще бъде нещо физическо – то е духовно, защото само духовните неща са реални. Скоро ще бъде.

Онези, които не са разбирали това, са се отрекли от живота – по горите са ходили, светии са станали, за да научат закона на търпението; при езерата са живели, за да научат закона на движението; при животните са ходили, за да научат методите на животните; молили са се. Всичко това са все методи, но за да служим на Бога, се изисква Любов – без Любов не може да се служи.

За да се изпълни Волята Божия, човешкото сърце трябва да бъде пълно с Любов. Човек не трябва да бъде тъй малодушен, че при най-малките изпитания да падне. Може да го тъпче целият ад, може да се гаври с него целият свят, може да направят с неговото тяло всичко, но той трябва да каже: „Всичко можете да направите с мен, но моят дух познава само Едного, Който е Любов; моят дух познава само Едного, Който е Мъдрост; моят дух познава само Едного, Който е Истина. Моят дух познава Ем-руха“.

15 ноември 1925 г., София

Тридесет и осем години

*И там имаше някой си човек,
болен от тридесет и осем години.*

Йоан 5:5

От тридесет и осем години. Този стих е един костелив орех, от който едва ли можеш да извадиш нещо. Съвременните хора искат да изучават лесни работи – те изучават красиви поетически творби и ги декламирят, всички им ръкопляскаат, но това е похвала за поетите, които са ги писали. Хората се радват на тези плодове. Крушата ражда плодовете си, но хората им се радват, декламирят ги. Всеки от вас издекламирава едно стихотворение и после изпява една свещена песен – значи хората не само декламирят, а и пеят.

Съвременните хора искат да знаят вътрешния смисъл на живота. Казват: „Кажете ни вие какъв е смисълът на живота!“. Какъв е смисълът на живота? Някои казват: „Е, родил съм се“. Че кой не знае какъв е смисълът на живота, кой не знае, че се е родил? Има много животни, които не знаят, че са се родили. Това, че хората знаят, че са се родили, е крачка напред, защото пияният не знае, че е пиян, а онзи, който е изтрезнял, знае, че е пил. Този, който се е напил, ходи из улиците, търкаля се насам-натам, казва: „Тесен е пътят, какво са направили хората улиците такива, не са направили пътя както трябва“ – не му не идва наум, че е пиян. Той се сблъсква с някой човек и си казва: „Какво се блъска този човек, как се е объркал из пътя! Как са тръгнали тия хора така, че не знаят пътя си?“. Другите му казват, че е пиян, а той им казва: „А, пиян съм, вие сте пияни!“. Най-после дойде до дома си, свести се и казва: „Как съм се напил!“. Казвам: този

човек е вече пробуден, съзнанието му е една стъпка по-високо – той знае, че е пиян.

Сега вие казвате: „Този човек не е културен“. Не, ние гледаме малко по-иначе на живота. Вие казвате, че този бил добър, онзи бил лош. Какво от това, че някой е добър, какво от това, че някой е лош? Някой казва: „Аз съм добър“. Откъде знаеш, че си добър? Друг казва: „Аз съм лош“. Откъде знаеш, че си лош? Има ли някаква максима, има ли някакъв аршин, с който мериш тия неща? Покажи тази максима! Ама Мойсей писал така. Ти видял ли си Мойсей? Някой от историците писал. Къде са тези историци? – „Има факти, има доводи.“ Хубави са тези неща, но за онзи, който седи на сцената в театъра и декламира. Казват: „Какъв смисъл имат тия неща за живота?“. Ако смисълът на живота е в това да живеем, то и русите имат думата *живот*, но под *живот* разбират своето благоутробие. Ние казваме: „Да живеем“, но русите, като кажат *Вот живот*, под тези думи разбират онези хубави пържолки, посипани с малко червен пипереч, а отгоре онова старо шестгодишно винце.

Някои от вас ще кажат: „Това е несериозно“. Кои неща са сериозни? Аз мога в един момент да ви направя сериозни – как? Ще ви кажа: знаеш ли, че жена ти падна и умря. „Как!“ – веднага се стресваш. Знаеш ли че синът ти, който е студент някъде в странство, е паднал от третия етаж и си е строшил главата? Ти веднага скачаш и отиваш да провериш дали е вярно – ставаш сериозен. Тази сериозност има ли смисъл, намясто ли е? Питам нас, които се безпокоим цял ден, тичаме наляво и надясно, нагоре и надолу: има ли смисъл тази сериозност? Някой казва: „Жена ми умря“. Твоята жена беше направена от лед и се стопи. Тя беше едно цъфнало цвете и увехна – какво от това? Тя беше един плод още зелен, сега зрее някъде и като узрее, ще ти каже къде да отидеш да я откъснеш, да я изядеш и да видиш колко е сладка.

Казвате: „Този човек ни забавлява“. Вие не се ли забавлявате? Седите цял ден с перото си пред тефтерите – *цър-цър-цър*. Казвате: „Няма смисъл да се проповядва“, а има смисъл да седите цел ден пред тефтерите си и да ровите в тия сметки! Казвате: „Забатачи се главата ми в тия тефтери!“. Че как може да се забатачи главата на един банкер в тефтерите? Аз не виждам никаква кал, никаква тиня в тия тефтери! Следователно, взето символично, алегорично, все става някакво забъркване, някакво забатачване в главата, в ума на този човек. Други седят и питат: „Какъв е смисълът на живота?“. Те са объркали пътя и откъде идват, накъде отиват – нищо не знаят, изгубили са компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съвременните учени къде е Северният полюс на Вселената, те не ще знаят. Къде е Северният полюс на Земята, на която ние живеем, знаят, но къде е Северният полюс на Вселената, в която живеем, не знаят. Именно около този Северен полюс става цялото движение.

Следователно, за да определим движението на живота, най-първо трябва да определим посоката на нашето движение. В света има несъзнателни движения и всички страдания произтичат именно от тях, когато като пияни хора се движим по една улица и не знаем накъде сме. Около нас има пълен безпорядък, а ние мислим, че причината е в улицата. Не съзнаваме, че нашият ум, нашите способности, нашите клетки са в дисхармонично състояние, и през целия ден умът ни, клетките ни, способностите ни се стягат, целият ден седим в тъмнина и не можем да си дадем отчет защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стяга главата? Майка ти е жива, баща ти е жив, сестра ти е жива, брат ти е жив, милиони имаш в касата си, но все пак нещо те стяга и не можеш да си дадеш отчет, казваши: „Има неща тайнствени“. Да, има тайни неща, има тайнствени неща, но за разумните хора, за неразумните няма тайни. За разумните хора, за чистите, за

възвишените, за благородните хора има велики идеи в света, а за глупавите няма никакви идеи – за тях всичко се разрешава с една единица. Глупавият човек казва: „Животът свършва със смъртта – като умреш, всичко свършва“. Ето животът за него, той свежда всичко към един знаменател. Тогава и аз казвам: като умрете, всичко свършва. Да, но тия, които поддържат тази философия, сами не вярват в нея. Ако е вярно това, че със смъртта всичко свършва, защо казват тогава: „Я да ядем и пием!“? Щом всичко свършва, къде тогава е смисълът в техния живот?

Ние се приближаваме към 38-те години. Какво има в числото 38, какво съдържат тия 38 години? Крие се нещо в тях, крие се една велика добродетел. Имате един велик характер, имате един човек, който седи цели 38 години при една къпалня, чака там реда си, и при това е учен човек. Вие ще кажете: „Какво ще ни занимават с този човек при къпалнята? Цели 38 години седял там – глупав е бил! Ако беше в наше време, този човек щеше да влезе в една клиника и досега щеше да бъде здрав, в една година щеше да се излекува“. Казвам: да, в една година щяха да го изпратят на *Орландовци*. Този човек седя цели 38 години, за да се учи – той научи какво се крие в тази къпалня. Чакаше да се гмурне, да види какво има в нея. Друго има в тази къпалня. По-учени от него хора го изпреварваха и влизаха преди него. Какво имаше в този човек, защо цели 38 години чакаше пред къпалнята? Той възпитаваше търпението си. Търпение имаше в него, образец беше този човек! Кой от вас би могъл да търпи като него? Някой казва: „Нямам вече търпение. Цели 34 години откакто живея, нищо не научих. Бял ден не видях в живота си!“. Казвам: чакай, до 38 години има още време.

И там имаше някой си човек, болен от 38 години. И пита го Христос:

– Какво чакаш?

– Чакам да вляза в тази къпалня, но други влизат преди мен, изпреварват ме. И те са хора, и те искат да оздравеят.

Христос му каза:

– Аз Съм онзи ангел, който 38 години наред слиза да размътва тази вода, но хората не Ме познават. Това сега казвам на теб, ти никому не казвай!

Ангел е той, но този болен Го вижда като човек. Христос му каза:

– Стани, вдигни одъра си и ходи!

Питат го всички:

– Кой ти каза да си вземеш одъра?

– Един човек.

– Кой е този човек?

Болният е умен, не смее да каже, че ангел е този, който му каза да вдигне одъра си. Той е обективен човек. Евреите го питат:

– Кой беше този, който ти каза да вземеш одъра си и да вървиш?

– Той е Онзи, Който слизаше да размътва водата.

– Как, който размътва водата ли? Че Той никому досега не е казвал да вдигне одъра си и да ходи.

А, не е казвал! Вижте сега как говорят хората! Как да не е казвал? Че на всеки, който е оздравявал, този ангел все е казвал: „Вдигни одъра си и си замини!“. Който и да излезе от болницата, всекиму е казвал: „Вдигни одъра си и си върви!“. Чудни са хората, като казват, че ангелът никому не е казвал тия думи, които каза на този болен от 38 години човек. Ако Господ кажеше това нещо на сегашните хора, и те кажеха, че Бог им е проговорил, какво щяха да кажат тия, които ги слушат? „Как, Господ ли ни говори?“ Ако ти си един професор в нашия университет и кажеш, че Господ ти е проговорил, всички ще кажат за теб: „Дъската на този професор май е мръднала малко. Ние мислехме, че е свестен, понеже се занимава с положителни науки, с естествените науки, с математика, с химия,

но някаква нова наука е влязла в ума му – разправя, че Господ му е проговорил. Този учен човек се е извееял малко“. Понеже Господ му е проговорил, всички намират, че се е извееял. Да, когато Господ ти проговори, всичко в теб е извееяно. Аз ще ви докажа, че наистина, когато Господ проговори на хората, те стават извееяни. Зимно време, когато земята се покрие с лед и сняг, нищо не расте, но през пролетта, когато дойде онзи малък вятър, всичкият сняг и скреж си отиват. Къде е сцеплението на частиците тогава?

Всички учени казват, че животът съществува вследствие на това сцепление, това тегнение между частиците на телата. Господа, знаете ли що е сцепление? Казвате: „Сцеплението носи нов живот“. И без сцепление може да се живее. Да се свързваме един с друг – това не е живот, това е една физическа верига. Когато искаме да заробим един човек, ние го свързваме именно по такъв начин, че го заробваме; заробваме го така, както оплитаме влакната на конопите. Друг казва: „Да се съединим като брънките“. Ние казваме: *Да се съединим*. Да, съединението прави силата, ние трябва да разбираме тази дума. Законът обаче почива на друго.

Великият закон на живота не седи в сцеплението, то е само едно преходно състояние, което съставлява една трилионна част от самия живот. Питам ви сега: ако разделите една секунда на трилионни части, каква част от времето ще представлява тази трилионна част? Вие сте математици, завършили сте университет, някои работи разбирате по-добре от мен; кажете ми тогава: каква част от времето съставлява тази трилионна част от секундата? Ако аз ви говоря за това време, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казват турците?

Някога един турчин казал на един българин мукалитин:

– Знаеш ли, че нашият султан има хиляда хиляди милиона войници, т.е. хиляда милиона по хиляда милиона?

Българинът му казал:

– И орехи да бяха, пак нямаше да се съберат на Земята, а не войници, както казваш ти.

Турчинът тъй разбирал, тъй си казвал. Знаете ли какво е да умножиш хиляда милиона по хиляда милиона? Не е смешното в това, че турчинът е казал така, но понякога ние се поставяме в положението на хора без смирение и мислим, че сме много учени. Аз не искам да осмивам учените, напротив, радвам се, когато срещна учени хора. Да срещнеш учен човек е приятно, да срещнеш културен човек е приятно, да срещнеш набожен човек е приятно, да срещнеш обществен човек е приятно. Да срещнеш човек, на когото съзнанието е пробудено в каквато и да е степен, това е приятно, Животът, според мен, на каквато и степен на развитие да е, в каквато и форма да се проявява, щом ученият дойде в съприкосновение с него, ще го разбере. Ако аз съм жаден и се доближа до известен пласт на земята, който дълго време е бил сух, и видя, че от този пласт се появи една капка вода, ще се зарадвам – защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление в мен – аз зная, че зад нея има още хиляди капки. Тя ще се увеличи, след нея ще дойдат втора, трета, четвърта и още много. Не беше ли тази капка носител на една нова велика идея за живота? Следователно всяка идея, която е кацнала във вашия ум, във вашето съзнание, колкото и малка да е тя, колкото и нищожна да е, е първата капка вода във вашия сух пласт. Тя носи живота. Спрете се върху нея, зарадвайте ѝ се. После ще дойдат и втората, и третата.

Ще ви цитирам една песен, в която певецът задава въпрос: „Каж ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“. Какъв е отговорът на този въпрос? Аз ще ви кажа тази Истина сега за пръв път в живота. Тя

от Любовта излиза и от Мъдростта просиява и носи вечния живот и свобода за теб. И продължава по-нататък този поет, този пророк, който е говорил в миналото: тази Истина е насадена дълбоко в твоята душа; нейния език научи, всяка нейна дума добре разбери и за нея всичко посвети; напред върви в живота без страх и ще имаш свобода завинаги; нейния език научи, всяка нейна свещена дума добре разбери!

Казвам, че онази Истина, която вие търсите, е всадена във вашата душа и вие трябва да научите нейния свещен език. Аз ви говоря за този език, затова всяка нейна дума добре разберете и напред вървете! За вас е знанието в света, за вас е създаден този свят – не човешкият свят тук, а светът на ония далечни слънца и звезди, които постоянно ви говорят: „Колко има да се учи!“. И наистина, какъв пълен живот има там! Оттам говори Господ.

Казвате: „Къде е Господ?“. Горе на небето, в звездите. – „Къде е Господ?“ В човешките сърца. – „Къде е Господ?“ В човешките умове. – „Къде е Господ?“ В човешките души. – „Къде е Господ?“ В човешките духове. Къде ще търсим този Господ, я ми кажете вие! – „Там, в сърцата ни.“ Ако твоето сърце в даден случай е така слабо, че не може да извърши нещо, призови твоя ум! Защо? Защото умът седи по-високо от сърцето. Ако и умът не може да извърши работата, която искаш да извършиш, Господ живее в твоята воля – призови я на помощ! Ако и с нея не можеш да постигнеш онова, което желаш, Господ живее и в твоята душа, в твоето възвишено съзнание, което носи светлина – призови този Господ, Който живее и в духа ти, и тогава всичко ще можеш да направиш. Кое всичко? Най-първо онова, което Любовта върши – тя внася мир и когато аз стана мирен човек, ще нося благото на всички хора. Наричат някои хора мирни. Мирен е онзи тих, чист извор, който минава навсякъде през градове и села и ги пои. Този мирен извор дава живот на хората. Ня-

кои казват: „Опекоха ме вече“. И аз понякога искам да бъда опечен, но не като песмет, не като баница, не като кокошка, не като прасе – по никой начин не искам да бъда опечен така, да ме пази Господ от такова опичане! Искам да бъда опечен както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане в света, което съдържа живот в себе си. Аз не говоря за това опичане, което огъва. Всяко нещо, което Живата природа е опекла, носи живот в себе си.

Казвам: онзи огън, онова опичане, което може да внесе в нас възвишеното и благородното, е свещеният огън на Любовта. Защо трябва да търсим именно Любовта? Защото от нея излиза Истината. Защо трябва да търсим Мъдростта? Понеже от нея просиява Истината. Истината пък е всадена дълбоко в нашата душа и има свой свещен език. Докато не научим нейния език, тя не може да ни говори – това е един от нейните велики закони. Истината очаква да научим нейния свещен език и да разберем всяка нейна дума. И тогава напред в живота, да видим какъв смисъл има в Истината!

Истината води към живота. Тогава и животът има смисъл, защото може да бъде безсмъртен. Той може да хване онази древна змия, която ражда страданията в света. Ние не трябва да се отричаме от живота, а да търсим истинския живот. Отричаме се от сламата, а не от житото. Някой пита: „От какво да се отречем?“. Да се отречем от тази слама, с която ни забавляват. Дойде онзи благородният, донесе ни пълен кош с плява и ни казва: „Хубаво нещо е това, добър е животът!“ Казвам: „Зная, плява е това, хиляди години съм ял тази плява. Изсърнало и тялото ми, ребрата ми се четат, а и лицето ми е станало като на светия“. Да, светии са това, но светии на плявата. Аз ги почитам, но за други светии говоря – проповядвам за светии, които светят, които имат светещи лица, които носят светлина, не говоря за жълтите светии. И аз съм светия, пък и вие сте светии, даже някои от вас сте повече и от мен. Аз

се радвам, че човек има подобни на себе си. Е, и без масълце може, само със сух хлебец.

И тъй, този човек седя пред къпалнята цели 38 години. Намери го там Исус и му каза: „Слушай, Аз Съм пратен при теб, вдигни одъра си и на работа! Не стой!“. Този болен каза: „Завърших най-после университета, моят Учител дойде и ми даде диплом“.

Вдигни одъра си!

„Чакай да видя дали ще мога да го сдипля!“ – започва той да сгъва възглавниците си. Колко възглавници имаше? Казваше си: „Тук има 10 съдрани и две здрави възглавници. Здравите ще подаря някому, но след като изляза вън“. Имаше още един дюшек и един сламеник. – „Май тежко ще ми е, но ще опитам. Този ми каза да го вдигна и мога да го вдигна.“ След това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: „Варда!“. *Варда* значи *Отворете път*. Този болен, който цели 38 години е чакал пред къпалнята, излиза най-после и казва: „Аз съм видният професор, завършил четири факултета. Сега разбирам живота – видях онзи Ангел, Който всяка година слиза във водата и я размътва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося одъра си“. Питат го евреите:

– Кой ти позволи да носиш одъра си?

– Онзи, Който размътва водата.

– Кой е той?

– Не Го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа.

Той занесе одъра у дома си и тръгна да Го търси. Намери Го и Исус му каза:

– Слушай, преди няколко съществувания ти беше много учен човек, но каза една голяма лъжа, излъга хората и трябваше цели 38 години да изкупваш греха си. И сега си учен, но пази се вече да не излъжеш пак, защото ще ти стане зле.

– Не, аз няма вече да лъжа, а ще отида да проповядвам. Ще отида да кажа на евреите, че Онзи, Който ме излекува, е Исус.

Какво направиха евреите? Те казаха: „Дръжте Този Човек, Той разклаща съвременния порядък на нещата! Дръжте Този Човек, заради Него ще ни изпотрепят римляните!“, сякаш римляните по-рано не ги трепеха.

Кое е характерното в този болен, на когото не знаете името? Аз се рових в своя архив, в акашовите записи и в записите на Природата, намерих името му, но не знаех дали ще повярвате. Името на този виден професор е Исавар Бел-Аму. Той бил виден адепт, виден учен, който се ровил из своите книги и чакал да дойде неговият виден Учител. Учен е бил този болен. Ще кажете: „Какъв учен, той е бил един хилав болен човек“. Не, 38 години да седиш при къпалнята, да не изгубиш Вярата си и да не се роди в теб едно горчиво чувство – това не всеки може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръпне, да бутне този или онзи, чака реда си.

Казвам: когато се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има в него. Няма какво да се обезсърчавате, този свят е една къпалня. Защо сте дошли тук? Да се учите, този свят първо е за учение. Казвате, че сте дошли на Земята, за да живеете. Да, дошли сте и да живеете, но животът ви се дава само като едно условие – той ви е даден като почва, а учението е смисълът, целта в него. Яденето е на мястото си, то означава гориво и поливане; да ядеш и пиеш – това е на мястото си в почвата. Някой казва: „Аз ям много добре“. Не, не поливай много цветето, най-много два-три пъти трябва да го полееш. Като изсъхне, полеи го с малко водичка, а понякога можеш да го полееш и с малко сладко винце – и то не е лошо.

В живота има две крайности. Някои хора се отказват от работа и казват: „Човек не трябва да работи, той трябва да бъде благороден – и без работа може“. Който не работи, ръжда го разяжда. Други пък казват: „Не, човек трябва да работи“ – те пък от много работа

се изтриват. Някои казват: „Много сън не е необходим“, а други спят много. Живата природа не обича крайности; ще спиш толкова, колкото ти трябва, и ще работиш толкова, колкото ти трябва – нито да ръждясаш, нито да се изтриеш. Това е истинското състояние в Природата. Сега ние искаме да завършим науките си бързо. Бъди уверен, че ти, който искаш да завършиш бързо науките си, ще се изтриеш. Друг казва: „На мен не ми трябва никаква наука“ – ти пък ще ръждясаш, това е още по-лошо. Ще учиш!

Тогава казвам: целта на живота ви е да учите – нищо повече. Вие сте изпратени още от преди 2000 години тук, на Земята, в Божественото училище, в тази забавачница, за да учите. Ако ви попитам сега през кой път минахте, за да дойдете на Земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали – също сте забравили. Как е името на баща ви? Ще кажете: „Баща ми се казва Иван Стоянов“, друг ще каже друго име. Колко бащи имате вие? Един Баща имате всички и Неговото Име искам да знаете. Един Баща имате, а не хиляди.

Дошли сега математиците да ме убеждават със своите дробни знаменатели: $1/5$, $2/6$, $1/8$ и т.н. Казвам: съберете тия дробни! – „Не може така да се събират, различни знаменатели имат.“ Подведете ги тогава под общ знаменател! – „Не знаем как.“ Нали имате много учени, извикайте ги! Казвам: намерете един общ знаменател, който да включва отделните знаменатели на всички дробни. Ако имате един ред от 100 дробни, подведете ги под общ знаменател! Какъв ще бъде този знаменател – по-голям или по-малък от всички знаменатели на отделните дробни? – „По-голям.“ Да, вярно е. Следователно общото заключение е следното: когато подвеждаме известен брой дробни с различни знаменатели към един общ знаменател, всякога общият знаменател е по-голям от общите знаменатели на отделните дробни. Общото заключение оттук пък е следното: общият знаменател от всички

вярвания на всички благородни и възвишени хора в света е по-голям от нашите частни знаменатели. Значи твоето сърце има един знаменател; твоят ум има друг знаменател; твоята воля има трети, а твоята душа – четвърти знаменател; само така ти ще се помогнеш до общия знаменател, само така ще намериш Възвишеното, Божественото, така ще намериш Бога.

Твой Баща е Той – Баща, от Който си излязъл; само така ти ще знаеш на какво си равен. Трябва да знаеш себе си като една определена единица, като една определена величина в света, защото за всеки един от нас не важи това колко сме малки, не важи формата, но всеки трябва да знае точно определено каква единица представлява в Живата природа, в този Божествен реален свят да знае на колко се равнява – за себе си той трябва да знае това. Ако ви запитат: „На колко си равен?“, ще кажеш: „Не зная“. Това, че не знаете, не е лошо, не е упрек, но казвам, че всеки трябва да знае своята величина. Че не знаете Бога – това не е лошо; че сте Го забравили – това не е лошо. Аз зная един учен американски професор, с когото се случило следното. Един ден отишъл до Пощата, за да получи писмо, и началникът му казал:

– Моля, господине, кажете името си!

Този учен обаче забравил името си и отговорил на началника:

– Моля, почакайте малко! – и веднага излязъл на улицата. Решил да отиде вкъщи и да пита жена си как е името му.

Значи това име, което носи днес, не е толкова съществено. По пътя го срещнал един познат господин и го поздравил:

– А, господин професоре! – и споменал името му.

– Благодаря ви, извинете ме, господине! – отвърнал професорът и се отдалечил.

Върнал се при началника на Пощата: „Господине, имам честта“ – и му казвал името си.

Вие ще кажете: „Този човек е смахнат“. Не е смахнат. Някой ме завежда на Витоша и ми казва: „Слушай, да запомниш тези игла на това място!“. Връщам се после сам – не мога да я намеря. Завеждам хора да им покажа къде беше иглата, казвам им: „Ето, тук някъде беше“; търся я, но не мога да я намеря, не помня къде е. Отивам при онзи, който ми я показа, и му казвам: „Ела да ми покажеш къде е иглата“. Какво означава това, че забравям? Философски означава, че моето съзнание не е толкова развито, затова забравям.

Та и ние сега сме забравили смисъла на нашия живот. Вие си казвате: „Този човек от себе си ли говори тия неща, или ги измисля?“. Ще бъде смешно да ги измислям. Това не е правилен начин за разсъждение. Ако съм тщеславен човек, разбирам, но Истината не е и в нашите разсъждения – тя е нещо Божествено. Ако аз се спра при вашата чешма и кажа: „Откъде ли взима тази чешма водата?“, право ли е това разсъждение? Изворот може и без тази чешма, и без коритото ѝ може, и без крана ѝ може, той може сам да си направи корито. Казвам: истинското корито е това, което този извор сам може да си направи, което никой друг не може да му го направи. Коритото, кранът и самата чешма, които могат да се вземат, не са потребни, а коритото на извора, което никой не може да вземе, е истинският път. Това е реалното в живота. Следователно всяко нещо, което хората могат да ви вземат, не е истинското, не е реалното, то е направено от хората, затова могат да го вземат, а онова, което става вътре в извора, което былбука, което никой не може да ви вземе, показва пътя на хората. Голям е този извор – това сте вие.

Сега ви гледам – вие сте красиви чешми, направени от злато и сребро, от безценни камъни, и като дойде някой при една такава чешма или при някой такъв извор, кръсти се. Питам го защо се кръсти. – „Как да не се кръстя пред такива големи безценни камъни,

като паче яйце, да ми се падне поне един от тях!“ Какво от това, ако ти се падне? – „Ще се осигуря за целия си живот.“ Вярно е, че можеш да се осигуриш, но не е Истина. Утре, като се осигуриш, смъртта ще дойде и ти ще отидеш заедно с този камък; заради него и ти ще отидеш. Знаете ли в какво положение ще се намерите?

Един ден една тщеславна жаба хванала малко красиво пиленце, вързала го на гърба си и казала: „Да си имам и аз поне нещичко!“. Но за беля, видял я отдалеч един сокол, който обичал пиленцата, спуснал се да го улови, хванал го с клюна си и заедно с него задигнал и жабата. Казвам: ако тази жаба нямаше пиленце на гърба си, щеше да си бъде във водата, а сега, като сложила пиленцето, соколът, задигайки пиленцето, задигнал и нея.

Ах, тези яйца, сега всички говорят за яйцата. Гледам – някои казват: „Хубави са кокошите яйца“. В Америка имат особен начин за разпределението на яйцата – там не ги продават на една цена, както в България, а според големината; имат си особени машини и според големината ги разпределят по номера и така се определят цените. Различни яйца има днес. Някои казват: „Това яйце е цяла бомба – като се пръсне, 200 души може да убие“. С ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могат да се хранят, а новите яйца и 200 души наведнъж могат да убият. Гледам друго паче яйце, казвам: паче яйце е, но като се пръсне, пълно е със задушливи газове, 2000 души може да отрови. Питам: как започнаха да се снасят тия яйца? Едно време кокошките и патиците снасяха яйца, които хранеха света, а сега, когато хората започнаха да ги снасят, взеха да се унищожават с тях. Човешкият ум снася яйца, вредни за съвременното човечество. Тези газове можеха да се сложат на друго място. Хубаво направиха учените, че сложиха своя ум на работа и познаха величието на Природата, но те не трябваше

да поставят енергиите ѝ в тия пачи и кокоши яйца. Първо трябва да убедим тия учени, че не по такъв начин – с отровни, задушливи газове – могат да спасят света; нека мислят за други газове, за други яйца.

На учените трябва да се даде един пример. Сега аз приготвям алхимически едно кокоше яйце. Ще кажат някои: „Залъгва ни този човек“. Какво залъгване, кокоше яйце е това, реално нещо! Знаете ли какъв ефект има то? Влезеш някъде между хора, които се карат, които не се разбират, спорят за нещо: някъде син баща си изпъдил, другаде син майка си изпъдил, трети брат си изпъдил и т.н. Карат се, бият се и аз, като вляза между тях, им показвам яйцето. Всички се затичват да го вземат, но им казвам: вземете това яйце, нека мине от ръка в ръка, разгледайте го и тогава ще го разберете. В това време, докато яйцето обиколи всички хора, неразположението между тях изчезва и в тях се заражда едно братско чувство. Казвам им после: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли някого? Не, хората няма да се избият, а ще оздравеят, ще поумнеят и братски ще живеят.

И тъй, този болен е лежал цели 38 години. Казвам: всички, които имате това съзнание, трябва да разнасяте Учението, време е вече. Вие дължите нещо на Невидимия свят; може да отричате това, но е факт. Ние сме събрани тук именно от този Невидим свят и затова му дължим. Че е така, ще разберете според съзнанието, което имате; сами ще разберете, че има един вътрешен свят и именно вътрешното във вас е красивото, то е, което не се изменя, което остава при всички условия едно и също. Кога ще бъда аз все същия човек?

Ще ви приведа един пример, за да ме разберете по земному. Ако аз съм сиромах, а вие сте богат, дойдете в дома ми и аз ви приема добре – поканя ви в своята стаичка при огъня и разговарям любезно с вас – това още не показва, че съм човек и че вие сте ме познали като такъв; това е само едната ми страна. Аз имам ин-

терес от вас като богат и затова всякога, когато идвате в дома ми, ще ви приемам любезно и ласкаво. Ако един ден вие заемете моето място, т.е. осиромашеете, и аз не ви приема по същия начин, като по-рано, а кажа, че не ви познавам, това показва, че сега съм друг човек. Не, аз трябва да ви приема по същия начин, както по-рано. Ако ви дам същия прием, същото почитание, това показва, че съм истинският човек – при всички условия си оставам един и същ. И когато съм сиромаш, и когато съм богат, трябва да бъда един и същ. Има една сиромашия, с която хората могат да влязат в Царството Божие, и има едно богатство, с което могат да влязат в Царството Божие. Има една сиромашия, чрез която хората не могат да влязат в Царството Божие, и има и едно богатство, чрез което не могат да влязат в Царството Божие.

Ние трябва да имаме предвид примера на този болен с великото смирение. Мислим си, че много знаем. Не, малко знаем, а това трябва да радва всички ни – защо? Понеже има много да учим. Ние сме в първата фаза на развитието си, където можем да се радваме, че Бог ни е дал този велик живот, да видим онази велика Божия благодат, която съществува в него. Това не трябва да бъде подкуп, а да видим, че Бог, Който ни е дал този малък живот, е вложил в нас ред сили и способности. Следователно ние сме още в предисловието на този велик живот.

И тъй, Христос ще дойде в тази къпалня и какво ще каже? – „Вдигни одъра си и върви!“ И като излезете вън, ще кажете: „Духът ни проговори“. Не, след като Го намерите, ще кажете: „Онзи, Който ни каза: „Вдигни одъра си и си върви“, е Исус“. Исус, на еврейски Йешуа, е символ – означава онзи Принцип, Който съдържа в Себе Си творческите, позитивните сили, които създават; Той съдържа в Себе Си онази формираща сила, която сглобява, която съгражда великото съзнание, което ражда хармонията и поставя в ред и

порядък всичко. Всички тия сили се подчиняват без никакъв капелмайстор, т.е. има капелмайстор, но когато той само вдигне и сложи своята пръчица, всички свирят в такт, без никаква грешка. И тогава имаме буквата *W*, не нашето *B*.

На еврейски език това *B* означава кука, гега, с която овчарят хваща онази овца, която кръшка от пътя си, и ѝ казва: „Само при мен, при своя овчар, си в безопасност, а в гората вълците ще те изядат. Тук стой, при мен, аз ще те науча“. В нашето *B* ние сме скрили малко вътрешния му смисъл. В латинската азбука тази буква означава противоречие, рогата на козата. В окултната наука този човек, който има два рога като козата, е в противоречие с Бога. Това означава две единици, които се борят една с друга, които са в противоречие, или двама пехливани, които се борят на хорото, за да покажат кой е по-силен.

Ти ще се бориш, ще работиш, докато намериш Учителя си. Кой Учител? Не искам да ви поставя в противоречие, ще ви кажа кой Учител. Вие ще намерите не самозвания учител, но Онзи, Когото Бог е поставил за вас от векове. Той е този Йешуа, Който съдържа в Себе Си тези формиращи, позитивни, козативни и воативни сили. Тъй казано, това нищо не значи, ще ви го превода на български: силите, от които всичко произтича; силите, които всичко съграждат и хармонират; силите, които всичко държат и запазват, без да се изменят. Да се размърда малко умът ви, запомнете това нещо!

И тъй, този човек седял цели 38 години пред къпалнята. Всички вие трябва да имате неговото търпение. Нали сте българи, които се отличавате с мъжественост – покажете, че сте смели! Нека те пекат, но всички да знаят, че тази Истина, която търси, намери, и сега разбра, че тя е посадена в твоята душа. Някой ще ти каже: „Какво разбра?“. Търся Истината, която е посадена в моята душа, търся Учителя си, Който ще

ме научи на този свещен език на Истината. Придобие-
те ли това – да можете да разговаряте на този език, то
ще бъде най-голямото благо, най-великият ден за вас.
Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза в началото.
Какво е казал? То е на Божествен език, аз не мога да
го изкажа, но хайде да ви го превода на български. И
рече Бог: „Да бъде Светлина!“. В нас думата *светлина*
подразбира само да се видят нещата. Свещеният език
под думата *светлина* подразбира друго. *Да бъде свет-*
лина значи Аум.

Сега аз ви пожелавам като на този болен да вдиг-
нете одъра си! Аум!

22 ноември 1925 година, София

Той знаеше

*Защото си знаеше
какво щеше да прави.
Йоан 6:6*

Всички същества, от най-малките до най-големите, все знаят какво да правят. В това отношение малките същества даже превъзхождат големите, защото знаят по-добре от тях да си вършат работата.

Казва се, че Христос искал да ги изпита, за да види дали знаят какво трябва да правят. Това е един велик закон в Природата – тя обича да изпитва всички същества, за да види дали знаят какво трябва да правят. Ала има и друго положение, което обърква хората – то е лошият навик. От лошия навик се ражда мързелът в света, а мързелът спъва всяка култура. Мързелът е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съвременни хора имат мързел и всички се стремят към него, затова тази култура ще умре, нищо повече. Когато и да запиташ, все казва, че иска да се осигури – защо? Иска да стане мързелив, нищо да не работи. Това се забелязва в лекарите, в художниците и другаде. Един лекар, щом поработи няколко години и си създаде добра клиентела, се отпуска. Един художник, щом нарисова 5 – 6 картини, казва: „Човек не трябва да работи“. Защо? За да не се изтощава. Как ще се изтощи един човек, който маже с четката си върху платното? А жената казва: „Не трябва много да се маже вкъщи, защото, като се маже много, може да се скъса никоя жилка“. Други казват: „Разходки не трябва да се правят, защото човек може някак да пострада и да изгуби живота си“. Всички се стремят към този вечен живот и казват: „Блажени мъртвите, починали в Гос-

пода“ – облажават мъртвите, защото са пред лицето на Бога. Следователно ние сме научили закона на мързела, знаем го, не е нищо ново. Всички животни също се трудят, за да се осигурят.

Ще ви приведа два примера от руския живот, от живота на двама професори, видни личности – професор Велмиров и професор Пастовски; това са псевдонимите им, не давам същинските им имена. И двамата са знаменити руски естественици и химици, писали видни съчинения. След десетгодишен труд един чичо на професор Пастовски умира и му оставя наследство от 10 милиона лева. Той веднага закачва естествените науки и химията на един гвоздей и казва: „Безсмислено е човек да се занимава с естествените науки и химията“. Защо са станали безсмислени – заради 10-те милиона лева. И професор Велмиров наследил едно богатство от 15 милиона и повече, но той продължил да се занимава с наука. Питам: защо единият престава да се занимава, а другият – не?

Аз зная и друг пример – за един американец, който наследил 15 милиона лева в злато, но ги раздал, а сам си останал метач по улиците. Този човек може да вземете като образец на характерен човек.

От това състояние, от този стремеж към покой, към мързел, произлиза смъртта. Тук се ражда тя, по-неже няма условия за живота. Ако в покоя имаше живот, нямаше защо да се създава светът. Следователно всяка вселена, след като седи милиарди години в покой, най-после излиза от него и по такъв начин от покоя, от мързела излиза живот. Това е на човешки език казано, но какво може да придобие човек от един мързелив живот, като не работи, като си почива? Е, казват някои, човек трябва да си поспива. Добре, какво се добива от съня? Наистина, човек все трябва да спи, но какво се добива от съня? Почивка е, казват. – „Човек трябва да яде.“ Добре, какво се придобива от яденето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Следо-

вателно истинското знание седи в друга посока – да знае човек да служи. На какво? На Истината.

Аз ще употребя думата *да служи на Истината*. Някои ще кажат: „Ние знаем какво е Истината“. Вярвам, че някога сте знаели, но сте забравили и сега не знаете. Вие даже не можете да произнесете думата *Истина*. От хиляди години насам на български език се произнася думата *Любов*, но кой българин досега е произнесъл тази дума на нейния език? Защото всеки народ, всеки мислител, всеки гений, като е създавал една дума, е имал ключа на тази дума. Я ми кажете кой е ключът на думата *Любов*! Извадете от една пиеса *ключ сол* и вижте как ще свири по нея цигуларят. Най-после махнете и тактовете, оставете само нотите. Какво ще излезе от тази пиеса? Сегашните хора говорят без ключ и без такт. Казват някои: „Отличен музикант е той. Отличен философ е, философски работи говори“. Казвам: философски работи говори без ключ и без такт – няма никакъв ключ, никакъв определен такт.

Някой казва: „Знаеш ли какво нещо е Любовта?“. Казвам: Любовта е нещо, направено от картошки. Той казва: „Любовта носи живот“. Хубаво, как се проявява животът? – „В живота има движение.“ Вярно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи може да става пренасяне на материали, но в живота има нещо съществено – това е Разумното, това е Светлината. От това гледище във Вселената няма абсолютно никакво движение. Това може да ви смути малко – ще кажете: „Как във Вселената няма движение?“. Във Вселената има само едно малко мърдане – всяка частица се мърда на мястото си, тя трепти и никъде не отива. От Слънцето например не идват никакви частици, всяка негова частица само трепти на мястото си и това наричат движение. Ще кажете: „Как, аз ходя от едно място на друго, дойдох от вкъщи тук“. Това са философски твърдения, които трябва да

се докажат. Може ли да се разберат? В тази мисъл има едно крайно противоречие и на пръв поглед това противоречие е грамадно. Вие казвате: „Аз се движа, а той иска да ни докаже, че няма движение“.

Допуснете сега, че нашата Вселена, колкото и да е голяма, има свой радиус във вид на права линия, която се движи. Представете си, че линията е материална, дълга няколко трилиона километра и по нея са наредени живи същества. Да кажем, че завъртите тази линия с такава скорост, че тя може в 24 часа да обиколи един път цялата Вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цялата линия, целият радиус направи едно голямо обръщане, точката, в която радиусът е опрян, няма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно място. Ако това е само една проекция на нашия ум, то ние само мислим, че има движение. Например вечер, когато спиш, ти ходиш по планини, по гори, на гости тук-там, а тялото ти седи на едно място. С какво ходиш? Ти казваш: „Аз ходих на Слънцето и се върнах“. Питам: ходил ли си действително на Слънцето?

Но тези неща не са съществени, въпросът е дали има движение. В света има движение, има и далечина, така е. В психологията обаче има други състояния, които ние определяме. Човек понякога казва: „Аз съм паднал, потънал съм много надолу“. Къде си паднал? – „Тъй дълбоко съм потънал, че едва ли ще мога някога да изляза навън“. Това падане за него е тъй реално, че той вярва в това. Друг път казва: „Аз съм високо, горе на Небето“. Питам: как е възможно този човек да падне в една такава голяма дълбочина, с милиони метри надолу, и да говори с мен в този момент и как е възможно при друг случай да е толкова високо, горе на Небето, и пак да разговаря с мен? Как да обясним тези неща? Знания трябва!

В хората трябва да се създадат съответстващи органи. И действително, някои учени, някои окултисти

забелязват, че в човешкия мозък започват да се образуват бели нишки, образуват се формите на известни нови органи за бъдещото ново човечество. Докато в хората не се създадат нови органи, много неща ще останат необяснени за тях. Новите хора трябва да бъдат създадени от нова материя, старата материя трябва да мине. Не е все едно да носиш един прост камък и да носиш един скъпоценен камък – материята им не е една и съща и силите, които са вложени в тези камъни, не са едни и същи. Значи във Вселената между разните материи и сили, които действат в нея, има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския живот по следното качество: в него има работа, която се отнася само към реалното, към неизменното в света – то е служенето на Бога, то е онова, в което няма абсолютно никакво користолюбие. Аз трябва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Според това схващане, когато се моля Богу, ако се изправя пред вас да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате изправен на молитва, вие ще кажете: „Какво се е изправил този като някой истукан?“. Ако се изправя на молитва в църква, някои ще кажат: „Какво бърбри този там?“. Кажат ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемеш, който те наблюдава, все ще си направи някакво криво тълкуване; ако си много весел, ще дадат друго тълкувание. Това, че човекът се смее, още не е истинският човек; ако плаче, и това не е човекът. – „Ама той е много замислен!“ Коя е формата на истинската мисъл и къде е онази характерна черта на мисълта? – „Ама той е благороден.“ Къде е тази линия на благородството, която не се мени? Щом се мени, тя не е благородство. Следователно линиите в истинския свят всякога имат еднаква интензивност.

В този свят човек може да бъде едновременно навсякъде. От това гледище движението е тъй бързо, че няма никакъв помеждутък и изглежда, че човек не

се движи. В другите светове, където материята е потънка, човек по-лесно се движи и едновременно може да бъде на много места. Например тия ангели, които имат 6 милиона криле, в една минута могат да обхоят всички слънца на нашата Вселена и да се върнат със знания и факти. Вие ще кажете: „Как е възможно за една минута да се измине такова голямо пространство?“. Това време от една минута може да се разпредели на още по-малки части. Съвременните учени са започнали да доказват, че една секунда може да се раздели на няколко милиарда части и в това време всека частица прави няколко трилиона обръщания. Ако това каже някой религиозен човек, ще кажат, че е изветрял. Какво ще бъде това пространство, което тази частица ще измине, като се движи с такава голяма бързина?

Казвате: „Това са предположения“. Не, има един закон, според който човек никога не може да каже това, което не съществува, следователно учените са в права посока. Аз казвам: една частица може да се движи не само с бързина от няколко трилиона обръщания в секунда, но и още по-бързо. Тази бързина, с която се движи, в Невидимия свят е бързината на охлюва. Какво ще кажат тези учени професори и философи? Ще кажат, че не може. Невъзможно е човек да предполага неща, които не съществуват, следователно ние никога не можем да измислим и не можем да кажем неща, които не съществуват.

Кога се казват глупави неща? Когато се въздържа-
ме да казваме Истината, ние казваме глупави неща. Те не са нищо друго, освен отричане на реалния живот. Някой казва: „Няма Бог в света!“. Казвам: не, това е една квадратна глупост. Щом казва, че няма Бог, това значи, че признава друг Господ, той сам ще стане Господ на себе си. И всички онези, които отричат Бога, са богове на себе си и казват: „Ние трябва да бъдем силни, богати хора, да се наложим на света“. Казват да се

наложим на света – добре, каква разлика има между онези, които се налагат, и онези, които не се налагат? В края на краищата и едните, и другите свършват еднакво. Аз бих желал да видя как свършват някои, които не се налагат на света. Няма какво да се налагаме. В този смисъл Реалността не позволява да се налагаме.

Ние казваме: сега трябва да се върнем към истинското разбиране на живота, ако искаме да бъдем щастливи. За да бъдем щастливи, хората, с които дружим трябва да бъдат щастливи, разумни, всички техни частици, всички техни клетки трябва да бъдат разумни. Всички клетки на един разумен човек трябва да бъдат разумни. И докато хората не започнат да мислят с краката си тъй, както с главата си, светът няма да се оправи.

Аз мисля, че в света ще дойде една раса, на която и краката ще мислят както нашите мозъци. Питам тогава: краката ще ходят ли по земята? Не, няма да ходят. Аз ви казвам, че първата култура, която се роди, влезе да живее във водата, за да избегне хронизирането на всички престъпления, да не стане известно нещо на Живата природа. Онези, които създадоха тази култура, направиха всички същества безгласни – никакъв език, никакъв глас няма там и за всички престъпления, които се вършат, нищо не се знае. Там е цял ад, всички се гълтат. Всички големи сомове, всички големи шарани, всички тия китове, мечоносци, всички електрически риби са все философи на миналото. Те създадоха една баснословна култура, на която няма да се спирам, но всички тия същества, като дойдоха до крайния предел, си казаха: „Няма да стане така, нищо няма да научим. Като мислиха дълго време, казаха: „Трябва да излезем от този ад, да си създадем свой език“. Тогава тези учени риби предизвикаха едно излизане от водата, станаха пилигрими и се превърнаха в птици. Като риби те нямаха домове, семейства. Като посяваха 200000 – 300000 семена, свои деца, оставяха ги

на произвола и казваха: „Господ да се грижи за тях!“. И знаете ли какъв разврат е във водите? Всичките риби измряха от разврат. Бог, като видя, че тази култура е на разлагане, посоли морето, за да не се вмирише. Тогова питам: защо на океана му трябва толкова сол? За да не се вмирише тази култура и да поквари всичко наоколо; това е мое тълкувание, което учените могат да отрекат. Като излязоха оттам, рибите се превърнаха в птици и имаха богата опитност, минавайки в един по-висок стадий. Като птици, те разрешиха семейния въпрос така, както и хората не са го разрешили. Умно го разрешиха. Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха с тях високо из въздуха като с аероплани. Това, което ги отличава от хората, е, че разрешиха семейния проблем – казаха: „Което беше във водата, няма да го продължаваме повече“.

Дойдоха тия два противоположни полюса – мъжът и жената, направиха си гнездо, снасяха си там яйцата и като си свършваха работата, излизаха навън. Между тях няма бой, няма тояги кой да управлява дома. Тук мъжът не казва на жената: „Хайде навън!“. И в тях има разводи, но те са честни помежду си. Като карат една година, на другата година едната птица си избира друг другар и казва на първата: „Аз си избрах нов другар“. Единствената птица, която води еднобрачен живот, е орелът – като се ожени един път, втори път не го прави. Другите се женят по няколко пъти – на едната умряла другарката, ожени се втори път; и тя умре, ожени се трети път. В семейния живот на птиците няма никаква лъжа – като си свършат взаимно работата, те си казват: „Сега мога да обикна и друг“; в тях има голяма искреност.

Как е между хората? Вие ще кажете: „Не трябва да се говори така!“. Как трябва да се говори? – “Ами да се не съблазняват хората!” Онзи сараф, който е изложил парите си на улицата, не съблазнява ли хората? А търговецът, който е окачил хубавите дрехи и шапки,

не съблазнява ли хората? А онзи, който е окачил саламите във витрината на своя дюкян, не съблазнява ли хората? А касапинът, който е окачил прасетата за краката, не съблазнява ли хората? И съвременните хора минават за много големи моралисти! Зная къде седи моралът. Аз ще дам една нова форма за морал. Ще разгледам как постъпват лекарите, те нека да се сърдят. Ще ги изкарам не да ги съдя, а само да покажа как седят работите. Разболее се Иван, Стоян, трети, скоро викат лекаря. Лекарят се зарадва, отива там. Благодарител ли е? Не, той ще си вземе за визитата сто – двеста – триста лева, според това доколко е важен – колкото е по-учен, толкова повече взима; колкото е по-неучен, по-невежа, толкова по-малко взима. Най-после той изцереява болния и му казва: „Трябва да знаеш какво стори моята наука за теб!“. Болният си казва: „Да не бяха моите пари, зная какво щеше да сториш ти за мен“; той си мисли това, но не казва нищо, мълчи.

Ще дойда сега до свещениците, до проповедниците, нали ги има навсякъде в света. Аз не говоря специално за тукашните, принципно говоря – за тия и в Индия, и в Япония, и в Германия, и в Америка, навсякъде. Дойде някой при свещеника, казва: „Стоян еди-кой си се е поминал“. Свещеникът се зарадва, вземе си епитрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: „Ще платите!“, а после мисли: „Извърших Волята Божия“. На втория ден дойдат при него, кажат му, че еди-къде си се е родило дете, той отива да кръщава, но пак му плащат. На третия ден го викат да венчава; венчава, но пак му плащат. Питам: къде е моралният кодекс, по който трябва да се служи на Бога, къде е онова безкористие, с което ние трябва да служим на Бога? Казват: „Християнска култура“. Та християнската култура в това отношение е такава, каквато е и у езичниците. Действително, ние не сме толкова груби, колкото езичниците, но според светлината, която имаме, на-

шите малки грешки могат да имат по-лоши последствия, отколкото при езичниците. Техните грешки са по-малки, отколкото на съвременните моралисти.

Идват в Америка видни проповедници, проповядват, но им се плаща. И аз сега съжалявам, че няма да ми платят. Както и да е, но казвам, че на тия видни проповедници от Америка им плащат за една проповед по 100 доларчета, това са 500 златни левчета. Всеки златен лев на българската валута е 30 лева, значи на седмица горе-долу са 15000 лева. Как мислите, не биха ли говорили красноречиво тия проповедници, ако вземат 15000 лева? С какво въодушевление биха говорили! Като взимат 15000 на седмица, за месец стават 60000, а в една година колко ще станат? Близо 600000-700000 лева. Да, но според мен това не е култура, това е натрупване на материал.

Всяко желание в мен за пари носи друга проказа в себе си – в онези благородни нишки на моя мозък става вече едно натрупване. Аз отварям прозорците на моята душа и там се натрупва един тънък пласт от материя много фина, но много отровна и вредна за този свят. Знаете ли колко е тънък този пласт? По дебелина той съставлява една десетмилиардна частица от милиметъра – толкова е тънък, че с микроскоп не можете да го видите, но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Например, ако аз погребя един човек, безразлично дали съм светия или престъпник, и му взема 100 лева за молитвите, като се върна у дома, всичкото благородство ще изчезне от мен. Не само това, но някои казват: „Хората трябва да ни видят, когато се молим“. Не, хората не трябва да те знаят, не трябва да те виждат, когато се молиш. Светът не трябва да знае, когато се молим.

Съвременният свят разбира само езика на мотиката. Щом вземеш мотиката и отидеш с нея на нивата, ще те питат:

– Какво правиш?

– Копая.

– Много добре правиш.

Вземеш чука, питат те:

– Какво правиш?

– Чукам.

– Много добре правиш.

Но ако седнеш някъде в размишление, казват:

– Този будала какво е седнал там? Цял ден седи като някой истукан.

Това са схващания. И всички хора, които работят, все за будали минават. Защо? Днешните хора мислят, че религиозните не работят. Не е така, истинската работа е само в служене на Бога. Кое е по-хубаво? И аз мисля, че ако някой светия разоре някога само един декар земя, житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца и като ядеш, това жито ще прилича на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи, и в устата си ще изпитваш такава приятност, която ще те ободри и ще те държи сит цяла седмица. Питам: след това няма ли да се разреши въпросът за хляба? Днес казвате: „Хлебец, хлебец!“ и ядете по три пъти на ден, но въпросът за хляба пак не се разрешава.

Защото си знаеше какво щеше да прави.

Ще ви приведа друг пример, за професор Блекстън, псевдоним на един виден химик и физик, новатор, който се занимавал с дълбоки въпроси на Живата природа. Той имал своя отлична, голяма лаборатория, добре наредена с шишета от разни големини и с различни съдържания. Един ден заминал на екскурзия за цял месец, да прекара времето си из Природата, и оставил ключа от лабораторията си на своята любознателна слугиня, за да наглежда от време на време. Тя отворила лабораторията и видяла, че малки и големи шишенца са наредени едни до други. В нея било развито чувството за ред и съзирайки този порядък в лабораторията, си казала: „Вижда се, че професорът

не е имал време да нареди шишенцата по ред, чакай аз да ги нареда“ – и започнала да нарежда малки шишенца с малки и големи с големи; малките сложила в една фиритка, големите – в друга, и по такъв начин разчистила хубаво, по свой вкус, лабораторията. Като наредила всичко както трябва, разгледала наоколо, поусмихнала се самодоволно и си казала: „Ще сюрпризирам професора“. Дошъл си професорът, гледа – нещо новаторско има в лабораторията му, всички шишета разместени. Питам сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисъл професорът да нареди така шишетата си? Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдем в Живата природа, започваме да разместяваме всички шишенца. И знаете ли колко време е отнело на професор Блекстън новото нареждане на лабораторията? Някой път и ние нареждаме своите мисли като тази слугиня. Имаме особени понятия за морала, имаме особени понятия и за молитвата. Да се молиш, без да те види някой; не външно, но в душата си да нямаш абсолютно никакво желание и да се усещаш абсолютно самотен. И за в бъдеще светиите няма да се молят тук, на Земята – истинският светия, когато се моли, се качва Горе; оставя тялото си тук, а се вдига на височина най-малко 12000 км и там се моли. Вие молили ли сте се така, излизали ли сте 12000 км над Земята? Трябва да попитате съвременните авиатори какво изпитват, когато се издигат на известни височини във въздуха. Какво ще е на височина 12000 км? Някой казва: „Аз принесох на Бога една гореща молитва“. Бих желал да принесеш своята гореща молитва на 12000 км и тогава да видиш каква е тя. Ако се качите на 12000 км, знаете ли какъв студ ще има там? Ако тъй прогресивно се увеличава студът, и с хиляди градуси студ може да има.

Някои учени казват, че под 200 метра надолу немалко студ. Има. Казват, че най-големият студ можел да бъде -270° . Не, и с хиляди градуси има студ – и

–10000° студ има. Ние сме в разрез със съвременните учени. Някои от тях казват, че ако се дойде до –270°, цялата Вселена щяла да изчезне. Тези учени разсъждават като онази българска баба, която повикала няколко свои съседки и им казала: „С вяра мога всичко да направя. Молитвата ми е тъй силна, че вие ще видите – този чукар няма да го има до утре сутринта“. Стават сутринта – чукарът си е на мястото. Ала тя се изхитрила и им казала: „Чукарът си е на мястото, защото се смилих над вас – боях се да не ви стане нещо от учудване“. Тя съзнавала, че само с думи чукарът не може да се мести.

Някои мислят, че с думи могат да преместят планина, други – даже, че с думи могат да преместят и Земята. Да, може, но човек, който работи с Вяра, не с простата вяра; такъв човек трябва да има абсолютни познания. Вярата подразбира Христос.

Някой казва: „Аз повярвах в теб“. Какво повярва? – „Че всичко можеш да направиш.“ Какво ме интересува, че ти вярваш, че мога да направя всичко? Ти какво можеш да направиш? Това, което аз мога да направя, то е онова, което ме повдига в моите очи, но ако ти вярваш, че мога да направя нещо, а не стане, тогава падам в твоите очи. Не казвам, че трябва да мислим така, но важното сега за нас, хората, които сме вече до прага на Новата култура, е да излезем от старата култура така, както рибите излязоха от водата. Ще излезем! Писанието казва: „Всички ще бъдат грабнати горе, във въздуха“. Ще излезем от гъстата среда на този живот както рибите и ще разрешим един важен въпрос в света – братство и Любов; този въпрос ще се реши само в Новата култура.

Важният въпрос за нас не е този за спасението, както проповядват някои. Спасението не е въпросът, то е едно състояние на Земята. За нас важен въпрос е новият живот, който Бог внася в света. Защото желанието на Бога, Който е направил света и хората, е

всички Негови чада да не умират. В Писанието се казва: „Бог не благоволява в смъртта на Своите чада. Той има за цел всички тия деца да живеят“.

Сега Христос изпитва Своите ученици – могат ли всички тия хора да се нахранят с пет хляба и две риби? Казва един от учениците Му: „И 200 динарии няма да стигнат на тези хора за хляб“.

Христос знаеше какво щеше да прави.

Казват, че Христос никъде не е учил или че е учил в Египет, Индия и др. Не, Великите Учители не учат на Земята. Някои от тях ходят може би само за 5 – 6 години да се учат на Слънцето и после идват на Земята. Ако някои казват, че Великите Учители учат на Земята, те са много прости хора. Сега може да ме запитате по кой начин Учителите отиват на Слънцето. Един ден ще проверите, няма какво да ви се казва. Това е една Истина. Както рибите станаха птици, както птиците станаха млекопитаещи, както млекопитаещите станаха хора, както хората станаха ангели, по същия закон ще стане и това. Същественото за нас не е да го доказваме, а да имаме един език, с който можем да се споразумяваме.

Сега например, като ви говоря, вие разбирате ли вярно ли е всичко това, или не е вярно? Говоря ли ви Истината? Някои неща са верни, някои са преувеличени. Аз ще ви кажа кои са преувеличени. Едни неща са преувеличени само за да събудят мисълта ви. Например от толкова време ви говоря за Любовта, но същественото за нея още не съм засегнал – аз съм още в предисловието на Любовта. Ако бих произнесъл думата *Любов* както трябва, знаете ли какво щеше да стане с вас? Най-първо от вас ще започне да се вдига дим, всичко във вас ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори път думата, тялото ви ще започне да се нажежава, от него надалеч ще се разнася една топлина, но не обикновена. Като произнеса трети път *Любов*, вие ще светнете, ще станете светещи

ТОЙ ЗНАЕШЕ

същества и ще се облечете в ангелски форми. Този салон, в който се намирате, ще изчезне; не че ще изгори, но вие ще бъдете вън от салона. Готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина са толкова готови, колкото е готова онази млада мома, за която момъкът иде. Дойде младият момък, казва ѝ: „Ела с мен“, тя му казва: „Ти готов ли си да ме осигуриш, да не си някой бедняк?“. Всяка мома си мисли за царския син и за него се готви. Действително, така трябва да бъде, но царски син е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа в себе си, който има Божествен ум, неопетнен от никаква лъжа! Няма нещо по-отвратително от лъжата! Най-първо трябва да ликвидираме с лъжата. Всеки от вас трябва да види какви са неговите чувства – постоянни ли са те, или изменчиви, защото ако те са променливи, един ден ще причиняват вреда.

Защо Христос нахрани толкова хиляди души, не можа ли да ги изпрати някъде? Този народ, тия хора, които бяха събрани около Христа, бяха жадуващи души, бъдещи ученици, които Той трябваше да нахрани, и те Го помнят от преди 2000 години до днес. Тия души, нахранени по този начин от Христа, никога няма да Го забравят. Те се нахраниха духовно, затова в тях има един вътрешен копнеж. Казва Христос на едно място: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Живо слово“.

И тъй, има една фаза, в която сега живеем – тя е стремежът на душата към Божественото, към Бога. Не казвам, че трябва да напуснем сегашния си живот, защото в света всичко не може да стане изведнъж. Преходни периоди, прескачания в живота няма. Живата природа обича последователността, тя никога не бърза, запомнете! Това е един от нейните методи. В нея е вечността, тя разполага с време колкото иска и икономисва своите сили, защото силите не са в такова изобилие в каквото е времето. Следователно вие

можете да разполагате с нейното време, но не и с нейните сили. По тази причина онези, които не живеят според нейните закони, които бързат, скоро изтощават силите си и умират много рано. Никакви молитви не помагат тогава за продължение на живота им. В това отношение Природата не жертва силите си. И когато искаш да живееш по-дълго, трябва да се намери някое любящо същество, което да ти даде назаем от своите сили. Затова, за да продължим живота си, ние не трябва да бързаме. В това отношение аз смятам Добродетелта в света като икономия на Живата природа. Като ме пита някой що е Добродетелта, отговарям: тя е икономията в Живата природа, да знаеш как да икономисваш силите ѝ. Според тази икономия и свещеникът, и писателят, и бащата, и майката трябва да знаят как да работят. Като схванете живота така, няма по-добри методи за икономия от Добродетелта. Когато някой каже, че за в бъдеще трябва да се изучава икономията, аз казвам: трябва да се изучи Добродетелта като икономия в Природата.

Защото си знаеше какво щеше да прави.

Каква била интимната мисъл на Христа? В Христос е нямало никакво желание да привлече хората при Себе Си. Неговата интимна мисъл била да извърши Волята Божия, да служи на Бога беззаветно, без никаква заплата. Някои казват: „Все трябва да ни платят“. Питам тогава: ако богатият човек или някой цар, които имат всички средства, работят, за какво трябва да работят – да спечелят повече ли? Аз казвам: когато най-богатите хора в света започнат да работят, те ще работят безкористно. Когато най-добрите хора в света започнат да работят, те ще работят безкористно. Следователно ние не можем да работим безкористно, докато не станем добри. Щом станем добри, от нас ще изчезнат всякаква тревога, завист, злоба, омраза.

Някой казва: „Аз не мога да търпя еди-кого си, не го обичам“. Защо? Ами че Бог го търпи! Щом Бог го

търпи, как така ти не можеш да го търпиш? Може да има нещо в него, но Бог го търпи. Когато Бог търпи, и ти ще търпиш. Когато Бог учи, и ти ще внимаваш в този морал. Може да си недоволен от него, но други са недоволни от теб. Много ангели са недоволни от хората. Понякога и в ангелите, които са толкова напреднали в своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господ да им позволи да ометат хората, да създадат нещо по-хубаво. Господ ги възпира, казва им да почакаат.

Сега, ако ме попитате какво правят ангелите, ще ви кажа, че точат своите огнени ножове и като дойдат на Земята, в една минута цялата съвременна култура ще стане на прах. Те без всякакви оръжия ще извадят хората от техните черупки и всички ще тръгнат след тях много смирено, както цели полкове войници вървят смирено след своя началник. Това ще бъде. И царе, и владци, и патриарси, и проповедници, всички величия, които са лъгали през всички времена, от паметвека до днес, на всички тия лъжи в Името Божие, на цялата тази лъжлива култура трябва да се сложи кръст. Това ще стане.

Майката не трябва да се гневи на дъщеря си, но от дълбината на душата си трябва да ѝ каже: „Дъще, ето ключът“. Музикантът, като повика ученика си, как му дава ключа? Майката ще започне да произнася пред дъщеря си думата *Любов*: ще я произнесе първи път, за да се задимят дрехите ѝ; после втори път, да изгорят дрехите ѝ и да остане гола; след това трети път, да се нажежи тялото ѝ, да свети и да изпуска топлина, за да познае, че нищо не знае, но да остане в нея онова велико желание да намери Истината. Това е истинската придобивка. Когато тялото ѝ започне да се стопля отвътре, в нея ще се зародят най-възвишени чувства. След това ще дойде Светлината, т.е. тогава ще дойде онова истинско цъфтене на душата. Когато душите цъфнат, тогава ще се опознаем.

Казват: „Защо този цвят цъфна на слънчевите лъчи?“. Цветът познава онези слънчеви лъчи, които носят живот в себе си. В дадения случай и душата познава онези Божествени лъчи, които носят живот в себе си. Тогава няма да бъдем тъй своенравни, тъй ексцентрични, както сме сега. Ако ти имаш този Божествен Дух в себе си, когато някой човек иде при теб, още от половин километър разстояние неговата мисъл ще се измени и като го погледнеш, ще му изпратиш тази Божествена светлина.

Казва се в Писанието: „Христос знаеше какво щеше да прави“.

Някои казват: „Едно време Христос е знаел, но ако Той дойде сега, в наши дни, няма да знае какво да прави, Той не беше много учен“. Не, обратното е: първите хора, които дойдоха на Земята, бяха много учени; последващите бяха малко глупави, а ние сега сме най-глупавите. Обратен процес на еволюция. Първите хора създадоха Земята; вторите създадоха само градините; третите, които излязоха от Рая, се научиха да орат, четвъртите – да се бият, а петите научиха мързела. Сегашната култура аз наричам култура на духовния мързел. Всеки човек работи, бърза да забогатее и като добие пари, удари го нашироко, на живот. Питам: това работа ли е? Не е работа. В работата не трябва да има никакъв материален обект. Аз казвам: в света, в нас трябва да има само един материален обект – Мъдростта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срещу негодите в този живот. По този начин ще опитае Любовта в света.

Някой казва: „Ние знаем това, но утре трябва да ядем“. Кой не знае, че трябва да яде? Аз не казвам, че не трябва да се яде. Някой пита: „Не можа ли Господ да направи света по друг начин?“. Може, аз не мисля, че не е могъл да го направи по друг начин, но е направен вече така. Какво лошо има в яденето? Ако човек преяде, умира и ако много пости, пак умира. Това са

две крайности. Човек всякога трябва да яде толкова, колкото да подкрепя своя организъм, да няма никакви излишъци и да прекъсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва – ако хапне повече, това ще бъде за него отрова. И в Природата трябва да бъде така – дойдеш ли до най-високия връх, където доби-ваш най-голямото задоволство, спри там.

Сега мнозина искат да отидат при ангелите. Какво ще научиш? За да отидеш при ангелите, трябва да имаш техните органи. Казвате: „Като отидем при тях, ще ни посрещнат ли?“. А ти можеш ли да възприемеш тяхната Любов? Един ангел може да се спре при теб само ако разбираш неговия език. И при Бога е същото. С този език никъде няма да ни приемат. Като проповядвам Божията Любов, подразбирам, че трябва да научим Божествения език. Като научим този език, само тогава ще влезем във връзка с Бога.

Някой казва: „Аз трябва да се науча да се моля“. Да, ще се молиш, но затова трябва да научиш свещения език на молитвата. Само една свещена дума е останала от молитвата – *амин*. И египтяните имали думата *амин*. В това време имало някои фараони с това име – Амен. Индусите имат същата свещена дума – *аум*. Те произнасят тази дума преди служенето, а християните, като четат „Отче наш“, всякога казват накрая: „Амин“. Какво подразбират под тази дума? Когато някой индус чете свещената *Книга на ведите*, той започва с думата *аум*. Какво означава тази дума? Тя е свещена, останала от една възвишена култура. Всички казват: *амин, да бъде така*. Само тази свещена дума е останала от свещения език и сега трябва да се върнем назад, да възстановим всички свещени думи на този свещен език, да разберем как са започнали нещата и тогава ще бъдем послушни към Бога.

Сегашната култура ще се измени. Сегашните думи, които произнасяме, носят разврат в себе си. Започнете да говорите на който и да е българин за Любовта,

той ще се съблазни. Например някой казва: „Аз те обичам много“. Тия думи веднага произвеждат смут. Някоя сестра е свободна в отношенията си към някой брат, но заговори ли ѝ той за любов, произнесе ли тази дума пред нея, тя става вече малко сериозна, студена. Къде отиде Любовта? Ти изговаряш думата, а Любовта я няма – значи думата *Любов* е опетнена. Ако пък произнесеш думата *омраза*, тя има обратен ефект – кажеш ли никому: „Аз те мразя“, това има обратна сила; като срещнеш този човек втори път, той вече е по-топъл, гледа да ти услужи, отваря се към теб. Значи, като си произнесъл думата *омраза*, произнесъл си я по-правилно, отколкото думата *Любов*. Питам: къде е силата на тази *Любов*?

Има нещо особено в човешката душа, има един вътрешен език, на който ние трябва да си говорим. Аз считам за едно от най-добрите качества почитанието. Като срещна някой човек и го погледна, да познае, че му говоря Истината, не той да ми казва: „Кажи ми Истината!“. Казвам: ти готов ли си да ме разбереш? Аз ще ти кажа само една дума – *аум аумен*, и като ти кажа тази дума, ти трябва да ме разбереш. *Аумен амин* – тази дума съдържа всичко в себе си; *аумен* – това е ключът.

Ще ви преведа тази дума на наш език със следното сравнение. Ти си пътник, пътувал цяла седмица и замръкнал наскре д пътя в една тъмна, бурна нощ; сняг, виелица, краката ти замръзнали, едва се държиш на тях. Аз те срещам, казвам ти: вземи този ключ, на 100 крачки оттук има едно здание, един великолепен палат – отключи си и като влезеш вътре, ще намериш ядене, пиене, топлина, баня, библиотека, всички удобства; никой друг няма да намериш там. *Аумен* е ключът – човекът, който е избавен от всички несгоди на този живот. Ще отключиш и ще влезеш в палата. Щом започнеш да ме питаш: „Ама по кой начин да отворя, ръцете ми измръзнаха, не мога да държа ключа“,

тогава аз ще дойда с теб, но няма да ти кажа *аумен*. Няма да чуеш тази дума, ще чуваш само *кръц-кръц*.

И сега не вие произнасяте думата *аумен*, друг я произнася заради вас, а вие чувате само *кръц-кръц*. Вие казвате: „Амин, така да бъде!“. Аз ви казвам: ще ви завеща една голяма къща. – *Амин!* Ще ви оставя 10 милиона наследство. – *Амин!* Не, вие трябваше да кажете *амин*, преди да започна аз.

Учениците запитаха Христа: „Този народ, който дойде тук, може ли да бъде нахранен?“. Може. Христос произнесе една свещена дума. Защо Той се молеше всякога вечер, не денем? Считаха Го малко еретик. Той се молеше вечер, за да не Го види никой, при това всякога предпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже когато имаше Луна, Той никога не се молеше – тъмните нощи обичаше. Казвам: по-голяма тъмнина от скръбта има ли?

Някой пита: „Защо е скръбта?“. За да се молиш. За да се молиш, за да не бъде опетнена твоята молитва, трябва да имаш такава голяма скръб, душата ти да бъде тъй разтърсена, че да почувстваш дълбоко вътрешно желание да се молиш тайно, никой да не те види, и да кажеш на Господа: *Аумен. Господи, обичам Те за всички добрини, които Си направил за мен от толкова хиляди и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, с които Си ме обсипвал и ограждал*.

Единственото същество в света, което ни обича, е Бог и Той никога не ни е запитвал: „Ти обичаш ли Ме?“, а седи, наблюдава – дано в нас се прояви това човешко съзнание да се спрем и да кажем: „Аз трябва да направя на този човек едно добро заради онази безпределна Любов, с която всякога са ме ограждали“. Щом кажа това, но на себе си, в тайно, по същия скрит начин трябва и да му помогна. След това в душата ми трябва да остане една свещена радост. Когато съм наскърбен, тогава трябва да направя най-големите добри-

ни. А сега кога очакват хората да направят най-големите добрини – когато са радостни. Това не е правият път.

Вие ме запитвате: „Защо са скърбите?“. Казвам: скръбта е един велик метод за разбиране на великата Истина в света. И всички Велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени са минали през училището на скръбта и станаха хора. Всеки трябва да обикне скръбта и като я срещне, да ѝ се зарадва. Ако ѝ кажеш, че я обичаш, тя става студена, затваря вратата си за теб, не можеш да я познаеш – скрива се от теб. Ако пък кажеш на радостта, че я мразиш, тя отваря вратата на стаята си за теб, посреща те, дава ти утешение. Така че кажеш ли на скръбта, че я обичаш, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако ѝ кажеш, че я мразиш, че не я обичаш, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега как ще разберете този живот? Вие, понеже мислите по човешки, ще кажете: „Господи, не виждаш ли страданията ми?“. Вие мислите, че Господ се грижи само за вашите малки страдания. Той вижда всичко. Тъй и при Христа едно време дойдоха тия хора и Той каза: „Хляб трябва да се даде на хората“. Христос и днес вижда всички несгоди и страдания на учените, на лекарите, на болните, на страдащите, на умиращите. Казвам: всички вие трябва да разбирате ключа на Любовта и когато намерите този ключ и произнесете тази дума, и в най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонизира. Някой път сте близо, много близо до това състояние на радост, но лесно го изгубвате и с години го няма.

Време е сега някои от вас да учите този свещен език. Казвам на тези, които мислят, че са се родили от Духа Божи: позволено е вече за тях да учат този свещен език на Любовта и да се учат да служат на Бога. Дойдем ли до това служене, ние ще разбираме свеще-

ния език, между нас ще се роди вътрешна връзка и ще се познаваме. Тогава няма да казваме: „Направи това или онова“, всеки сам ще знае какво ще трябва да прави. Вие трябва вече да живеете в новия живот. Казвам: новият морал е абсолютно безкористно, не бездействие, не безработица, но работа чиста, благородна, възвишена, без да се спъваме от сегашните мъчности.

Сегашните мъчности са предшественици на нещо велико в света. Ние сме дошли до крайния предел на съвременния свят. Няма да мине дълго време, и ние ще влезем в една нова вълна, в едно трансформиране, затова трябва да бъдем готови. Който не е готов, ще се намери в положението на онзи, който за пръв път се качва на аероплан – през цялото време той ще трепери от страх и нищо няма да види, ще иска по-скоро да слезе. Който е готов, ще усети един поглед на духа си.

Мнозина искат да изучават Живата природа, искат да изучават математика, естествени науки, астрономия и др. Отлична наука е астрономията. Какво ще учите хората на нея? Какво ще учат – от какви елементи е съставено Слънцето ли? Хората са смешни, като казват, че Слънцето е съставено от водород, кислород и други елементи. Това е същото както когато някой дойде и каже, че къщата на еди-кого си е съставена от дървета, керемиди и други материали. Щом къщата ми е създадена от тия елементи, и аз съм създаден по същия начин. Не, проявлението на това Слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено от кислород, водород и други елементи, е само една форма на един и друг род енергии, които се наричат водород, кислород, азот, въглерод и т.н. Това са род енергии, които се проявяват по особен начин. Тия малки първични проявления на енергиите ние наричаме елементи. Това, което наричаме елементи, всъщност не е елементи. Къде ще спрем тогава? При атомите не можем да спрем, те са цели светове, създадени от йони. После ще дойдем до суперйоните. Къде ще спрем то-

гава? Тези елементи са набрали енергии. Научно, или атомично, или по който и да е начин да разглеждаме света, идеята е една и съща.

Това, което сега светът ни придава, е само по себе си важното. Вън от тези елементи в Слънцето има и други, които човек трябва да знае. Аз съм казвал и друг път, че Слънцето може да ни даде живот, но разумност не може и освен че не може, но внася и мързел – щом те нагорещи, вече не искаш да работиш. Всички живи същества стават мързеливи под благоприятните слънчеви лъчи и културата трябваше да се пренесе от по-топлите страни, от Африка, в по-студените места, да се намали неговата светлина и топлина. Тъй че разумността не е от Слънцето, от друго място иде; от друго място иде тази култура.

Като казвам, че разумността не иде от Слънцето, в моя ум седи друга идея. Ако ви кажа, че виждам друго слънце, какво ще кажете – ще кажете: „Ние защо не можем да го видим?“. Аз го виждам при известни условия, така че и вие може да го видите при тези условия, при които го виждам аз. Ако някой вижда един микроб, той го вижда при известни условия – под своя микроскоп. Или ако някой вижда една звезда, той я вижда при известни условия – през своя телескоп.

Следователно във Вселената има друго слънце, което носи разумност. Ние трябва да дойдем във връзка с Живото слънце, а не с това, което виждаме и за което се казва в Писанието: „Да не послужите на това Слънце“; то е предшественик на другото Слънце.

Следователно в окултната наука има ред методи за ония ученици, които се занимават с нея. С тия методи те ще могат да проверят всички неща, които се говорят, а не да останат само на думи, но там човек трябва да бъде смел, като авиаторите, и да не казва: „Аз толкова години вече съм посветил на това Учение и какво съм направил?“; не, ще кажеш: „Аз съм посветил толкова години, за да проверя един факт в

Живата природа – дали има друго Слънце, но този факт е жив, той върви заедно с мен. Че съм изживял 100 години, какво от това – една тайна съм придобил. Че съм изживял един живот, какво от това – едно богатство съм придобил, придобил съм една опитност, която става плът от плътта ми, кост от костта ми, дух от духа ми. Това знание живее с моето съзнание“. И тогава ние вярваме в един Господ, християните вярват в друг Господ, мохамеданите вярват в свой Господ и аз не зная всъщност в кой Господ вярват хората. Не че този Господ е лош, всички Го виждат.

Всяка религия е добра, тя е на своето място, при-несла е полза, но въпросът не е в това – въпросът е за онези напреднали души, които са израснали, те трябва да излязат. Няма какво да се спираме, да казваме на другите: „Вие сте невежи“. За мен не е въпросът да от-ричам нещата, а какво трябва да зная сега. При сегаш-ните условия трябва да изпразим шишенцата си, за да ги напълним. Значи дойде ли някой при мен, ще му кажа: „Изпразни своето шишенце, за да ти сложа дру-го знание“. Аз наричам идеално шишенце това, което никога не може да се напълни; наричам тия шишенца *скачените съдове в света*. Били ли сте в такива мал-ки шишенца, в такива малки съдове? Защо не могат да се напълнят те? Това са милиарди шишенца, които са тъй скачени, че всички се пълнят едновременно. Всички ние сме скачени съдове в света. Следователно добродетелите на хората, злото и Доброто, което иде в света, като се вложат в тия скачени съдове, в тия шишенца, равномерно се разпределят и затова всички трябва да се стремим към своето цяло, към добродете-лите, понеже това Добро е общо за цялото човечество, а ние сме частици от цялото.

В една от беседите си аз говорих за частите и за цялото („Истинната лоза“). Всички тия правила трябва да се изучават, затова не е важно кой каква служба заема – службата е само временно нещо. Някои от вас

сте жени, други – мъже, учени, поети, художници, лекари, но погледна ли в очите на когото и да е, виждам нещо лошо – защо? Някоя сестра е отлична художничка, какво ѝ липсва? Нищо, освен това, че няма възможност да се прояви.

Всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявим. Не е въпросът само да ни обичат, но ние, които сме дошли на Земята, трябва да се проявим. Проявлението е в това да изразим Божията Любов. Христос преди 2000 години е казал: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“ – ето начин да проявим тази Любов. И сега, като говорихме за тази Любов, у вас веднага се явява мисълта: „Този човек ни заобикаля много, говори ни много за Любовта, но той навярно има някакво намерение“. Или, след като говорим за Любовта, някой казва: „Ние се обикнахме, аз те обичам много, ти не можеш ли да ми дадеш 5000 – 10000 лева назаем? Теб те жегне нещо, казваш си: „Много скъпо си продаваш любовта“.

Засега във всички хора има само един материален възел. Онзи обича красивата жена за нещо, друг обича търговеца за нещо, ученикът обича учителя си за нещо – навсякъде все користолюбие, а то трябва да изчезне. Трябва да познаваме учителя си вън от това, което носи в себе си, вън от неговата професия. Трябва да познаваме лекаря вън от неговата лекарска професия. Трябва да познаваме майката не само във формата на майка, трябва да познаваме тази душа – тя е свободна, в нея има нещо по-високо от проявата на майка. Христос казва: „Онези, които изпълняват Волята Божия, са мои майки, братя, сестри“. Какъв е дълбокият смисъл на тези думи? Казвам: има нещо по-високо от бащата; има нещо по-високо от майката; има нещо по-високо от братя; има нещо по-високо от сестрата; има нещо по-високо от приятеля. Какво е то? – „Не го знаем.“ То е толкова свещено, че не може да се каже, но има нещо.

Тогава какво казва Христос за онзи свят? Ще кажат някои: „Сродните души, нали?“. Да кажеш най-великото означава да кажеш думите: „Господи, Боже мой!“. На български език няма по-свещена, по-висока дума от тази, тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от *майка*, *баща* и *брат*. Българинът, като дойде до някъде и не може да разреши въпроса, въздъхва, казва: „Господи Боже!“ – и тогава в неговата душа настава облекчение. Българинът трябва да превърне тия две думи в едно. Той казва: „Господи Боже, ох!“ – слага обекта отпред.

Казвам: сега ние всички сме дошли до това положение, до което е дошъл българинът. Той е практичен човек – като се объркат работите му, казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Теб, ще Ти служа завинаги!“; щом се оправят работите му, казва: „Е, то не беше нищо особено. Аз произнесох тези думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост“ – и се отказва. Но не се минава много време, Господ втори път го стисва за гушата и вече така, че не може да произнесе тази дума, въздъхва и пада – умира. Тъй свършват всички онези, които са казали: „Господи Боже“ и след това са се отрекли. Те казват най-после: „Ох“ и умират. Така ще свърши и сегашната култура.

Вие ще кажете: „Дали всичко това, което ни се говори, е Истина?“. Аз ви давам само 10 години срок да проверите. 10 години. Колкото минават, все 10 години остават. Не се лъжете от думите на никого! Ще дойдат някои, ще ви говорят, че всичко това са празни думи. Не се лъжете! Всичко, което хората ви говорят, са празни думи, измама; именно от техните думи се покваряват най-благородните, най-възвишените идеи. Това, което ви говоря сега, не е човешко, то е Божествено, било е някога. Това, което хората говорят, носи за в бъдеще смърт за всекиго. Кажеш ли веднъж „Господи Боже“, бъди смел човек! Решително застани и

кажи: „От сега нататък аз ще служа смело, безкористно на тази свещена идея, която търсех и намерих, ако ще светът да се обърне наопаки!“. Започни да пееш, бъди радостен и весел и кажи: „Аумен!“

Като станеш сутрин, кажи: „Аумен!“. Може да нямаш обувки на краката си, нищо от това, кажи: „Господи, много Ти благодаря, че виждам краката си тъй, както Си ги създал“. Може да нямаш дрехи, кажи пак така. Защо не? Това наричам Любов към Бога. Като виждаш парцалите на дрехите си, които наоколо изглеждат като панделки, засмей се, считай, че си облечен както онзи, който е с нова униформа, с модни дрехи, и си кажи: „Тия мои дрехи не са толкова долни; може да са парцаливи, но в тях съм вложил моите най-свещени идеи!“. И наистина, като накадят някой болен с тия негови парцаливи дрехи, оздравява, а от модерните дрехи умира. Затова с дрехите на светиите, колкото и да са парцаливи, хората издържат и с тях лекуват болни. Тия дрехи на светиите, насадени с най-хубавите свещени идеи, са по-хубави, отколкото най-хубавите модерни дрехи на кого и да е. Както виждате, с тия хубави дрехи аз сега приличам на вас.

Знаеше. И всинца трябва да знаем. Аз желая сега всички да знаете тази свещена дума и като я кажете, да знаете, че в един ден Слънцето заради вас ще изгрее, заради вас е то. И като изгрее, да знаете, че първият лъч е заради вас. Защото, като изгреят толкова милиони лъчи, вие не можете да благодарите, няма да знаете кой е първият – те ще бъдат тъй много.

И тъй, всички трябва да бъдем носители на Новата култура и да не се срамуваме. Желая на всички ви да знаете какво трябва да правите. Като се върнете у дома си, кажете: „Господи Боже!“. Кажете ли това, след това кажете третата дума, новата дума – *аумен амин* – и започнете с ключа *сол* да произнасяте думата *Любов*. Не да ви любят хората, но като произнесете тази дума, вашите дрехи да започнат да димят, после вашето тяло

да се нагорещи, да се нажежи и да започне да свети, да очистите всичко от себе си и да разберете, че животът има смисъл. Така произнесена, тази дума ще осмисли живота ви. Това наричам *възкресение*.

Така ще започне истинският живот. Казва се, че Господ щял да изпрати ангелите Си с тръби да затръбят и човек щял да възкръсне. Това е възкресението. Този ангел ще говори с тази нова дума на живите, на праведните, а тръбата е за глухите, за умрелите, на които ще тръби тъй силно, че те ще изскочат от гробовете си, никой няма да може да се скрие. Така, както рибарят с мрежата си извлича рибите навън от водата, така и ангелът с тази тръба ще ни извлече от водата и ще ни изправи пред съда Христов – така го представят религиозните, по техните схващания, но пред мен седи друга картина. Най-първо всичките нечистотии на хората ще се изчистят, после дрехите ще вземат да димят, след това телата ще се стоплят, ще светнат и всички ще усетим, че в нашите парцали се крият тези свещени мисли, с които можем да оживяваме.

И тъй, Христос е казал: „Кажете им да насядат!“. И нахрани 5000 души с пет хляба и две риби.

29 ноември 1925 година, София

Видя го Исус

*И като го видя Исус, че се наскърби,
рече:*

*„Колко мъчно ще влязат в Царство-
то Божие
тези, които имат богатство!“.*

Марко 10:23

Ако се зададе въпрос какъв е смисълът на разбирането или смисълът на живота, какво ще отговорите? Един предмет или една вещ, или един въпрос може да разглеждаме от разни гледища, но не всички отговори имат еднакво отношение към въпроса. Ще кажете: „Кажи ни кое е същественото в живота“. Аз ви казвам: същественото е, че вие сте една въпросителна. Всеки човек е една въпросителна – нищо повече. Когато стане студено, човек прилича на въпросителна. Той пита: „Защо се родих?“. Казвам: ти се роди, за да опиташ студа. Това отговор ли е на въпроса? Срещнеш ме лятно време, хвърлил си дрехата си, питаш ме: „Защо е топло?“. Казвам: за да се изпотиш. Отговорил ли съм право на въпроса?

Вие казвате: „Това са маловажни въпроси, ти ни кажи кои са важните“. Нека съвременните учени разрешат всички тия въпроси. Учените са разрешили въпроса какво разстояние има от Земята до Слънцето, но не са го разрешили точно. Те са изчислили, но с една разлика от 1 – 2 милиона километра. Казват: „Разстоянието между Земята и Слънцето е около 92 – 93 милиона километра“. Това изчисление математически точно ли е? Това не е за подигравка, но казвам, че съвременната официална наука със своите приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съвременната

ВИДЯ ГО ИСУС

официална наука се е продала като някоя жена и вече не работи за доброто на човечеството, а за неговото разрушение. Всички учени, които са посветили целия си живот за благо на човечеството, аз похвалявам, нямам нищо против тях.

Сега пристъпвам към въпроса защо богатият не може да влезе в Царството Божие. Върху този стих има писани много хубави работи, красиви работи, и то все от бедни хора – богатите никога не са засягали стиха. Никой милионер не е засягал този въпрос; всички богати свещеници, проповедници или владци никога не са побутвали този стих – те казват: „Не бутайте стиха, той е случайно вметнат в Евангелието, не е трябвало да го вмъкнат, но е влязъл вече в Свещената книга, няма какво да се прави“. А всички бедни хора, който както мине, все за него се закачват. Много естествено – този стих има три отговора.

От чисто материално гледище един богат човек, натоварен с чувал злато на гърба си, може ли да го пренесе от едно място на друго? Не може. Един богат човек с богатство на гърба си може ли да преплува океана – не може. Един богат човек с богатство на гърба си може ли да литне във въздуха – не може. Значи Христос е наблюдавал нещата така, както са. Той е взел някои работи от общия живот. За да се роди това различие между богатия и бедния първоначално е имало някакъв вътрешен смисъл. Христос констатира фактите както са. Като говори за Царството Божие, Той подразбира новите условия на живота. Питам тогава: какъв е смисълът на живота?

Човек, който се е родил на Земята, трябва ли да пита какъв е смисълът на живота? Щом станеш сутрин от леглото си, какъв е смисълът на твоето ставане? Какъв въпрос разрешаваш най-първо? Всички говорят за философия, но като станат сутрин, какъв въпрос разрешават? Въпросът от *Чистия разум*¹⁷ на Кант¹⁸ ли, от философията на Шопенхауер¹⁹ ли, защо злото владее

в света или от Милтън²⁰ за *Изгубения рай*²¹, или от Данте²² *Пътуването през ада*²³ ли разрешавате? С кой въпрос започвате? Този въпрос аз няма да разрешавам, понеже вие много пъти сте го разрешавали; той е ваша специалност. Така че аз признавам специалността на целия свят. Този въпрос се разрешава сутрин.

Като излезе мъжът от вкъщи, какъв въпрос разрешава жената? Правото на жената ли разрешава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко хора са измрели, или как трябва да се подобри положението на човечеството, или кога Господ е създал света, или колко звезди, колко планети има във Вселената, или кои философи какво са писали? Не, не разрешава тези въпроси. Въпросът, който ѝ предстои да реши, е решен за нея, тя знае решението му. Как го разрешава – влиза в своята лаборатория, взема едно гърне, в което има една бяла течност в съгъстено състояние, гребва с лъжицата от това вещество и хайде в своята реторта, поставена върху накладения огън, и започва да се чува *цър-цър-цър*. Онзи, който гледа това, си казва: „Какво прави тази жена там?“. Казвам: тази жена е алхимик, чакай да видиш какво ще направи! После взима нещо, извадено от земята, наклъпва го и поставя в това масло – прави си своите опити. Тя се занимава с магии, ред магии прави и после казва: „Аз имам един възлюбен, той е толкова опърничав, от толкова години се занимавам с него, дано изменя характера му; и днес слагам по малко от това масло, тъй нареченото *омниус профандум*, или, както англичаните го наричат, *ониен*, дано има успех“. Но като се върне ученият, който разрешава въпроса вън, в света, и тя, която разрешава въпроса в своята лаборатория, виждат, че и двамата още не са го разрешили. Отношенията на хората в семейния живот още не са разрешени. Питам: защо не разрешиха въпроса? Не че не знаят как да го разрешат, но не искат.

ВИДЯ ГО ИСУС

Ще ви приведа един анекдот, за да ви покажа защо хората не разрешават въпроса. Едно време животните поставили слона за съдия. Овцете подали до него заявление, в което се оплакали от вълка, че се отнася неделикатно, некоректно спрямо тях, използва тяхната доброта и ни в това, ни в онова време влиза в кошарата им и ги дави. Издава се призовка, с която викат вълка като обвиняем. Той повиква лисицата като своя доверителка да го защитава. Явява се лисицата пред съда и казва: „Господин съдия, обвиняват моя довереник, че прескачал плета и влизал в кошарата. Какво зло има в това? Някои твърдят, че всеки трябвало да мине пред вратата на кошарата. Хубаво, но тази кошара трябва да е заградена отгоре, а тя е отворена. Птиците никога не минават през вратите на кошарата, все отгоре влизат, а при това никой не протестира. Моят довереник, като прескача плета, всички го обвиняват. Аз не виждам никаква вина в него. От съдебните анали мога да приведа ред други доказателства, че вълкът понякога е много учтив, добре се обхожда с овцете, влюбва се в някоя овца и тя се разхожда заедно с него, прескача през плета и той я хваща за врата. Какво има от това?“.

Питам ви сега: онези, които са съставили тази басня, какъв вътрешен смисъл са скрили в нея? Те описват все човешкия живот, но в една басня какво може да се опише? В някои отношения вълкът има много прави понятия. Всички казват, че трябва да се ядат пресни плодове, че храната трябва да е чиста. И вълкът е съгласен с това – той казва: „Най-здравословната храна е топлото месо на овцете и затова, след като одера кожата им, аз веднага изяждам месото, за да ми даде повече живот. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно“. Питам: ако ние разсъждаваме, че отношенията на вълка са жестоки, ако осъждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на един човек? Един вълк задигнал някоя овца

някъде и осъждаме неговото поведение, а тук, в София, някой господин заклал някоя овца и никой не обелва зъб. Ако една постъпка е морална, тя е валидна едновременно за целия свят, всички трябва да ѝ се подчинят. Под думите *морален свят* разбирам всички същества да се подчиняват на едни и същи норми, правила и закони.

Ние не говорим за вълците, за мечките, под тях ние разбираме един неразумен живот. Бог е казал: „Да стане това, да стане онова“ – и всичко е станало. И когато разумното в света, което е идеалът на човечеството, се е проявило, Бог казал: „Ще направя човека по Свой образ и подобие“ – това е идеалът, към който човек трябва да се стреми. Някои казват, че Господ, като направил човека по образ и подобие Свое, е свършил вече работата си, но Неговата работа още не е завършена. Ако тъй разбираме Учението на Мойсей, тогава как ще разберем онова твърдение в Писанието, където се казва: „Бъдете свършени, както е свършен и Отец ваш Небесни“?

Следователно, когато казваме, че човек трябва да живее, за да се усъвършенства, подразбираме, че в себе си той има известни максими, известно мерило, с което определя постъпките си като свършени или не. За да се изпита човешкият характер, човекът трябва да бъде поставен на изпитания. Ако вие сте неблагоприятни от своите изпитания, какво разрешавате, какво печелите? Да допуснем, че казвате, че законите на Природата не са разумни. Добре, какво печелите от това? Да допуснем, че казвате, че има или няма задгробен живот. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много пъти не допринасят нищо на човека. Да допуснем, че аз правя следното твърдение: аз съм сиромах човек. Станах ли сиромах? Или казвам: аз съм богат човек. Станах ли богат? Същината на нещата е вътре, какъв е човекът вътрешно; другото са външни отношения на нещата. Аз съм добър човек. Станах ли

добър? Или: аз съм лош човек. Станах ли лош? Това са само твърдения, но ние трябва да дойдем до положението да определим живота така, както си е. Как ще го определим?

Ще ви приведа друг пример, той е предание, но доколко е вярно – не зная. Когато синът на прочутия еврейски цар Давид²⁴ – Соломон²⁵ – станал възрастен, баща му решил да го изпрати в странство, в Египет, там да учи, както правят това сегашните бащи – пращат синовете си да учат в чужбина. Соломон бил изпратен с препоръка до най-видната школа. Египтяните били хора много възискателни, те се отнасяли много недоверчиво към гърците и малко по-доверчиво към евреите. При пристигането си Соломон трябвало да се яви с препоръка при един от великите адепти на училището – Учителят Мах-Земру. Този Учител му дал един буквар, подобен на този, по който учат нашите деца, и му казал: „Ще научиш този буквар наизуст и ще видиш какво съдържа“. Соломон, като царски син, имал много познания, но като отишъл в Египет, трябвало да изучава този първоначален буквар. Цели три години изучавал буквара, научил всички точки и запетаи в него, научил формата на всички йероглифи, а след това се явил при Учителя си и му казал:

– Всичко, каквото съдържаеше този буквар, научих. Кажи ми сега нещо по-сериозно.

Учителят го запитал:

– Прочете ли го?

– Прочетох го.

– Изследва ли го?

– Изследвах го.

Тогава Учителят пристъпил към него и му показал, че между тия едри букви, които вижда в буквара, има и други, и му казал:

– Сега ще четеш наново буквара, и то не според първите букви, а според вторите, според второто съдържание.

Соломон си казал: „Много сериозен стана този буквар“.

Три години след това Соломон пак се явил при Учителя си и му казал:

– Изучих вече това, което се съдържа в буквара, но търся нещо още по-дълбоко в света.

Учителят му го запитал отново:

– Ти изучи ли този буквар?

– Изучих го.

– Обърна ли внимание на всичко, което се съдържа в него?

– Обърнах.

Но Учителят пристъпил към него и му показал, че листите на този буквар не били направени от еднакво вещество и формата на всеки лист се различава. Тогава му дал упътвания да започне да учи книгата по самите листи, по вътрешното им съдържание. Знаете ли колко години е трябвало Соломон да учи този буквар?

Най-после той се върнал в Палестина, без да довърши този нов език. Като не могъл да го научи, казал: „Суета на суетите, всичко е суета. Учих, но не довърших нищо“. И като разказва във всички свои тези, че е изследвал живота, че е научил това-онова, щом идвал до най-същественото в живота, не можел да го разреши. Защо? На всички, които влизали в Школата, според законите на Бялото Братство строго се забранявало да имат работа с жени, но Соломон като баща си обичал жените и се влюбил в дъщерята на фараона – затова не могъл да довърши третия език на буквара.

И сега някои съвременни хора четат още буквара с първите букви; други четат буквара с вторите букви, а всички, които идват до листите на буквара, се влюбват в някоя фараонова дъщеря и после какво казват? Като Джон Уесли²⁶. Джон Уесли бил знаменит английски проповедник, комуто се приискало като другите хора

да си намери другарка, за да може да проповядва по-добре Словото Божие в Англия. Потърсил някоя красива англичанка и намерил, но три дни след женитбата си срещнал един свой приятел и му казал: „Не струва да се жени човек“. Ако някои от вас искат да знаят нещо за жената на Джон Уесли, нека прочетат книгата на неговия живот, тя е преведена на български език. Той си мислел, че тя ще му бъде сътрудница в проповядването на Словото Божие, но наскоро след женитбата му казала: „Слушай, ти нямаш право да гледаш чуждите жени, да разговаряш с тях. Ти не си вече свободен като неженените мъже. За женените има други правила, други кодекси“. И започнала да му чете. Какво? На български език казват *молитва*. Не зная доколко е вярно всичко това, но понеже той получавал много писма от видни англичанки, тя го хванала един ден за косата, развъртяла го из стаята и го питала: „Защо ти пишат тия писма? Защо им отговаряш?“.

Питам ви: Джон Уесли и жена му разрешиха ли важния семеен въпрос в живота си? Та нима Господ създаде света, за да се женят хората? Ще кажете: „Така е наредил Господ – хората да се женят“. Не, ние правим научно възражение срещу вашето твърдение. Най-малките, дребните клетки, женят ли се? Ако женитбата е един установен закон в Природата, чрез който може да се работи, и няма друг метод, освен този, разбирам, но всъщност не е така. Ние, като кажем нещо, веднага го навиват на пръст – тъй се казало, иначе се казало, и като погледнете – цялата философска литература е пълна с различни работи. Отлични неща са те, но ако ги пресеем, колко ценни работи ще излязат? Има ценни неща в света, но не всички са такива. Казва поговорката: „Не всичко, което блести, е злато и не всичко, което свети, е диамант“. Клетките никога не се женят. И ако вие запитате Невидимия свят нещо за женитбата, ще ви кажат следното: „На Бога никога не е идвало наум да устройва някаква женитба в света“.

Той е направил някакво съчетание между разумните същества с цел да използват всичко разумно; Той ги е поставил като архитекти, като ваятели, да направят каквото искат, но ако един ваятел вае нещо, какво особено е направил?

Аз гледам по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа, нападали от едно дърво. Започнал между тях един разговор. Листата казали на житното зрънце:

– Не бъди глупаво като нас! Ние преждевременно слязохме от Дървото на живота и тук изгубихме всички условия, но ти гледай по друг начин да използваш живота, да намериш условия, да влезеш в земята, защото, останеш ли така, ще изгниеш и няма да постигнеш целта на живота.

– Какво да правя? – запитало житото. – Земята не ме иска, няма да вляза вътре.

Вятърът чул този разговор, задухал и започнал да търкаля житното зърно, за да го занесе в някоя цепнатина на земята и там да го мушне.

Казват хората: „Защо духа вятърът?“. Да вкара житните зърна в пукнатините на земята, за да израстват и да се развиват. Е, така ли е сега? Някои, като ме слушат, ще кажат: „Това са баснословни приказки – вятърът духал, за да вкара житните зърна в пукнатините на земята“. Дали затова духа вятърът – това е въпрос, но вярно е, че като духа, може да вкара някои житни зърна в земята, може да им помогне. Защо духа вятърът? На този въпрос можем да отговорим толкова, колкото когато се питаме защо тече водата. Водата тече, защото в нея има склонност да слиза надолу и затова, като срещне някой наклон в низходяща степен, започва да слиза. Щом ѝ се даде този наклон, тя върви надолу по него, това е нейната посока. Следователно водата по своето естество седи малко по-долу от твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питам: ако нямаше течна, рядка материя,

щеше ли да има някакво течение? За да има течение, трябва да има някаква субстанция.

В миналата си беседа аз казах, че няма движение в Природата, има само някакво мърдане. Някои не са ме разбрали добре. В света има движение, но то е само частично, тъй го разбирам аз. Всичко в това безпределно пространство не се движи; ако цялата Вечност, ако цялата Вселена, ако целият Космос се движи, накъде ще отиде това? Цялото пространство е изпълнено с една субстанция. Едни философи поддържат движението, други го отричат. И едните са прави, и другите са прави, но едновременно има нещо в света, което се движи – подразбирам Абсолютната субстанция, или Реалност, от която е направена цялата Вселена.

Когато се говори за движение, подразбирам промяна на формите – само там има движение. Движението всякога подразбира нов живот, или то е признак на някакъв нов свят, който се заражда. Аз казвам: само когато Вечното реши да се ограничи, тогава има движение. Следователно ние казваме: движат се само частиците на Цялото, а Цялото всякога седи в покой. И в човека става движение. Питам тогава: вашите крака накъде се движат? Вие имате едно механично движение навън, ходите навсякъде, но вътре във вас има друго, съществено движение, едно придвижване на клетките, които образуват краката ви. Ако вие сте например един X, по този закон клетките на краката на едно поколение от редица същества за в бъдеще, след няколко хиляди поколения, ще образуват клетките на техните ръце. Това не е доказано математически, това са само предположения. Значи станало е едно придвижване на клетките от краката към ръцете. Клетките на ръцете, понеже са от по-висша еволюция, влизат в мозъка.

Следователно всяка клетка минава от една йерархия в друга, от една градация в друга, както това става и в самите хора. Един ден, когато умрете, тези клетки ще ви срещнат някъде в пространството, ще ви се ус-

михнат и ще кажат: „Едно време ние бяхме във вашия дом“. Ще ме попитате: „Ще можем ли да разговаряме с тях?“. Да, тези клетки са Разумни същества в Невидимия свят. Там те са ангели, които разрешават по-сериозни въпроси от тези, които вие разрешавате тук.

Ще кажете: „Тези неща са въображаеми“. Вярно е, но въображението, фантазията е отровата на всички идеи в света. Това, което индусите наричат *мая*, е въображението. Човек без въображение не може да прогресира. Казват за някого: „Той си въобразява“. В това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господ е създал Адам? Нали си въобразяваме, че еди-кой си човек е разрешил някой научен въпрос? А философите не си ли въобразяват? Чудни са хората, като казват, че еди-кой си е в заблуждение. Че кой не е в заблуждение? Ти седиш и си въобразяваш, че можеш да завършиш университет. Всичко това не съществува, но седи в ума ти. Ти си въобразяваш, че ще направиш някоя машина, че ще напишеш поезия или някой роман, или някое музикално съчинение и т.н. Онази млада мома е грозна, черна, но седи, въобразява си: „Днес съм черна, грозна, но каква хубава мома ще стана!“. Питам: какво лошо има във въображението? Казват, че въображението е носител на всички идеи в света. Да, вярно е, но въображението е и носител на всички добрини в живота. Злото не е във въображението. Тогава ние казваме: само разумните, само високоморалните хора в света могат да правят грешки. Само най-учените, само най-видните философи могат да правят грешки, а глупавите не могат да правят никакви грешки, понеже в тях всичко е глупаво. Чудни сте, като казвате, че еди-кой си е направил грешка. Човекът, който е направил грешка, аз считам за учен. Ама сгрешил! Да, затова е учен.

Вие, които ме слушате, ще извадите заключение: „Този човек тика хората към безморалие“. Не е така.

Съвременните хора хванат някого в грешка, осъждат го и хайде на бесилката – за тях това не е престъпление; а като казвам, че и най-ученият човек може да греши, казват: „Ето едно развращение, ето един човек, който съсипва съвременното общество“. За нас въпросът седи другояче. Защо се убиват хората? Трябва да се даде едно разумно обяснение за причините на това. По този въпрос ние разсъждаваме така: защо трябва да обесят този човек и каква полза има от това? Ако обесването или убиването на един човек е за благо на човечеството, и 100 пъти може да го обесите, стига това да допринесе действителни резултати, а не само въображения. Хората си въобразяват, че нашето отечество имало врагове. Всъщност всички хора в света искат да живеят, а после в тях се явява друго желание – да бъдат богати. Понеже в дадения случай те не могат да бъдат богати, половината от тях, които искат да бъдат богати, стават сиромаси. По отношение на какво – на богатството. Това са извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: „Хубаво е човек да бъде богат“. Казвам: не е лошо човек да бъде и сиромас. Това са крайности, това са понятия само за Земята. Сиромашията и богатството са само две състояния на нашия ум. Всъщност, ако ние искаме да намерим онова, което Соломон е намерил, това е задачата ни в живота.

Кой е истинският начин да се прояви човек на Земята? Да допуснем, че някой мъж има жена като на Джон Уесли. Три начина има, по които той ще може да разреши въпроса си с нея. Първо, може да бие жена си всеки ден по 10 пъти и най-после тя да вдигне ръце от него и да каже: „Аман, не се търпи този човек!“ и да избяга; това е философия. Второ – да заведе по законен ред едно разумно дело против жена си и да се освободи от нея. Трето – тя да си замине. Къде? За другия свят. Питам: хората разрешили ли сте въпроса по тези начини? Не.

Съчетанието на хората е като съединението на елементите. Когато два или повече елемента се съединят, те образуват устойчиви и неустойчиви съединения. Съвременната химия казва, че еди-кои си съединения са устойчиви и еди-кои си са неустойчиви, но тя не е дала никакво обяснение защо е така. По този въпрос има много хипотези, много теории, изобщо – много от учените се досещат на какво се дължи тази устойчивост или неустойчивост на съединенията. Това е като въпроса защо някой мъж обича жена си повече, а друг не я обича. Ще кажат, че някой мъж обича жена си, защото е красива. Не е въпросът в това, обичта не седи в красотата, устойчивостта не седи в красотата. – „Ама тя е благородна.“ Не е и в това. Да обичаш някого означава, че не можеш да живееш без него – това е обич, това е вътрешният смисъл на Обичта. Щом мислиш, че можеш и без него, ти не го обичаш. Следователно в абсолютната смисъл на думата ние казваме, че обичаме нещо или някого само тогава, когато не можем без него. И когато казваме, че Бог е Любов, ние разбираме Великото, Абсолютното, без което не може да се живее, нито може да се мисли, нито да има свобода. И когато говоря, че трябва да обичаме, аз разбирам три неща: Любов, без която живот не може да има; Мъдрост, без която Светлина не може да има; и Истина, без която Свобода не може да има. Ако можем да развием в една теза какво е Свободата, мога да ви говоря на третия език, но вие трябва да бъдете изпразнени шишета и да чувствате, че без мен не можете да живеете. Но да не мислите, че трябва да се качите на гърба ми – това е механично нещо! Ако аз се кача на гърба ви, това не е разрешение на въпроса.

Всеки от вас се е качил на нещо. На какво? На едно животно, което се нарича плът. Духът се е качил на плътта, а тя скача, скача отдолу. Някой път успее да хвърли духа и тогава той казва: „Тази плът е много лоша“. Казват: „Този човек е много лош“. Не, духът е

трябвало да бъде умен, да не слиза от горе. Това е човекът, който още не е разбрал Божията Мъдрост, това е човекът, който едва чете първите, едрите букви на буквара. В какво седи четенето на първите букви? Този човек, като стане сутрин, ще се нахрани хубаво, ще се облече добре, ще се докара, ще се поогледа в огледалото и ще каже: „Хубавичък съм – носът ми е класически, очите ми хубави, чернички“, ще приглади косата си и ще излезе вън по работа. Ще седне някъде между познати, между приятели, ще се държи като учен човек, с някаква тежест. Никаква тежест няма той, представя си само.

И ние си въобразяваме, че имаме някаква тежест, че имаме никакви знания. Не е лошото в това, но гледаме от по-високо положение на нещата и се заблуждаваме. Това гледане е един подтик, една добродетел; ако човек гледа по този начин на нещата, никога не трябва да се обезсърчава. Някой се оглежда – нима трябва да се присмиваме на това? Човек, който се оглежда в огледалото, е разумен. Някои говорят против огледалото, но в света има едно физическо и едно духовно огледало. За да спасите дъщеря си или сина си от какъвто и да е порок, ви съветвам да спазвате едно правило – нека се оглеждат! Срецам някой човек, огледам се в него, видя хубава черта, казвам си: бих желал и аз да имам тази черта. Единственото нещо, което ни пречатства, е, че не можем да запомним своя образ. Като се оглеждам в огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвам, и ще искам да я поправам. За в бъдеще учителят трябва да казва на своите ученици, момченца и момиченца, да си носят в джоба по едно хубаво кръгло огледалце. Скарат ли се някое момченце и момиченце, учителят да им каже: „Я си извадете огледалцата и се огледайте!“. Като се огледат, децата ще се поусмихнат и учителят ще започне своята лекция. А сега, като се скарат някои деца, учителят ще каже:

– Слушай там, Добчо, знаеш ли защо баща ти те е изпратил в училище?

– Не зная, господин учителю!

– Ти там, Марийке, защо те е изпратил баща ти на училище?

– Не зная, господин учителю!

Аз зная и други случаи в живота на българските учители. Учителят се кара на тия двама ученици, те не могат да му отговорят нищо, но става трети ученик и без да го питат, казва:

– Господин учителю, аз зная защо дойдохме на училище – да ни учиш, но и ти, господин учителю, няма да гърчиш лицето си, няма да правиш същото като нас. Ние се караме и бием, защото сме глупави, но ти няма да употребяваш пръчката. Не сме толкова глупави и разбираме и без пръчка.

Ние поставяме като священо правило в живота си следното положение: пръчката е благословено нещо, защото е излязла от Рая. Как го разбирате? Откакто Адам излезе от Рая, той взе пръчката и я употреби като остен за млекопитаещите. Магите направиха една малка пръчица и я скриха в своята мантия. Владичите сложиха тази пръчица на своята патерица. Всички носят тоягата и казват: „Жива трябва да бъде тази тояга!“. Какво показва тя? Който я носи, той трябва да показва пътя към истинския живот, към Бога, към Любовта, към Мъдростта, към Истината. Да биеш с тази тояга мъжа си, жена си, децата си, учениците си – не! С тази тояга, която е направена от трите елемента – Любов, Мъдрост, Истина – ще показваш правия път.

Казва сега Христос: „Богатите няма да наследят Царството Божие“. Кои са богатите? Богати хора са онези, които мислят, че имат, когато всъщност нямат никакво богатство. Вие ще кажете: „Това е за светските хора“. Понякога ние може да мислим, че сме учени, но знанието, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили какво е писал Шекспир в своите драми, какво

е писал в съчиненията си Гьоте²⁷ или какво е писал някой музикант и всичко това декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо, взето назаем. Тия хора са се трудили, това е тяхна слава, слава на Гьоте, на Шекспир и други, аз ги похвалям. Писали са хората, те са складирали всичко това в тия банки – тия книги, които остават за общо ползване на човечеството. Аз пък ще чета Шекспир, ще чета Гьоте, ще чета Кант, ще чета всички философи, ще отида при тях да се уча, ще взема поука от тия разумни хора, все ще извлека нещо. Ще отида да чета, да уча и от Книгата на Великата природа – и от там да използвам нещо за себе си.

Не съм дошъл в света само да декларирам българското стихотворение: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в Рая, без тебе – накрая!“²⁸. Но в кой рай с парицата – в човешкия. Ти, който си в човешкия рай с парицата, в Божия рай си накрая. Тогава аз превеждам: „Парице, парице, всесилна царице, с теб влизам в човешкия рай и с теб излизам от Божия рай“. Ние обаче, след като се издекламира нещо, казваме: „Това е глупаво, не е хубаво нещо“. Не е така. Ние, религиозните хора, по някой път сме смешни, като вземем едно важно положение и казваме: „Аз слушах лекцията на еди-кой си виден професор – това е лекция!“. Отлична е тя, вярно е, но за теб е важно да приложиш онези методи, които този виден професор е приложил – това е, което ще те повдигне; не е достатъчно само да чуеш неговия глас. И Адам чу гласа на Бога в Рая: „Адаме, Адаме!“, но се криеше зад листата на зелените дървета.

Вие много пъти си правите заключения защо Адам е мълчал. Смешно е положението на Адам. Ще направя едно сравнение. Аз съм минавал покрай някои гори във Варненско, където хората, които се занимават със земеделие, работят с биволи и вечер ги пускат в гора-та, а сутрин взимат торбата, пълна със зоб, за биволите

си и ги викат: „Де, Карманчо, де!“. Те чуват гласа му, познават го, знаят защо ги вика, но са ухапали хубаво зелената тревица, не мърдат. Повдигнат главата си, казват: „Знаем ние, от толкова време си ни лъгал с тази торба!“. Селянинът се чуди къде ли отидоха тези биволи. Казвам: и те като Адам се скриха зад някое дърво. Той ги вика, докато ги намери, и след половин час гледаш – впрегнал ги цял ден на нивата. След като върне бивола, питам го: „Какво научи днес на нивата?“. Какво е научил той? Колко е сложен съвременният живот. А ние не орем ли цял ден? Прехвърляме пръстта, караме се, примиряваме се, караме се, примиряваме се и най-после казваме: „Аз не мислех, че това е било така“. Примирим се – на другия ден пак се скараме. След всичко това заминаваме за другия свят и казваме: „Какво научихме? Е, за следното прераждане“ или „Господ ще ни научи“. Че какво ще ни научи Господ?

Аз правя своите наблюдения и си вадя заключение от всичко, което наблюдавам. Някои казват: „Ти не си женен, нямаш нашата опитност“. Да, не съм женен, нямам вашата опитност, признавам, но имам наблюдения. Аз гледам – някоя майка изчистила, изкъпала своето дете, казва: „Нашето ангелче!“; не минава и час, нашето ангелче съвсем мирише и майката казва: „Нашето дете не се е научило още, но след време ще се научи“. Казвам: да, след време. И пак започне своята операция – започва да го мие. На другия ден пак мирише. Като стане на 10 – 15 години, вече не мирише, започва да се пръска с парфюми.

Вие ще кажете: „Трябва ли да се говори за такива работи?“. В морално отношение и ние миришем за Невидимия свят. Дойде един ангел, сложи те в коритото, измие те, казва: „Дете е, не разбира!“. Той те изкъпе, ти пак сгресиш. Падаш, ставаш, казваш: „От мен човек няма да стане!“. Ангелът пак дойде, измие те, казваш: „Ще стане човек от мен“. Еди-кой си моралист казва,

че като сгресиш еди-колко си пъти, повече не се прощава. Не, при първото четене на буквара се прощава по един път на ден; при второто четене се прощава по един път на ден, а при третото четене на буквара се прощава безброй пъти.

В този дълбок смисъл, ако ние излизаме от Бога и влизаме в света, има друго разбиране на живота. И в този смисъл аз говоря на разумните от вас, които можете да разбирате, в които има интелигентност. Аз разбирам думата *интелигентност* в онзи висш смисъл – тя се отнася до онези от вас, които имат разумни души, които са пробудени, които имат стремеж. Ще кажете: „Ние сме родени от Бога“. Оставете това! Щом си роден от Бога, това показва, че си влязъл в живота, влязъл си в правия път и сега трябва да работиш; именно отсега ти предстои една велика работа. Тези, които са родени от Бога, аз поканвам на истинска работа, а онези, които още не са родени, нека пъплят по земята – те са като дини и пъпеша, които след 6 месеца умират. Ние не сме против дините и пъпешите, ние не сме против тиквите, и аз ги обичам, но казвам, че те не разрешават въпроса. Казвам на новородения човек: ти си изникнал, за теб е животът. Казвам: ние трябва да разрешим въпроса за живота. Как го разрешавате вие?

Ще ви приведа един пример от английския живот, за един виден професор по моралните науки, наречен Блекбери. Той имал в дома си млада слугиня, която се влюбила в него, но била толкова внимателна, че не знаела как да изрази вниманието си. Понякога тя искала да се приближи до него, да направи нещо, но тъй умно да го направи, че той да не забележи. Мислила дълго време – дни, седмици, месеци, цяла година. Един ден ръцете ѝ били очернени, нечисти и тя трябвало да полее на господаря си да се измие. Отива да му полее, но същевременно се навежда, целува го по врата и скоро се вдига.

– А, как!

– Ще ме извините, видях един косъм на врата ви, но понеже той е лош проводник на топлината, за да не сбъркате нещо в лекциите си, взех го с устата си, защото ръцете ми са нечисти.

Защо ако косъмът се вземе с ръце е морално, а ако се вземе с устни, е неморално? Този професор даже и не подозирал нейното желание. Но питам: разреши ли се правилно въпросът? Не.

Казва Христос: „Богатите няма да влязат в Царството Божие“.

Когато ние обсебим знанието, когато обсебим силата, когато обсебим материята, когато мислим, че ние сме всичко и разполагаме с този свят, разбира се че няма да влезем в Царството Божие. Не че не трябва да бъдеш богат, но богатството и сиромашията трябва да бъдат за теб условия в живота ти. Това подразбира, че трябва да седиш по-високо от богатството и от сиромашията. Новият човек трябва да бъде по-горе от богатството и от сиромашията, защото сиромашията за него ще бъде едно условие, за да се прояви, и богатството ще бъде едно условие, за да се прояви. Казвал съм и друг път: сиромашията продължава живота. Затова е тя в света – за да не се съкрати човешкият живот. Богатството е изобилието на живота; то трябва да се раздаде, но понеже хората не го раздават, няма да влязат в Царството Божие. Всеки човек трябва да раздава своето богатство – защо? За да мине от този живот във вечния. С това той ще стане по-добър.

Сиромашът трябва да се радва на своята сиромашия, понеже с това продължава живота си. Той пита: „Докога сиромашията ще върви с мен, докога ще продължава този мой живот?“. Вие ще научите този морал във водата. Вижте водата в реката – какво казватя? – „Вие само ме пуснете да тека надолу, аз ще правя своя път!“ Тя обича да продължава пътя си, стига да има наклон. И ние трябва да имаме този морал, да

ВИДЯ ГО ИСУС

вървим по тази наклонена площ, да изпълним Волята Божия. Може да минат хиляди години, това не е важен въпрос, за нас е безразлично. Може да прекъснете тази рекичка, може да я направите къса или дълга; известна работа може да ни отнеме ден, седмица, месец, година, десет, хиляда години – за нас това трябва да бъде безразлично. Никой не трябва да пита защо е сиромашията. Щом се затрудниш, обърни се към Господа и кажи: „Господи, достатъчно е това положение“ – Той ще отнеме товара. Ти ще се разпериш, ще излезеш от великия океан на живота и ще влезеш в покой, откъдето си дошъл. Не желай да бъдеш богат! Ако това е правило, питам: кое натоварено животно, кой вол би желал неговата кола да се товари повече? Ние казваме: „Да бъдем богати!“, но кога – когато другите носят нашия товар. Богат човек е само онзи, който сам носи своя товар на гърба си, за да знае колко е тежко това богатство.

Бих желал богатите хора да влязат в положението на сиромасите, които с години са работили, чоплили, за да извадят това богатство от земята. Бих желал богатите да влязат в положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожата се одрани. Ще дойдат сега богатите и ще ни казват: „Спечелихме това“. Има ли някакъв смисъл с тази философия? Жената казва на мъжа си: „Ти трябва да бъдеш богат; от нивите ли ще вадиш това богатство, кожата на животните ли ще дереш – не зная, аз искам да бъдем богати!“. Нямам нищо против това. Човек в света все трябва да бъде богат, това е едно благо за него. Той може да бъде и сиромас – и това е едно благо за него, защото има едно богатство, в което грехът обитава, има и една сиромашия, в която грехът обитава. Има едно богатство в света, в което Добродетелта живее; има и една сиромашия, в която Добродетелта живее. Следователно аз съм за сиромашията и богатството, в които Добродетелта живее.

Сега казвам на всички: на нас ни трябва учение. Ще учим, но кое учение? Някои казват: „На нас не ни трябва учение“. Вярно е – не ни трябва това учение, което покварява, но ни трябва онова истинско Учение, което просвещава умовете, облагородява сърцата и повдига душите. Някои ще кажат, че в света няма такова Учение. Не, намира се. Ние трябва да помогнем на света, не трябва да се отказваме от него. Трябва да му помогнем така, както онова житно зрънце, което, като падне в почвата, ѝ помага. Почвата е съвкупност от мъртви клетки, които еволюират. От това гледище цялата наша Земя не е нищо друго, освен мъртви, заспали духове, които са паднали преди хиляди години. Житните зрънца събуждат тези мъртви клетки. Всички разумни, живи същества в цялата Вселена трябва да свършат тази работа – да събудят тия спящи духове. Дали всички ще се събудят – това е друг въпрос, но ние ще изпълним своя дълг. Когато събудим тези наши братя, голяма радост ще настане. Какво казва Христос – голяма радост насава на Небето, когато можем да издигнем един наш паднал брат. Когато един богат човек се събуди и разбере, че неговото богатство не е нещо, което може да го повдигне, той влиза в Царството Божие; и когато един сиромас се събуди и разбере, че беднотията не е наказание, а благо, голяма радост насава в света.

И тъй, вие трябва да живеете с този нов импулс, с това ново схващане. Той трябва да влезе тъй дълбоко във вас, че да ви преобрази коренно. Вие казвате: „Така се говори, но така не може да се живее“. Хубаво, ако не можем да живеем така, как ще живеем тогава? Ще живеем като актьорите ли? Аз не съм против актьорите, те извършват отлична работа, но техният живот е живот на сцената. Някой актьор тази вечер ще го произведат в цар, актрисата – в царица, но на другия ден ще ги детронират. На сцената са нещо, а въвн от сцената са нищо. Тогава вие казвате: „Ние искаме реален живот“. Кой живот е реален?

В реалния живот има нещо красиво и възвишено. Нека разберем този живот, нека разберем скрития му смисъл. Не говоря за живота на децата. Някой път и този живот ме интересува. Понякога обичам да наблюдавам как се карат мъж и жена, как се изменят физиономиите им. Те са актьори на сцената. Казвам: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролите. По някой път се намесват и децата, че идват и сватовете отвън. Не минава много време и казват: „Станахме за посмешище на децата!“. Че кой актьор не е станал за посмешище на света? Излиза на сцената, играе ролята на крадец. Казват: „Ама то е на шега“. Когато един апаш влезе в магазин и обере касата, това не е ли на шега? А, това е действително, не е на шега. Какви са неговите подбуди? Той опитва богатия по два начина. Казва му: „Ти употреби ли тези пари както трябваше? Аз дойдох да те науча как трябва да ги употребиш. И мен може да затворят, но трябва да знаеш, че аз сега съм пророк и Господ чрез мен ти казва, че за да влезеш в Царството Божие, трябва да изпразниш касата си“. Не минава много време, пак обират този човек. Хората казват: „Не му върви!“. Как, върви му, сега именно му е тръгнало. Аз ни най-малко не поощрявам хората да крадат, те и без това си крадат, но съм за дълбокото разбиране на онзи велик Божествен живот – да се разтворят сърцата на хората и да познаем, че сме дошли на Земята и може да живеем по друг начин.

Досега ние сме отричали, че съществува Любов в света, отричали сме и Мъдростта, а сме признавали само една обикновена интелигентност, колкото да можем да живеем, и по-нататък не му мислим. Не е така. Ние сме отричали и Свободата, и Истината, всичко това отгоре-отдолу. Не е така. Любовта в нас трябва да бъде пълна и съвършена, Мъдростта в нас трябва да бъде пълна и съвършена, Истината в нас трябва да бъде също тъй пълна и съвършена – това трябва да бъде ве-

ликият идеал, към който да се стремим. Това можем да направим. Но кога, ще кажете вие, в бъдеще ли? Някои ще кажат: „Да, било е време, когато хората са живели добре“. Не, това трябва да направим сега. Не е ли хубаво всички вие тук, всички хора, които живеят в София, всички хора по целия свят, които имат това вътрешно дълбоко разбиране на живота, да се сплотят и да заживеят в името на тези основни закони на Любовта, Мъдростта и Истината? Хората пак ще строят къщи, пак ще строят училища, пак ще строят църкви, но какви ще бъдат те? Какви църкви ще имат? Знаете ли какви ще бъдат иконите в бъдещите църкви? Пред амвоните, пред олтарите ще бъдат наредени все живи мъже и жени, боядисани не с такава боя, с каквато рисуват днес иконите. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нещо като Света Богородица и който мине, ще се прекръсти, ще я целуне; и от братята ще изберем най-възвишения, най-благородния Свети Иван или Свети Никола и който мине, ще се прекръсти, ще го целуне – това наричам *жива църква с живи икони*. Вие, като ме слушате, казвате: „Този човек обърна света с главата надолу“. А вие поставяте света с главата нагоре, нали?

Казвате: „Кога ще дойде Христос?“. И да дойде Христос, вие все ще му казвате: „Господи, направи това чудо – да оздравея!“. Христос ще дойде, ще сложи ръката Си върху главата ти и ти оздравяваш. После пак ще кажеш: „Това не е Христос, лекарят ме излекува“. Някои нямат своя къща, хазяите им ги пъдят, притесняват ги и веднага се обръщат с молитва към Бога: „Господи Исусе Христе, пъдят ни от къщата; моля Те, повели на тия хора да се смилят над нас!“. Повелява Господ на хазяите да не ги безпокоят и те пак си остават в къщата, а после пак казват: „Не е чудно, това и човек може да направи“. Пъди ви хазяинът – защо? Искате по-голям наем. Колко плащате? Пет хиляди. Добре, аз давам за вас 6 000 лв. Хазяинът си отива усмих-

нат, много е доволен. Лесно може да уредите въпроса с хазяите си. Той ви иска 5 000, дайте му 6 000 лв. — „Но откъде ще вземем тия пари?“ Изровете ги от някъде, земята е пълна със злато.

Какво може да направи Христос за вас, за да познаете, че Той е Христос? Има нещо, което може да направи, а другите не могат. Вие може да сте завършили и един, и два факултета в университета, а и повече дори, но когато дойде Христос, когато дойде Син Человечески, Той ще внесе нещо съвсем ново в този свят. Аз ще ви оставя да мислите какво ще е това новото, което Христос ще донесе. Ако до идващата събота не можете да измислите какво ще бъде, тогава в неделя аз ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсем други работи.

И тъй, за да влезете в Царството Божие, трябва ви Любов и Живот; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Мъдрост и Светлина; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Истина и Свобода.

6 декември 1925 година, София

Откъде ида

*Защото зная откъде Съм дошъл
и накъде отивам,
а вие не знаете откъде ида
и накъде отхождам.*

Йоан 8:14

В този случай думата *зная* не е нито славянска, нито българска, нито английска, нито латинска, нито френска, нито немска; тя не е и от еврейски произход, а произлиза от един стар език – коренът на тази дума се намира в санскритския и гърците са я взели оттам. Да знаеш означава да преживяваш нещата съзнателно, т.е. да разбираш Висшето, Божественото в света. Според сегашната философия – че от несъзнателния живот произлиза съзнателният, т.е. че от малкия микроб, който няма съзнание, произлиза човекът, който има съзнание – това е вярно 50%, според както развиват тази идея; но вярно е и другото положение – че от съзнателното излиза и безсъзнателното. Питам: когато един герой или един учен професор, или един светия заспи на своето легло, къде отива той, къде отива неговото съзнание? Отивате при него, побутвате го, но съзнанието му го няма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е в безсъзнание. Къде е отишъл? Значи има нещо в човека, което е безсъзнателно, и то трябва да се определи.

Следователно два живота са свързани един с друг – единият е безсъзнателен, а другият е съзнателен. В безсъзнателния живот причините са вън, а в съзнателния са вътре, но понятията *вън* и *вътре* трябва пак да

се определят. Например вземете проста готварска сол, разтворете я във вода и после изпарете този разтвор на Слънце или на огън. Какво ще стане със солта? Тя отново ще кристализира. Колкото и пъти да я разтваряте, тя все ще кристализира по един и същ начин. Това показва, че силите на солта са вътре в нея, затова формите ѝ във всички случаи са едни и същи. Но вземете една проста морска мида или един охлюв и ги счукайте на дребно и после опитайте от тях да възпроизведете първоначалната им форма. Ще можете ли да я направите? Не, никога. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата, е извън тях, не е в тях. Причината, която е формирала вашите тела, вън или вътре във вас е? Във вашето тяло ли е? Ако е вън от вас, тогава да вземем когото и да е от вас и да направим с него същия опит, какъвто направихме и с готварската сол. Да вземем някой учен професор, да го разтопим в едно голямо гърне и после да го изложим на Слънце, да се изпари водата му. При този процес ще може ли той отново да се възстанови? Ако може да се възстанови, силата на живота е вътре в него, но ако не стане това, той е една мида или един охлюв. Следователно този професор казва: „Аз не съм завършил още своите опити“.

Всички тия черупки, които образуват мидата, са само забавления за децата. Едно време аз съм събирал черупки, за да забавлявам с тях децата, а сега хората ги събират и казват: „Много неща знаят учените за тия миди и охлюви“. Питам: какво са мислили старовременните миди и охлюви? Как да завладеят морето. Много са учени те. Вие ще кажете: „Не виждаме никаква ученост в тях“.

Аз ви питам: ако един ангел погледне в мозъка на един човек, ще види ли някаква ученост? Пък и вие, ако разтворите вашия мозък, ще видите ли някаква ученост? Ако го разтворите, ще се откажете, никаква интелигентност няма да видите. Интелигентността се

забелязва само на лицето на човека, а в мозъка стават известни конвулсии, известни напрежения, каквито и с водата, когато ври в затворен котел. Тази пара иска да се освободи от котела, вследствие на което предизвиква известно напрежение. Същото е и в нас – тази енергия, която ние наричаме мисловна сила, иска да се освободи. Значи интелигентността се изразява на човешкото лице, то е огледалото. Тогава аз казвам: човек може да направи огледалото и всичко, което е в огледалото, може да направи, но огледалото не може да направи човека. Каква реалност се съдържа в едно огледало? В него се отразява цялата Вселена, както и човекът, както и всички негови движения. Огледалото показва нещата точно, то е толкова разумно – накъдето и да мръдне човек, точно същото прави и то. Човек не може да направи нещо, което и огледалото да не направи. Ако то отразява така, тогава питам: човекът, който е пред него, интелигентен ли е? Аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го на вас. Всички вие сте хора, завършили четири факултета.

Всички, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени, толкова учени, че някой път разрешавате задачата на света с един калем, както турците. Например някой път казвате: „Животът няма никакъв смисъл“. Това е факт. Питам учения професор: защо животът няма смисъл? – „Животът няма смисъл, казва този учен професор, понеже имах един другар, на когото преди няколко дни дъската му мръдна. Утре може да мръдне и моята дъска. Каква е сигурността за това?“. Че мърдат дъските на хората, мърдат, разбира се, но каква загуба представлява това? Ако аз обеля задната част, амалгамата на едно огледало, наистина, то няма да може повече да отразява, но питам: какво се е изгубило? Пострадал ли е светът с това? Къде е реалността – в огледалото или в мен? Реалността е вътре в мен, а не в огледалото, то е едно приятно забавление за децата. И аз мога да кажа, че едно от великите

изобретения на човека е огледалото – по-хубаво, по-красиво изобретение от него човек не е могъл да измисли. То причинява радост, но понякога причинява и скръб на човека. Младият, като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а старият, като се огледа, потекат му четири реда сълзи и казва: „Е, добър е Господ, за в бъдеще може да се подмладя. Това огледало все пак ми е нужно, за да ми покаже дали съм се подмладил“. И наистина, ако му покаже, че е млад, значи се е подмладил.

Сега Христос казва: „Аз зная откъде Съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете откъде ида и накъде отхождам“. Каква е била интимната мисъл на Христа, като е казал „Аз зная откъде Съм дошъл и накъде отивам“? Това е един от най-важните въпроси, които съществуват в окултната наука, и всички адепти, всички Велики Учители се подвизават, за да се пробуди в тях това Велико Божествено съзнание – да знаят откъде са дошли и къде отиват. Не е достатъчно само да мислиш върху този въпрос, но той в своя дълбок смисъл съдържа една велика идея, която трябва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самите идеи, да видя какво представляват те изобщо. Казват, че идеите създават света. Въпрос е дали създават света, но те поддържат света. Ние можем да кажем, че хлябът е създал човека, но това не е вярно. Че хлябът поддържа живота на човека – това е вярно, но хлябът да е създал човека – това е само привидно. В какво седи силата на онази добре екипирана армия, която има хиляди свои оръжия, картечници и топове – в самите топове или в самите картечници, или в самите оръдия, или, най-после, в самите хора, които я управляват? И ние правим следната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, с които сега работим, са само оръдия, пособия. Идеите са нещо външно, а зад всяка идея, зад всяка мисъл всъщност седи нещо разумно. И както казват

някои, зад всяка мисъл в човека седи човешката душа, човешкия дух.

Тези идеи, тези мисли са важни доказателства до колко можете в дадения случай да си служите с тях. Вие можете да си служите с всяка една идея, с всяка една мисъл. В Божествения свят идеите, мислите не са създадени, за да разрушават, а за да съграждат, за да се домогнем до онзи прав път. Но известна идея, известна мисъл може да се изопачи. Една свещена мисъл, една свещена идея, щом се материализира на физическия свят, вече има възможност да се изврати. Следователно при това извращаване на мислите по някой път ние изпадаме в грешки. За да можем да се избавим ние, които живеем на Земята, както и всички останали хора, трябва да имаме известен стремеж.

Вие ще кажете: „Добре, аз искам да осигуря живота си“. Отлична идея е да осигуриш живота си. – „Аз искам да получа образование.“ Отлична идея е! – „Аз искам да стана културен човек.“ Отлична идея е! – „Аз искам да стана благороден човек.“ Отлична идея е! Питам: всичко това, което желаете, можете ли да го осъществите? Всички отговарят: „Можем“, но от хората, които сега съществуват на Земята и които поддържат тези идеи, ние не сме срещнали досега нито един, който да е доказал, че е разбрал тази идея. Какво виждаме в света: съвременните учени изгубват знанието си, съвременните богати изгубват богатството си, съвременните хора изгубват своето здраве, своите добродетели, своята чест, своята разумност. Питам: къде са се изгубили те? Значи това, което се губи, няма основа в себе си.

Ако могат да ме подкупят с някакви земни блага, значи аз съм човек без всякаква идея. Ако мога да ходя от едно заведение в друго и да мисля, че спасението е там, и ако мога да вярвам в един, а после в друг Господ, и ако мога да вярвам в един и в друг човек, това е изгубена работа. Онзи, който е на Земята и живее в

тази Слънчева система, в колко слънца може да вярва? Аз не говоря за същества, които живеят в друга слънчева система. Там може да има две слънца и тия същества ще вярват и в двете слънца, но тия, които живеят на Земята, ще вярват само в едно слънце – ще вярват само в това, което виждат. Вие нали сте реалисти?

Питам: в какво вярват съвременните учени? Всички техни герои не са ли умрели? Съвременните хора отричат живота след смъртта, като поддържат, че след нея не остава нищо, няма никакъв дух, но когато умре някой, казват, че неговият дух витаел около гроба. Аз съжалявам тези герои, на които духовете витаят около гроба. Ще ви представя една картина. Представете си богат човек, който след смъртта си витае около своята къща. Още приживе той си е направил една хубава, богата къща, но след смъртта духът му витае около нея, макар че сега са я взели други. Той обикаля около къщата си, въздъхва и казва: „Ах, аз направих тази къща!“. На другия ден пак витае наоколо. Питам: този човек герой ли е? Съжалявам го. Може ли такъв народ или такова общество, или такъв човек с такива идеи да се повдигне – не.

Ние разсъждаваме здраво върху въпроса. Можете ли да живеете, ако майка ви ви храни постоянно с шоколадова каша или със сладки бонбончета? Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравя, има сто пъти по-голяма възможност да стане виден професор, отколкото това, което се храни с шоколад и сладки бонбончета. Казвам: шоколадената каша е едно модерно изобретение. Ако се храниш с такава каша, никакъв професор не може да стане от теб. Ако се храниш с българска пита – и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Храниш ли се с такава каша, само на каша ще станеш. Това са само форми.

Няма какво да ви доказвам тия факти, те са толкова налице, но казвам, че този хляб, тази българска пита, трябва да бъде хубаво опечена. Какво седи зад хляба? Не всеки хлебар може да прави хляб. Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил. Аз казвам: тези, които правят хляб, за в бъдеще трябва да са завършили четири факултета, трябва да имат докторат. Те трябва да са завършили правни науки, да са завършили философия, да познават естествените науки и математиката – само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар и само той може да прави хляб; при това трябва да бъде здрав, да не боледува никога. Той трябва да бъде човек със светли идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от него, тия докторски идеи да влязат вътре в теб и да просветят ума ти.

Вие ще кажете: „Това е лесна работа“. Не, ето един въпрос за майките. В това отношение всяка мома, преди да се ожени, трябва да е завършила четири факултета и да знае да меси хляб. За в бъдеще, в Шестата раса, ще има закон: всяка мома, която иска да се ожени, трябва да е завършила поне четири факултета и да знае да меси хляб. Как ще се жените тогава? А сега младата мома с бялата шапка, без да знае да меси хляб, се разхожда нагоре-надолу и всички казват за нея: „Да оженим тази мома, че да се поддържа човешкият род, да се продължава човечеството“. Хубаво, Природата няма нищо против това да се женят хората, тя е за това; но когато дойдем до онзи разумен човешки живот, има други правила, които човек трябва да спазва. Той не трябва да ходи по пътя на животните. Животните са разрешили въпроса за себе си; пеперудите, рибите, птиците са разрешили въпроса за себе си, а ние разрешаваме друга задача. Каква? Ние разрешаваме отношенията си към Бога, връзката си с Бога. Каква е тази връзка? Това е връзка, която ще освободи човека от онова материално робство, от онзи вътрешен гнет, под които се намира. Тази връзка ще даде простор и

свобода на неговия ум, на неговото сърце, простор и възможности на неговата душа и сила на неговия дух, за да се прояви. Аз взимам думите *човешки дух* не в тяхната първична проява, а в тяхната вторична проява, когато духът изразява живота.

Христос казва: „Аз зная откъде ида и накъде отхождам“. Питам: как е научил Христос тази велика тайна? Все я е научил отнякъде. Тогава ще ви запитам: защо са създадени тия пустини, като Сахара и други, защо са създадени тия високи планински върхове, където нищо не расте? Пустините и високите планински върхове са създадени за най-разумните същества в света. Когато искат да изпитат някой адепт или някой учен човек дали е разбрал живота, изпращат го в някоя пустиня, където нищо не живее, където всичко умира; изпращат го там, при най-бедните условия, където никой не може да живее, и там го изпитват. Освен в пустините, изпращат този адепт и по най-високите места, по най-високите върхове на планините, където само мъховете и мъхообразните растения живеят, от тях да се учи как да расте – те да му бъдат професори; мъховете имат тия знания. И наистина, колкото по-нагоре се качвате, виждате, че млекопитаещите, разните животни, птиците и всички растения намаляват все повече и повече, докато стигнете до най-високите върхове и виждате, че там живеят само мъховете. Само те могат да живеят по тия места, те са много учени. Там трябва да отиде този адепт, да потъне дълбоко в своето съзнание и да научи великите закони как трябва да се живее.

Сега съвременните учени искат да научат тайната на живота и мислят, че тя се крие в парите. Всеки говори за златото и казва: „Парице, парице, всесилна царице!“. Парите, които търсят, са дълбоко скрити в земята, затова, ако искат да ги намерят, не трябва да опитват да пробиват човешките каси, а да слязат дълбоко в земята и там да питат някоя от тия златни

жили как се е образувало това злато, защото златото все иде отнякъде.

Ако ви запитат какъв е произходът на златото, какво ще кажете? Как ще обясните какво е златото? Ще кажете: „Златото е един елемент“. Добре, но това злато същевременно представлява емблема на човешката разумност. И защо съвременните хора не са разумни – защото имат много малко злато в ума си. Днес в човешкия ум има много повече желязо, отколкото трябва, и всичкото зло на света се дължи на това, че в човешкия ум, в човешките мисли има чрезмерно желязо, вследствие на което започва един процес на ръждясване. Като ръждясва желязото, заемат се да го чистят. Като се очисти в ума на хората, те казват: „Хайде да се обичаме“, започват да се обичат, но после пак ръждясват. Отново се очистват, пак ръждясват и така този процес непрекъснато продължава и оказва влияние на отношенията между хората.

И тъй, ние виждаме в живота един непрекъснат процес на изтриване и ръждясване. И когато някой човек най-после напълно се изтрие, хората казват за него: „Господ да го прости!“. Професор бил този човек, свършил най-после лекциите си, изтрил се, за него казват: „Еди-кой си професор починал“. Аз казвам: еди-кой си професор се е изтрил; нека дойде на негово място професор, който не е изтрил. И най-после виждаме, че всички проповедници, свещеници, майки, бащи – всички са се изтрили, а хората казват, че са заминали за онзи свят. Другаде виждам – носят някой герой, издигат му паметник и пишат на него: „Тук лежи еди-кой си герой, въздигнал българския народ“. Какво е направил за него? – „Освободил го е от турско робство.“ Вижте в историята колко пъти освобождаваха евреите – ту от римско робство, ту от египтяните, но освободиха ли ги като народ? Не, има едно вътрешно робство, за което хората още не са намерили този мехенк-таш, което на турски ще рече *пробен камък*.

Христос казва: „Аз зная откъде ида“. Откъде иде Той? Къде е добил това знание? Христос доби това знание в пустинята. След своето кръщение къде отиде – цели 40 дни Христос пости в пустинята. Но къде отиде след това? Никой от вас не се е спирал да мисли върху този въпрос. Между хората ли отиде? Не, Той отиде в едно пусто място, където нямаше никакъв живот. Ще кажете сега: „Това унижава престижа на Христа“. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсъждавайте така лекомислено, така плитко. Всеки зародиш носи условията в себе си, но се изискват специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своите условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, от какъвто и вид да са, имат съответни условия за своето развитие. Като дойдем до човешкия дух, като дойдем до човешките мисли, и те си имат съответни условия за своето развитие. Значи Христос отиде при онези условия, при които човешкият дух може да се пробуди. Докато вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета, никакъв дух не може да се пробуди във вас. Едно време и рибите в морето са яли сурови пържоли, както и до днес ядат.

Един евангелски проповедник, като разказвал за Финландия, как там хората живеели в любов, казвал: „Културни хора са финландците – като отидат в някоя гостилница, поръчват си пържола, изядат я, слагат парите в чинията и си отиват; никой не взима тия пари“. Честни, културни хора били те. Нима в това седи културата? Не, в умовете, в духовете на тия хора седят велики мисли, велики чувства. Това ядене (пържолите) е външната страна на тези велики идеи, които стоят зад тях. Тия хора имат убеждения.

Казвам: като е отишъл на това място, Христос е научил нещо. Някой път вие се оплаквате: „Защо са тия мъчности, защо са тия страдания в света?“. Ако искате да живеете без никакви мъчности, без никак-

ви страдания, можете, но ще бъдете един глист; като ви прережат, пак ще продължите живота си. Един глист, който живее в човешкия стомах, не е нищо друго, освен пържола, която постоянно расте и никога не умира. Питам: каква философия разрешава този глист в човешкия стомах? Той става ли учен там? Ти ядеш, а той се храни, изсмуква соковете ти. Питам: ако ние в света заемем това положение на глиста – да искаме да живеем в утробата на Природата, да смучем от нея наготово соковете ѝ, тя да работи, а ние да ядем – мислите ли, че можем да заемем някое благородно положение? Всеки от вас, в когото е влязъл такъв глист, гледа ли с благовидност на него и казва ли да не го смущават? Не, той е недоволен, казва: „Няма ли някой виден професор, който да ме посъветва как да изхвърля навън този глист?“ и отива при някой виден професор: „Господин професоре, в мен се е загнездил глист и ме измъчва, кажете ми как да го изкарам!“. Професорът изважда един тефтер, предписва някое лекарство. Препоръчва му някой път 3 – 4 дни пост, а след това му дава тиквено семе. Някой път болният изкарва глиста навън, някой път не може. Защо този глист е влязъл в неговия стомах? По този начин Природата, Невидимият свят го запитват: „Не си ли приличате?“.

Ние сме чудни! Съвременните хора искат Природата да ни стане роб, да ни даде лекички удоволствия, а ние само да ядем и пием; да ни даде дрехи, автомобили, къщи, да не пишне децата ни. Ние искаме Небето да гледа на нас с всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядем и пием. Отлично е това, което искаме, но питам: онова, което желаем за себе си, искаме ли го и за другите? Постъпваме ли съобразно Небето? Това, което Небето прави, това, което то изисква, правим ли го и ние? Аз ще ви оставя сами да си отговорите, понеже сте умни хора. Всеки от вас знае доколко изпълнява Волята Божия.

Казвам: когато Христос отишъл в пустинята, Той влязъл в съприкосновение с Божествения Дух. Когато Христос излезе от водата, Духът слезе отгоре Му като гълъб и рече: „Този е Моят възлюбен Син, Него слушайте!“. Христос, като излезе от водата, не отиде да проповядва Своего Учение, а отиде да пости. Той трябваше да пости 40 дни и после да възприеме Божия Дух, за да разбере кои са причините, които спъват хората да изпълнят Волята Божия. И разбра. Там се яви изкусител и Му рече: „Направи тези камъни на хляб!“; Той каза: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Живо Слово“; „И аз досега мислех, че без хляб не може да се живее, но сега разбрах, че и с друг хляб може да се живее“.

Второто положение, което Христос научи, е, че трябва да уповава на Бога, и то разумно. Този дух понататък взима Христа, изкачва Го на едно високо място на храма и Му казва: „Хвърли се от горе, защото е писано в Писанието, че ангелите ще Те носят на ръце, да не би да препънеш в камък ногата си“. Христос му отговори: „Много пъти Ме е носила майка Ми на ръце, но Аз разбрах, че спасението седи в това да не изкусявам Господа, а с Духа Си да живея в Господа и да изпълнявам Неговата Воля. Волята Божия не е в това Аз да се качвам по високите места. Ти Ме качи горе, ти ще Ме снемеш долу, няма защо Аз да се хвърлям от горе“.

Какво подразбира това? Някоя мома се влюбва в знатен момък – той е високото място на някой храм. Дяволът я качва на това високо място и ѝ казва: „Хвърли се от това място, за да му покажеш, че го обичаш“. С това ще покаже ли, че го обича? Колко хора не са се хвърляли от храма! Във вода са се давили, сублимат са гълтали, от третия етаж са се хвърляли, от скала са се хвърляли, за да покажат, че се обичат, но Любов ли е това? Това е една извратена идея в ума на хората. Ти няма да се хвърляш! Ще седиш на това място и ще ка-

жеш: „Аз разрешавам въпроса между Бога и мен, няма какво да Го изкушавам, няма какво да се съмнявам в Него, аз Го познавам; няма какво да казвам: *Господи, ако ме обичаш, прати от Горے ангелите, да ме хванат!*“.

Какво научи Христос в пустинята? Духът Му каза: „Ще дойде онзи, който изкушава хората“. Високото място на храма – това е гордостта. Ние се гордеем със своите къщи, със своето богатство, със своите знания, със своята сила. Дойде изкушителят и ти казва: „Ти си учен, ти си велик, ти си изпратен за спасител, да носиш великата култура“ – по този начин той ти прави инжекции, инжектира те. Аз съм виждал тия спасители, светът е пълен с тях, но те не са могли и досега да го спасят – защо? Христос разбра това. Духът Му каза: „Ти няма да се поддаваш на тия слабости“.

Сега, като развивам тези идеи, някои ще кажат, че и този начин на живеене не е прав. Добре, аз правя едно научно възражение. Ако ние трябва да се установим върху известни форми, ако трябва да ги възприемем и да считаме, че те са неизменяеми, питам: защо Природата не се спре върху първичните форми, които създаде, и върху тях да прояви всичкия живот, а създаде този почти безкраен ред от форми, докато дойде до човека? Защо създаде всички тия форми? Те представляват училище, през което е минал човешкият дух. Тези форми са листите на една велика книга. Трябва да знаете, че всяка форма има два начина на разбиране. Вие може да разглеждате какво е устройството на всеки лист, а след това да четете какво е написано на него, какво е съдържанието му. В един лист, в една черупка, в рогата на един вол можете да четете много. Защо волът носи рога, защо конят носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола вие можете да четете за условията, при които те са живели. Ние можем да се смеем на вола, на коня, но много е написано върху тях; те представляват листи,

по които може да се чете. Най-после, като дойдем до нас, и върху нас има много написани неща, върху всеки един. Какво е написано? Ние не знаем да четем, защото от сутрин до вечер сме заети само с мисълта какво ще ядем и пием, с какво ще се облечем, каква къща ще си направим и т.н.; дъщеря ни се родила, син ни се родил, постоянно мислим за тях.

Хубаво е това, което мислим, но ние още не сме намерили тия условия, при които нашите синове и дъщери могат да бъдат щастливи. Аз съм за щастието на хората, аз съм за живота на хората. Ще каже някой, че трябва да служим на старото. Нямам нищо против старото, но ако този стар живот, в който вярваме, може да внесе в нас разумност. Ако с паленето на свещи може да се внесе разумност, нямам нищо против, нека всички палим свещи, но питам: онези, които цели 30 – 40 години палят свещи и не са придобили необходимата им разумност, какво са придобили? Аз не осъждам нещата, но разглеждам въпроса принципно, питам: какво се постига с този стар живот? Като разглеждам всички въпроси на живота, като вярвам в един, във втори, в трети, какво се постига с това? Най-после ние се спираме и казваме: „Ти не мислиш като мен“. Че ти не мислиш като мен – това е красивото; зная, че не си огледало, което да ме отразява, а едно разумно същество – това ме радва.

Представете си, че предложи на съвременните учени един автомат във формата на човек – с ръце, крака, очи, уста, и вътре в него поставя един грамофон; ако го заведе така, че този автомат да произвежда най-видните речи на философи, на богослови, да декламира стихотворенията на най-видните поети, питам: този автомат учен ли е? Аз мога да го накарам и да нарисува нещо, но той художник ли е? Мога да го накарам и да изсвири нещо, но музикант ли е? Красивото в света е не да има ехо на нещата, но да имаш насреща си един разумен отговор. Когато мина покрай някоя долина

и извикам: „Жаден съм“, какво ще ми се отговори – „Жаден съм“. Аз казвам: „Пие ми се вода“ и автоматът отговаря: „Пие ми се вода“. Това не е ли подигравка? А щом има едно разумно същество, на което кажа: „Жаден съм“, то веднага ще се отзове съчувствено – ще ми каже: „Братко, тук наблизко има един отличен извор, на еди-кое си място“. Отиде, донесе ми чашка вода, каже: „Заповядай“ – и вече имам пред себе си бистра водица. Това значи да имате насреща си разумно същество, което да схваща вашите нужди и в дадения случай пожелава да ви обслужи. Не е ли хубаво това?

Не е ли хубаво да виждаме във всеки наш ближен един хубав, възвишен свят? Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалечените звезди, а за най-близкия си човек казваме: „Той няма никакви идеи“. Как да няма идеи, той е цяла вселена! Красив е този човек, Господ го е изпратил на Земята, има в него идеи. Дойде някой в дома ти, а ти казваш: „Няма какво да се занимавам с него“. Питам: постъпил ли си благородно? В дадения случай какво ще кажат ангелите за теб? Нека вземем пример от съвременните учени, как те се интересуват и наблюдават и най-малките явления в Природата. Когато става някакво явление на небето, веднага взимат своите тръби и наблюдават. Те са точни като часовници, следят и най-малката промяна. Аз няма да кажа, че се учудвам на тия хора, защото не съм от тия, които се учудват, но ги похвалявам за тази им точност и казвам: ето една отлична черта в тях. Те навреме насочват телескопа си и от малките работи чоплят оттук-оттам, гледат да научат поне нещо, да разберат как се движи някоя звезда или комета, следят как тя се отдалечава или приближава. Красиви са тия неща. Когато някой философ създава своята теория за Слънцето, той разправя неща, които не съществуват, сякаш са от *1001 нощи*, но между всички тия факти все има нещо вярно, все има някои верни заключения. Питам ви тогава: тази душа, която сте срещнали и за която

казвате, че не искате да се занимавате с нея, разбрали ли сте откъде иде тя и накъде отива?

Често сегашните християни плачат за Христа, че преди 2000 години страдал много. Че Христос е страдал преди 2000 години, Той е забравил тия Свои страдания, даже и не ги споменава, но като гледа съвременното човечество, в душата Му се заражда една тъга, че тези хора, които са живели вече 2000 години след Него, не са се възползвали от Неговата опитност и не могат още да вървят така, както трябва. Една тъга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело.

В онова предание от Сенкевич²⁹ какво се разправя за Христос и за апостол Петър? Апостол Петър бягал от Рим. Като го срещнал, Христос го запитал: „Къде отиваш, Петре?“. Петър му отговорил: „Господи, отивам някъде навън да проповядвам“. Христос му казал: „Товага Аз ще отида в Рим, втори път да Се разпна“. Петър веднага се досетил и казал: „Господи, няма защо Ти да се връщаш, аз ще се върна назад“. Колко от вас като Петър бягате от Рим! Вашият мъж е Рим и вие бягате от него, като казвате: „Не искам този мъж, не искам неговите идеи; той е толкова долен, толкова гаден, той е непоправим“. Възмущава се тя, бяга от Рим, но Христос я среща и пита:

– Къде отиваш, жено?

– Отивам да търся своето щастие.

Казва ѝ Христос:

– Аз ще отида при твоя мъж.

Велики герои изисква днес светът, и мъже, и жени, герои, не страхливци! Светът изисква морални герои, а не герои на парите, не герои на силата. Изисква се геройство в онази непоколебима Вяра, в онази непреодолима Любов вътре в човека. Не е важно какво може да мислите за мен в дадения случай, важното е какво съм аз всъщност. Какво съм аз – това зная. И казвам: велик закон е да служим на Бога, няма по-

велико нещо в света от това да Му служим. Питам: ако си подадем ръце, за да служим на Бога, няма ли да оправим света? Ще го оправим. И ако се съединим помежду си, ако се съединим с Небето, няма да има нищо невъзможно.

При сегашните условия на живота ние трябва да се съединим. Не говоря за това съединение, което прави пакости, а за онова, което може да ни направи носители на Великото, Божественото в света. Ние трябва да се съединим и това съединение в бъдеще ще даде още по-добри методи. Аз не разбирам съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носят отоплението и осветлението. Един ден ние можем да ги премахнем и тогава Великото, Божественото, ще преминава през нас като през жици. Ние ще бъдем възприематели и ще предаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но готови ли сте за жертвата? Аз не говоря за обикновена жертва, а за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебае и съмнявате в Бога, смели и решителни да бъдете.

Нима човек, който е изнамерил някакво изобретение, с което може да спъне човечеството, е учен? Аз похвалявам онези, които измислиха кинематографа; похвалявам онези, които измислиха телефоните, печатането, фабриките за платове; похвалявам всичко, което подтиква човечеството напред; похвалявам и всички онези изобретения, които ще дойдат в бъдеще за подтик на човечеството, но важно е какви трябва да бъдат нашите отношения. Нали нашите отношения трябва да бъдат любовни? В какво седи тази Любов?

Христос казва: „Аз зная откъде Съм дошъл и къде отивам“. Христос знаеше това, именно с него Той реши една велика задача и когато Го сложиха на кръста, каза: „Прости им, Господи, защото те още не са разбрали Великата Истина, както Аз я разбирам, нека имат още една малка благодат, за още 2000 години“.

Трябва да се знае обаче, че се прощава само на онзи, който прощава, а на този, който не прощава, не се прощава. На онзи, който е показал милост, прощава се, но на този, който не е показал милост, не се прощава. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, каквато и грешка да направи, щом иска да служи на Бога, ще му се прости. Всяка една душа, каквато и да е тя, трябва да се приближи при Бога.

Ще ви приведа онзи пример – за цар Соломон, по отношение на неговото съчинение *Песен на песните*. Соломон е писал *Притчите*, писал е *Еклисиаст*, но *Песен на песните* представлява един малък любовен роман. Различните тълкуватели се произнасят различно върху него, но аз вземам мистичната страна на въпроса, това, което повдигна Соломон в света, сунамката. Той, царският син, се влюби в тази мома, младата овчарка, която пасеше стадото си и го накара цял ден да обикаля около нея. Соломон ходил в Египет да учи, но не могъл да научи уроците си, не могъл да научи, според светото разбиране, онази Велика книга на живота, и предлага сърцето си на младата овчарка. Той имаше слабост към жените, беше човек на влюбването и разлюбването. Сегашните хора казват: „Красивото в живота не седи в жененето, но ние искаме да се влюбим, за да почувстваме какво е Любовта“. Тяхната любов аз уподобявам на състоянието на тия, който пият шестгодишно винце. Седнат на масата X, Y, Z, поръчат си по половин килце винце, пийнат, развеселят се и започнат: „Ой, вино, вино, руйно вино!“ – замислят се дълбоко; пият една чаша, втора, трета и започват отново да пият. Ако е някой българин, провикне се някоя българска песен: „Заплакала е гората, гората и планината“. И наистина, плаче гората, това е много вярно. Плаче, че е изсечена, че е изгорена. Плаче, но от кого – от човека. Такива са сегашните любовни чувства на хората – чувства на винцето. Няма нищо установено. Да обичаш един човек означава да

виждаш в неговата душа нещо красиво, хубаво, да внесеш в нея нещо ново, да му пожелаеш доброто; и той, като те обича, ще види в теб същото. Това е красивото, Божественото в живота.

Като ме слушате, ще кажете: „Кажи ни нещо реално!“. Добре, да ви кажа нещо реално. Представете си, че съм милиардер и започна да подписвам: на този един чек от няколко хиляди лева, на онзи един чек от няколко хиляди, на трети – няколко хиляди, и то все звонкови, златни; всички, като излезете оттук, ще кажете: „Има смисъл да се слушат такива проповеди, те са нещо реално“. Аз казвам: господа, виждате ли тази пържола? Дам на един пържола за 1000 лева, на друг – за 2000, на трети – за 10000 лева и т.н.; всичките са отлични. Да, това е хубаво от моя страна, хубаво е от ваша страна, но щом пържолите свършат, пак настава първото положение – на недоволство. Следователно въпросът седи другояче и ние не трябва да се самозабуждаваме.

Любовта е вложена вътре в човека и човек първо трябва да я прояви сам, а също и другите да я проявят. Ние сме хората, които сега трябва да проявим Любовта си към Бога. В Писанието се вижда, че още Мойсей е заговорил на своя народ: „Да възлюбиш Господа Бога твоего“; като дойде, и Христос потвърди този закон. И ние казваме: всички трябва да проявим Божията Любов, само така можем да имаме една наука в света. Каква наука? За действителния живот; и тогава всички науки ще се оформят пред нас. Днешната математика също ще се оформи. Ако бях народен учител, щях да кажа на един от своите ученици: „Стоянчо, я ми напиши една единица!“. Какво е единицата? Как трябва да му обясня какво е единицата? Първо ще му я обясня с едно житно зрънце – ще му дам житно зрънце и ще го накарам да го посади. После ще му дам едно ябълково зрънце или едно зрънце от круша и след 10 години ще му кажа: „Слушай, Стоянчо, единицата е отношение

на две разумни същества“. Да можеш да напишеш единицата означава да познаваш Бога.

И тъй, единицата е отношение на човека към Бога. Единият полюс е Бог, другият сме ние; тази част, която се вижда, сме ние, а другата, невидимата, е Бог. Следователно от тази единица се произвеждат всички други числа. Единицата ражда двойката, тройката, четворката, петицата, шестичката и т.н.

Сега ще оставя тези работи, защото това е дълбока философия, но казвам: в този смисъл научили ли сте какво е математиката, какво е единицата? Някой ще каже: „Аз познавам Бога“. При електричеството, като хванем положителния и отрицателния полюс едновременно, ще имаме ток; хванем ли само единия полюс, ток няма да има. Хванем ли едновременно и двата полюса, течението може да бъде толкова силно, че да светнем, без да изгорим – тъй да светнем, че от нас да излизат пламъци. Казвам: ти си намерил този огън, който носи живота. Тогава от главата ти, от очите ти ще излиза светлина и около теб ще има една температура от около 100000°. Питам тогава кой ще бъде този герой, който ще може да те пипне.

Ще кажем: това са само предположения, това са само хипотези. Казвам: само при такъв огън могат да се родят свещените идеи. През такъв огън са минали и пророците, и апостолите, и Христос. Огънят, страданията не са нищо друго, освен преобразуване, омекване на твърдите вещества в организма на човека, защото Умственият и Духовният свят не търпят никакви съединения. Елементите във въздуха не се намират в съединения. Следователно материята в Умствения свят трябва да бъде свободна, а не в съединено състояние – само тогава в нас ще се роди възвишена, благородна и свободна мисъл. И когато се качваме към възвишеното, към благородното, ще почувстваме Божиата Любов. Ако опитахме тази Любов само за една минута или само за една секунда, никога няма да я забравим.

Всеки от вас, който само веднъж е близнал от този Божествен мед, вече е готов да стане мъченик. Това са мъчениците – видели са този свят и затова казват: „За този свят сме готови да пожертваме всичко“. Те няма защо да плачат. Ако дъщеря ти, синът ти или мъжът ти не те слушат, ти не трябва да бягаш от тях, но ще ги учиш. Ако бягаш, Христос ще те срещне. Какво трябва да правиш? Ще хванеш двата полюса на този ток и ще кажеш на мъжа си: „Ела и ти да се хванеш!“. Ако успееш да го накараш само веднъж да се хване, ще каже: „Жено, аз вярвам в твоя Господ и като теб съм готов да жертвам всичко“. Този мъж ще се промени, ще познае Господа. Ще дойде това време.

Казва Христос: „Аз зная откъде ида“. Христос знаеше откъде иде и накъде отива, защото носеше Любовета – тази Любов, която свързва всички хора на Земята. И днес Той е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги към Бога, за да ги направи разумни, да внесе в тях тази велика идея на живота. Бог да живее навсякъде в света и да бъде всичко за нас е великата задача, която съществува сега в света. Бог да бъде Бог на Любовета, Който Се изявява като Живот, като Мъдрост и като Светлина. Бог да бъде Бог на Мъдростта, Който Се изразява в тази Светлина. Бог да бъде Бог на Истината, Който носи Свобода. Тази вътрешна Свобода подмладява, защото само свободните хора могат да се подмладяват. Човек, който няма тази Истина в себе си, ще се ражда и умира, а човек, който я има, постоянно ще се подмладява. Човек, който носи тази Свобода в себе си, никога няма да остарява, никога в света няма да срещне мъчнотии, които да го обезсърчат. Когато в него влезе Любовета, тя трябва да бъде разумна. Той не трябва да изкушава Бога – да се качи в една малка шлюпка, в една малка черупка и да каже: „Аз ще премина с тази черупка Атлантическия океан и Господ ще ме пази“. Не, ти ще се качиш на един голям

модерен параход и като капитан на този параход ще преплаваш океана. Бог не се занимава с такива малки работи, затова ще вземеш голям параход. Ти можеш да се качиш и на малък кораб, но кога? Когато намалиш милиарди пъти този океан, когато го превърнеш в едно малко езеро, което и децата могат да преплуват. Когато океанът стане малък като шадраван, тогава и децата ще го преминават от единия до другия край. Вие ще кажете: „Аз преплавах Великия океан“, а аз ще ви кажа: да, голям герой сте. Но ако искаме да преплаваме Великия, или Тихия океан, който е между Бога и нас, там се изисква един голям, модерно построен параход, който да се кара от огъня на Любовта. Този параход трябва да бъде построен от материята на Светлината и всички матроси трябва да са хора на Свободата. Само с този параход може да се преплава Великия океан и да се отиде до онзи бряг – на Вечния Живот.

Христос казва: „Аз зная откъде Съм дошъл и къде отивам, а вие не знаете откъде сте дошли и къде отивате“. Защо не знаете? Сега, след като ви говоря така, ще кажете: „Говори се така, но още не му е дошло времето, човек може да живее и по друг начин“. Не, човек може да живее само по един начин, той е най-красивият – да служи на Бога; това е съзнателният живот. Човек не трябва да бъде ексцентричен. Който служи на Бога, в каквото и общество да влезе, нито ще се окислява, нито ще ръждясва, нито ще се изтрива.

Сега желая всеки от вас да си зададе въпроса: „Аз зная ли откъде ида и накъде отивам?“. Не ви решавам този въпрос, той е личен за всеки. Задайте си този въпрос, разсъждавайте върху него ден, два, три и повече, не се смущавайте, това е един от кардиналните въпроси.

Христос си зададе същия въпрос и отиде в пустинята, където пости 40 дни. Там Той учеше този въпрос. И когато беше разпнат на кръста, пак учеше. Някои

казват, че Христос знаел всичко. Само Бог знае всичко, само Бог не може да се разпъва, но всички Негови служители има какво да учат. И Христос, като дойде на Земята, имаше какво да учи, и Той учеше нещо. Онзи, Който е вътре в Него, никога не учи, но Онзи, Който Го изявява, всякога учи.

Вие трябва да знаете, че всички учим. Това е красивото в живота – че всякога ще се учим да познаваме Бога в Неговата безгранична Любов, да познаваме Бога в Неговата безгранична Мъдрост и Светлина, да познаваме Бога в Неговата Истина и Свобода. И във всички форми, които съществуват в света, от най-малките до най-големите, във всички тия градации на интелигентност ние ще изучаваме красивото и хубавото в света.

Няма по-хубаво нещо от това човек да обмени само две мисли с Бога и Бог да му каже само две думи – това е достатъчно. Много пъти някои ангели, които са живели хиляди, милиони и милиарди години, са чули направо от Господ само две думи, но две съдържателни думи, които съдържат цялата Вечност, и върху тия две думи те работят. Някои от вас искат да говорят цял ден с Господа. Не, само две думи ще ти каже Господ. Знаете ли какво ще каже? – „Люби Бога, люби ближния си!“ В интонацията, с която са изказани тия думи: „Люби Бога, люби ближния си“, всеки ще разбере вътрешния смисъл на живота си. И действително, думите *люби Бога* означават да вземеш нещо от Бога; да любиш ближния си значи да проявиш Божественото навън. Единият начин е Бог да се прояви за нас, а другото положение е да проявим Бога.

Днес вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онези преди 2000 години. Тези хора са били герои, а вие, които се върнахте на Земята, имате много работа, много важни въпроси имате да разрешавате – например семейни, обществени, научни, и можете да ги разрешите само по начина на Божията Любов. Ако

ги решите по този начин, ще разберете вътрешния смисъл на живота, на науката, в тяхната благородна страна и ако имате любов към ближния си, ще имате един реален метод на разрешение, с който ще можете и да се проявите. Тогава между вас няма да има никакви противоречия по въпроса как трябва да живеете.

И тъй, аз искам да ви оставя с онази мисъл, с онова чувство, което е имал Соломон към сунамката, около която обикалял по цели дни. Тя му дала една светла идея. Не се поддавала на неговите слабости, не се оженила за него. За нея той написал книгата *Песен на песните*, за която считат, че представлява отношение на Църквата към Христа. Тази сунамка, която живя преди 2000 години, имаше един висок идеал, една възвишена идея в себе си. Тя не се реши да се ожени, даже и за най-разумния цар, какъвто беше Соломон, и затова му казва: „Ти имаш едно предназначение в света и ако се ожениш за мен, ще го изгубиш. Така, както аз паса тия овце, така и ти трябва да се научиш да пасеш тия хора“. И действително, Соломон първо поддържаше това учение, после надойдоха леки жени от Египет, от Асирия и Соломон започна да се храни с шоколадени каши, но и сам той на каша стана и царството му се раздели. Преданието казва, че след това той втори път срещнал тази сунамка, която му казала: „Ти направи една грешка, не вървя по правия път“. Той се разкалял от тия думи и казал: „Като дойда втори път на Земята, ще бъда един добър и умен ученик“. Пак преданието казва, че Соломон във времето на Христа е бил един от най-добрите Негови ученици и проповядвал Неговото учение. Кой е бил този ученик не казвам.

Аз зная откъде ида – казва Христос.

Сега и на вас пожелавам да знаете откъде идете и накъде отивате. Няма по-хубаво нещо от това да знаете къде отивате и откъде идете. Да знаем, че идем от онзи светъл, възвишен свят на Любовта, на Мъдростта, където Светлината царува; от онзи светъл свят на

Истината, където Свобода царува, където братство и равенство, за които хората копнеят, царуват, където хората се познават, един за друг живота си полагат и с Любов се обграждат, и за Бога живеят.

13 декември 1925 г., София

ОТКЪДЕ ИДА

Добрата земя

*Друго падна на добрата земя
и като израсна,
стори плод стократен.*

Лука 8:8

Обикновената истина може да се разбере по няколко начина; тя е тази, която хората са пипали по няколко пъти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричат факти – „Това е факт, казват те, нищо повече“ и този факт ходи от ръка на ръка така, както обикновената златна монета минава от ръка на ръка, влиза в касата на един, на втори, на трети, на четвърти банкер, навсякъде услужва. От чисто материалистично гледище една монета, която е ходила от ръка на ръка и е минала през ръцете и на най-учените, и на най-простите, пострадала ли е? Не е пострадала, но от гледището на Духовния свят е пострадала много.

Ще ви запитам следното: защо някои малки деца, като ги целуват мъже или жени, не казват нищо, оставят се да ги целуват, а други деца плачат, крещят, не се поддават? Защо последните не са доволни от тази целувка? Няма да обяснявам това, то е факт, нищо повече. Мога ли да ви обяснявам какво представлява числото 1? Да кажем, че всички тук сте професори, и аз започна да ви обяснявам числото 1 – как ще се почувствате? Това значи да уроня вашия престиж, вашия авторитет. Има неща, които не ви обяснявам, за да не уроня вашия престиж. Някои питат: „Защо той не ни обяснява тези неща?“. За да не уроня вашия престиж, професори сте вие. Как ще ви говоря какво нещо е

единицата? Да седна да ви обяснявам какво е единицата, какво е двойката няма смисъл, вие знаете тези неща. Да седна да ви обяснявам какво е жената пак няма смисъл – защо? Защото много писатели, много философи обясняват какво е жената. Не бутайте този въпрос, не бутайте двойката! Жената в аритметиката е двойката. Адам в Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката – защо? Защото хората, сами по себе си, са професори.

Като ви говоря така, ще ме разбирате в правия смисъл. Някоя девойка пита: „Ти познаваш ли мъжа ми?“. Не питай никого познава ли мъжа ти. Как ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му – защо? Когато Слънцето изгрява, за теб ли изгрява? Ще кажеш, че изгрява за теб. Добре, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва – значи не изгрява за теб. – „Аз мисля така.“ Да, всеки може да мисли като теб. Реално в света е само това, което може да дойде при нас. Реалното същество за нас е само това, с което можем да обменим две разумни думи и което може да дойде при нас; а всяко нещо, с което не можем да обменим две разумни думи и което не може да дойде при нас, по отношение себе си може да е реално, но по отношение на нас не е реално. Така съвременната наука определя кои неща са реални.

Какво е *реалност*? Реалността е отношение на живи същества, отношения на съзнанието. Аз мога да съзнавам две неща – че нещо е вътре в мен или е извън мен. Например, когато болката е вътре в мен, в стомаха ми, тогава съзнавам, че нещо ме боли – значи тази болка е нещо реално. Казваш: „Имам една реалност, пред която се покланям“. Да, аз се покланям пред всяка реалност, която чувствам или която усещам. Боли ме стомах, та съм се превил от болка, а някой ми казва: „Стой прав, де!“. Когато дойде тази реалност в теб, и ти ще се превиваш. Той казва: „Не, аз не се покланям пред реалността“, но гледам – на дру-

гия ден тази болка дошла и в него, и той се превива и казва: „Превивам се пред реалността“. Някой беден човек, на когото жена му умира, отива при доктора и казва:

- Господин докторе, жена ми умира!
- Е – казва докторът, – файтон можеш ли да ми пазариш?
- Не мога.
- Щом не можеш, и аз не мога да дойда у вас.
- Ама нямам и пет пари в джоба си!
- За бедните хора има определени доктори от държавата – иди на еди-коя си улица, там ще намериш някой от тия лекари, който ще може да прегледа жена ти.

Този професор е от високопоставените, той не се занимава с дрипавите единици, казва: „Аз не се занимавам с дрипавите единици“. А с кои? – „С облечените единици се занимавам.“ Коя е дрипавата единица? Която няма съдържание. А коя е облечената – която има съдържание, разбира се.

Казвам: сега ние ще се приближим към реалността, която има отношение към нас. Тя може да има чисто материални отношения – подразбирам външния живот, живота на формите, може да бъде и вътрешна, субективна или интроспективна – както щете я наречете, това е съдържание на самия живот. При това вътрешната реалност, която обема и формата, и съдържанието, прониква всичко, а ние я наричаме смисъл на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисъл.

В съвременния живот всички ние сме достигнали до първата стъпка на реалността – до формите. Всичко, което ни радва в живота, са формите; външното е, което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, нас може да ни радва само това, което има образ. Не мислете, че в образите няма реалност – образите са израз на разумния живот. Когато има-

те една хубава картина, на какво се радвате – радвате се на разумността, която е вложена в нея. Ако тази картина първо е микроскопична и вие я увеличавате колкото цялото земно кълбо, какво ще видите? Ще видите нейните черти, но тъй груби, тъй дебели, че ще изгубят своята предишна красота. Когато картината е малка, сбита в един малък мащаб, в това седи красотата; красотата седи в разумното съчетание на тия малки живи черти.

Аз ви говоря на един разумен език. Когато Вечността се ограничава или когато Вечността се проявява, или когато проявява своята разумност, тя трябва да я вложи в една форма. Именно там е най-голямото изкуство в света. Изкуството не е в създаването на великите светове, създаването на слънцата и планетите, а в създаването на онези дребни, нищожни форми, в които не виждаме никаква интелигентност, но във всяка форма, колкото и да е малка, има толкова интелигентност, колкото и в човешкото естество. Нека съвременните хора, които отричат всякаква интелигентност на малките същества, погледнат тия мидички и видят каква форма, каква култура, какви дрехи имат те, колко хубаво са полирани! Как ще си обясните всичко това? Ще кажете, че това е инстинкт или че е природа. Турците наричат това *бошлаф* – празни приказки. Какво е инстинктът? То е, казват, нагон. Какво е нагонът? Подтик. Разумността не е нито инстинкт, нито нагон, нито подтик. Тя се изразява във всички тия неща, но не е нито едно от тях. Ако човек има нагон, това още не е разумност. Нима гранатата, която лети във въздуха с голяма бързина, е разумна? Нима часовникът, чийто показател се движи, е разумен? Нима автомобилът, който се движи по улицата, е разумен? Нима параход, който се движи по морето, е разумен? Ако е разумен, нека го оставим да се движи сам – да извадим всички хора, които го управляват; да го оставят сам, да видим какво ще направи. Някои от

вас ще кажат, че аеропланите са станали разумни, защото можели да се движат в пространство и без авиатор. Да, но авиаторът отдолу пак мисли за аероплана, напътства го със своята мисъл. Я да го остави сам на себе си, та да види!

Съвременните хора искат да разрешат реалността, да разрешат смисъла на своя живот, но вървят по един крив път; всичко в живота седи в това, че те са се отклонили от своя прав път и вследствие на това отклонение днес се зараждат всички нещастия. И науката фалира, и религията фалира, и убежденията се развалиха, всичко пропадна – защо? Само поради единственото обстоятелство, че са се отклонили от правия си път. Това не е защото съвременните хора нямат наука, имат наука; не че нямат и идеали – имат идеали; не че нямат и стремежи – имат стремежи. Какво им липсва тогава? Какво липсва на съвременната европейска култура? Всичко имат, но им липсва съзнанието, че се отклонили от правия път на живота си, вследствие на което потънаха и не могат да изкарат кораба си. Сега седят и мислят накъде да го изкарат – ако вървят напред, ще потънат, а назад не могат. Тогава? Ще кажете: „Нагоре“.

Съвременната култура се е объркала така, както се объркаха рибите едно време. В миналото имало една култура, на която хората се объркали така, както съвременните, и Господ им казал: „Само Чистотата може да ви избави от тая проказа!“. Тогава всички хора решили да станат риби, да минат през водата и така да се изчистят. Но като влезли във водата, изгубили своята реч и онемели; придобили външна чистота, но изгубили словото си. Следователно с това не се постига целта. Когато човек пожертва една истина, за да спечели друга, или когато пожертва едно благо, за да постигне друго, това не е правилен път. В математиката понякога замества едно число с друго, но в истинския живот не можем да замества нещата безразборно.

Трябва да ви приведа някой по-съществен пример, за да разберете мисълта ми по-ясно. Ако те заболя окото, отидеш при някой свой съсед и му кажеш: „Хайде да разменим очите си! Едното ми око е недоволно от мен, затова извади ми това око и го сложи на себе си, а аз ще извадя твоето и ще се разменим“, питам: на двамата, които разсъждавате така, работите ще се уредят ли? Няма да се уредят по никой начин. Единственото важно нещо за вас е това, че очите ви не трябва да се местят. Даже ако очите се движат много, изтриват се.

От какво ослепяват хората? Много ослепяват от това, че искат да виждат всичко. Аз наблюдавам хората в театъра или на някой концерт. Уж отишли за театър или за концерт, но насочили своя бинокъл към публиката и гледат насам-натам, а като се върнат у дома си, очите им се изтрили – защо? Защото гледат много. Нали са отишли за концерт? Кой е главния актьор там – виртуозът. Ако са отишли на театър, кой е главният актьор – който играе. Какво ще разглеждаш другите? Публиката и ти сте едно и също нещо, вие сте един и същ числител. Важният е героят, актьорът. А колко са тия актьори? Може да са 10 – 15. Гледайте тях и очите ви няма да се развалят. Защо се развалят семейните отношения? Ще ви кажа, но вие ще поискате: „Кажи ни нещо за добрата земя!“. Чакайте малко! Понеже сега, 2000 години след Христа, сме на Земята, аз обяснявам какво значи *добрата земя*. Христос е дал по-хубаво обяснение за това и някои неща аз не искам да обяснявам, за да не уроня вашия престиж.

Казвам ви, че няма да засягам единицата и двойката, но ще засегна един въпрос, който ще повдигне вашия престиж като професори. Да не ви се стори обидна думата *професор* – професор значи човек, който изповядва нещо. Идете в Америка или в Англия и ще видите, че там всеки християнин казва за себе си: „Аз съм професор по християнство“. Защо се нарича

професор – понеже изповядва това нещо. Изобщо всеки американец или англичанин казва за себе си, че е професор. По какво? По каквото и да е. Но в България за професор считат само този, който чете лекции в университета. В Америка всеки е професор. Там има толкова доктори, че ябълка да хвърлиш, все доктор ще удариш. Когато срещнеш, все е доктор, все D, D. И тогава, за да различат кой по какво е доктор, казват: DD – доктор по богословие; LD – доктор на право; MD – доктор по медицина и т.н. В България всеки земеделец казва: „Дий-ди“ – значи всички български земедельци са произвели своите рала в богословски доктори. Това е едно съвпадение на нещата. Защо обаче се развали семейният живот на хората?

Някой път жената е актьор на сцената, а мъжът е публиката. Ако той гледа само своята актриса, те ще имат ангелски живот, но понеже мъжът, като дойде в театъра, взема бинокъла и започва да гледа и другите, в актрисата се явява ревност – защо той не гледа само нея, а гледа и другите? Повдига се въпросът как така публиката ще гледа и другите хора. Най-после, той няма ли право да гледа и другите актьори, няма ли право да си даде мнението? Той има право и да гледа, и да фотографира. Друг път законът е обратен – мъжът е актьорът, а жената е публиката. Ако жената гледа само актьора, тогава няма да стане нищо, но ако тя поглежда и към публиката, главно към женските посетители, да не би да гледат към нейния актьор, тогава става голям спор и се явява недоволство – как смеят да поглеждат към този актьор! Чудни са хората! Бог е дал свобода на всички да гледат. Турците казват: „Да гледаш хубавото е щастие, има нещо добродетелно в него. Това спасява човека, подтиква го към нещо хубаво“. Казвам сега: това можем да пренесем и в нашите религиозни убеждения. Дотогава, докато вярваме само в един Господ и се държим в Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземем ли всеки ден да

мислим какъв е този Господ, дали има само един Господ, или повече, в нас става цяла каша; и започваме: единият бил Брама, другият бил Кришна и т.н.

Сега ще ви превода на български език един митичен разказ, според който астрономите обясняват образуването на света. Когато Брама направил света във всичката негова красота, той повикал на угощение в своя дворец всички богове във Вселената. Облякъл се в своята старческа тога, а другите богове, млади и стари, се облекли в най-хубавите си дрехи. Явяват се те при Брама, за да получат своите подаръци, да им даде кому каквото трябва, да им се определят службите. По едно съвпадение тъкмо този ден бил рождения ден на първата дъщеря на Брама, най-красивото същество в света, наречена Зора. Тя била толкова красива, че нямало същество в света, което, като я види, да не се влюби в нея. И самият Брама се влюбил в дъщеря си. Когато тя влязла в двореца при Брама, понеже много го обичала, приближила при него, прегърнала го и го целунала. Когато другите богове видели това, паднали на лицето си от уплаха – било голямо светотатство от страна на девойката. Те имали особена представа за Брама: да дойде при него една млада мома, да си позволи да го целуне и той да го допусне – това било голямо сътресение за тях.

Питам: меродавно ли е за морала на Брама мнението на тия богове, които Той поканил на угощение в двореца си? Те са разбрали външната страна на живота. Брама прошепнал на своята дъщеря: „Дъще, ти си много красива, ти си единственото благо на света. Много сълзи ще изтриеш, но и много сълзи ще създадеш. Мнозина ще направиш щастливи, но и мнозина – нещастни. На едните ще откриеш красотата на тяхната душа, на техния ум, на техния дух, а на други ще откриеш техните недъзи и техните отвратителни черти, за което те ще те намразят и ти сама ще бъдеш нещастна в живота си, докато се върнеш при мен и ти предам втория урок“.

Питам ви сега: какво разбрахте? Ако ме питаш защо днес си неспокоен, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посетила, открила е някоя лоша черта в теб и ти си недоволен от нея. Огледаш се в огледалото и виждаш, че не си красив, че си черен, а онези, които ще те ценят, те ценят по лицето. Какво ще кажете?

Човек трябва да има достойнство. Какво достойнство имате лесно ще проверите – как? Идете на някой бал и вижте – ако нямате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този бал? Може да играете, но само с посредствените хора, а високопоставените няма да ви обърнат внимание. Но ако вие, ти или той, в женски или мъжки род, сега говорим за женски род, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристъпно божество, всички ще ви обърнат внимание. Защо се уплашиха боговете? Понеже който погледне Брама, му затреперват гащите, казано на български. Външно той е толкова страшен, но тази светлина, която излиза от него, не показва каква е външната му страна, а какво има вътре в него. Страшното в Брама е частичният живот на онези същества, които живеят неразумно. Страшното в Брама е онзи кораб великан, който, като е пътувал с години по морето, се е върнал най-после в пристанището, а цялата му повърхност от пояса надолу е обрасла с миди; той е изгубил своята приятна, чиста външност и трябва да се сложи на силен електрически ток, за да се очисти. Казвам: всеки от вас, като минава през живота, все ще се натъкне на някакви противоречия.

На първо място ние казваме, че човек трябва да обича Бога, трябва да обича своята душа, трябва да обича ближния си. Така е, но вземете простия факт: ражда ти се син или дъщеря и някой път ти си доволен, а някой път си недоволен – защо? Някой път бащата не е доволен, че се е родила дъщеря, а някой път и майката не е доволна – и двамата не са доволни, че се е родила дъщеря, и казват: „Да беше поне момчен-

це! На тия години да имаме момиченце – как ще го опазим? То е цяло нещастие за нас“. Питам ви тогава философски, според езика на съвременните хора: как овцете опазват своите милички? Как нежните кокошки и птици опазват своите милички? Опазват ли ги – не ги опазват. Някой път техните милички, техните дъщери, стават угощение на трапезите на вълците; някой път стават угощение на трапезите на мечките, на трапезите на тигрите, на лъвовете, на змиите и т.н., а по някой път – на трапезите на хората. И всички казват, че това е в реда на нещата, че по-малките същества трябва да стават жертва на по-големите.

Ние не се интересуваме от външните прояви на живота, нас ни интересуват вътрешните прояви, които ще дадат стабилност на нашия живот. Ние, съвременните хора, искаме да живеем. Преди нас хората на Земята са имали нашите стремежи, след нас ще имат същите стремежи, но законите на миналото, законите на настоящето и законите на бъдещето са едни и същи. Значи животът трябва да се разбере по форма, по съдържание и по смисъл – тогава разумният живот ще има отношение към добрата почва, към добрата земя. Разумното слово може да расте на разумна почва и ако ние имаме тази основа, тази почва може да ни даде всичко и на Земята може да посадите и най-хубавите ябълки, круши и сливи. Под *почва* разбирам външните и вътрешните условия. Ако тези условия се развалят, кои са причините? Казвате, че те се крият в самата Природа. Да допуснем, че оста на нашата Земя вместо да е перпендикулярна спрямо своята еклиптика, е наклонена с 23 градуса. Накъде е наклонена тя? Онези, които изучават астрономия, ще видят накъде е наклонена. А и нали казвам, че всички сте професори, знаете това. Хайде да не докосвам този въпрос, но е факт. Казвате: „Земята е наклонена на само 23 градуса“. Да, но тия градуси са създали нещастията на съвременната култура. Някои казват, че отклоняване-

то на земната ос съвпада с грехопадението на човека. А пък аз ви казвам, че две линии са успоредни само тогава, когато перпендикулярът им никога не се изменя; щом се изменя и е перпендикулярен само към едната страна, а не е перпендикулярен и към другата, двете линии не са успоредни. Щом е перпендикулярен и към двете линии, тези две линии са успоредни и не само че са успоредни, но са и разумни – защото има и успоредни линии, които не са разумни. Разумните линии се отличават.

Следователно, когато в математиката се казва, че две линии са успоредни, подразбира се, че те не се пресичат, освен във вечността. Онези професори, които се занимават с висша математика, се справят с този въпрос в своите библиотеки. Впрочем като професори вие знаете, че две успоредни линии са разумни линии, затова ще намерят един метод да се срещнат във вечността. Казвам: ако една царска дъщеря се влюбва в сина на един овчар, привидно взел овчарска форма, а всъщност ангел, дошъл от Небето, от Висшите светове, за да прекара един живот на Земята, и ако този царски син скрито обича царската дъщеря, те няма ли да намерят благоприятни условия да се срещнат, да се разберат, макар че царската дъщеря живее при най-строг морал, при най-строгите обичаи, които владеят в двореца? Ще намерят. Как? И на Земята, и във въздуха, и в другия свят те ще намерят начини да се срещнат, понеже са разумни. В света няма само един начин за срещане; начинът за съобщението на две души не е само един – много начини има.

Някой казва: „Да целуна този човек“. Как ще го целунеш? Целувката е само в твоето съзнание, тя съществува в теб само като една идея. Някой казва: „Аз го целунах по устните“. Не, никого не можеш да целунеш по устните. Ако целувката е нещо истинско, нещо реално, то като целунеш един умрял човек, той трябва да се съживи. Аз виждам как роднините, приятелите

на някой умрял се изреждат да го целуват, но това не е целувка, а предателство – и Юда целуна така Христа. Онези, които целуват умрелите по тоя начин, са предатели в моите очи, т.е. не в моите очи, а в очите на Небето. И Юда предаде така Христа. Христос каза: „С целувка ли предаваш Син Человечески?“. Ако тази целувка е израз на Божествената Любов, този мъртъв трябва да стане, да се съживи и да възкръсне. Ако целунеш някого, който е наскърбен, натъжен, тази целувка трябва да му подейства като ток, трябва да го съживи. Ние говорим това за разумните обичаи, а за обикновените е друг въпрос. Ние не искаме да разрушаваме сегашните разбирания, сегашните обичаи, това не е метод на Природата; природният метод е еволюцията, която постоянно възобновява нещата.

Следователно ние трябва да преобразим света, защото в него има много недъзи. Ще ми кажете: „Вие съдите света“. Не, за да съдя света, трябва да извикам пред вас хилядите родове, произлезли от този първоначален родител Адам и от тази първоначална майка на поколенията Ева, и тогава да видим кой какво е допринесъл за човечеството. Казвате някому: „Ти си виновен“. Не, аз не съм виновен. Ако разгледаме моята вина, ще видите, че тя е много малка; трябва да я сложите под микроскоп и така да я търсите. Въпросът не се разрешава тъй лесно. И Бог, Който разбира този закон, ще съди праведно. Ние казваме: днес всички хора съдят колективно. И наистина, колективно трябва да се съди, а не индивидуално. Ако трябва да има съдба, цял народ трябва да се съди; ако трябва да има съдба, цялото човечество трябва да се съди, при това дажбите трябва да се разхвърлят на всеки, та кому по колкото се падне. На мен колко ще ми се падне? Много малко. На втори, на трети – също.

И тъй, аз казвам: семето, което паднало на добрата земя, е Разумното слово. Нека в нас се роди първо едно силно желание да познаем Истината и чрез тази Ис-

тина да познаем Бога, но не тъй, както Го познаха поканените богове в двореца на Брама, които отидоха да добият нещо, но когато видяха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, паднаха по очи от страх и излязоха вън. Не сме ние, които създаваме този меродавен морал за света. В новия морал трябва да има по-голяма дълбочина и по-голяма ширина. Защо обаче тия богове изпопадаха на лицето си и останаха недоволни? Те не подозираха, че младата мома е дъщеря на Брама, мислеха, че е чужда за него мома, а всеки в себе си беше влюбен в нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видяха, че Брама ѝ шепне нещо, те си казаха: „Най-силният от нас ще я вземе за жена и като научи, че сме влюбени в нея, всички ще ни очисти и косъм няма да остане от нас“, затова решиха: „Ще мълчим и ще излезем оттук незабелязано“.

Ще попитате какъв е дълбокият смисъл, който ги е заставил да излязат навън. Страхът, че Брама е по-силен от тях. Но в ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговете са мислили за едно, а Брама – за друго. Когато Брама видял, че тия богове скрили едно зло в себе си, от очите му паднали две сълзи. За да увековечи тия сълзи, той създал човешките очи. Заради греховете, които били скрити в боговете, които Брама поканил на гости в двореца си, той пролял две сълзи, от които се образували човешките очи. Разбрахте ли сега произхода на вашите очи?

Ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие, които сме поканени днес на това угощение, ще мислим ли като тези богове? Не. Христос казва: „Ако Аз кажа, че не Го познавам и трябва да живея за себе си, ще бъда подобен на вас, няма да има помежду ни никаква разлика, но Аз Го познавам и изпълнявам Неговата Воля“. Каква е Волята на Бога, каква е Волята на Христа? Каквата е волята на Светлината. Каква е волята на дъщерята, която е целунала Брама? В нея имало доблест. Брама, който работил толкова години,

като се явил в света, явил се в своята стара, окаляна дреха, и дъщеря му, като знаела, че той е създал света, дошла при него, целунала го и му казала: „Татко, много ти благодаря, че създаде света заради мен. Аз ще се старая да го украся“. Той се зарадвал, че има умна дъщеря, и я нарекъл *Светлина – Зора, Проява на живота*, като ѝ казал: „Носи всичкото благословение навсякъде по света, където те очакват! Носи радост и веселие на скърбящи и тъжни и разпращай, че всичко е създадено за добро на онези, които разбират“. Казвам: сега и вие сте нещастни – защо? Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости в двореца на Брама и сте се влюбили в неговата дъщеря. Някой казва: „Аз съм нещастен“. Гледам го – влюбил се, но не иска да каже истината. Не се подигравам, но казвам, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нещо.

В Писанието се казва: „Горко на богатия“. Кой е богатият в света? Казвам: младите – това са богатите; старите са сиромасите. Горко на вас, богатите, горко на вас, младите! Че кой ще се бие в света? Все младите. Кой ще се напие? Все младите. Старите хора могат ли да се бият – не, те са светии. Гледам – някой млад, изпъчил се, напъхнал кесията си с пари, върви, готов с всекиго да се разпраща. *По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели млад да влезе в Царството Божие*. Какво ще кажете сега?

Ако тълкуваме тия неща така, то ако един баща ражда богат син, какво ще очаква от него? Не богат, но разумен трябва да бъде съвременният млад човек. И когато казваме, че човек не трябва да бъде богат, ние подразбираме, че на младите не трябва да им се дава само сила, а силата трябва винаги да бъде придружена от разумност, защото силата в човешката душа без разумност е богатство, което може да се употреби за зло, за лоши работи. И Христос казва: „Силните физически без разумност няма да се спасят, защото само разумността дава сила, само тя въвежда в Царството

Божие“. Следователно, ако богатите хора не се отрекат... От какво да се отрекат? От своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Бог е създал, безумие е да се разрушават добродетелите. Някои казват: „Няма добродетели. Кради, убивай колкото искаш! Няма Истина – лъжи колкото искаш!“.

Кражба, лъжа – това е най-големият срам за света. Лъжата е най-големият позор в света. Единственото велико, хубаво нещо в света е Добродетелта. Да направиш едно добро дело, колкото и да е микроскопично, това е благороден акт, за който всички от Небето стават на крака, понеже в Доброто е скрит Бог. Като направиш една добра постъпка, каквато и да е тя, не е важно дали хората виждат, или не, но тя е видяна от Небето. Ангелите, които са толкова будни, или, казано на друг език, онези Разумни същества, които са завършили своята еволюция, или онези Възвишени братя, на които днес Брама дава второ угощение, за което сега няма да ви говоря, всички следят, всички виждат това. Всяка добродетел, всяка добра постъпка е една целувка, дадена на Брама от неговата дъщеря, Светлината на живота. Каква целувка? Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си – целувка на Светлината. От тази целувка човек ще се издигне в очите на Брама, или в очите на Онзи, Който е вътре в него.

Че ние искаме да бъдем щастливи – права е мисълта. Че искаме да бъдем блажени – права е мисълта. Че искаме да бъдем богати – права е мисълта. За какво богатство се говори? За разумно. Ние искаме да бъдем красиви, но с красота, която да е израз на човешката разумност. Нека в това красиво лице да се чете разумността на една възвишена душа, на един ангел, който е слязъл да прави добро. Не говоря за красота, в която е облечена някоя нисша сила.

Ще ви приведа един малък пример. Един адепт живял в древността между англичаните. Един ден той

отива на разходка със своята възлюбена из някои хубави места на Индия, както това често правят англичаните. По едно време чува, че неговата възлюбена издава вик на уплаха, и забелязва, че голяма боа конструкт се обвива около нея. Понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли дали да ѝ строши костите, или само да я клъвне някъде и така да свърши с нея. Питам: ако сте на това място, какво ще направите с боата, ще избягате ли? Този адепт бил голям герой – веднага я хванал за врата и за да покаже, че има голяма сила, започнал борба с нея. Съвременните хора наподобяват страстите на тази боа конструкт, която обвива човешките души. Кой е този адепт, който се бори с човешките страсти – не е ли човешкият дух?

Съвременните хора не се ли борят да имат повече деца? Казва се за Бога, че имал само един Син. На всеки човек, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и един син. Онзи, у когото има едновременно много желания, те не са ли много синове и дъщери? Някой казва: „Какво да правя, като имам много деца?“. Той трябва ли да отхрани всички тези деца? Когато човек има много деца, децата на тия деца също се увеличават и тогава учените казват: „Ако се увеличават много рибите в моретата, както и всички други животни, какво ще ги правим? Нали трябва да ги колим, да ги ядем, за да не се размножават много?“. Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христос: „Доброто семе, което паднало на добрата земя, дало плод стократно“.

Добрата земя е разумният живот. Всеки човек, още откакто е дошъл на Земята, трябва да е вложил в себе си идеята, че неговото съзнание трябва да бъде будно, че трябва да води един разумен живот. Той трябва да си постави за девиз следното положение: „Моят живот и всички мои постъпки трябва да бъдат разумни“. Като си напише този девиз в съзнанието, не трябва да

се плаши от студа. Когато навън е студено, той не трябва да се пита какво да прави. Да се предпазва от студа, да се плаши от него – това не трябва да бъде програма на живота му, защото разумният живот включва само разумни условия в себе си. Студът няма влияние върху разумния човек, той се намира извън него. Разумният човек е извън съвременния обществен строй – него не могат да го убият, не могат да го окрадат, не могат да му направят нищо лошо; той е извън всички тия условия. Разумният е едно с Бога, или, казано на друг език, той е едно с всички добри хора в света.

Съвременният свят се управлява от Разумни същества – това още не съзнаваме. Ние мислим, че всичко можем и сами се управляваме. Не, светът се управлява от Разумни същества – това трябва да поставим като верую в своя живот. Вие казвате: „Аз искам да видя всичко това и тогава да повярвам“. Ако искаш да видиш всичко предварително и тогава да повярваш, ти не си от разумните хора. Ако искаш да знаеш колко съм честен, ще ти кажа: утре ще ти дам 100 000 лева. – „Ама дай ми сега!“ Щом ги искаш сега, ти не си от разумните. – „Ама не мога да ти повярвам.“ Щом не можеш да ми повярваш, ти не си разумен. Аз те каня у дома на гости в 6 часа вечерта, но ако като дойдеш, не ме намериш, усъмниш се и кажеш, че втори път няма да дойдеш, ти не си от разумните. Ако си разумен човек, като не ме намериш у дома първият път, ще дойдеш втори. Ако и тогава не ме намериш, пак ще дойдеш. Ще идваш дотогава, докато най-последно ме намериш. Този, който един път не ме намери и се обиди, не е разумен човек, а този, който идва постоянно и не се обижда, е разумен човек. Онзи, който постоянно търси Бога, той е от разумните.

Вие още не сте намерили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете в 6 часа. Някой казва: „Аз съм сънувал“. Оставете сънищата, те не са реалност. Вие сте професори. Аз не говоря за вашите сънища, нито за

вашиите вярвания. Ако говоря за вашиите вярвания, ще ви обидя, но не внасям нещо ново във вашия живот. Има ли нещо чудно в новото? Няма. Онази река, която приижда и внася нещо ново в езерото, престъпление ли прави? Чудно ли е това? – „Но защо да дойде сега?“ Кога да дойде? Тя казва: „Аз не съм виновна за нищо. На мен ми дадоха от Горѐ много блага, затова идвам да внеса нещо от тях и в езерото“.

Та казвам: как трябва да разберем новия живот, в който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Бог ви е казал да дойдете в 6 часа, но няма Го. Не че Го няма, но Той ви изпитва – и тогава казвате: „Това е празна работа!“. Учените казват, че търсили Бога в небето. Тази дума – *небе* – е толкова обширна! На кое небе? Съвременните астрономи казват, че търсили Бога на небето, но не Го намерили там. На кое място са Го търсили? Това е безсмислица. Когато учените търсят някоя звезда на небето, те не я търсят на някое точно определено място, а приблизително – както ние казваме за нещо, че е на разстояние една педя от друго. Това разстояние – една педя – в небето е равносилно на милиони километри. Не, нещата трябва да се търсят точно, най-много с разлика 1/10 или 1/100 от милиметър – това значи геометрия.

Някой казва: „На нас не ни трябва много математика, много геометрия“. Защо? Какво ти трябва тогава? – „Трябва ти да знаеш да кълцаш лук, да вадиш масло от гърнето, да бъркаш в кесията на мъжа си, да знаеш да слагаш шапката си, дрехите си и т.н.“ Това ли наричат култура? Слушайте, това е първоначалното учение. Тази наука – кълцането на лука – жените са я започнали много отдавна. Нали плачете при кълцането? Именно това е учението на Брама. Вие не сте разбирали още защо трябва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукът ви казва: „Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Слагате ме на огъня и казвате, че не заслужавам по-голяма

почит“. Защо кълцаш лука? Е, лук е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? Лукът е, който плаче в теб – духът на лука, като излезе от него, идва в теб и ти започваш да плачеш.

Казвам: сега всички сте получили покана да отидете на гости при Брама в 6 часа вечерта. Да кажем, че не Го намерите – какво ще направите? Ще оставите писмо и ще кажете: „Утре в 6 часа вечерта пак ще дойдем“. На другия ден пак ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-после тази Истина прозре във вашите сърца. Това е един велик закон, който действа в сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпение могат да намерят Истината. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Защо? Велика философия се крие в тия думи. Когато станем търпеливи като Бога, тогава ще разберем тази философия. Като казвам *търпение*, не подразбирам да носим неволята на света, но всяко нещо, което носим, да ни радва.

Ще ви приведа един пример. Разбойници гонят една млада мома, искат да я хванат, да я опозорят и да я убият. Тя бяга от тях, но дохожда до една река, на която вместо мост има тясна греда, по която трябва да мине. Момата се страхува. Вижда я един млад, красив момък и я хваща, за да я пренесе през реката. Щом дохожда до средата ѝ, той я пита:

– Да те хвърля ли долу?

Тя обвива ръце около врата му, целува го и му казва:

– Аз виждам, че ти си красив и добър момък, зная, че няма да ме хвърлиш.

– Да, щом знаеш да прегръщаш и целуваш, ще те спася.

Какво лошо има в това? Вие казвате: „Дали от сърце го целуна тя, или не?“. Няма да ви казвам, а ще ви поставя на нейното място, за да разберете сами. Ако сте на нейно място, какво ще направите? Ще го це-

лунете и оттатък ще минете. Това ви се вижда малко противоречиво. Кое дете не е хванало майка си и не я е целунало? В този случай момъкът е майката, която казва на детето си: „Да те хвърля ли?“. То е момата и казва: „Моля те, недей ме хвърля, гонят ме онези разбойници!“. Това е в реда на нещата; това наричаме ние човещина и благоразумен живот.

Този млад момък представлява Мъдростта свързана с Разумността. Тя му казва: „Ти си разумен, ти имаш сила, няма да употребиш тази сила за зло. Красивата форма, която Бог е създал, няма да хвърлиш във водата и обезличиш, защото ще имаш участва на боговете, поканени в двореца на Брама. Ти ще ме оставиш да допринеса онова благо на човечеството, което Бог е определил“. Момата го целува и му казва: „Аз трябва да изпълня в света онзи закон, който ми е определен от Бога“ – значи тя целува Брама. Той ѝ казва: „Дъще, ти си същата, аз те познах. Носи своето благословение по лицето на Земята!“. Това е разрешението на въпроса.

Необходимо е геройство. Съмнението не е геройство, то е малодушие. Хора, които се съмняват, са страхливците в света. Без съмнение вече! Най-дребнавите хора са тия, които казват, че науката не може да съществува без съмнението. Каква наука може да има в него? Съмнявам се, че едното е едно, че двете е две, че трите е три и т.н. Как може да се работи със съмнението? Съмнявам се, че имам една уста, че имам две очи, съмнявам се дали някой ми говори Истината, или не. Съмнението е един порок, един недъг на души, които са изостанали далеч в пътя на своето развитие. Това са паднали духове, души на непослушанието.

Доблест се изисква от човека. Той трябва да се повдигне и да каже: „Бог е Любов – следователно светът е създаден за мен“. За кого е създаден? За мен, но аз трябва да бъда израз на тази Велика Любов, която действа в света, за да заслужи този свят. Целия свят е за мен, но кога? Когато живея по закона на Любовта,

когато живея разумен живот. Не живея ли разумен живот, ще бъда в положението на онези богове, които били поканени от Брама и които изчезнали веднага въвн от двореца – те си казали: „Ако Брама научи, че сме влюбени в тази красива мома, ще ни изпотрепе“.

Съвременните философи казват: „На човек е определено само веднъж да се роди, да живее и да умре“, затова и религиозните хора казват: „Човек се ражда веднъж, после умира и с това всичко свършва“. Не, приятели, това учение е за децата. Отлично учение е, педагогическо е, аз нямам нищо против него, има и прави схващания, но в живота има и друго. Красив е животът на едно дърво; красив е животът на една ябълка, на една пеперуда, на един извор, на един камък, но казвам: красив и още по-велик е животът на разумния човек, който ходи изправен на краката си и мисли – неговият живот е хиляди пъти по-красив от живота на всички останали същества, защото има по-велики условия. Ако вие, които ходите с два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки от вас същества? Аз виждам, че всички миди се радват, че са миди; виждам, че всички дървета се радват, че са дървета, че всички извори се радват, че са извори, а хората не са доволни от положението си. Какво трябва да бъдете? Ще бъда несправедлив, ако кажа, че всички хора са недоволни, но много пъти у вас прониква недоволството, лицето ви добива израз на Каин и казвате: „Аз ли трябва да бъда най-нещастният човек? Мен ли съдбата отреди за това?“. Не сте най-нещастният. Според вашата философия, ако има някой най-нещастен, това трябва да бъде Бог и ако има някой най-щастлив, това пак трябва да бъде Бог, Който е създал света. Ако вие сте недоволни от света, това показва, че Бог, Който го е създал, е създал нещастен свят. Това обаче не е ли най-голямата лъжа, която разпространявате? Не е ли една квадратна лъжа, която развращава хората?

При цялото си нещастие трябва имате онова усмихнато лице на Зората и да дадете една целувка на Брама. Трябва да знаете, че и при некрасивите неща в живота, когато сте най-тъжни, все пак има нещо красиво, велико, обвито в мантията на скръбта. Какво е то? Целувката на дъщерята на Брама. В тази целувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Само ако разберем живота така, тогава ще чуем онзи тих глас на Брама, който ще ни каже както на Зората: „Идете, носете тази Светлина навред из света и направете човешките сърца радостни и весели в надеждата, че Разумната Любов, която слиза от Бога и иде сега в света, е почвата, върху която ще се насаждат всички добри семена“. Тогава и сълзите на Брама ще създадат по-добри условия в света и хората ще гледат с други очи на него. Всички ние ще се зарадваме, защото ще видим, че има една разумност между хората, че можем да живеем чист и свят живот. Следователно ние можем да живеем един братски живот. Само чрез разумния живот можем да се спогодим и тогава няма да имаме кривите схващания на неразумните богове, а ще имаме правилното схващане на Светлината, която носи благото за целия свят.

Когато Светлината изгроява, някои ме питат: „Кажки какво мислиш за Светлината“. Понякога казвам: днес ми предстои да извърша само едно добро дело. Всеки ден ми предстои на върша само по едно добро дело; не го ли извърша, не съм направил нищо – всичко съм изгубил, но направя ли го, всичко съм извършил. За всеки ден има определено само по едно добро дело и направиш ли го, ти осмисляш живота си. Това добро дело е първата целувка, която трябва да дадеш на Брама, или, казано на ваш език, то е първата целувка, която онази мома дава на момъка, който я пренася през моста, като му казва: „Ти си добър, ти си благоразумен, недей ме хвърля през моста!“. И ако някой път се намерите в това положение, не се срамувайте, бъдете

доблестни! Като се намерите в това положение, ще се обидите и ще кажете: „Как, аз да се обвия около врата на някого и да го целуна! По-добре ме хвърли долу!“. Ще се обвиеш – това е разумното.

Външните неща са израз на един вътрешен живот и ако ние разберем този вътрешен живот, Бог ще ни проговори на Божествен език, или, казано с други думи, ние трябва да разберем добре живота, да разбираме Божествения език и да не караме Бога да учи нашия. От 8 000 години ние искаме да научим Бога на нашия език и казваме: „Бог не разбира ли нашия език? Защо не ни отговаря?“. Вие знаете по няколко езика, но отсега нататък ще си кажете: „Ще се заемем да изучаваме Божествения език“. Ще дойдат много професори от Небето, които ще ви кажат: „Имаме чест да ви се представим като професори, за да ви научим на Божествения език, чрез който да се съобщавате с ангелите“. За в бъдеще ще има съобщения с Небето, като с радиотелеграфа. Това са възможности.

Христос казва: „Семето, което паднало на добрата земя, дало плод стократно“. Какво се казва в 18-а глава? Онези, които разбират Словото Божие, го държат в разумното сърце, благото сърце, и то принася плод стократно. Кое е благото сърце? Кое принася плод на търпението. Кое търпение? Разумното, на което Истината е майка. В света Истината е добита чрез търпението и всеки от нас, който иска да я намери, трябва да намери нейното дете. Намерите ли нейното дете – търпението, ще намерите и Истината; нямате ли нейното дете, никога не можете да започнете с нея. Когато говорим за търпението, аз разбирам същественото в Истината. Търпеливият човек е човекът на Истината.

Днес ви пожелавам да бъдете радостни, весели, бодри, да отхраните това Слово и да се зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви преведатия думи малко по-близо до нас, за да ги разберете: първата дъщеря на Бога е Любовта, която вие посто-

янно търсите; първият син на Бога е Мъдростта, която също постоянно търсите, а синът на Истината е търпението. И когато Любовта, тази царска дъщеря, ви стане приятелка, и когато Мъдростта, този царски син, ви стане приятел, и когато търпението, този син на Истината, ви обикне и намери някоя стая във вас, за да живее, тогава ще бъдете най-щастливият човек в целия свят.

20 декември 1925 г., София

ДОБРАТА ЗЕМЯ

Показа им ръцете Си

*И това като рече,
показа им ръцете и ребрата Си.*

Йоан 20:20

Да си покажеш ръцете, да си покажеш ребрата – в това привидно няма никаква наука. Кой от вас не си е показал ръцете някому? Когато лекарят дойде в дома на болния, болният веднага показва ръката си, лекарят я хваща и опитва пулса му. Кой от вас не е подавал ръка на своя приятел? Навсякъде има подаване на ръце и това е толкова маловажно, че не му отдаваме никакво значение. Да подадеш ръка – това е едно от обикновените събития в света. Когато хората правят някакъв договор помежду си, те си подават ръка. Когато се здрависват, също си подават ръка.

Казва се в Евангелието, че Христос е показал ръката Си. Какво означава това? От чисто научно гледище ръката има голямо съдържание. Да си подадеш ръката на един хиромант означава той да прочете по нея твоето минало, настояще и бъдеще – от ръката ти ще познае какъв си. Но сегашните хора крият вътрешната страна на ръката си, защото хиромантите четат по нея. Някои стискат ръце, защото тази книга трябва да бъде загърната, не всеки трябва да чете от нея. И действително, хубавите книги са за учени хора.

Когато казвам, че науката е за учените, разбирам, че тя е за високоблагородните, за висшестоящите хора, за тези, които имат душа. На този, който няма душа, за какво му е наука? В онази велика и истинска наука на живота не се гледа външната форма, не се гледа какво е външното лице на нещата, а се гледа вътрешното съдържание. Сега ние говорим за форма-

та, но формата сама по себе си е една необходимост за проява на Реалността.

Сега ще направя едно малко отклонение, ще внеса едно вметнато предложение – ще кажа, че съвременните учени твърдят, че всичко в света се движи. Това твърдение на учените е наполовина вярно, защото, ако действително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение – значи има нещо, което се движи върху нещо, което не се движи. Следователно по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Така че има нещо в света, което се движи върху недвижещото се, което се изменя върху неизменяемото.

И тъй, в самите вас онова, което се движи, което се изменя, ви радва. Но същевременно във всяка душа, във всеки ум има нещо, което не се движи. Нима дъното на онази река, в която тече водата, се движи? Не, то е постоянно. Следователно е вярно твърдението, че само развиващият се живот се движи, а живот, който не се развива, не се движи, той е една постоянна величина. Развиващият се живот се определя от онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който няма нужда да се проявява. Това на окултен език означава: има същества, които са доволни от себе си, следователно нямат нужда да се проявяват, но има същества, които не са доволни от своето положение и искат да се проявяват.

Сега да превода това философско твърдение на един по-обикновен език. Има богати хора, които не искат да бъдат богати, и сиромаси, които не искат да бъдат сиромаси. Защо сиромасите не искат да бъдат сиромаси? Защото считат богатството за едно благо в живота си. Добре, ако това е вярно и всички хора бяха еднакво богати, еднакво учени, какво щеше да бъде положението на съвременния свят? Възможно ли е всички да бъдат еднакво силни? По закона на мисълта е допустимо, но е само една концепция, едно поня-

тие, едно твърдение, а дали има своя реалност – това е друг въпрос. От казаното по този логически начин какво следва? Че само разумното расте и се развива, а неразумното седи на едно място. Какво заключение ще извадите от това? Че онова, което не се проявява, е неразумно – нали така? Щом кажем за някой човек, че е неразумен, подразбираме, че той не се развива, а щом кажем, че е разумен, подразбираме, че се развива. Когато кажем *мъртъв човек*, подразбираме човек, в когото движението е престанало, а когато кажем *жив човек*, подразбираме човек, в когото движението е започнало. Само в разумния човек има движение. Само разумното, живото се развива, а където има живот, има и разумност – животът и разумността са тясно свързани. Така седи този въпрос в човека и много пъти мъртвите тела се движат не по своя воля, а по волята на разумния. Един мъртвец може да се пренесе от Германия в България, може да му направят венци, това-онова, но тези неща не са негова инициатива, той не иска да го местят от едно място на друго – това е желанието на живите. И когато ние, мъртвите хора, се движим, как мислите, ние ли се движим, или ангелите ни носят от едно място на друго? По някой път вие мислите, че сте живи. Сега пристъпваме към една област, която наричам област на бездънните предмети, и като хлътнем там, долу, отиде; хлътнеш ли долу, не знам къде ще стигнеш. Затова ще се пазим от тези работи; ще надникнем само донякъде и ще кажем, че това място е без дъно.

Христос показал ръцете Си на Своите ученици и ги запитал: „Вие познавате ли тия ръце?“. Понеже те не можаха да Го познаят, Той им каза: „Четете линиите на ръцете, понеже те никога не се изменят“. И наистина, гласът понякога може да се измени, лицето може да се измени, но човешката ръка никога не се изменя. Най-мъчно може да се измени тя. Следователно това, което е написано на нея, освен че не се

изменя, остава за хиляди поколения и от хиляди поколения. То е точно и неизменно написано. Някой ще каже: „Защо аз не мога да го видя?“. Не можеш – виждането подразбира знание, будност на съзнанието. Как може ученият под своя микроскоп да вижда и най-малките буболечици? Ти казваш: „Понеже не виждам нищо във водата, не мога да вярвам, че има в нея някакви микроби“, но микроскопът казва: „Погледни чрез мен!“. Питам: този микроскоп вярва ли в микроба, който виждаш?

Следователно има начини, чрез които можем да се доберем до онази Велика реалност в живота. Реалността всякога се отличава по следното качество: щом човек се домогне до същинската Реалност (така, както учените твърдят, без разлика дали си в будно, или в сънно състояние, дали си учен, или прост), тя ще произведе в него една малка радост – това е неизбежен закон. Значи всяка малка радост, от какъвто и да е характер, показва една допирна точка с онази Реалност, от която произтича животът, или от която произтича разумността, или от която произтичат условията за проявяването на тази Реалност. Понеже сме в движение, не можем да бъдем в постоянно съприкосновение с Реалността, ето защо при това движение следващата фаза ще бъде едно отдалечаване от нея и човек ще се намери в крива линия. Линията на еволюцията не върви по прав, а по крив път.

Сега във вас може да дойде идеята: „Но нали е казано, че трябва да вървим по един прав път?“. Правият път не подразбира правата линия. Нима онзи разбойник, който върви по правия път – по най-късия път, това означава *прав път*? В окултната наука под *прав път* разбират онзи, който има най-много допирни точки с Реалността. Този път може да заобикаля, да върви и по крива линия, но щом има най-много допирни точки до Реалността, той е правият.

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

И тъй, Христос показва ръката Си на Своите ученици и ги пита: „Можете ли да четете?“. Те Му казаха: „Можем, Учителю!“ и четоха по нея. Какво казаха? – „Тази е ръката на нашия Учител.“ Но какво означава човешката ръка сама по себе си? Тя е изиявяването на човешкия дух. Това е мощното, това е великото в света. Ръката е тясно свързана с човешкия дух, затова човек трябва да държи в себе си великата мисъл, че има ръка, и то съдържателна ръка, върху която е написано всичко. За човека не е достатъчно само да знае какво е написано по тези линии, а да знае какво означават те, какво означават формата, гънките на самата ръка, да разбира цялата ѝ външна и вътрешна страна. Някой казва: „Тази ръка е грозничка“. Не, красивите ръце не са съдържателните и грозните ръце не са безсъдържателните.

Ще се отделя за малко от въпроса за ръката и ще ви представя два примера. Имате един човек малко сприхав, малко чувствителен, нервен по натура – естеството му е такова. Той бързо се възбужда, бързо избухва, сече направо където когото заvari, всички ги е страх от него. Който го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнеш един път, той ще те бутне два; ти му кажеш една дума, той – десет. Този човек е готвач, държи гостилница, готви хубаво, чисто, пък и евтино продава, затова който мине, все го наобикаля, неговата гостилница постоянно се пълни. Всички обичат яденето му и казват: „Сприхав човек е, но хубаво готви и евтино продава“. За какво отиват хората – за неговата сприхавост ли, или за яденето му? За яденето, защото всеки може да си вземе от него.

От другата страна имате един благороден човек с класическа физиономия, неговите деди и прадеди са били от знатен род, в думите му няма да намериш нито една грешка. И той е гостилничар, и той готви много хубаво, но продава много скъпо, затова никой не влиза в гостилницата му. Който влезе, кесията му

се изпразва. За него казват: „Много добър човек, но много скъпо продава“. Казвам: тия двама души се различават – единият е благороден по наследство, но по проява е много скържав, а другият по наследство е сприхав, а по проява е благороден, евтино продава и казва: „Нека си вземат всички!“ . Като правя сравнение между двамата гостилничари, вие казвате: „Много е пресилено това“. Да, може да е пресилено, но понякога трябва да се направи едно преувеличение на нещата, за да се видят и проучат добре. Някой път, когато искат да представят пред слушатели някой микроб, учените го рисуват на дъската голям – такъв, какъвто е наблюдаван под микроскоп. Казвам: този микроб под микроскопа е голям, но с обикновено око гледан, той е малък.

Ще ви представя други два аналогични примера. Срещате една красива дама, или една красива лейди, както казват на английски, няма да употребя думата *госпожица*. Турците употребяват в този случай *ханъм*. Тази лейди е благородна, красива, хубава и има съзнание за своята красота. Всички се чудят на нейната красота, но тя не обръща внимание никому, никого не поглежда. Всички казват за нея, че е горда. Тя казва: „Нямам нужда от вас“, но въпреки това всички тичат след нея – защо? За да вземат нещо от нейната красота. Има и друга лейди, но не красива. Като съзнава своята грозота, тя гледа да бъде добра, любезна с всички. Питам: защо е тъй любезна, тъй учтива? Казвам: грозната, за да балансира своята грозота, поставя на лице своята доброта, а красивата, за да пази своята красота, понеже всички я търсят, презира, поставя на лице една лоша черта – гордостта; казва: „Не искам да ги зная“. В Природата има такъв закон на балансиране. Разбира се, че щом съм богат, няма да искам да зная хората, защото всеки ще се интересува какво има в моята каса и който мине, ще бърка.

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

Христос посочи ръката Си на Своите ученици. Съвременните хора казват: „Посочете ни Реалността в света“. Ето ръката, това е една реалност. Няма по-голяма реалност от човешката ръка, но доколко учените вярват в тази реалност, доколко вярват в тия линии? Това, че човешката ръка има пет пръста, за тях е една случайност – може да има и шест пръста. Така разсъждават хората, които мислят, че всичко е в движение, че целият свят се движи; а тези, които разсъждават, че светът в едно отношение е постоянен, а развиващият се живот е в движение, мислят, че тази ръка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение като отличителна черта между физическия, или механичния, и органичния свят. Ако вземете 10 пясъчни зрънца и ги сложите в една кутия, а после сложите 10 ябълкови зрънца в друга кутия, като ги оставите да седят там няколко месеца или една година, тези зрънца ще се увеличат ли? Няма да се увеличат. Но между пясъчните и ябълковите зрънца има едно съществено, отличително различие – кое? Ако посеете пясъчните зрънца в земята, ще се увеличат ли? Няма. Ако посеете ябълковите зрънца в земята, ще се увеличат ли? Ще се увеличат. Следователно казват за някого: „Той иска да се покаже“. Какво означава това? Когато човек иска да се покаже, това е отлична черта. Аз бих желал всеки да се покаже – защо? Нека се покаже, той е жив човек. Всеки трябва да покаже, че е жив, той е една ябълкова семка; всеки човек трябва да има стремеж да се покаже, в каквото и да е направление. Като посадя едно ябълково зърно в земята, след време то се показва над земята, започва да расте и казва: „Господарю, благодаря ти, че ме посади, че ми даде възможност да се развивам“ и след няколко години дава плод. Между дървото и мен има известно съотношение, ние се разбираме. Аз поливам това дърво и то се радва. Следователно между видимия и Невидимия свят има едно съотношение и то се изразява само по един вътрешен начин.

Цяла книга е написана по ръцете на хората и съвременните майки трябва да знаят какво е написано по ръцете на техните деца. Казват: „Каквото Господ даде“. Не, не е така. На ръката на тяхното дете например Природата е написала: „Твоето дете има недъг“. Какъв? – „То ще обича да поизлъгва малко.“ После и друго е написано – какво? – „Твоето дете ще обича да пооткрадва малко.“ Понеже е майка, тя казва: „Мое-то ангелче не може нито да краде, нито да лъже“. Да, сега не може, но за в бъдеще ще може и да поизлъгва, и да пооткрадва. Нима мислите, че соколът, който е в яйцето, може да направи някому зло? Не, докато е в яйцето, нищо не може да направи, но като се измъти, ще покаже своето естество. Следователно, като е написала това нещо на ръката на детето, Природата иска да му каже: „Ти ще работиш върху себе си, за да премахнеш тази склонност да поизлъгваш и да пооткраднеш“.

Майката казва: „Не може да бъде! Ние сме се молили на Бога за това дете, Той не може да ни даде такова дете, с такива лоши наклонности – да краде и да лъже“. Но като порасне, майката вижда, че и поизлъгва, и пооткрадва – излиза тъкмо така, както Природата е написала на ръката му. Тогава майката и бащата казват: „Защо Господ ни даде това дете?“. Защото си го искахте. Коя мома, като се ожени, не иска дете? – „Ама ние мислехме, че ще бъде някой ангел.“ Чудни сте вие! Ангелите нямат друга работа, ще напуснат Небето, онзи светъл смислен живот, и ще дойдат при вас, при някоя майка, като някое малко бебенце, да го потупва всеки ден, да го изпраща да оре на нивата или да да пасе някому биволите и воловете. Майката казва: „Ангелче е моето дете“. Да, ще го видиш.

Ние, хората, сме много взискателни – искаме при нас да дойде някой ангел. Благородно е това желание, възможно е и това, но кога? По какъв начин може да дойде един ангел в нас? Ангелите няма да се раждат

като нас, но писано е в Писанието: „Когато се обърнем към Бога и се новородим, тогава Господ ще изпрати по един ангел да живее във всеки един от нас“. Тогава ще бъдем радостни и весели. И действително, няма по-хубаво от това да дойде един ангел да живее в теб, да си всякога бодър и весел, а когато искаш да проследиш един научен въпрос, ще запиташ този ангел: „Кажи ми нещо по този въпрос“ – няма нещо, което той да не знае; знае и музика, и изкуство, и наука – всичко. Хора, в които се вселява по един ангел, наричаме гениални. Вие казвате: „Този човек е гениален“, аз казвам: в този човек живее един ангел. – „Ама той е свят човек.“ Да, в него живее един ангел, затова е свят.

Следователно във всички хора живее по един велик дух, а тези духове също са на йерархии. Някой иска да бъде музикант. В пълен смисъл на думата музикант може да бъде само онзи, у когото живее един ангел. Всичко възвишено и благородно в света, в какъвто и да е смисъл, се дължи само на ангелите. Ала ние ще кажем: „Тогава къде е нашата индивидуалност?“. Какво подразбираме под *индивидуалност*? Има ли в това нещо несъобразно? Ангелите са почерпили своето знание от Бога, а ние го черпим от тях – какво лошо има в това? Когато един ангел влезе в някой човек и той се прояви като поет, напише една много хубава поема, ангелът няма да напише името си, а ще каже на своя ученик: „Ти напиши името си, тази работа е твоя“. Ангелите са много щедри, много благородни. И когато този човек напише нещо хубаво, всички казват: „Колко е гениален, глава има в него!“. Да, тази глава е на ангела.

Христос показва Своята ръка на учениците Си и казва: „Ще се научите да четете!“. Някои искат да познаят Христа. Как ще го познаете? Като дойде, Христос ще ви покаже ръката Си. Научихте ли се да четете на Христовата ръка? Какво ще видите на нея? Първата линия – линията на сърцето – е идеално развита, което

показва една Идеална любов – Любов към цялото човечество; това е една от най-дългите линии, най-правилната линия на ръката. Тази линия по своята форма показва, че във всички условия на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т.е. разумно – да обичаш, без да се пристрастяваш, без да ограничаваш. Да обичаш така значи да даваш подтик на всяка душа да се повдига. Това е написано на сърдечната линия на Христовата ръка. Втората линия, която ще ни обърне внимание в Неговата ръка, е линията на ума, която също е гениална, в смисъл – много правилно развита. Тази линия върви паралелно с линията на сърцето. Линията на сърцето и линията на ума трябва да вървят паралелно, но в две противоположни посоки. В сегашната математика се казва, че две линии, за да бъдат успоредни, трябва да вървят в една и съща посока, а в живата математика може да имаме две успоредни линии, които вървят в противоположни посоки и пак са успоредни. Следователно разумните хора, които се движат в две противоположни посоки на своето битие, спазват същите отношения; това движение е противоположно само привидно.

И тъй, да определим сега какво означават двете линии на ръката. Линията на сърцето показва, че то борава с по-гъста материя, а линията на ума показва, че той борава с по-фина материя. Оттук виждаме, че единият свят почива върху другия, строеж има. Друга важна линия в ръката на Христа е линията на живота. Ще забележим, че в Неговата линията на живота се подчертава идеята, че Той дава живот преизобилен. И тази линия е добре, правилно развита, тя определя възможностите на Любовта. Линията на ума слиза към долината на Марс, което показва, че умът трябва да ограничи войната. Хората трябва да воюват, това е вярно, но как? Линията на сърцето ще определи какви трябва да бъдат междучовешките отношения – благородни с всички и навсякъде. Линията на сърцето ще

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

определи и каква трябва да бъде религията на хората в света. Сегашните хора казват, че трябва да има религия; не казвам, че не трябва, но преди да съществува религия, те трябва да бъдат духовни, разумни, защото религията се включва в духовния живот на хората. Човекът седи по-високо от своята религия. Религията е външното изявление на човека в света, на неговите схващания.

Има три вида отношения към света: първо – отношение към Бога, към Любовта; второ – отношение към собствената душа; трето – отношение към ближния. Казвам: много мъчно е да се познае какво е Бог и какви трябва да бъдат нашите отношения към Бога. Често ме запитват: „Кажете ни, как трябва да се служи на Бога?“. Да се служи на Бог – това и малките деца знаят, то не трябва да се доказва. Служенето на Бога иде най-естествено и се проявява и в най-малките неща, следователно то е естество не само за човека, но и за най-малките животни.

Наскоро един мой познат ми разказваше един пример за служене на Бога от страна на една мечка. Доколко този факт е верен – не зная, но той седи в следното. Отива един българин някъде из гората да сече дърва, но ето – насреща му излиза една мечка, отправя се към него и му посочва дланта си. Той запазва присъствие на духа и вижда, че в лапата на тази мечка стърчи един доста голям трън, забит доста надълбоко. Приближил до нея, извадил тръна от лапата ѝ, подухнал малко мястото, позагладил го, за да не я боли, и се приготвил да тръгва. Като се освободила от тръна, мечката повела този селянин нагоре в гората и се спряла пред едно място, където имало много готови, насечени дървета, и той натоварил лесно колата си. После го повела навътре в гората и се спряла под едно голямо дърво. Той се учудил – какво ли иска още от него, но забелязал на дървото една пчела с мед. С това тя му благодарила, като му казала: „Ето, тук има

дърва, а тук – мед, вземи си колкото искаш!“, и си заминала. Значи си плаща, като на доктор.

Какво ще кажете за това – че е измислица? Не, доказано е, че в животните има много голяма признателност. Има случаи, когато плъхове са хранили гълъби, а и ред други наблюдения са правени върху животните, при които е констатирана тяхната признателност. И в тях има разумност. Щом и в животните има разумност, ние, по-разумните от тях същества, няма ли да имаме разумността поне на тази мечка? Няма ли да имаме поне толкова признателност към Бога, Който ни е изпратил на Земята, дал ни е живот, на който да се радваме, и да проучваме Неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасяме постоянно думата *Бог*, защото може би ще кажете: „Гръмна ми главата от тази дума!“. Тогава ще кажа: не трябва ли да имате благодарност към тази Жива природа, която ни е дала всичко? Не трябва ли да определим отношенията си към нея, към всички наши по-напреднали, по-възвишени, по-разумни братя, които са били тъй благородни, тъй доблестни да ни помагат в нашето развитие? Как трябва да им се отплатим? Ако една мечка за изваждането на един трън от крака ѝ показва на този българин къде има дърва, за да си ги насече и събере, къде има мед, за да си похапне, какво трябва да направим ние, за да изразим своята благодарност? Този българин е бил толкова благороден, че не е взел всичкия мед от хралупата на дървото, а оставил и на мечката да си хапне. Ние, съвременните хора, как бихме постъпили в този случай? Бихме взели всичкия мед и за мечката нищо не бихме оставили. Не бива така. Вземете толкова, колкото ви трябва, а излишното оставете за другите.

Ще ви приведа друг пример, от който ще видите, че и в мечката има човештина. И това се е случило в България. Някой си добър, благочестив българин пътувал из една гора, но по пътя му станало лошо и той

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

паднал на земята. Наоколо му нямало нито един човек – местността била планинска. Като се видял сам, изоставен, обърнал се към Бога с молитва – дано някак му се помогне, иначе бил осъден на смърт. По едно време от гората се задала една мечка, която вървяла право срещу него. Побутнала го малко, но той не се мърдал. Тя разбрала, че е болен, и го задигнала. Този българин си казал: „Ти остави треската, тя премина, но с мен всичко свършва, отивам вече“. И наистина, от страх го претресло. Оставил се най-последно – да става каквото ще. Мечката го понесла и приближила към една овчарска колиба. Овчарят, като видял мечката, хукнал да бяга. Тя влязла вътре, сложила болния на земята и си излязла навън. Овчарят се върнал в колибата си и запитал болния: „Как те носеше мечката?“. – „Трябва да станеш болен като мен, за да разбереш.“

Питам сега: това възможно ли е? Да, възможно е. И в животните има благородни пориви, и в тях има пробуждане на съзнанието, както и в хората. Казвам: не трябва ли и ние да имаме благородни чувства поне колкото онази мечка?

Сега ние мислим, че сме най-разумните хора. Хубаво е да мислим така, но същевременно трябва да постъпваме и разумно. Най-разумното в света е Бог. Това съвременната наука нарича *постулат* – т.е. това, което всякога и във всички времена остава неизменяемо; това е Бог. Той е последователен, хармоничен във всички Свои постъпки; прави добро, без да има нужда от доброто; проявява Своята разумност, без да има нужда от тази разумност; хората Го славят, без да има нужда от тази слава. Всичко, което проявява, го прави все за наше благо. В Неговото битие седи благо на всички малки и големи същества, за да се радват на това, което Бог има. Те се радват на всички възможности в Бога.

Бог съдържа много велики блага в Себе Си, но ние още не сме ги изпитали. Един ден обаче вие можете

да опитате и благата, които ангелите имат. Тогава ще живеете в свят, в който има Абсолютна свобода. Знаете ли какво е Абсолютната свобода? Това значи да живеете в един свят, където ще бъдете напълно обичани от всички, а не както сега – любовта ни се разваля всеки ден. Казвате: „Ние сега се обичаме“. Да, но не се знае колко време ще трае тази любов. Някой те обича за година, друг – за две години, трети – за три, а някой – за 20 години, но в края на краищата и тази любов се разваля. В Ангелския свят Любовта никога не се изменя, никога не се разваля – тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна.

Няма по-разумно нещо от Любовта. Когато тя влезе в човешкото сърце, какво прави – произвежда един свещен трепет в сърцето, един разумен акт в ума. Любовта е, която образува тази линия на ръката. Като я разгледате от горното до долното ѝ разклонение, тя показва пътя, който човек е минал през всичките епохи, как се е подвизавал в Любовта и т.н. Много степени има в Любовта. Линията на ума пък показва как се е развивал човек и доколко разумно е използвал условията на своя живот.

Вие казвате: „Човек трябва да има душа“. Учениците не признават душата, понеже не я виждат, а и религиозните някой път не вярват в душата. Понякога вярваме само в човешкия ум, понеже той се проявява в мисълта. Ние можем да познаем човешката душа по човешкото сърце – там, където има душа, има и сърце. Думата *сърце* не е толкова сполучлива, защото показва постоянните промени. Да обичаш човека означава той да може да расте и да се развива под твоята обич. Без Любов не може да има растеж и развитие и без мисъл не може да има растеж и развитие. Някой казва: „Защо трябва да обичам?“. За да растеш. – „Защо трябва да раста?“ За да се проявиш, да се пробуди съзнанието ти, да разбереш защо си дошъл на този свят.

И тъй, Христос им показва ръцете Си. Те познаха формата на ръката Му. Вие разглеждали ли сте ръце-

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

те си, за да видите, че всички ръце не са еднакво устроени? На онези, които обичат удоволствията, които обичат да си похапват, да си попияват, да говорят за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, ръцете са дебелички и много добре устроени. А онези, които са сатурнови типове, т.е. критици, които не могат да видят нищо хубаво в света, а виждат само лошото, имат дълги, сухи, кокалести пръсти с възли. Те казват: „Дълги са ни пръстите“. Не само дълги, но и кокалести. За такъв човек казват: „Той е цял светия“. Не само че не е светия, но е голям критик. Лошото не е в това, че е критик, но човек трябва да бъде разумен критик и всяко нещо, за което се изказва, не трябва да говори от злорадство. Има начин за казване на нещата. Ние можем и трябва да бъдем благородни в отношенията си. Всеки от нас се стреми да живее един разумен и благороден живот, това са едни от най-хубавите подтици. Всеки иска да се прояви – това е най-благородното желание. Всеки иска да бъде учен, да бъде благороден – по-добро нещо от това няма.

Вторият принцип е да служиш на ближния си. След като се научиш да служиш на Бога, тогава ще се научиш да служиш и на ближния си. Представете си, че една муха кацне на ръката ми. Най-първо в мен, както в децата, ще се зароди едно желание да я хвана. Духна ли я, с нея се свършва, но когато в мен действа този Божествен принцип, първото желание, което ще се яви, ще бъде да я оставя на ръката си и да не я докосвам. Тя ще си ходи по ръката ми и аз ще се радвам. След това излизам от гората и виждам едно малко цветенце. Първо в мен се заражда желание да стъпча това цветенце, да опитам силата си. Не, ще го оставя тъй, както Господ го е създал, и заради Господа няма да го докосвам. Друг път се приближа при някое дърво и взема да го чопля. Не, няма да го чопля, няма да чупя клоните му, а ще го изчистя, ще го полея с чиста вода. Някога пък се спра при някой извор – как-

во мога да направя? Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще предпочета? Ще го изчистя, ще го ограда с камъни. През което място мина, всичко ще пречистя. Ще кажа: всичко това Господ е направил и аз се радвам на всичко, сторено от Него. След това Господ казва: „Ти вече се научи да Ми служиш, сега ще ти покажа как се служи на ближния“.

Аз наричам *Учение за служене на Господа* това, което никога не се доказва, а *Учение за служене на ближния* това, което се доказва наполовина. Какво значи *мой ближен*? Да позная своя ближен означава да позная, че този Господ, Когото обичам, е ограничен в моя ближен. Следователно, както обичам да служа на Бога, така трябва да служа и на своя ближен. Какво е казано в Писанието – да служиш на ближния си така, както на себе си. Какво означава това? Да му дам половината си богатство. Когато служиш на Бога, ти не можеш да Му дадеш само половината от своето богатство, на Бога ще дадеш всичко, което имаш – нищо повече. Като Му дадеш всичко, всичко вземаш. Когато дойде да служиш на ближния си, ще му дадеш половината си благо. Ако той иска да вземе всичкото, не ти е ближен. Ближният ти също трябва да познае, че има един човек, в когото Бог живее. Той не трябва да се усъмни в теб и да каже: „Какво ли намерение има този човек? Каква ли задна цел има?“. Ако аз дойда като един лекар при теб, да не казваш „Какво ли намерение има този човек?“. Не, между ближния ми и мен трябва да има последователност и пълна хармония във всичките ни постъпки. Когато аз направя нещо за него, трябва да го направя за Бога, Който живее в него. Служи така и ти на Господа в себе си!

И най-после, като се научи да служи и на ближния си, човек ще служи и на себе си. В *Учението за смирение на себе си* се иска най-голямото доказателство. В това Учение Бог се проявява в най-малката Си форма. Най-мъчното учение в света е служенето на себе си.

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

Човечеството трябваше да започне със служенето на Бога, после със служенето на своя ближнен и най-после със служенето на себе си, но понеже то се отдалечи от Бога, отклони се от правия си път, започна с най-мъчното Учение – служене на себе си, вследствие на което дойдоха най-големите страдания и Земята се обърна с главата надолу.

Казаха: „Не може да се служи на Бога“. Не, най-благородното Учение е да служим на Бога и да съзнаваме, че сме в един разумен свят и служим на всички. Под думите *служене на Бога* аз разбирам да служиш на всички; под *да служиш на ближния си* разбирам да служиш на половината свят; *да служиш на себе си* означава да служиш на една единица. Някой казва: „Аз искам да служа на себе си“. Добре, ще служиш на себе си, но първо ще се научиш да служиш на Бога, Той ще ти бъде Учител; после ще отидеш при ближния си, той ще те учи, и най-после ще се учиш от себе си. Да служиш на себе си е най-мъчното учение, което старите гърци са проповядвали, като са казвали: „Познай себе си!“. Какво се изисква от теб, когато ще служиш на Бога? Първо – ще бъдеш доблестен. Като служи на Бога, човек не казва, че без пари не може, че без знание не може. Ако служиш на Бога, ти ще имаш и пари, и знание, и сила. Онзи, който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисъл. Да служиш на Бога означава да имаш всички благоприятни условия за работа – както онази жена, която има къща, пълна с вълна, и може да работи. Какво ѝ трябва – да се захване да изпере, да изчисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И стан, и всичко, което ѝ е нужно за тъкане, ще го има. Следователно служенето на Бога подразбира възможности при всичките условия. Такъв човек няма да е лишен от нищо. При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характер. Ти си един малък свят, в който вла-

дее пълен хаос, и при тия условия трябва да създадеш своя характер, трябва да преобразиш този свят, да го направиш по образ на Бога, по образ на своя ближен. Кои са твоите близни – ангелите. Най-първо ще служиш на Бога, после – на ангелите и най-после – на себе си. В древността е съществувала една култура, във времето на която хората са напуснали Бога и са служили на ангелите, а после – на себе си. Това е едно ограничение. Най-първо ще служиш на Бога, Който съдържа всичко в Себе Си, после – на ангелите и най-после ще влезеш при себе си като човек и ще видиш какви са твоите отношения в света. Като се разбере живота така, ще се уредят всичките ни отношения и дисхармонията сама по себе си ще изчезне.

Тогаз Христос им посочи ръцете Си и им каза: „Всеки от вас пипнал ли е ръката си?“.

Аз ви питам: вие разглеждали ли сте сърцето си? Казвате: „Искам да имам Божията Любов“. Можете да имате Божията Любов всякога, но разумност се изисква от вас. Ние се спираме само върху някои дребни факти и казваме: „Аз не съм добър човек“. Да, мога да призная, че в известна своя постъпка не съм бил добър, но не, че целокупно не съм добър. Ако кажа, че целокупно не съм добър, това е лъжа. Като казвам, че в еди-коя си своя постъпка не съм постъпил добре, това е благородство на характера. Трябва да си кажа: „В еди-коя си своя постъпка бях добър, но в еди-коя си не бях“. Следователно човек по естество, по Бога, е добър, но в проявлението на своя характер понякога може да бъде добър, а понякога – не. Някой казва: „Аз съм много лош човек“. Не, разумно трябва да постъпваш в живота си.

Сега, като проповядвам, че трябва да се служи на Бога, някои от вас, които ме слушате, може да каже: „Като проповядваш от амвона, че всичко трябва да се даде за Бога, че трябва да се служи на Бога, ето – аз искам да следвам в университета, имам нужда от

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

10000 лева, послужи ми тогава!“. Мислите ли, че този господин, който ще дойде при мен с такава молба, е разрешил въпроса правилно? Аз ще попитам в коя Божествена книга е писано, че трябва да му дам 10000 лева. Писано е, че имаш нужда от хляб – в такъв случай ела при мен, аз ще те нагостя, ще ти дам хляб. Но ако вложиш в ума си мисълта, че аз трябва да те пенсионирам така, както държавата прави, ти си на крив път. Ако дойдеш при мен, ще ти дам това, от което имаш нужда, без да го искаш. Искаш ли ми сам това-онова, искаш ли да ме заставиш да ти услужа, въпросът не е сложен по Бога; в такъв случай аз служа на Бога, а ти служиш на себе си. Благородството от моя страна е там, че като знаей твоите нужди, ще ти услужа сам, без да уроня твоите добри чувства, без да уроня твоя престиж. Не говоря за човешките ти чувства, а за онези Божествени чувства, които се таят дълбоко в душата ти.

Защо се яви Христос на Своите ученици? За да им покаже, че след смъртта има живот, и то разумен живот, и че ръката никога не се изменя. Той им показа, че Неговата ръка сега е още по-хубава, по-четлива, а всички утайки, които имаше на физическия свят, изчезнаха. В Него остана само онази част, префинена материя, с която Той можеше да става видим и невидим и с която можеше да изменя коефициента на пречупването на слънчевите лъчи. Понеже всички частици на тялото Му бяха в състояние да пропускат всички слънчеви лъчи, Той ставаше невидим. Такъв живот можем да имаме само тогава, когато бъдем разумни. Тази разумност ще внесе в нас радост, че за в бъдеще ще имаме всички възможности да живеем и в другия свят. Ние можем да бъдем в съобщение едновременно и с Бога, и с ангелите.

Когато говорим, че можем да имаме съобщения с Бога, опасното за нас е да не станем много фамилиарни. Пазете се от тази фамилиарност! Щом се при-

ближаваме към Бога, трябва да забравим всичко за света. Когато се приближавам към Бога, аз изгарям всичките си тефтери, нямам никакви отношения към света, забравям всичко. Тогава съм като едно новородено дете, животът ми се осмисля и в ума ми изпъкват само онези добри дела, които хората са ми направили, а злото пред мен се утаява и виждам човека в неговото бъдеще; виждам, че Бог работи във всяка душа, и то най-много при най-големите мъчнотии на хората. Ти си се отчаял, обезсърчил, но дохожда Божественото при теб и ти казва: „Не бой се, има възможности и за теб“. Дойде някой човек и ти казва: „Знаеш ли, баща ти беше луд, майка ти – охтичава, от теб човек няма да стане“. Божественото казва: „Не бой се, всичко това ще се поправи!“. Защо баща ти полудя? Защото работеше в противовес на Бога. Защо майка ти стана охтичава? Защото беше в противоречие с ангелите. Когато хората изгубват любовта си, охтика ги хваща, а когато изгубват разумния стимул на живота, полудяват.

Вие казвате: „Никаква разумност няма в света“. Значи отричате разумността. Щом отричаш разумността в другите, това подразбира, че само ти си разумен. Мислиш ли така, ще дойдеш в стълкновение с Целокупността на живота. Христос дойде в света, за да покаже на хората разумността, като им показа ръката Си – защо? Ръката изразява разумността. Най-хубавото, най-красивото нещо, което изразява Любовта, е човешкото лице. Ръката е образ на разумността, а лицето е образ на Любовта. Разумният човек, онзи вещ цигулар, като вземе цигулката и засвири, всички казват: „Да, ръката прави всичко!“. От тази ръка започват да се изливат хармонични звуци и ти се учудваш. Когато знаменитият художник вземе четката, ти се учудваш, казваш: „Да, ръка!“. Вярно е, но от ръка до ръка има разлика. Когато техникът взема чука и започва да сглобява и разглобява и най-малките частици, излиза нещо. Значи от ръката излиза една вели-

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

ка разумна сила и ние трябва да отпусим тази ръка. Прекарай през ръката си всичкото добро! Искаш ли да направиш едно добро, направи го! Искаш ли да нарисуваш нещо хубаво, нарисуй го!

Искате да направите едно добро, но нямате възможност за това. Ще ви кажа как да го направите. В древността един царски син се влюбил в една циганка и я направил царица, ала навикът ѝ да проси бил посилен от нея и надделявал над положението, в което се намирала. Какво да прави? Влиза в една от своите стаи, затваря се вътре. Взема една торба брашно, разпределя го по малко на всичките столове и започва да обикаля от стол на стол, да проси, представляла си, че това са хора. Казва: „Моля ви се, дайте ми малко брашно!“. В същата торба събира брашното и счита, че ѝ е дадено. По такъв начин напълва торбата и си казва: „Е, изкарах прехраната си“. Така направете и вие някой път. Сложете в стаята си по един лев на всеки стол и кажете: „На тебе, приятелю, един лев, на теб – също един лев“ и т.н. Ще кажете: „Е, такава жена!“. Не, това е отлично занимание. Ако един човек може да остави на всеки стол по един лев, той ще може и вън да даде някаква помощ. Ако не може да остави един лев, той и вън не ще може да даде никаква помощ. Това е едно хубаво упражнение.

Има много такива естествени методи, които ние в бъдеще трябва да приложим. Тия методи, които Живата природа е вложила, е мислила много време, докато ги създаде. От хилядите начини, които е измислила, най-после е създадала нашия живот и е вложила в него тази форма, която ние имаме и в която се крият несметнати богатства. Сегашните учени гледат малко скептично на много неща, включително и на ръката, и казват: „Тези линии са произволни, те са създадени от свиването на ръката“. Да, всички хора си свиват ръцете, но тези гънки не са еднакви във всички. Има друго, което е сформирало линиите, гънките; зад тези ли-

нии седи друг свят, още по-красив. Христос представя пред сегашните хора, пред сегашната култура ръката Си, разумното в човека, и пита: „Познавате ли ръката Ми?“. Какво означава това според езика на съвременната култура? То значи: „Вие живеете ли според Великия закон на Божията Любов и според Великия закон на Божията Мъдрост, които са написани върху нашите ръце? И най-после, живеете ли според тази Велика Божествена линия на живота, която е написана също на ръката ви и която включва възможностите на разумния живот?“ – така Христос запитва разумните хора.

Съвременните учени изучават Слънцето, звездите, малките буболечици и т.н. Всичко това е хубаво, но всички трябва да се върнем и изучаваме първоначалното Учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме Слънцето и всички други звезди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Бог изпълни сърцата и умовете на всички ни! Оттам да започнем – от служенето на Бога, по друг начин не може. Не може да има друго учение, което да разреши всички въпроси на Земята.

Казвам: ако се намерят само 12 души, които да възприемат това Учение, светът в 29 години ще се оправи. Как? Ако всеки от 12-те души се наеме всяка година да обръща по един човек към Бога. Новообърнатите, от своя страна, да се наемат да обръщат всяка година по един човек към Бога. Новите новообърнати, от своя страна, да обърнат други 12 и по такъв начин в 29 години светът ще се оправи. Следващите, които идват, ще служат по-малко. Ако се постъпва така прогресивно, тия 12 души в 29 години ще обърнат целия свят към Бога. Това ще стане много лесно, но ще трябва всяка година всеки един да обръща по един човек към Бога. Има проповедници, които са обърнали някои хора към Бога, но не знаят как и доколко са ги обърнали.

Да обърнеш един човек към Бога означава да му предадеш същия импулс, какъвто имаш и ти, или да му предадеш такъв стремеж, такова благородство, каквито имаш и ти. Та казвам: сега от целия свят се изискват 12 души, които да обръщат към Бога в продължение на 29 години. Кой са тези 12 души? Като ходят, те само ще вдигат ръката си и всеки, който ги срещне, ще бъде обърнатият и ще им каже: „Я ми кажи нещо за Бога! Аз искам да живея според тази велика Истина на живота“. Те ще му кажат: „Първото най-велико нещо е човек да служи на Бога и да пожертва всичко за Него. И то не само на думи, но и в ума си, и в сърцето си, и в душата си – ще мислим само за Бога“. Тогава няма да има никакъв спор – щом спорим, това не е Учение за Бога. Аз, който вдигам ръката си, няма да се спирам, но ще продължавам пътя си. Онзи извор, който тече, няма какво да се спира. Някой го пита: „Кажи ми откъде идеш!“, той си върви. – „Къде отиваш?“ Той пак си върви и казва: „Ако искаш да знаеш откъде ида, намери извора ми! Ако искаш да знаеш къде отивам, ела с мен!“. Така че който иска да знае откъде ида, да отиде там, откъдето дойдох; ако пък иска да знае къде отивам, да дойде с мен.

И тъй, аз ви казвам: поканват ви да отидете там, откъдето сте дошли. Вашите домашни ви канят да се върнете, но не така, като на погребение. Вие трябва да се върнете така, както се връща онзи студент, който завършил в странство своите науки и донася пред баща си дипломата си. Аз пък искам да излезете и да тръгнете в света така, както синът отива да се учи в чужбина. Като завърши своите науки, той се връща при баща си, в своя дом, за да помага на ближните си. Доста сме учили в този университет, осем дълги години стават вече, всяка от тях от по хиляда години. Доста сме учили вече. Време е да настане един обратен процес и да се върнем при домашните си. Мислите, че сме прости хора? Не, много сме учени. Ще се върнем у дома си с

тази диплома и баща ни ще каже: „Синко, я си покажи дипломата!“. Ще я прочете и ще каже: „Много се радвам, че си завършил отлично всички предмети“. Ти ще оставиш дипломата при баща си и там, в света, ще учиш по друг начин – без всякаква диплома.

Време е всеки от вас да остави дипломата на баща си, за да не се изгуби, и да отиде да помага на ближните си. Българите казват: „Горе ръцете!“ – какво означава това? *Горе ръцете* означава: „Хайде сега да те видим какво си, колко струваш!“. Това е хубаво. И Христос показва на Своите ученици ръцете Си, и ние трябва да покажем своята ръка. Да покажем своята ръка, но да я покажем на онзи, който ни обича. Да покажем ръката си, разумното в нас, на онзи, който ни обича, и с това да му докажем, че Бог живее в нас и сме готови да направим всичко, което Той иска от нас.

27 декември 1925 год., София

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

До скончанието на века

*И учете ги да пазят всичко,
що Съм ви заповядал;
и ето, Аз Съм с вас през всичките дни
до скончанието на века.
Амин!*

Матей 28:20

В света няма по-страшно нещо от пресищането. Най-страшната отрова в света е пресищането. И най-хубавите, най-красивите неща могат да произведат пресищане. Пресищането често произвежда втръсване, втръсването – отвращение, отвращението – бездействие, бездействието – смърт. Смъртта произвежда разлагане, а разлагането – воня. Аз бих желал онези хора, онези културни християнски народи, които се мислят за много учени, които имат по 2 – 3 дипломи (а някои нямат нито една), да имат по четири дипломи: че са завършили факултета на разумността; че са завършили факултета на честността, да знаят какво нещо е човешкото достойнство; че са завършили факултета на справедливостта, да знаят какво е морален устой и какво е морален остен; и най-последно – да са завършили последния факултет на университета, да знаят какво е интелигентност.

Казва Христос: „Идете и учете ги“ – на какво? На съвременния свят се втръснало вече от учение. Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цяла галиматия. Кое най-напред да учиш? Има специални училища, в които се учи как да се готви: как да се готвят кокошки, гъски, как да се кълца и приготвя агнешко месо, как да се готви свинско месо, по кой начин се консервират ябълки и разни други плодове.

Има и други училища, в които се проповядва как да се шият дрехи – най-красивите, най-изящните, с които да се самоизмамваме. Младата мома, вместо да се накичи с най-хубавите добродетели – на разумност, на честност, на справедливост, на въздържание, на скромност, се накичила с онези красиви парцалки и перца. Всичко това е хубаво, но то не е добродетел. Тези краски, тези перца са само за птиците, само за пеперудите, не и за хората.

Това са добродетели за тях, а за хората трябва други. Имате ли вие добродетелта на гълъба? Имате ли неговата устойчивост, неговия характер, който преодолява всички условия и мъчнотии в живота? Гълъбът от паметивека, от незапомнени времена, е единствената птица, която не се е съблазнила от месото. През всичките мъчнотии, през които е минал, той е имал доблестта да си остане вегетарианец. Никога не е казал: „Условията на живота са тежки и аз трябва да си хапна малко месце“, напротив, той казва: „Каквито и да са условията на живота, аз ще ги преодолеея. Понеже Бог е разумен, и аз съм разумен, ще ям зрънца – и нищо повече“. И когато Господ създал света, повикал гълъба и го посочил на всички като емблема на твърдост в убежденията. Тогава Бог казал: „Понеже гълъбът устоя на своите убеждения, аз го поставям като символ на Духа Божи“ и досега гълъбът седи като емблема. Когато искат да покажат, че върху някой човек слиза гений или велик дух, винаги представят, че върху него слиза гълъб. Питам: ако решите да сравните главата на гълъба с тази на човека, колко пъти главата на човека е по-голяма от тази на гълъба? Главата на човека е много по-голяма. Измерено е, че мозъкът в човешката глава тежи 1 1/2 кг., а някъде и до 2 кг. Мозъкът на слона пък тежи до 9 кг. Някои хора мислят, че човешката интелигентност може да се претегли. Действително, право е донякъде, че тежестта на мозъка оказва известно влияние върху интелигентността

на човека, но голямо влияние има и това как е организиран този мозък, как е организирана онази вътрешна разумност в човека. Природата е толкова внимателна към всяка придобивка и я отбелязва, отбелязва и всяка една благородна черта и когато човек направи някое добро в света, когато извърши един разумен акт, в Невидимия свят наставка голямо тържество. Когато човек завърши някаква своя работа или някое свое добро начинание, ангелите издават един указ, една похвала за него. Когато някой беден човек извърши някое благородно дело, той даже не подозира, че на Небето става такова голямо тържество заради него.

Като ме слушате, ще кажете: „Къде е този Разумен свят?“. Във вашата глава, но къде е тя? Мислите ли, че тази глава, която носите, е вашата? Не. Някои мислят, че всичко, което вършат, вършат все под влияние на тази глава, която виждат, и затова казват: „Е, глава камък!“. Казвам: ти не знаеш още къде е главата ти. След 50 – 60 – 100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казват, че главата е начало на нещата – значи това, което никой не може да ти вземе, то е глава. Следователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да бъде взета от някого, ако моята глава може да се мени по 20 пъти на ден, каква глава е тя? Казала ли е много тази глава? Питам тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? И свинята казва: „Знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ровя?“. И волът казва: „Знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да бода с рогата си?“. И конят казва: „Знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ритам?“. Питам: коя от тези хиляди глави в света, които заповядват, трябва да се слуша? Коя е разумната? Някои от вас ще кажат: „Животът е създаден така, условията в живота са такива“. Какво разбирате вие под думите, че животът е създаден така? Според мен животът никога не е бил

създаван, а само се проявява от Бога. Той не може да се създаде, не е нещо механично, а излиза от Бога; той е велико проявление на една Висша разумност и всеки от вас, който иска да живее, на първо място трябва да бъде разумен, и то не в обикновения смисъл на думата, а в пълния – разумен тъй, както гълъбът е разумен.

И тъй, Христос казва: „Учете ги да пазят това, що Съм ви казал“.

Кой Христос? Аз не ви говоря за онзи, Когото евреите разпнаха преди 2000 години; този Христос беше много слаб човек. Аз ви говоря за един Христос, Който никога не е бил разпъван в света. Него може да наричат Христос, но Той има друго име, свещено, което трябва да знаете. Казвате: „Вие ни говорите за Христа“. Не, слаб човек беше Този, Когото евреите разпнаха. Апостол Павел гонеше именно разпнатия и си казваше: „Аз зная този Христос“. Не, той видя какво нещо бе Христос, видя Го като светлина и падна от коня си с лице на земята. Светлината не може да се разпъне, не може и да се изгаси, но хората и тази светлина изопачават, използват я за зло. Ще кажете: „Как?“. А този, който гони неприятеля си, не използва ли светлината, за да го намери някъде по пътя и да го убие? Как употребяваме ние светлината, която Бог ни е дал да използваме като разумни човеци – срещнеш своя неприятел в гората, теглиш му куршум и го убиваш. Казват: „Тъй е писал Господ“. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христос, който е бил разпъван, а говори Онзи Христос, Който никога не е бил разпъван.

Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: „Учете ги да пазят благото, което Съм ви дал, и ето, Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!“. То е Името на Онзи Бог, Когото египтяните знаеха – те Го наричаха *Амин*, но то не е така. *Амин* го наричаме ние. И когато някой човек бактиса, както българите често казват: „Бактисах от живота“, употребява дума-

та *аман*. Когато българинът каже *аман*, той се обръща към Бога и казва: „Господи, помогни ми Ти в тази беда, никой не ми помага!“. Като каже *аман*, избавлението идва.

Аман е Името на Бога. Едно време в Сирия имаше някой си Аман (носеше Свещеното име на Бога), който искаше да избие евреите, но този Аман окачиха на бесилка за едно престъпление, с което се наруши Божият закон. И съвременните хора, които се кръщават с името на Възкръсналия Христос, които носят Свещеното име на Бога, а проповядват смърт, ще увиснат на въжето като този Аман. На онази бесилка, която сте приготвили за другите, ще увиснете сами, сами ще паднете в собствената си клопка.

Вие ще кажете: „Кажете ни нещо ново!“. Ето ново: никой няма право да разрушава онова, което Бог е създал; никой няма право да позори чистия и свет живот, който Бог му е дал; никой няма право да изопачава и да осквернява своя ум, който носи светлина и свобода за неговата душа; никой няма право да опетнява и опозорява своята чиста душа; никой няма право да греши; никой няма право да безобразничи, да върши престъпления, да осквернява своите братя и сестри; никой няма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща. Къде е този морал на съвременните хора, които казват, че това Учение, което се проповядва, не било право? Аз викам днес тези хора на съд пред Господа. Къде е моралът на съвременните хора, къде е моралът на съвременната Църква? Защо Господ изпрати на Земята тези свещеници – да се облекат в златни дрехи ли? Най-после, защо изпрати и вас?

Ние всички седим пред престола на Великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим тук – да служим на хората ли, или да служим на Бога? Първо трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един велик идеал, който трябва да постигнем. Какъв е този идеал? Да, велик идеал е

да дойде за вас този тържествен ден – да се стопли вашата душа и да почувствате поне за половин час от живота си, поне за един момент какво нещо е Великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е да почувствате тази Висша интелигентност, да почувствате връзката между всички същества, от най-малките до най-големите, да почувствате това Велико, което наричаме *Амен* или *Амин*, или както индусите Го наричат – *Аумен*, или както други Го наричат – *Аум*, или както евреите Го наричат – *Йехова Яве*. Българите пък казват *наяве* – значи всичко разумно трябва да бъде *наяве*, всичко разумно трябва да стане пред онази Разумна виделина, която носи Топлина в Себе Си, която носи още Светлина и Свобода за човешката душа.

Живият Христос, Който никога не е бил разпънат, се обръща днес към вас и ви запитва: „Вие, които Ме слушате днес да ви проповядвам, какво направихте за Мен, откакто сте дошли на Земята? Опазихте ли Моето Слово, опазихте ли Моя закон? Просветнаха ли вашите дела пред човеците?“. Някой ще каже: „Е, братко, остави тази работа!“. Не, аз питам всички ви. Няма да гледаме какво са направили другите, няма да се съдим, но всеки от нас трябва да си даде отчет какво е направил. Аз не искам да ви съдя, но Живият Христос на справедливостта ви пита. Той казва: „Братя, върнете се от този път! Не е този пътът, който води към Бога, към Любовта“. Върнете се и погледнете към Бога, Който още преди 2000 години е казал: „О, Израилю, върни се към Мен!“. Той се обръща към онзи Израил, който вършеше всякакви престъпления. Прочетете цялата свещена история, за да видите какъв разврат, какво насилие е съществувало тогава!

Върнете се към Мен, обърнете се към Мен и живи ще бъдете! И днес Живият Христос се обръща към цялото съвременно християнство и казва: „О, вие, ко-

ито се именувате синове на Светлината, върнете се към Мен!“. И аз чета по вашите лица тревога, недо-
волство, смущение за дребни работи. Някой написал
някоя книга, книгата му не се разпродаде много и
той е смутен. Някой не е произведен в по-висок чин
– смущава се. Някой изгубил службата си – смущава
се. Някой мъж не живее добре с жена си – смущава
се. Някой ваш близък е болен и умира – смущавате
се. Някой проповедник се смущава, че не искали да
го слушат. За тия и за много още неща се смущава-
те, но единствената тревога за вас трябва да е тази, че
не вървите в правия път. Единствената тревога, която
действително може да ви смущава, е тази, че сте се
отбили от Божия път. Това отбиване не е постоянно,
но във вас има едно лъкатушене – ние искаме да при-
мирим злото с Доброто, безобразieto – с красивото,
Любовта – с омразата, Мъдростта – с безумието. При-
мирие може да съществува само между двама разумни
човека, Любов може да съществува само между двама
интелигентни, честни, справедливи, благородни чове-
ка; между безумни хора Любов не може да съществува
– това трябва да знаете!

Сега ние трябва да изменим това направление на
живота си и да искаме да се научим от Живия Христос,
Който ни говори. Чудни са хората, когато някой казва:
„Аз чух гласа Божи“. Да, чул гласа Божи! Пророк Илия
чу гласа Божи, но се възнесе на Небето. Живият Хрис-
тос чу гласа на Бога и възкръсна от гроба. И всички
апостоли, пророци, светци, праведници, които чува
гласа Божи, възкръснаха, станаха и напуснаха Земята
и сега живеят на Небето. Някой казва: „Аз чух гласа
на Бога“. Не, приятелю, ако ти беше чул гласа на Бога,
нямаше да бъдеш обикновен човек, нямаше да бъдеш
човек на условията; ти щеше да възкръснеш. Ти щеше
да бъдеш човек на какво? Ще ви оставя сами да си раз-
решите въпроса на какво щяхте да бъдете хора.

Казва Христос: „Учете ги да пазят!“ . Какво трябва да пазят, какво трябва да пазим на първо място? Настана вече ден, когато трябва да осветим Любовта. Ние трябва да се върнем – мъжът към жената, братът към сестрата. Всички хора, от най-малкия до най-големия, трябва да определим един ден на освещение на Любовта. Нали е казано, че Бог е Любов? Любовта винаги се отличава със закона на изобилието и примирието. Дойде ли Любовта, ние ще почувстваме, че сме в един велик свят, красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. За да има мир, всички трябва да отворят хамбарите си, и то доброволно, а не с насилие, не с остен. С морален остен и волът оре, и проповедникът проповядва, и свещеникът служи, и войникът се бие на бойното поле, и жената готви вкъщи – навсякъде има ред и порядък, но това не е живот. Ние знаем този остен. Не, морален устой трябва да има! Този остен е за полуразумните хора, тоягата е за полуразумните хора. Любовта, Мъдростта и Истината са за напълно разумни хора, които разбират тия закони, защото само те ще осмислят нашия живот и само така ще възкръснем. Сега всички говорят, че трябва свобода. Всички хора по света, във всички камари търсят начин за придобиване на свободата, търсят начин за създаване на една истинска вътрешна връзка в домовете; всички търсят начин да живеят добре, по един любовен начин – майка със синове и дъщери, мъжът с жена си, братът със сестра си и т.н. Слугата търси начин как да угоди на своя господар. Има един начин – кой е той?

Идете и научете ги да пазят всичко, що Съм ви рекъл; и ето, Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!

Някой казва: „До скончанието на века ли?“. Да, Живият Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: „Понеже разпънаха онзи човек, когото бях пратил на Земята, за да им каже Моята заповед, идете вие

сега да проповядвате и Аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всичкия този ред и порядък Аз ще изменя, ще скончая този век“. Вие днес сте свидетели, ние сме пред скончанието на този век. Иде новата епоха. Всички хора искат да задържат старата култура и ако някой се осмели да каже, че иде нещо ново, са в състояние да го обесят. Новото ще донесе спасението на човечеството. Новото ще доведе онова истинско братство, не да се подкупват хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всеки да се прояви така, както трябва.

Казвам: всеки от вас трябва да събуди в себе си Божественото. Той трябва да се запита: „Защо съм пратен на Земята?“. При първата спънка вие ще си кажете: „Аз съм пратен да оправям света“. Господ не ви казва да оправяте света, а ви казва: „Идете и се учете!“ – на какво? – „Да пазят това, що Съм ви казал.“

Да кажем, че някоя сестра не може да живее с мъжа си. Какво трябва да направи? Тя трябва да повика своя възлюблен и да му каже: „Слушай, Господ те създаде по образ и подобие на Себе Си. Той внесе Любовта, Мъдростта и Истината в твоята душа, ти трябва да пазиш всичко това, което Господ ти е дал, което е вложил в теб. Доста си се перчил пред мен с тия панделки, доста си ме плашил със своя остен и със своята тояга! Този остен може да показваш на воловете, а на мен покажи тази Истина, която е вложена в душата ти. Ако ти не искаш да ми покажеш това, втори път няма да ме видиш“. Веднъж каже ли това, тя трябва да го направи.

Сегашните жени са големи герои. Каже това на мъжа си и си излезе, но не минават и 4 – 5 дни, тя вече праща сватове до мъжа да го уговорят. И мъжът прави същото – напусне жена си, но след 4 – 5 дни и той се връща. Това са героите на съвременния свят. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече няма да я види, какво означава

това – че такава, каквато я знае, да се кара и сърди, повече няма да я види; ако дойде втори път, ще дойде с Любовта, с Мъдростта и с Истината и той няма да я познае. И мъжът, като напусне жена си и ѝ каже, че втори път няма да го види, това значи, че такъв, какъвто е бил досега, както я е хокал, няма да го види вече, а ще дойде при нея втори път с Любовта, с Мъдростта и с Истината и тя няма да го познае, ще го види вече по образа на Любовта. И когато светът каже на баща си: „Татко, ти няма да ме видиш повече“, това означава: „Аз изядох и изпих богатството ти, но втори път ще ме видиш с Любовта, с Мъдростта и с Истината“. Това е Новото учение.

За да може да се разбере Учението на Живия Христос, Който никога не е бил разпъгван, изисква се една свещена душа, чиста като кристал. Някой казва: „Какво нещо е моралът?“. Аз ще ви кажа какво е.

Има два вида морал. Ще ви дам сега една максима така, както аз схващам морала. Взимам числото 10. Представете си, че имате 10 извора, които дават чиста, хубава вода. Първият е този, който дава нектара на живота – като пият от него, хората възкръсват. Всички останали извори са малко или много опетнени. Ако някой е пил от първия и дойде да пие от останалите, върши морално престъпление, изгубил е своята духовна интелигентност. Той няма право да пие от другите извори. Хора, които не пият от другите извори, са идейните хора в света. И Писанието казва: „Първият извор е Бог“. Той е единственият, от който, като пият, хората възкръсват. Онзи, който се е учил от Бога и отива да се учи от хората, вече се опетнява. Наученият от Бога няма защо да учи от хората – с тях той може само да разговаря по един разумен начин, може да им покаже любовта си.

Сега ще ви представя другия морал, по който светът върви. Започвам пак с числото 10. Има 10 извора с хубава вода. Човекът в света започва да пие от десе-

тия, после от деветия, осмия, седмия, докато най-после достигне до първия. Дойде ли до първия, повече няма право да се връща назад. Вие сте пили вече и от десетия извор, пили сте някога и от първия. Сега отново дойдохте до кой извор – до първия. Там седят ангели със своите мечове. Казвате: „Страшни мечове!“. Да, онзи, който дойде да пие от този извор, ще мине през огън. Той трябва да се пречисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готов вече да извърши всичко за Бога, за своя близен и за себе си. Той е готов за Славата Божия и за доброто на своя близен да извърши всичко, което се изисква от него.

Казвам: ако ние бихме слушали Живия Христос, неразпънатия Христос, лесно бихме постигнали всичко това. Някой казва: „Защо не се оправи светът?“. Че как ще се оправи? Ние и досега се молим на разпънатия Христос, а не на Живия. Навсякъде виждаме все разпънатия. Не се лъжете! Време е вече да се снемем от кръста разпънатиият Христос! Апостол Павел казва: „Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме“.

Някой казва: „Ти вярваш ли в Христа?“. В кой Христос, в разпънатия ли? Не, аз вярвам в Онзи Христос, Който никога не е бил разпъван. Зная, че онзи посланик на Христа, когото хората разпнаха, дойде да им покаже, че техните сърца са развалени, затова Го разпнаха. Той беше един пробен камък, който показва, че хората не бяха готови за тази Велика Любов. Това е, което може да ни съживи и да ни покаже, че е време вече да приложим това Учение.

Някои от вас са чели Библията и Евангелието, някои не са ги чели, но всеки може да разбере дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една Велика Истина в света, тя е следната: вие живеете. Има една Велика Истина в света, тя е следната: вие мислите. Има една Велика Истина в света, тя е следната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живеете, но

за кого? За Любовта. Велика Истина е това, че мислите, но за кого? За Мъдростта. Велика Истина е това, че страдате, но за какво? Че сте се отклонили от Божия път. Следователно страданията ви показват, че между вашия живот и вашата мисъл няма единство. И сега като естествено, психологическо последствие от това иде законът, че навсякъде по света – в Германия, във Франция, в Англия, в Америка, се явяват ред писатели, философи, учени, които посочват на хората несподоби и правила как трябва да се постъпва, как трябва да се живее, но с всички тия методи се е злоупотребяло и днес се вършат престъпления повече от когато и да е.

Тогава хората се запитват: „Какво трябва да вършим, за да не правим престъпления?“. Всички трябва да бъдем разумни. Всички трябва да обичаме поне едно същество в света. Ние не можем да обичаме себе си, човек не може да има себе си като обект. Трябва да има една жива душа в света, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трябва да обичате една душа така, както обичате Бога – образец да е вашата Любов. Онзи, когото обичам, трябва да бъде за мен идеал. Идват някои при мен и ми казват: „Учителю, ти трябва да ни обичаш“. Казвам: аз мога да обичам само онези, които са чисти, идеални.

Чудни са хората, когато говорят за Любовта! Аз не зная какво мислят за Любовта, какво понятие имат за нея. Дойде при мен някой, който е пил от десетия извор, и ми казва: „Пийни малко от тази вода!“. Казвам: не мога да престъпя свещения закон на числото 1; мога да извикам друг да пие заради мен, но такъв, който още не е пил от числото 1. Има начини, чрез които мога да угодя на вашите желания, но кога? Когато не съм пил от чистата вода, когато не съм пил от извора на числото 1. Когато съм пил, не мога; колкото и да ме викате и молите, не идвам. Следователно онази душа, онзи човек, който мога да обичам, трябва да е пил от извора на водата, от числото 1. Казвате: „Каква

е тази Любов?“. Ще я познаете. Друг казва: „Аз много те обичам и за теб имам високо мнение“. Да, но ако в стаята ми влезе някоя млада мома и остане при мен цяла нощ, ще каже: „Аз измених мнението си за този човек, снощи при него имаше една млада мома“.

Ще ви покажа един друг морал, по който да съдите нещата. На вас, които ме съдите, ще дам да изпиете една чаша с чиста вода и ще ви накарам да проверите дали тази вода излиза от вас тъй чиста, както е влязла през устата ви. Ако излезе така чиста, тогава аз приемам прегрешенията си, но ако не излезе така, какво ще кажете? Тогава вие ще си носите греховете. Разбирате ли ме? Аз имам морал, аз имам норма, по която съдя. И когато някой ми каже, че еди-кой си брат е крив, аз ще си кажа: преди да се произнесе, трябва да видя дали тази вода, която ще изпия, ще излезе чиста от мен, или не. Дали един човек е грешен, или не, веднага мога да проверя. Следователно, когато вие се произнасяте за престъпленията на някой човек, спрете се в себе си и си кажете: „Божествената вода, която ще изпия от чашата, чиста ли ще излезе от мен?“. Този опит ще направят и ангелите с вас. Аз не говоря за обикновеното наше тяло, не говоря и за обикновените наши чувства, мисли и действия, но говоря за нашето духовно тяло, за нашата душа, която е толкова чиста, ала понякога и по нея се намират пращинки, и тя трябва да се чисти. Това Учение не е за нашите тела, то е за нашите умове, за нашите сърца.

Преди известно време посетих една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Господ ѝ говорил. Господ я поставя на изпит – дава ѝ една болест, заболява я силно корем. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-после казва: „Викайте Учителя!“. Отивам при нея, казвам ѝ: Вяра трябва! Тя ми казва: „Моята вяра не помогна, но дано твоята вяра помогне“. Пита ме: „Ти ще се молиш ли за мен?“. Казвам ѝ само: Вяра се изисква,

Вярата на Живия Христос. Ти си поставена на изпит. Ще обикнеш болестта, ще ѝ дадеш едно голямо угощение – ще ѝ дадеш един банкет, ще ѝ покажеш Любовта си, а ти искаш изведнъж да я изпъдиш навън, но тя е по-силна от теб. Болестта казва: „Не излизам от тук!“. Решиш ли да я приемаш, ще се разберете с нея. Тази сестра ме пита: „Компреси да си слагам, топли или студени?“. Топли, защото студенината е омраза, а топлината е Любов. Покажете ѝ Любовта си и работата ще тръгне добре. Всички съвременни лекари препоръчват студени компреси – те казват: „Клин клин избива“. Действително, така е, но то се отнася за цепене на дърва, не и за болестите. Клин не може да урежда човешките работи.

Сега в света се изисква едно учение, според което да знаем как да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съвременни хора, които са се родили вече, както и на тия, които в бъдеще ще се раждат, ние можем да покажем начини и методи, чрез които грехът никога да не стъпва в тях. Всяка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дете, което да служи на Бога, никога не трябва да допуска нито едно лошо чувство в сърцето си, нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо действие в душата си. Тя никога не трябва да се съблазнява. Как мислите, ние, съвременните хора, не се ли съблазняваме в Бога, не се ли съблазняваме в Живия Христос? Всички казват: „Защо Господ направи такъв света?“. Господ ни изпитва. Мислите ли, че всички престъпления, които се вършат в света, се вършат все от Живия Христос? Казват: „Господ е наредил нещата така“. Не, доколкото зная, на Господ никога не е идвало наум да измъчи някоя душа, нито да извърши някакво престъпление. Да, когато някой човек греша, Господ ще му изпрати страдания, но за да го спаси или, когато някой човек е болен и Господ го лекува, ще му изпрати страдания, но те са необходими за неговото лекуване.

Казвам: това Учение трябва да се приложи. Къде? Христос казва: „Идете и научете ги да пазят всичко, което Съм казал“. И вие, които излязохте от нашия дом, знаете ли преди колко години сте излезли? Ще кажете: „Ние сега се родихме“. Ако сте се родили сега, за толкова кратко време как се огрешихте? Вашата философия ще прилича на разсъжденията на онзи турчин, който, като слушал един грамофон да пее турски песни, казал си: „Че кога дойде този грамофон тук и вече научи турски език?“. Онзи, който е накарал грамофона да говори и да пее, е знаел турски, а не тази плоча – плочата нищо не знае. Така и Онзи, Който е написал всичко в нашите мозъци, Който е написал всичко в нашата душа, всякога е вътре в нас; Той никога не е идвал на Земята, никога не се е въплътявал. Мнозина са идвали на Земята, мнозина са се въплътявали и са носили Неговото име, но Онзи, Абсолютният, на Когото хората не знаят името, никога не е идвал в човешка форма на Земята, Той само се е проявявал. Искат да ни убедят, че Онзи, Непостижимият, Който е създал всичко в света, ще се облече в една човешка форма и ще дойде на Земята да го хванат хората и да Го разпнат. Не, това е несъвместимо с Божествените закони. Писанието казва: „Ще се всели Бог, но няма да се въплъти“. Как ще се всели? Той ще живее между човешките души, ще живее и между ангелите. Той може да живее навсякъде, Той изпълва всичкото битие, изпълва всичките светове, изпълва всичките слънчеви системи и все пак остава още една непроявена част от Него. Има още нещо непроявено в този Велик Господ и в цялата Вечност Той не може да се прояви. Следователно Вечността е един начин, чрез Който Господ може да се прояви, но и в тази Вечност пак няма всички форми, чрез които Господ може да се прояви напълно. Това е най-красивото в света.

„Идете и ги научете!“ – казва Христос. На какво? Че Бог е Бог на Любовта. Идете и ги научете, че Бог е

Бог на Мъдростта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Истината. Идете и ги научете, че този Бог обича Милосърдието, обича Кротостта, обича Въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всеки подтик, колкото и да е малък. Някои от вас, които ме слушате, казвате: „Речта на този човек е тъй впечатляваща, той иска да запечата нещо в нас“. Не, пазил ме Господ от това, не съм някой печатар, та да запечатвам. Ако запечатвам във вас, вие ще заприличате на някоя книга. Аз съм от онези, които пишат Свещената книга, но пиша тъй, както пише Светлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е Живото слово.

Казвам: проявете онова, което е всадено във вас – то е Божественото във вас. Всички имате в себе си нещо добро, облечете тази Божествена дреха! Всички търсите Любовта, нали? Проявете се в Любовта си! Най-първото нещо в света е всички да дойдем до този закон – да обикнем Бога. Всички казват, че Бог не може да се обича. Питам тогава кое обичаме ние в света – нали обичаме светлината, нали обичаме топлината? Защо обичате Бога? Вие казвате: „Ние не можем да обичаме направо Бога, но Го обичаме чрез светлината, чрез топлината“. Щом е така, аз ще отворя очите си на четири, за да възприема светлината, после ще сложа ръцете си срещу топлината, за да възприема повече топлина.

Всичко, което носи живот, се обича. И сегашните хора казват, че Бог не може да се обича. Може да се обичат само онези души, които обичат огъня на Любовта. Ние казваме: „Нека влезе тази топлина в мен, аз съм готов да я възприема“. Мога ли да обичам онзи студен камък? Мога ли да обичам леда? Мога ли да прегърна студения труп и да кажа: „Ох, колко те обичам?“. Вие сте чудни! Отива някой и целува мъртвия труп. Казвам: не го целувай! Казвате: „Каква непочтеност към мъртвия“. Някоя жена измъчвала мъжа

си, пържила го на шиш, а като умре, ще отиде да го целува по десет пъти и ще казва: „Ох, колко много скърбя!“ Ако ти действително обичаше мъжа си, ако наистина скърбиш за него, той нямаше да умре, но щом е умрял, значи не го обичаш, нито скърбиш за него. Някоя жена плаче, скубе си косите за мъжа си, но аз казвам: ако ти го обичаше, той нямаше да умре, а това сега са само далавери. Ти ще обичаш този твой мъж, този твой брат, докато е жив! Ще го прегърнеш, ще му дадеш една свещена целувка, като на брат, ще му кажеш, че в теб Бог живее и още: „Братко, аз искам ти да живееш и аз да се радвам с теб“. И той да ѝ каже: „Сестра, аз искам ти да живееш и аз с теб да се радвам“. А какво прави днес някоя жена? Пред хората си скубе косите, плаче за мъжа си, а вътре казва на своя любовник: „Добре, че умря мъжът ми, та да сме свободни“. Вие ще кажете, че не трябва да се говорят тези неща. Да, но тези неща се говорят горе на Небето – там говорят, че хората не пазят Божия закон така, както трябва.

Днес, като държа тази беседа, какво ли ще кажете? – „Този човек иска да ни сметне нещо.“ Не, като говоря, аз имам страх. От какво? Да не би да кажа нещо, което да не е вярно. Аз се страхувам да не кажа нещо, което да не е съгласно с Божията Любов, с Божията Мъдрост, с Божията Истина. Само пред Бога имам страх, затова претеглям своите думи. Всички трябва да имаме един свещен страх.

Когато казвам, че трябва да бъдем герои, повтарям: нека бъдем герои, нека имаме пред себе си един меч, нека бъдем военни, но за да защитаваме Истината! Нека Истината бъде за всички на едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. В това Учение всички можем да се подвизаваме и всички съвременни науки, всички съвременни изкуства, всички съвременни занятия трябва да минат през този свещен огън, за да се облагородят. Всичко това трябва да се прояви в нас.

И казва Живият Христос на Своите апостоли: „Идете и проповядвайте!“. Вие вярвате ли в това? Аз не казвам, че не вярвате, но питам: съвременният християнски свят вярва ли? Съвременните християни пият от водата на тия извори. Те са започнали от десетия извор, но до първия още не са дошли. Съберете християни от целия свят и вижте колко различни вярвания имат, на колко различни езици говорят, та като се съберат, цяла галиматия става между тях, не могат да се разберат. Като дойде някой съботянин, той ви говори за съботата. Като дойде някой православен, той ви говори за иконите, за светиите. Като дойде някой евангелист, той ви говори, че трябва да слушате Писанието и от него да не се отделяте ни на йота. Като дойде някой баптист, той ви говори, че трябва да бъдете кръстени, и то от някой баптистки проповедник, но не като дете, а на 33-годишна възраст. Аз не казвам това за упрек, но това са човешки схващания.

Живият Христос казва днес: „Идете и учете!“. И аз поставям думите на Живия Христос и казвам: научете себе си на Божията Любов, научете себе си на Божията Мъдрост, научете себе си на Божията Истина, възприемете Божествения живот и живеете в съгласие с Бога – това е, което Живият Христос говори на сегашния свят. Щом възприемем това Учение, всички страдания, които имаме, всички неволи, които сега съществуват, всички терзания ще изчезнат. А те са действително ужасни. Разгледайте съвременните болести и вижте каква язва представляват те за човешката душа и как я разяждат. Ако гледате като ясновидец, ще видите, че в човешката душа, това духовно тяло на човека, човешкото сърце и човешкият ум са пълни с такива язви, които ги разяждат. Те са резултат на човешките мисли, чувства и желания, които правят човека неспокоен, недоволен от себе си. Единственото, което може да ни излекува, е Божията Любов, която трябва да проникне цялото ни същество. Някои казват: „Бо-

жията Любов е само за стари хора, не и за млади. Божията Мъдрост е само за умни хора, не и за млади“. Значи Божията Любов и Божията Мъдрост е за тези, които сега умират. Не, Божията Любов е за всички – тя е за млади, които са родени чисти, и стари, които са изживели своята младост в един разумен живот; тя е за младите, които носят сега тази чиста вода – нека пият от нея; тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този възвишен идеал. Нека всички пият от това чисто Учение!

Този Христос, Който трябва да възприемем в себе си, ще стане едно звено между всички ни, Той ще се всели във всички ни. И тогава някой казва: „Да видим Христа!“. Можете да Го видите. Ще кажете: „Ние сме много грешни“. Нима онези, които гледат Слънцето, са праведни? В сегашния свят това, че много хора не могат да видят и да чуят Господа, е защото техните господари са ги затворили. Когато някои крадци открадват овце от стадото на някой овчар, те затварят овцете надълбоко, за да не могат да чуят гласа на овчаря си, та като го познаят, да тръгнат след него.

И тъй, спасението на света ще стане само тогава, когато ние от душа извикаме към Бога: *Амин*, когато и цялото човечество извика същото – тогава Господ ще го чуе и ще спаси света. Няма да кажем: „Аман, бактисахме от света!“, не, трябва да кажем: „Господи, Ти, Който създаде света, спаси ни и ние ще живеем от сега нататък само за Теб!“.

Сега аз няма да кажа, че Живият Христос иде отвън, но Неговата светлина прониква навсякъде. Няма животно в света, което да не чувства Неговата Любов. Има известна мъртва материя, която още не е почувствала Любовта на Бога, но тя тепърва ще я почувства. Всички живи същества, които имат любов в себе си, ще почувстват тази Любов. Тогава ще се създаде един нов организъм, едно ново тяло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото ще се трансформира като буба.

Следователно всички хора ще се трансформират вътрешно, духовно – и по мисъл, и по чувство, и по воля. Тогава питам: кое е най-хубавото в света? Не е ли най-хубавото да имам познанство с Този Христос на живота? Има ли нещо по-хубаво от това да бъдеш в съприкосновение с Любовта, която стопля сърцето ти? Има ли нещо по-хубаво от Светлината, която осмисля всичко? Има ли нещо по-хубаво в света от Свободата? Няма.

И тъй, като се върнете сега у дома си, аз ви поканвам да научите себе си на три неща: да имате Любов без омраза, да имате Светлина без сенки и да имате Свобода без ограничения.

3 януари 1926 г., София

Давам власт

*Ето, давам ви власт
да настъпвате на змии и скорпи,
на всяка чужда власт
и нищо няма да ви повреди.*

Лука 10:19

В обширен смисъл животът има своя дефиниция, или свое определение. От онези три думи, които Христос е казал в стиха: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“, Той поставя Живота на най-висока точка. Някои съвременни светски хора са недоволни от живота, някои религиозни – също, но това означава неразбиране на живота. В основата си всичко в света живее, няма мъртва материя. Мъртва материя съществува само за невежите хора, които не разбират устройството на Вселената, които разрешават въпросите изведнъж и казват, че известни неща са живи, а известни – мъртви. Всъщност не е така. Желязото живее така, както и човекът. Свържете сега живота с човешката интелигентност. Желязото чувства скърби и радости както и човек – това е доказано чрез редица опити; един виден индийски професор го е доказал чрез ред научни опити. Няма да се впускам в обяснения какви са опитите, но той научно е доказал, че желязото може да се отрови така, както и човек може да се отрови; може да се екзалтира така, както и човекът може; може да възприема всички промени, които стават в човека. Това е проверено в стрелката на галванометъра, с който се отбелязва всяка промяна, която става в човешкото тяло. Стрелката му е чувствителна и показва, че кога-

то върху желязото се сложат известни киселини, и то чувства радости или скърби, и то се весели и страда.

На някои от вас това може да се види чудно, но питам: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита из улицата? Нима не е чудно да видите някой учен, професор, който е завършил четири факултета, но се е напил и ходи по улиците, залитайки от единия до другия край? Залита, понеже е изгубил равновесието на своята нервна система. Умът на този професор не функционира правилно, затова той ходи от един дувар на друг, залита от едно място на друго и като се доближи до някой дувар, казва: „Този дувар живее толкова, колкото и аз“; после, като падне на земята, казва: „Тази земя живее толкова, колкото и аз“; стане, продължи по-нататък пътя си, докато залитне в друг дувар. Тук залитне, там залитне и най-после казва: „И калта, и камъните, и земята, и птиците живеят тъй, както и аз живея. Всичко в света живее! Трябваше да се напия, за да ви докажа това“. Като видят, че се е напил, хората казват: „Този човек е пиян“, ала професорът със стрелката на своя галванометър прави опити и казва, че и желязото е живо.

И тъй, ние идваме до онази мъдра философия, че целият живот е един жив организъм, а ние сме неговите частици. И ние живеем по причина на общото, следователно каквито са неговите проявите, такива са и нашите и в този случай заключенията ни за живота и за нашите прояви не могат да бъдат различни от общото. С други думи, нашата интелигентност не може да се прояви във от общата интелигентност, но какъв е смисълът на живота – тези работи ще оставим за по-късно. Кога? Вие бихте казали: „Е, след като умрем и ни поставят в гроба, след като станем там на малки частици и дохождат да ни палят свещи, да проливат слъзи заради нас и най-после, след като ни вземат ангелите Горе, все ще разберем смисъла на живота“. Чудни сте, ако чакате ангелите да ви вземат

Горе, след като умрете! Че ангелите могат да ви вземат и сега – те могат да ви вземат така, както седите. Гледаш – изгуби се някой изведнъж. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби някой така, както седи тук?

Коя смърт е по-хубава – да не плащаш и пет пари за погребение или да пазарят за теб колесница, кръст, свещи да палят и да тръгнат след теб приятели и близки, да плачат, да нареждат? Гледаш някой човек – както седи, изгуби се, никакъв го няма. Кое е по-хубаво от двете? Казвам: при сегашното състояние най-хубаво е човек да се изгуби изведнъж, незабелязано да се изпари. Вие ще кажете: „Да не знаем къде е гробът му – това не е по Бога“. Каква философия има в този гроб? Нима съвременните хора, като знаят гроба на Христа, се поправиха? От 2000 години все ходят и се връщат от гроба на Христос, но питам: какво научиха от това ходене и връщане? Някои от религиозните казват: „Дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа“. Какво от това? Ще отидеш там с едни изкривени идеи, ще се върнеш с други изкривени идеи. Ще отидеш с един довод, ще се върнеш с десет. Някои ще възразят на това. Казвам: в света ние няма да живеем за себе си. Като казвам, че няма да живеем за себе си, разбирам, че ще живеем за Бога и схващанията ни ще бъдат разумни, както и във Великия организъм.

Ние не сме дошли в света, за да смуцаваме Божественото тяло, не сме дошли, за да смуцаваме Божествения ред и порядък. Всички онези малки мушци, всички онези най-дребни същества ние почитаме, защото знаем, че те влизат в Божествения организъм. Някой път аз казвам, че волът е интелигентен. Като казвам, че е интелигентен, подразбирам, че е интелигентен като вол, но подразбирам още, че ако му се дадат условия като на човек, и той ще се прояви така, както и човекът. Като казвам, че мушицата е интелигентна, подразбирам, че ако ѝ се дадат условия като на

човек, и тя ще се прояви така, както и човекът. Ако на човек се дадат условия като на ангел, и той ще се прояви като ангел. Или ако му се дадат условия като на Бога, и той ще се прояви като Бог. В условията е всичко. Какво се подразбира под *Бог*? Да си Бог не значи, че трябва да запалиш света. Под *да бъдеш Бог* подразбирам да можеш да твориш, да разбираш законите на Любовта. Едно от качества на Бога е Любовта.

Следователно в света има три принципа, които няма да ви кажа със същинските имена, а в преводи. Любовта е първия принцип. От Любовта произтича животът и този живот прониква целия Космос, прониква всяка частица. Ако ние не спазваме правилността на този Божествен закон, възможно е с нашите мисли, с нашите желания някои от тези частици да започнат да се умъртвяват. Съвременните лекари казват, че когато човек дойде на възраст около 40 – 50 – 60 години, в него започва да се развива болестта артериосклероза, докато най-после умира от пропукване на тялото. Защо умират тези хора? Старите хора умират от страх – нищо повече. А младите от какво умират? От пресищане, от преизобилие, от задръстване. И действително, много майки уморяват децата си от много хранене. Тя храни малкото си дете по 10 – 15 пъти на ден: „Хайде, мама, хайде хапни си!“; бои се да не умре от глад: „Нека яде, да порасне!“. Не, три пъти на ден е достатъчно за едно дете да се храни.

Не е в многото, не е и в малкото. В Природата има един закон, според който е определено всекиму колко трябва да яде и в това именно седи разумността на живота – че Природата е определила на всички същества каква доза ядене трябва да употребяват. Ако ние, съвременните хора, познаваме този велик закон за хранене, всички щяхме да бъдем здрави. Аз не говоря за това здраве, което хората подразбират – да е дебеличък вратът на някого или лицето му да е пълничко, румено, или тялото му да е тантуресто, или да

има благоутробие, да е по-мазничък. Забележете, почти всички богати, заможни хора са пълнички.

За по-силна илюстрация на мисълта си какво влияние упражняват условията ще ви дам един пример. Още от турско време е забелязано, че всички чорбаджии, всички кметове са дебелички, тантурести. И наистина, ако някой сух, слаб човек стане чорбаджия, не минава и година, и той става тантурест, хваща шкембе. Оттам е останала и поговорката: „Направете някого чорбаджия, за да се оправи“. Така и богатите затлъстяват, но трябва да знаете, че щастието на човека не седи в богатството.

В този Божествен организъм, в който живеем, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пъти по-осигурени от ония, които са вложили влоговете си в най-сигурни банки. По-сигурна от нашата банка няма. Сега ще кажете: „Докажи това!“. Всички неща, които се доказват, са фалшиви, а всички, които не се доказват, са реални, истински. Затова тия неща, които са истински, не ги доказвам, защото те сами по себе си съдържат Истината. Не доказвам Истината – защо? Защото съм съгласен с нея. А ако искате, аз мога да ви докажа тази Истина. Как? Елате с мен и аз ще ви я докажа.

Вие казвате: „Аз имам правилни възгледи за живота“. Добре, може да имаш правилни възгледи за живота, но ще провериш на опит твоите правилни възгледи. Ето, пред теб седи един болен. Положи ръката си върху главата му и ако той оздравее, твоите възгледи са прави. Полагаш ръката си, но болният не оздравява. Аз, който според вас имам криви възгледи, поставям ръката си върху главата на този болен и той оздравява. Чии възгледи са правилни сега? – „Ама това е една случайност, това е от дявола.“ Вие срещали ли сте се някъде с този дявол, знаете ли какво нещо е той? Той е едно същество, излязло от Бога. Следователно каквото е отношението на вълка спрямо овцата, такова е и отношението на дявола към човешката душа. Като

влезе в някоя кошара, вълкът сграбчва една овца, хапва я и като си вземе от нея каквото му трябва, казва ѝ: „Сега ти ще отидеш в друг свят, за да работиш с всичкото си трудолюбие като някоя пчела и като събереш достатъчно мед, като забогатееш, след няколко години аз пак ще те навестя“. Следователно Доброто и злото – това са два противоположни живота.

Аз няма да ви доказвам това – защо? Защото то е една Истина. Смъртта подразбира, че Доброто се е трансформирало в зло. Някой път и злото може да погълне живота на Доброто, така че и злото може да се трансформира, но ще знаете, че в този случай злото не е изчезнало. И когато Доброто се погълне от злото, и то не е изчезнало. Злото и Доброто в този Велик Божествен организъм имат съвсем друго отношение. По отношение на нас обаче злото е една опасна сила и ние трябва да боравим с нея тъй внимателно, както ученикът борави с някоя силна киселина или както някой учен борави с най-силния електрически волтаж. Вие опитвали ли сте най-силния волтаж?

Казва Христос: „Ето, давам ви всяка власт!“.

Всички искате да имате власт, но властта почива върху знанието – не е достатъчно само да имате власт, но трябва да знаете как да я задържите и как да я използвате. Нима в света не са идвали видни личности? Нима Провидението досега не е давало никому власт? Давало е, но тия хора са я изгубили. Нима и на вас Провидението не е дало власт? Забележете – по отношение на мравките, на мушиците Провидението ви е дало власт; по отношение на тях вие сте хора с власт. Това, което и милиони мравки нямат възможност да направят, вие можете. Ще кажете: „Но те са мравки“. Да, ала това, което вие само за един момент можете да направите, на тях им коства милиони години. Могат ли милиони мравки да направят една цигулка? Могат ли милиони мравки или милиони мушици да създадат един Паганини³⁰, или един Микеланджело³¹? Могат ли

те да създадат такива велики художници, музиканти или скулптори? Не могат. Значи в човешката душа са вложени известни сили, каквито в тия мушици и мравки няма. Това, което човек може да възприеме, по-нисшите същества не могат. В тази фаза, в която човекът се намира днес, може да се прояви, да разцъфти.

Като извод от всичко това, аз изваждам следния закон: Любовта на Бога към всички същества е еднаква – това е общ закон, това е постулат. Разликата е в това, че не всички същества използват еднакво Божията Любов. Понеже Любовта съставлява база на Божията Мъдрост, то в степените на Любовта се проявяват и степените на Мъдростта. Има степени на Любовта, има степени и на Мъдростта, има и степени на Истината. Истината е най-високото нещо в разумния човешки живот. Любовта – това е проява на Бога, Бог се проявява само в Любовта. Като говорим за Мъдростта, трябва да знаем, че тя е проявление на всички Синове Божии. А когато говорим за Истината, ние разбираме всичко живо в света, което се проявява. Всичко живо трябва да бъде свободно, понеже то представлява част от общия Божествен организъм.

Христос казва на Своите ученици: „Ето, давам ви власт!“. Вие сте чели този стих от Евангелието, за каква власт се говори? Да настъпват на скорпии. Христос говори ли тук за външните скорпии, за външната отрова?

Сега ще се спра върху следното положение. Често в живота се явява спор между две разумни същества, между двама мъже или между две жени. Спирали ли сте се да разграничите дълбоките причини за него? Защо изпъква той? Представете си, че две жени спорят за един мъж, делят го. Разгледайте този спор чисто научно, със стрелката на галванометъра, и вижте какви са резултатите от този спор. Ако изследвате главите на тези жени и главата на мъжа, ще видите, че една малка част от долната страна на мозъка е въз-

будена и сега жените се стремят да се съединят с този мъж и да станат едно с него, но в Природата това не е произволно – във физическия свят трима души не могат да се съединят в едно, но могат да направят едно химическо съединение. Вследствие на това започва война: едната – Горе, другата – долу. Не стига това, но намесват се и техните майки и бащи. Най-последната, по-силната, надвива, успява да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навън като свободен елемент и за нея казват: „Горката жена, разбито е сърцето ѝ!“. Не, сърцето ѝ не е разбито, но не е могла да се съедини с този мъж, да образува едно съединение. Да допуснем сега, че тия две жени биха успели да се съединят с този мъж. Какво биха направили с него? Ще кажете: „Ще бъдат щастливи“. Аз бих желал да зная колко щастливи жени има от падането на нашата стара почтена майка Ева до сега – я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днес?

Ние ще разрешим този въпрос само тогава, когато разрешим щастието като едно разумно разбиране между мъже и жени. Аз засягам въпроса принципно. Кое прави жената жена и кое прави мъжа мъж? В едно отношение жената е основа, а мъжът е киселина, т.е. киселинен окис, и между тях може да стане едно химическо съединение. Следователно мъжът и жената се различават по степента на своите вибрации – вибрациите на жената се различават от вибрациите на мъжа и обратно. В мъжа всякога преобладават правите линии, той е праволинеен – прилича на радиоактивни сили, които излизат от центъра на един кръг. Жената обича кривите линии, тя се движи по спирала. Ще кажете: „Значи тя се лута“. Не, това е закон за движение.

Когато Господ изпраща някоя душа на Земята, пита я:

– По кой път искаш да вървиш – по радиуса или по периферията на окръжността?

Тази душа казва:

– Аз искам да се движа по периферията.

– Добре, тогава ще бъдеш жена.

Друга душа казва:

– Аз искам да се движа по радиуса.

– Добре, тогава ще бъдеш мъж.

Следователно жената определя движението на мъжа – докъде може да върви той. Като върви, мъжът идва до периферията, до жената, и скоро гашите му започват да треперят – връща се назад, към радиуса, към центъра. Вие казвате: „Мъжът не се бои от жената“. Трепери сърчицето му, бои се той. Вземете някой генерал, от когото треперят толкова войници, толкова офицери – като срещне някоя мома, затреперва сърцето му, хвърля шашка, всичко хвърля, казва: „Опасна е тази мома, очите ѝ горят като огън“; трепери човекът. Ще трепери, разбира се, и оттатък ще мине – защо? Защото Божественото е в жената. Ще дойдеш със смирение до нея и ще знаеш, че Бог се проявява в нея. Докато жената знае, че Бог се проявява в нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила; каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнеш – явил се с някаква пръчица и сега той я плаши. Това вече не е проявление на жената.

Следователно, щом жената определя дейността на мъжа и казва: „Извън този кръг ти няма да работиш, това е полето на моята деятелност“, тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трябва да знае, че външната деятелност се определя от деятелността на радиусите. Жената не трябва да ограничава деятелността на мъжа, защото с това ограничава и себе си; расте ли радиусът, с това се увеличава и окръжността.

Когато казвам, че живеем еднакво, разбирам, че всички страдаме еднакво, но не използваме еднакво тия страдания. Много пъти, когато изпитва някои страдания, вълкът прегризва задния си крак и пред-

почита да остане с три крака, но да не търпи. Научава ли урока от тия страдания – не, и при това положение той казва: „Мога и с три крака да крада овце“. Но като остане с три крака, вижда, че не може да краде както по-рано, защото с три крака вече влиза в границите на разумния живот. И вълкът има религия, има и вярвания. И той става рано сутрин и отива в гората, за да се моли на Бога, като казва: „И аз ходя всяка сутрин в гората да се моля на Бога да ми прати някоя овца“.

Между хората също има такива, които се молят на Бога за пари, за власт, за сила. Защо Господ е нужен на тия хора? Сега не говоря защо ни трябва Господ, но казвам: щом вие живеете в Божествения организъм, трябва да живеете съобразно Него. Това топло време, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболеете ли, вие започвате да викате един, двама, трима, четирима и повече лекари и да се лекувате, докато най-после се яви някаква криза, някакво усложнение и казвате: „Тъй е решил Господ!“. Всички съвременни хора казват: „Тъй е решил Господ“. Че Господ е решил нещо – аз съм съгласен, но дали именно това е решил, е друг въпрос. Решил е Господ днес да ви говоря – това е важното. Решил е Господ днес да ме слушате, но как ще ме слушате – това е важното. Сега, ако аз се домогна до условията и искам нещо да ви метна, това не е съгласно Истината; а ако и вие искате нещо да ме метнете, и то не е съгласно Истината. Но, ако аз ви говоря Истината и вие ме слушате, тогава ние влизаме във връзка с кого? С други Разумни същества в света, с ангелите. Няма какво да говорим за ангелите, те са тъй високо от нас! Мислите ли, че българите са културни поне като англичаните? Англичаните, като народ, седят по-високо от българите, те имат по-големи възможности. Че седят по-горе от българите се вижда от това, че имат по-голяма държава, по-голяма империя, която могат да управляват. Ако днес англичаните управляват своята държава така, то е, защото

имат интелигентност, но изгубят ли я един ден, ще изгубят и своята сила.

Сега ние трябва да приложим този закон и по отношение на нашето тяло. Здравето на който и да е човек зависи от неговия разумен живот. Ти най-първо ще вярваш, че имаш дадена власт от Бога – че имаш власт да настъпваш над змии, над скорпии, на всяка сила вражеска. Тук Христос употребява думата *змия* в смисъл на всички онези лъжливи учения, които отдалечават хората от правия път, които разрушават дома. Как се разрушава домът? Казват за някого: „Трябва да оженим този човек!“. Много добре, той трябва да се ожени, трябва да има деца, жена. Хубаво, съгласен съм, но мъжът и жената трябва да се оженят по Любов. По коя Любов – по Божията Разумна Любов и трябва да имат деца, родени по тази Любов. Трябва да имат такова съгласие помежду си, че който и да ги погледне от Невидимия свят, да разбере, че те вършат Волята Божия, че не Го смущават; защото, ако Го смущават, Господ един ден ще каже: „Отрежете тези там, оставете ги вън, да не смущават!“. Какво е това място вън? Там ще заспите и с милиони, с милиарди години ще чакате друга епоха, докато поумнеете вътрешно.

За да ви научат да вършите Волята Божия, вътрешно ще ви стегнат. И тогава, като се създаде някоя нова Вселена като сегашната, ще ви пратят там и ще кажат: „Гледайте да не направите грешката от по-рано, защото повторите ли я, ще ви изпратят в абсолютното битие“. Ние, съвременните хора, мислим, че можем да правим каквото искаме. Да, можете да направите каквото искате, но трябва да знаете, че и Бог е силен, и Той може да направи каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабият се бори със силния, какво става – слабият става на каша, това е закон. Ако дървото се бори с огъня, какво става с него – става на пепел и дим. Ако земята се бори с водата, какво ще стане със земята – тя ще стане на каша. Сега ще ка-

жете, че въздухът, водата, земята, огънят са нищо, но земята е живот – това е най-нисшият живот, водата е също живот.

Понякога съм ви казвал, че с водата може да се говори; тя се радва така, както и вие се радвате. Можете да направите опит: ако дадете на някой добър човек да пие вода, тя се радва. Това може да проверите с галванометъра – ще видите, че стрелката на галванометъра мърда, прави известни люлеения, които са предизвикани от нейната радост. Ако пък дадете на някой лош човек да пие вода, водата скърби и в стрелката на галванометъра няма да се забележат същите люлеения, каквито има при радостта. Някой път, като пиете вода, казвате: „Тази вода не е сладка“. Защо не е сладка? Защото ти не си добър. Някой път казваш: „Днес ядох много сладко“. Защо? Защото този ден си бил добър. Някой път хлябът е доволен от теб, а някой път ти не си доволен от хляба – защо? Не вървиш в правия път.

Аз поставям като правило за себе си следното положение: щом хапна нещо и не ми е сладко, няма да ям. Така прави и ти! – „Но какво да правя, какво да ям?“ Ще постиш, затова е постът. Ще постиш, за да възстановиш здравето си, да повишиш вибрациите на своя живот. Иначе, ако ядеш хляба си неподготвен, за теб той ще бъде отрова.

Съвременната наука казва за някой човек, че няма апетит. В какво седи апетитът? Апетитът е един Божествен импулс. Когато Господ вижда, че ти вървиш по Божиите закони, Той ти отваря апетит и казва: „Яж, ти заслужаваш това!“, а когато не живееш по Божиите закони, хлябът ти се вгорчава и Господ казва: „Не съм доволен от теб“ и тогава ти казваш: „Обкръжаващите ме не са съгласни с мен, хората не ме разбират, Природата не ме разбира, ангелите не ме разбират, Бог не ме разбира“. Ето един човек, който не е разбран от никого, а от кого трябва да бъде разбран? От себе си, ето къде е великата философия.

И тъй, тази власт, която Христос ни е дал, седи в това най-първо да се домогнем до Любовта. Чудни са понякога хората, когато се питат обичат ли се. Някой пита някого: „Ти обичаш ли ме?“. Аз наричам това механично питане. Това означава, като запаля вечер своята свещ, да я питам: „Ти светиш ли ми?“. Това, което свети, не говори, това, което люби, не говори. Защо? Любовта не е механичен процес, да каже: „Аз те любя“. В Любовта има Светлина, има Радост, има разширение, има живот, има условия за растеж и възможности да опиташ и да използваш всички блага; но в Любовта има и друг закон – да не ставаш чрезмерно лаком, за да не изгубиш всичко. Любовта желае всички хора да опитат еднакво всички блага. Любовта дели и най-малките трошици, тя е готова да раздели всички блага. В нея има един закон – какъв? Ще ви го обясня.

Например някой път вярващите казват: „Аз съм нищожен човек, от мен нищо не може да стане, Бог не мисли за мен“. Вземете пример от ябълковата семка – тя казва ли: „Аз съм нищожна“? Казва: „Ти ме посей и не гледай, че днес съм толкова малка. Един ден ще стана много голяма“. Казваш: „Толкова е малка!“. – „Да, ти днес ме посей, ще видиш какво се крие в мен.“ – „Не ти вярвам.“ – „Ти ме посей и ще видиш; аз съм правила този опит и знаей какви сили се крият в мен. Още не съм достигнала до степента на човек, но посей ме и ще видиш какво може да излезе от мен“. Тази семка говори за възможностите на ябълката, а ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бъдем ли по-слаби от нея?

Любовта е почва, в която ти, нищожният грешник, трябва да се посееш, да изникнеш и да израстеш, да се превърнеш в дърво. Смисълът не е само в това да седиш, да се радваш или да скърбиш и да кажеш: „Днес съм радостен или скръбен“ – това са екзалтации, това е дим и пепел. Ние не говорим за неорга-

низирания живот, а за живота в Бога и всеки от вас трябва да знае, че живее в Божествения организъм и затова, като стане сутрин, да каже: „Какво трябва да бъде днес моето отношение към Бога, Който ми е дал живот?“. А ти ставаш сутрин и казваш: „За мен никой не мисли“. Това е една самоизмама, от която се ражда грехът. Всяка сутрин, като станеш, Господ вече мисли за теб – познава се по това, че си станал; ако не мислеше, ти нямаше да станеш. Това, че Господ ви говори, показва, че Той мисли за вас.

Не е само този процес – че аз ви говоря. След мен ще дойде Духът, за да разработи тия думи, които сега ви казвам, и след това у вас ще остане една малка радост. Духът работи от години във вас. Виждате, че някоя мисъл се загнезди дълбоко във вас, но казвате: „Какво се загнезди тази мисъл в мен и не ме оставя на мира?“. Господ ти е проговорил. Ако не разбираш Господа, всички светии ще ти заговорят. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички праведни хора. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички обикновени, а ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тях не разбереш, ще дойде вятърът, ще те отвее някъде и няма да се върнеш.

Знаете ли какво нещо е вятърът? В движението на въздуха, което хората наричат вятър, се проявява Божият ум и когато във въздуха има силно проветряване, това показва, че Господ мисли. Следователно, щом има буря, вятър, Божията мисъл се проявява – това е според индуското учение. А какво ще кажете вие? Божията мисъл не е в самото движение на въздуха, а в първоначалната сила, която е произвела тази обмяна. Забелязали ли сте как понякога движението на въздуха произвежда приятно разположение? Божественият живот прониква в нас чрез въздуха, въздухът е пълен с живот, със сила и според количеството своя любов, като го вдъхнем, ние можем да живеем.

На болните от охтика се препоръчва дълбокото вдишване, чист въздух. Охтиката се лекува първо с чист въздух, също така и със слънчеви лъчи. Колко пъти съм казвал на някои болни да излагат гърба и гърдите си на Слънце в продължение на най-малко един, два, три, четири месеца, за да видят какъв преврат ще произведе Слънцето в тях, но в това време умът им трябва да бъде съсредоточен. Кажи: „Господи, помогни ми да изпълня Твоята Воля, да ти служа!“. Кажеш ли така, ще видиш какъв преврат ще стане с теб. А ти искаш да правиш глупости, да вършиш каквото решиш, да забогатяваш, да ядеш и пиеш и пак всичко да ти върви добре. Тогава Господ казва: „Този човек да си върви отгук!“ Чудни са хората, когато искат да ядат и пият. Когато ти изпълняваш Волята Божия, Господ ще ти даде един банкет и тогава, в Божието присъствие, ти ще можеш да ядеш и да пиеш колкото искаш. Но онзи, който е без Бог, да му мисли!

И сега Христос казва: „Дадох ви всяка власт“. Тази власт трябва да бъде индивидуална за всеки, но трябва да бъде и колективна. Ако всички се съединим в едно и ако всички опитаем тази власт и повярваме в нея и във всички Божии думи, само тогава ще видим какъв преврат може да произведе тя. Най-малкото, което можеше да произведе, е, че, доколкото е възможно, в нас ще се прояви Разумният живот. Ако повярваме на това, ще видим, че нашите очи ще се отворят и всичко, което считаме за мъртво – дървета, камъни, всичко това ще проговори. Казвах на Христа: „Кажи на Своите ученици да млъкнат!“. Какво им отговори Христос? – „Ако Аз им кажа да млъкнат, тия камъни ще проговорят“. Да, камъните ще проговорят. Това не са само символи, това е една философия, това е един велик Божествен живот.

Питам ви: възможно ли е сред всичко това, в което живеем и се движим, ние, хората на XX век, да продължаваме да живеем в неверие, в грях, в неправда, в

безлюбие, в това вечно съмнение, което внася отрова в живота ни? Всичко това наука ли е, всичко това култура ли е? Аз бих желал, когато бъдещите писатели вземат перото си, от него да излиза пламък. Аз бих желал на онези от вас, които ми говорят, пламък да излиза от устата и от езиците. Гледам – когато някои от вас ми говорят, от устата им излиза черна светлина. Казвам: стой настрана! Духай повече, за да се усили горенето, та от устата ти да излиза пламък! Като ми говори, някой казва: „Чакай малко да го смотолевя“. Казвам: какво ще ме смотолевяш? Кажи си опитностите искрено, кажи ми нещо разумно!

Чудни са хората! Дойде някой при мен, гледам – тъжно, скръбно му е, но се представя така, сякаш няма никаква тъга. Казва: „Е, условията са малко такива“. Не, братко, кажи си: „Тъжно ми е, можеш ли да ми дадеш някакъв цяръ?“. Кажи си истината! – „Е, аз съм завършил университет, как ще уроня престижа си?“ Не, кажи си истината. Щом си служиш с лъжа, прес-тижът ти ще се урони още повече. Кажи си: „Скръбен съм, паднах, изкълчих си малко крака. Знаеш ли да разтриваш?“. Зная.

Даде ви се всяка власт.

Ще ви приведа един пример. Наскоро при мен идва един наш брат, инвалид от войната, да се посъветва нещо – търси начин как да лекува крака си, който го заболял при изпълнение на службата му. Той постъпва някъде в провинцията на служба по уреждане на въпроси за Фонда на сираците, останали такива през време на войната³². Когато някой човек го заболя крак, това показва, че той не е доуредил работите си – тогава Господ казва: „Стиснете този човек, за да се погрижи за уреждане на работите си“. Кракът го заболява сериозно, набъбва, явява се оток. Поставя компреси, лекува се, но никаква полза. Отива при лекар, показва му крака си и лекарят казва: „Някъде дълбоко има инфекция, затова кракът трябва да се разреже, та

да изтече всичката нечиста материя“. Той ми пише: „Учителю, да се подложа ли на операция?“. Казвам: на никаква операция няма да се подлагаш! – „Какво да правя тогава?“ Ела тук, един виден професор ще ти направи такава операция, при която и най-малкото парче живо месо няма да се отреже, но за тази операция и двайсет – трийсет хиляди лева няма да стигнат, за да се заплатиш. Преглеждал се той на рентгенов апарат, но нищо не могло да се види. Идва най-после и в София, пита ме: „Каква операция ще ми направиш?“. Казвам: ще вземеш мляко, ще го свариш и после ще го пресечеш с лимон. Ще вземеш пресеченото мляко и от него ще си направиш компрес. Няколко такива компреса ще подобрят положението ти. Тези млечни компреси ще ти покажат има ли нечиста материя там, или не. И наистина, той направи 2 – 3 такива компреса и положението му се подобри напълно. Кракът набъбна на това място, където е нечистата материя, и се отвори една малка дупка, откъдето изтече всичко нечисто. Температурата му спадна, мястото се пречисти и след няколко дни раната започна да заздравява.

Но кой е този виден професор, на който с никакви пари не може да се отплати? Той е Живата природа. На всеки, който вярва в Бога, който вярва в Живата природа, тя може да направи такава операция, каквато никой от съвременните хирурзи не може да направи. Аз не съм против хирурзите, но казвам: дойдоха от Невидимия свят Същества, които направиха на този наш приятел такава сполучлива операция, каквато никой хирург не може да направи. След това му казвам: слушай, да внимаваш, добре да оправиш работите във Фонда на сираците от войната! – „Да, ще ги оправя.“ По-нататък му казвам: внимавай, на онзи, който е тръгнал в пътя на Истината, не се позволява да прави никакви грешки; ако направи някакви грешки, лошо е за самия него.

По аналогия на това казвам: нашите нечисти мисли, нашите нечисти желания понякога оставят такива утайки и върху нашето съзнание, вследствие на което се създават ред болезнени състояния. Онези нечисти мисли, онези нечисти желания, които човек храни в себе си, могат да се наслоят не само във физическото, но и в духовното му тяло, защото физическото тяло е сандъкът, в който се крие същинското, духовното тяло на човека. Така тия нечистотии, тия утайки могат да се натрупат всъщност върху духовното тяло на човека, а не във физическото, и да произведат тия пертурбации, които човечеството днес минава. Всички промени стават именно в нашето духовно тяло, следователно, допуснем ли в нас нечисти мисли или желания, колкото и да са малки, те произвеждат вътрешни пертурбации. Вие казвате: „Нима една малка мисъл може да произведе нещо лошо?“. Ако аз пусна в салона само една хилядна част от милиграма на някой силно отровен газ, той, въпреки малкото си количество, може да изстреби всички ни. Силата не е в неговата тежест, не е и в количеството му, а в това какво влияние упражнява той. Силата на материята не се заключава в нейната тежест, а в нейната интензивна дейност. Има известен род материя, която не тежи, но в нея има такъв интензивен живот, че може да премахне всички ни от лицето на Земята.

И тъй, Христос казва: „Давам ви власт“. Каква власт? Власт в Разумното, власт в Любовта. Всичката сила е в тази власт и трябва да се стремите да изучавате този велик закон на Любовта. Сегашната наука и бъдещата наука – това е науката на Любовта и законът на Любовта седи в следното: трябва да обичаме Бога като едно цяло. Законът на ближния – това са външните условия. Когато говорим за нашите близни, разбираме проявлението на Бога в целия Космос, а когато говорим за нашия ближен, разбираме точката, към която се стремим в този Космос. Това е Любо-

вта. Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него. Защо направи това? За да покаже, че люби света. Целият свят – това е Синът. Всеки от нас индивидуално представлява центъра на Божията Любов и ако аз любя себе си, това означава, че любя Божественото, което се проявява в света.

И тъй, да любим Бога значи да любим това Първо Начало, Коего се проявява в света. Да любим ближния си значи да използваме правилно условията на живота. Да любим себе си значи да пазим резултатите на тази Любов. Това е онази узряла ябълка, която трябва да пазим да не изгние, а тя трябва да се пази в Божествената житница за далечни времена. Защо трябва да се пази? Понеже един ден ние ще бъдем посети в новия живот.

Казва Христос: „Давам ви всяка власт“.

Аз съм ви говорил много пъти, но като ви гледам понякога, виждам лицата ви измършавели, очите ви – хлътнали, идеите ви – замъждели, и казвате: „От нас нищо няма да стане“. Казвам: имайте Вярата на житното зрънце, имайте Вярата на ябълковото семе, имайте толкова Вяра, колкото имат растенията. При сегашния живот за вашите души има нови условия за развитие. Питам: вярвате ли в думите на Христа? Ако не вярвате в моите думи, вярвайте в думите на Христа! Ако не вярвате в думите на Христа, вярвайте тогава в думите на Бога! А ако и в думите на Бога не вярвате, тогава ще се спрем на онзи стих от Писанието, където се казва: „Който не вярва на Бога, направил Го е лъжец“. Такъв човек е във всички възможности, във от Божественото развитие.

Сега на онези от вас, на които Духът говори, аз желая проявление на Божията Любов така, както вие я разбирате. Питам: кое е Разумното? Слушайте Господа във вас! Някой път, като ви казвам да слушате Господа във вас, казвате: „Ние нямаме нужда от никого“.

Не, вие разбирате криво въпроса. Когато аз започна да вярвам на Бога, Който е в мен, ще вярвам и на всички хора. Ако Духът говори в мен, а аз не вярвам на хората, значи никакъв Дух не говори в мен. Когато аз вярвам в Бога, вярвам и в себе си и взимам Бога като един жив организъм. Тогава, като ставам сутрин, казвам: „Господи, какво искаш днес от мен? Аз ще изпълня всичко, което е Твоя Воля“.

Следователно, като ви говоря за Бога и като ви казвам да вярвате в Него, то е, за да направите душите си толкова свободни, че да включите в себе си едновременно и Божията Любов, Любовта на всички същества. Вие ще кажете: „Божията Любов може ли да се събере в мен?“. Може, аз ще ви кажа как ще се събере. Ако на един малък кюнец, широк около 10 см, кажа: знаеш ли, че през теб може да премине всичката вода на света, той ще ме запита: „Възможно ли е?“. Възможно е. Ако дам на този кюнец цялата вечност, която представлява едно число с 15 нули на ред, мислите ли, че през този кюнец не ще може да премине всичката вода? Ще може. Следователно през цялата вечност във всяка една душа може да премине всичката Божия слава и величие. Като казвам, че през този кюнец може да премине всичката вода, не подразбирам, че това може да стане в този момент, а в течение на цялата вечност. А какво ще кажем за живота на онези дръвчета, на онези минерали, на онези животни, на човека, докато най-после стигнем до живота на ангелите? Всичко това представлява цяла йерархия. Това са възможности за нашия живот, за развитието на нашия ум, нашето сърце и нашата воля.

Казвам: каквито и да са нашите възгледи на миналото, ние трябва да се простим с тях. Сега трябва да възприемем новите възгледи. Някой от вас, като погледне дрехите си, може да тъжи – как ще се прости с тях? Какво ще тъжите, какво ще ми препоръчвате онези парцаливи дрехи, които сте носили цели 10 години

и на които има повече от хиляда кръпки? – „Да, но това е една отлична материя, за която скъпо съм заплатил едно време“. Казвам: братко, колкото и много да си платил, те днес са стари; сега има една по-хубава материя, от нея ще си скроиш нови, хубави. – „Ама жал ми е за старите!“ Казвам: сложи старите си дрехи в своя стар гардероб, а всяка сутрин, като ставаш, обличай новите.

Някои хора не искат да се разделят със своите стари възгледи. Че какви са твоите възгледи? – „Не искам да се откажа от своята вяра.“ Че каква е твоята вяра? От нея умряха и дядо ти, и баба ти. Къде са твоите близки? – „Те са при Господа.“ Хубаво, аз виждам нещата, всичко виждам, но твоите близки не срещам при Господа. Къде са тогава? Не, аз виждам твоя стар дядо – плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждам друг дядо – плаче, че му взели парите, че му взели къщата, та останал вън, на улицата. Ако започнеш да говориш на някой човек, че дядо му плаче, той ще се хване от ужас за главата. Е, плаче човекът, факт е. – „Не ми разправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духовете, не вярвам в тях.“ Под думата *дух* разбирам онзи разумен живот в света, в който нищо не умира. Дядо ти може да се трансформира от едно състояние в друго, може да се намира в един активен живот – така, както е бил и на Земята, а може и да е в едно пасивно състояние, в един латентен живот, и да не може да се прояви.

Дадох ви всяка власт да се справите с всички лъжливи теории. Днес аз говоря на вас. Вие нали не сте деца? Сега искате сила в света. Сила без Любов всякога носи разочарования, страдания, а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо. Този закон се проверява навсякъде – като започнете от човека, от дома, от народа и стигнете до цялото човечество. Сила без Любов носи нещастие на човечеството. Време е вече за всички ви да носите Учени-

ето, че в света има един Велик съзнателен живот, има един общ Разум, според който всички хора могат да се развиват еднакво, имат всички възможности.

И тъй, за в бъдеще ви остава едно положение, което трябва да приложите в живота си: ако човек иска да бъде здрав, трябва да бъде положителен в своите вярвания. Той ще прави опити и ще се увери в това. И аз често правя опити със себе си, всеки от вас също може да прави опити. Някой път може да имате някой малък бодеж в гърдите си или в гърба си или някоя болка в стомаха или главата си. Направете един опит, за да видите доколко е силна вашата вяра, доколко можете да премахнете болката си в името на тази вяра. Кажете така: „В името на моето верую, в името на моя Господ, в Когото вярвам, заповядвам на тази болест да излезе!“. Ако болестта ти те послуша, значи имаш Вяра.

Всяка болест е жива и разбира, като ѝ се говори. В какво седи тази болест? Тя седи в следното: някои от клетките на стомаха например са се индивидуализирали повече, станали са по-активни, вследствие на което не искат да се подчиняват и от това се ражда болестта. Като зная това, ще кажа на тия клетки: слушайте, вие, които сте се възгордели, които вдигате толкова шум, аз ще ви дам повече храна, само да мълчите и да си гледате работата. Те казват: „Хубаво, щом ни дадеш повече храна, ние ще се умирим“. И виждаш – коремът те преболял. Но каква храна? На някой стомах дават малко житена чорбица, на друг – малко дървено масло в една супена лъжица. Вие казвате: „Как, живее ли се с тази житена чорбица или с една-две лъжици дървено масло?“. Живее се, разбира се. Чудни са хората! В една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана енергия в себе си и тази енергия ще започне да се проявява.

Ние сме един конгломерат, един общ организъм, съставен от милиони, милиарди душички, които жи-

веят заедно на едно място. Вие всички сте една цяла държава. Сегашните хора трябва да се научат да разговарят със своята глава, със своя стомах, докато се запознаят с всички клетки. Вие казвате: „Ние имаме толкова главоболия, че това ли ни остана – да разговаряме с клетките на нашия стомах!“. Добре, питам ви: наука ли е да се обличаш по 10 пъти на ден с разни костюми, с разни рокли? Някоя дама стане сутрин, облече бяла рокля, на обяд – синя, вечер – жълта. Ходи, оглежда се в огледалото и казва: „Хубава изглеждам днес!“. Това наука ли е? Тази дама не мисли ли за времето, което губи?

Казвам: ако ти знаеш да разговаряш с главата си, със стомаха си, с гърдите си, с пръстите си, с ръцете си, да видиш какво е писано в тях, това струва повече, отколкото да се обличаш 10 пъти на ден с разни дрехи. А като се научим да разговаряме, ще си направим една хубава дреха, която никога не остарява. Ще си направим такава дреха, каквато имат птиците, и с такава хас боя, каквато е на перцата и на крилцата им – колкото и време да минава, тя не избелява и колкото повече време минава, тя дрехи да стават все по-красиви. И нашите дрехи трябва да бъдат тъй съвършени, както е цигулката на Страдивариус³³. И наистина, една цигулка, направена от велик майстор, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени от обикновената ръка на работника. Казвам: едно тяло, направено от един разумен човек, носи благословение и за самия човек, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цялото човечество.

Следователно всички ние трябва да живеем разумно, да живеем отсега нататък за Бога, а не за своя народ. Този въпрос трябва да го разрешим коренно, основно. Като станеш сутрин, първото нещо, което трябва си кажеш, е следното: „Господи, ето, явявам се при Теб. Какво трябва да изпълня днес?“. Ти казваш: „Къде трябва да търся Бога?“. Господ не се търси. Той

казва: „Търсете ме!“, но на кои – на онези, които не Го знаят, а вие вече Го знаете. Ти ще кажеш: „Господи, аз вече живея в Теб. Ти Си ми дал този ум, който имам, Ти Си ми дал тази сила, която имам, Ти Си ми дал живота; и в името на всичко това, което Си ми дал, искам да Ти служа. Дай ми една малка мисъл, с която да разбера, да почувствам, че Ти Си благоволил към мен! И довечера, като се върна при Теб, пак ще Ти благодаря“. Ако всеки постъпва така, всичко ще върви като онази река – по мед и масло. Това да ви бъде молитвата. Ако жената, като стане сутрин, постъпи така, мъжът ѝ ще бъде като светия, децата ще бъдат като ангели – и всички вкъщи ще бъдат весели и доволни.

Вие ще ми кажете: „Учителю, ние сме правили този опит, но не върви!“. Не сте го правили. Ето, аз съм го правил и върви, той дава добри резултати, без никакво изключение, но трябва да бъдете искрени. Като отидете при някой приятел, погледнете го така, че той да почувства Любовта ви. Не е достатъчно само да го прегърнеш. Като отидете при чешмата, тя казва: „Аз извирам, аз давам, но трябва да вляза във вас“.

Давам ви всяка власт.

Това благо, тази власт, която ни е дадена, трябва да се използва над змиите, над скорпиите. Всички отрицателни качества на нашето сърце и на нашия ум трябва да се подчинят на Божественото в нас. Някой казва: „Аз съм малко сприхав човек“. Много хубаво, отлична черта е това, че си сприхав, но сприхавият трябва да се превърне в един деятелен човек. – „Ама аз съм малко гневлив.“ Гневливият човек трябва да се превърне в един горещ любещ човек. Този, който се гневи, може да люби много силно, може да обича интензивно. Той трябва да трансформира своята енергия от гняв в Любов. Всичко, което имаме в себе си, колкото и да е отрицателно, е едно благословение. Не ви казвам, че трябва да корените злото, но казвам, че трябва да използвате всичко в света за добро. И Писа-

ДАВАМ ВЛАСТ

нието казва: „Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, съдейства му за добро“.

И тъй, всичко, което ви се случва в света, не считайте за лошо. Че ви заболял стомахът, че се е явила някаква болест във вас, че сте със скъсани обувки – всичко това е за ваше добро. Хубаво е понякога да бъдеш със скъсани обувки, а понякога е хубаво и да си със скъсани гащи. Виждам някой със скъсани обувки – погледне ме, а аз следя какво си мисли; казва си: „На много неща ще ме научат тия скъсани обувки!“. Прав е този човек, аз се възхищавам на това разсъждение. Та нима не са скъсани гащите на онази скръбна душа, нима не е скъсана ризата на онази обезсърчена душа? Скъсана е, и то на колко места!

Аз бих желал да има думи във вашия език, с които да ви предам състоянието на онази душа, която е пълна с Любов, с Жива вяра в Бога, да видите колко е хубава нейната дреха. Това не трябва само с думи да се предаде, но да почувствате импулс при вида на тази душа както бих предал импулс на онази ябълкова семка, която посявам в земята, та след 10 години да се превърне в голямо ябълково дърво. Всичко това няма да стане изведнъж, а постепенно, по малко. Това е красивото.

Казвам: идете и направете първия опит! Да възлюбим Господа с всичкото си сърце и да възлюбим ближния си като себе си – само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опит, да почувствате най-малката радост и да чуete в себе си следния глас: „Дадох ви всяка власт“. А вие да кажете: „Слушам, Господи, аз ще изпълня Твоята Воля както Си казал“.

10 януари 1926 г., София

Благ

*А Исус му рече: „Що Ме казваши благ?
Никой не е благ, тъкмо един Бог“.*

Лука 18:19

Ако запитате съвременните културни хора за благостта, те ще ви дадат точно определение – ще ви кажат: „Тази дума ни е известна, знаем, че трябва да бъдем благи“. Разбира се, разгледана в разните езици, от най-древни времена до най-модерни, думата се е видоизменила. И днес всеки народ има съответстващо понятие за *благост* според своето вътрешно схващане. Благостта е свойство само на Бога, на Вечния, на Любящия, на Всемъдрия, на Онзи, у Когото Истината живее. Може да кажем, че благостта е едно от великите качества, които определят Разумното в света, защото в съвременната култура думата *Бог* е опорочена. Когато едно Свещено Божие име се опорочи, Бог обезличава всички форми, цялата култура се заличава от лицето на Земята и се създава нова култура с ново име.

Този израилтянин се обръща към Исус и Му казва: „Учителю благи!“. Днес има много тълкувания върху думата *благ*. Христос казва: „Благ е тъкмо един Бог“, затова и ние ще се спрем върху благото, възвишеното в нас. Когато проявяваме доблест, някое възвишено и благородно качество, това е Божественото в нас.

Между Божественото и нас има грамадна разлика. Човек по естество, така, както говори, така, както се проявява сега на Земята, е едно дребнаво своенравно дете, но не от зла воля – своенравие то му произлиза от съзнанието, че е от висок произход, ала не е достатъчно да имаме само съзнание за своя висок произход – трябва да имаме и качества на този произход.

БЛАГ

Ако един човек има високо мнение за себе си, той трябва да има съответстващи за това високо мнение качества.

Казвам: благостта е едно от качества на Бога; Той не може да бъде друго, освен благост. Сега ще кажете: „Кажете ни нещо ново!“. Ето, ще ви кажа нещо ново: да знаеш и да прилагаш – това са две различни състояния. Да кажем, че чувате някой път една обикновена песен и казвате: „Тази песен съм я слушал толкова пъти, знам я“. Добре, изпей ми я тогава! Щом я знаеш, аз искам да ми я изпееш, да видя докъде се простира твоето знание. Щом не можеш да я възпроизведеш, ти имаш едно обикновено знание.

Няма нищо по-опасно в света от онези хора, които казват, че знаят всичко. Такъв човек знае за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Кротостта, за Милосърдието, а всъщност нищо не може да приложи от това свое знание. Колко видни господарки ще видите днес, които вкусват от яденето, което готвачката готви, но не могат да се произнесат трябва ли, или не трябва да се прибави нещо, за да стане по-хубаво – не разбират, не знаят да готвят. Готвачката пита:

– Господарке, покажи ми един начин да сготвя това ядене!

– Не зная.

И ще видите между съвременните хора как някоя видна господарка се учи от готвачката си как да готви. Готварството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трябва да се учи от Природата. Вижте как готви Природата, как майсторски е сготвила своите плодове! Готвенето на съвременните хора аз наричам буламач, една забъркана каша – да ме извините за тия мои думи, но така е. Като вземат да кълцат месото, че като сложат в него лук, червен пипер, черен пипер, разни миризми, че картофи варени и ред други подправки – кюфтенца ще правят. Друг път ще приготвят баница. Ще вземат орехи, че после и ябълки,

ще ги смесят и след това казват: „Вкусни кюфтенца, вкусна баница!“. Казвам: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдем до положение да говорим Истината, някои хора се обиждат. Обиждането показва едно болезнено състояние на човешкото сърце, на човешкия ум или на човешката душа. Здравият човек, където и да го пипнеш – за ръката, за главата или където и да е, все му е приятно, но болният, по който и начин да го пипнеш, колкото и да го гладиш, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: „Господине, трябва да знаеш как се пипа. По-деликатно пипай, не знаеш ли, че гърбът ме боли?“. Значи има едно почитане, с което трябва да се отнасяме към болните гърбове. Къде ще се изрази това почитание? В болниците, в меките легла. Питам ви: ако въпросът е за меки легла, къде ще ги намерите в света? Ще ми кажете, че най-мекото легло е от памук. Аз казвам: най-мекото легло е от слънчевата светлина и като легнеш на него, никакво сътресение няма да стане в организма ти. Но я ми кажете къде е това легло!

Всеки от вас, който иска да ощастливи болните в света, трябва да им направи слънчеви легла. В такъв случай ние ще дадем на тия хора един импулс нагоре. Човешкият дух, човешката душа, ще се намерят в едно състояние, което индусите наричат *сатуа*, аз го наричам на български език *вечното възходящо състояние на човешката душа и на човешкия дух*. В съответствие на това състояние в Природата има друго, което индусите наричат *тъма*; аз го наричам *вечно низходящо състояние на човешката душа*. Това състояние в науката определят като стъстено, твърдо състояние на телата. Значи, когато телата се втвърдят много, тогава Природата ги осъжда на вечно изгаряне, т.е. животът в тях се обезличава. Когато се минава от едно вечно низходящо състояние и обратно, индусите наричат това състояние *ръжа*, аз го наричам *активно състояние на човешката душа*. Лошите хора

БЛАГ

са активни, всичко правят; някой път и добрите хора са активни – зависи на коя страна са. Това средно състояние е състоянието на човека, когато се определя на разни места. Ръжа са военните – на която страна отидат, там се проявяват. Ако един военен се проявява в състоянието на тъма, всички последствия в него са тъй катастрофални, че се изискват хиляди и хиляди години, докато се изгладят всички наслоения от натрупалата се в тях карма. Другото състояние, сатуа, е тъй приятно, но се изискват също тъй хиляди години, докато се внесе това щастие и блаженство в човешката душа. В съвременните хора се развива състоянието на тъма, което се е натрупало в тях от хиляди векове и днес носят лошите последствия. За всичко това съвременните хора искат да осъдят Природата, Господа, защо е създал така света.

Първоначално светът беше създаден много хубаво. Откакто е създаден съвременният свят, са изминали приблизително 250 милиарда години и от толкова години човешкият дух е слязъл на Земята. Той не е бил в това състояние, в което се намира днес. През тия години през колко фази е минал, колко опитности е набрал? Не са малко 250 милиарда години за Земята, но ако се сравнят с мярката на ангелите, не са нищо друго, освен една възраст от около две и половина години – следователно от гледището на ангелите съвременният човек е едно малко детенце на две и половина години, което пада, става, клатушка се.

Вие казвате: „250 милиарда години са много нещо!“. След като сме живели 250 милиарда години, всичките знания и опитности са струпани в тая малка главица и като претеглите богатството, което е складирано в човешката глава, ще видите, че то тежи само един и половина килограма, а всичко останало, което е изживял през вековете, е отлетяло, то е един преходен капитал; онова богатство, което е спечелил през вековете, е взето назаем и затова се губи. Всеки капи-

тал, който се мени и най-малко, е маска на човека, а всичко, което не се мени, което човек носи всякога и през всички времена със себе си, е неговият истински капитал. Някой човек тежи 50 – 100 килограма, но хване ли го някоя тежка болест, остава до 30 – 40, вече прилича на светия. За да остане да живее на Земята, един болен трябва да тежи най-малко 30 – 40 килограма, иначе ще го носят въздушните течения.

Благостта е най-възвишеното състояние на човешкия дух, към което ние ще се стремим. Благост към всички – това е един вътрешен стремеж в човека. В закона за Любовта така, както съществува сега във всички народи, това е едно самоограничение на личността, самоограничение на дома, на народа, на ангелите, на Бога. Това е именно проявлението на Любовта.

Днес в българския език няма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любов, която да включва всичко в себе си. В това състояние на благост в Бога няма и най-малкото желание да стори някому и най-малкото зло. Като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, Той все ще ѝ се позасмее, ще ѝ даде условия да живее. И където има смърт, разрушение, нещастие, Бог се притичва на помощ на всички.

Разрушенията в света произтичат от съвсем други причини. Няма да се спирам да обяснявам кои са те, за това има много теории. Аз няма да се спирам и да обяснявам кои са причините за греха. Не искам нито да поддържам тия теории, нито да ги опровергавам, засега те са приятно занимание на човешкия ум, но има нещо съществено във всичко това. Онова, което човек е преживял през всички векове, са придобивките от тия 250 милиарда години; то остава в нас безсмъртно, то съставлява основата на една безсмъртна велика наука, в която участваме не само ние, но и всички по-велики, по-възвишени същества.

Казвам: да проявяваме и да прилагаме всеки ден закона на Любовта – това е нашето предназначение в живота. Някой казва: „Зная това, слушал съм какви ли не беседи за Любовта“. Казвам: ти изучавал ли си тия 35 милиона проявления на Любовта? Любовта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човешкият дух е живял 250 милиарда години до сега, значи всяка година отговаря на едно приложение на Любовта – според възрастта му. Какво богатство е това!

Сега вие ще се уплашите, ще кажете: „Замота ни се умът!“. Няма защо да ви се замотава умът. Ако аз ви покажа онази изобилна вода на Великия океан, то не е за да я изпиете – тази вода не е създадена, за да я пият хората. Тя не е създадена и за да плуват корабите по нея. Ще каже някой: „Тя е създадена, за да живеят рибите в нея“. И за това не е създадена. А за какво тогава? Водата е създадена за светлината, за живота – нищо повече. Понеже е носителка на живота, тя е в съприкосновение с нас, с разумния живот.

Съвременните хора имат едно материалистично схващане – те считат водата за безсъзнателна материя, но според окултното съзнание тя не е само материя, не е само и животът, но е още високоинтелигентна и разумна. Щом в океана влезе първият кораб, където и да мине, навсякъде се раздава глас: „Тук е влязъл един нехранимайко, не е тъй чист“ и когато между вятъра и водата има съгласие, като духнат върху кораба, на миш-маш го правят. Но какво става с хората там? Понякога се хващат за някоя брънка, за някоя халка, държат се, а по някой път обичат да се покланят на парахода, клатушкат се насам-натам. Учените обясняват тия неща с това, че в морето ставала буря, вследствие на което се произвеждали големи вълнения и т.н. И след като излезе човек от океана, казва: „Още веднъж не влизам в този кораб, не минавам през океана!“.

Защо се вълнува морето? Защо се вълнува океанът? Вълнението е най-красивото нещо в океана, то

показва, че в него има живот. – „Ама вятър духа!“ Че в това духане седи красотата, това духане на вятъра внася живот. Кипежът на водата е също живот. Като падне на суша, водата донася живот, опреснява го. Тя не пада само на сушата, но влиза и в нашия организъм, освежава го. Бъдещите физиолози ще обясняват едно от великите свойства на водата, с което хората ще могат да се лекуват. Много стават неврастеници от какво – от нямаване на достатъчно вода, суша има в тях. Тези хора, които са изсъхнали, нямат вода, т.е. влагата е потъвала дълбоко в пластове им. В други хора пък има застояла вода, която аз наричам жабунясала; тя е жабунясала, защото, като няма възможност да се разнася из организма им, понеже е подпушен, застоява на едно място. Те имат вода три четвърти от теглото на целия организъм. Мнозина може да оспорват това, но аз поддържам, че три четвърти и повече от теглото им е вода. Ако всичката вода се изпари, какво ще стане с човека?

Аз не искам да оставя във вас мисълта, че в света няма нищо реално. Всичко в света е реално, само че в едно отношение реалността е вечна и неизменна, а в друго – временна и преходна. Или, с други думи казано, в света има две посоки на движение – възходящо и низходящо. В едното състояние, което е състояние на тъма, се раждат скърбите, страданията, мъките, болестите, всичките несполуки, неблагоприятността, всички лоши прояви. А където е Духът на Благостта, Бог, за Когото се казва, че е благ, тази посока е възходяща; тя определя стремежа на човешкия дух към Бога. Всеки човек може да провери себе си, да види кое от тия две състояния преобладава в него.

Сегашните хора изглеждат много благи, но благият човек трябва да бъде като едно море, най-малко като едно голямо езеро, на което диаметърът да е 100 км. Питам: ако човек представлява едно такова голямо балканско езеро, може ли някой да го измери?

БЛАГ

Колцина от вас могат да не се размътват? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете с едно такова голямо езеро!

Сега казвате: „Аз съм човек завършил, опитал съм живота, имам големи опитности, Духът живее в мен. Знаете ли какви книги съм чел, знаете ли какви сънища имам?“. Зная, много добре зная всичко, но не минава и половин час, дойде някой, каже някоя обидна дума и всичко се разваля – лицето ви почернява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: „Кръвно ме обиди този човек!“. От какво ви обиди? Човек, в когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размъти издъно, е от много знаещите – който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво прилича такъв човек?

Имало един българин който се хвалел, че знае всичко, минавал за голям философ в селото. Разправял, че знае всички езици, знае и турски. Този българин се наричал Цветан. Ще ме извините, ако някой между вас е Цветан, да не мисли, че говоря за него, че нарочно съм скроил това име. Не, така се казвал този българин. Идва един дели-бей в селото, но никой от селяните не знае турски. Викат Цветан, казват му: „Хайде, разговорете се с този турчин, ние сме готови да му услужим“. Турчинът разправя, разправя на Цветан нещо, но той не разбира. Излиза пред селяните, казва им: „Дели-беят иска да му опечете един голям куркой от 12 килограма, да му опечете още и четири кокошки, пълни с ориз и смокини, едно агне, да му извадите 4 – 5 килограма мед от някой кошер“. Като донесли всичко това, турчинът се наял добре и казал на Цветан: „Аз съм много доволен от всичко това, благодаря ви, вие сте много добър човек, но друго искам от вас“ – и започнал да говори. Говори му на турски, но Цветан нищо не разбирал. Излязъл пак пред селяните и им казал: „Дели-беят е много доволен от всичко, но дошла му някаква идея, иска един сак за риба,

та сам да отиде на реката да налови риба“. Донесят му сак за риба. Предлага Цветан сака, но дели-беят, като не разбира какво означава това, счита, че се подиграват с него, затова набива добре Цветан и го изпъжда навън. Питат го селяните:

– Защо те наби?

– Защото го наддумах.

Така и ние, съвременните хора, като ни сполети някое нещастие, казваме: „Е, светът е такъв, няма кой да ни разбере, не се живее между хората!“. Това е Цветан, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Няма нищо, но това е една грешка в нас. Колкото и добрини да ни е направил Господ в живота, ако някой път ни се случи някое нещастие, което да не е в програмата ни, което не сме предвиждали, ние правим въпрос: „Как си позволява Господ да не чуе молитвата ни?“. Не е било време през тия хиляди и хиляди години откакто светът съществува Господ да не е имал търпението да слуша молитвите на всички. Господ е отговарял, задоволявал е не само нашите молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малките мушици. И ако някой път ви се струва, че Бог не ви е задоволил, то е, защото вашите подчинени са опапали всичко.

Казвате: „Но защо Бог е допуснал тая работа?“. Бог абсолютно не се занимава с лошите работи на хората. Този, който се занимава, е друг. Българите наричат Бога *Всевишни*, аз Го наричам *Скришни*; Той е Бог на Любовта. Всички работи, които се вършат на скришно, са работи, които успяват. И съвременната окултна наука казва: „Искаш ли да направиш една работа, трябва да я направиш на скришно, т.е. с Бога“, а ние сме изопачили нещата – вършим работите си сами. Не, с Бога реши работите си! Хората мислят, че като направят нещо сами, без Бога, ще се качат на Небето. Не, под думата *скришно* се подразбира *с Бога*. Тогава ще се качиш на Небето, тогава ще бъдеш на скришно място.

БЛАГ

Сега съвременните учени се занимават с какво ли не – със Слънцето, със звездите. Казвам: вижте какво казват вестниците за Слънцето. И там имат афиши, и там се интересуват от живота на Земята. Те пишат за благополучния състав на българския кабинет, че българският кабинет се е сменил, че е настъпила една малко по-топла вълна и българите живеят малко по-свободно, искат да живеят по Бога. Там се интересуват, искат да знаят какви ще бъдат методите на новия кабинет, държат точна сметка за всички промени, за работата на всички тук.

Вие, които ме слушате, ще кажете: „На Слънцето няма хора“. Хора няма, но има Разумни същества с тела, много по-добре организирани от нашите, които огън не гори. Ако отидем при тях, от атмосферата, при която живеят, нашите тела биха се изпарили. А те, при тази голяма температура, живеят един отличен живот. И техните дами се разхождат там без чадъри. Ще кажете: „Е, и дами имало там!“. И какви дами има! Като тия английски лейди, като френските контеси, като руските княгини, като княгиня Бурковская например, и др.. Цялата Вселена е пълна с познания, с един толкова интересен живот.

Някой съвременен учен, за да покаже своето величие, изучава живота на някой микроб, напише цял том върху него и всички казват: „Браво на този учен! Като ни открива тези неща, прави света толкова интересен за нас, толкова красив!“. Когато ученият говори за един свят, който те не виждат, всички се учудват, а щом ние заговорим за онзи свят, казват ни: „Не е така“. А това, което пише онзи учен, така ли е? Той разговарял ли е с тези микроби? Не, само ги е наблюдавал как се движат, как мърдат насам-натам. И аз имам един микроскоп, който увеличава 3000 пъти, но питам: коя е подбудителната причина тия микроби да се движат на една и друга страна? Търсят си храната.

Наблюдавал съм как някой път морските чайки прелитат от едно място на друго. Казват: „Блазе й!“. Не, не й блазе, тя наблюдава къде има риби. Види някоя риба, спусне се надолу. Рибата я забележи, скрие се. Пак се вдигне нагоре, пак се спусне. 20 – 30 пъти прави това и като не успее, гледам я – вдигне главата си нагоре, грачи. Защо грачи? Тя казва: „Кажи на Господ да ми даде една рибка!“. И действително, като пограчи 2 – 3 пъти, изскача една рибка на повърхността на водата, тя я сграбчва, изяжда я и след това кацва на водата. Защо? Почива си.

Вие ще кажете: „Това е с животните, но с нас, културните хора, не е така“. Питам: вие защо завършихте университета? За да си изкарвате хляба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да направите живота си по-сносен, по-приятен, но първата задача на науката не е да направи живота приятен, а да ни научи как да служим на Бога. Ако има за в бъдеще една наука, тя трябва да бъде такава, която да ни научи как да използваме условията на Любовта, за да живеем един добър живот. Тогава, ако създадем един дом, какъв трябва да бъде той? Вие казвате: „Е, да си съградим една каква да е колибка, да има къде да живеем“. Не, ако един културен човек реши да си съгради дом, той трябва да представлява нещо ново. Ако не съградиш такова нещо, по-добре ходи под наем.

Ако учиш, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиеш най-обикновените знания, та който те запитва дали има друг живот, да вдигаш рамене и да отговаряш, че не знаеш, по-добре не учи.

- Има ли Господ?
- Не зная.
- Какъв е смисълът на живота?
- Не зная.
- Какво ти е състоянието?
- Гладен съм.

И сега гледам – някое куче маха опашка. Питам го:

– Какво ти е?

– Гладно съм.

Гледам някоя кокошка – ходи насам-натам из двора, рови. Питам я:

– Какво ти е?

– Гладна съм.

Хвърля ѝ малко царевица, отива си.

Какво нещо е гладът? Той е една проява на живота, стремеж към придобиване на Божествената Любов. Вечният глад показва, че ние сме изпускали много от условията, при които Любовта трябва да се прояви, и сега, вместо да имаме едно естествено чувство, което да произвежда в нас радост и веселие, изпитваме един неумолим глад, който постоянно ни мъчи. Гладът показва, че ние сме пропуснали условията, при които Божията Любов може да се прояви в нас, а това показва, че материята в нас се е сгъстила достатъчно. Вземете един съвременен човек – първо се нахрани, но не минава много време, започва да усеща голяма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообращението му не става правилно и след време усеща болка в краката, в пръстите, започва да не вижда, да не дочува, докато най-после лекарите се произнасят: нервната система на този човек е съвършено разстроена, той има такава и такава болест, осъден е да умре.

Преди повече от 20 години един българин от Новопазарско заболява сериозно и отива във Варна да се лекува. Лекарите му препоръчват да остане на лечение в тамошната клиника. Той се съгласява, остава там, но положението му не се подобрява, от ден на ден става все по-лошо и лекарите пишат на домашните му: „Положението на нашия болник се усложни, той е осъден да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тук, защото ние имаме обичай да режем телата на много от болните, които умират при нас – правим научни

изследвания“. Понеже българите не обичат да режат телата на покойниците им, домашните му веднага отиват да си го вземат. Занасят го в селото си, чудят се как да го лекуват. Събират се 12 баби от околните села на консулт какво да правят. Болният седи вцепенен, само пъшка, охка. Започва най-първо баба Цветана, след нея тази, онази, всички изказват мнение, докато най-после консултът решава: за да се спаси болният, трябва да се свари в една голяма харания (с вместимост около 50 – 70 килограма) ечемик. След това болният ще се завие добре с юрган, в дебели завивки, и ще го сложат на парата на тази ечемичена вода. Той трябва да се изпоти много добре, но докато не се отдели студена пот от него, няма да се спаси. Отдели ли се студена пот, болният е спасен. Тъй и направили – завии болния, сложили го на парата и той се изпотил няколко пъти, докато отделил студена пот. След това консултът решава: да се свари на болния около половин килограм зелена чорба, да се сложи в нея червен пипер и да му се даде да пие. И това правят. Не минава и седмица, и болният оздравява, става на крака. Питат го лекарите:

– Как оздравя?

– С ечемик и зелена чорба.

Така е, но и тия 12 баби със своя консулт го спасиха – всички седят около него, чакат да излезе тази студена пот, молят се на Бога и като му помогнаха, казват: „Господи, благодарим Ти, че ни помогна!“; след това се обръщат към болния, казват му: „Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грешиш, защото ще дойде пак този консулт и пак ще намериш коритото“. Това е малко смешно за вас, но такова е положението на един болен. Няма някой от вас, който да не е слаган над коритото с ечемика.

Сега ще се върнем към Божията благодат. Това, което може да внесе един здравословен живот в нас, е Божията благодат. Когато дойдат изпитите, изпитани-

ята в живота ви, радвайте се – не защото ги искате, но те ще ви дадат възможност да проверите силите си, да видите доколко можете да приложите Божията благодат и да понесете всичко с търпение. Не подразбирам да понесете с пасивно търпение, а с разумно. Възприемеш ли и приложиш ли Божията благодат, тя ще внесе в теб едно добро качество. Тогава ще попаднеш в състоянието сатура, което ще внесе в ума ти едно размишление.

Някой казва: „Аз зная много, но памет нямам. Толкова много се говори, толкова много слушах, тази беседа беше отлична, но нищо не можах да запомня от нея“. Щом нищо не си запомнил, това не е памет, не е ум. В една беседа все има нещо, което можеш да запомниш. Разсеяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вървите в низходяща степен. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсеяно състояние върви добре. Когато духът на човека е във възходящо състояние, всички неща, към които се стреми, колкото и да са далеч от него, както са далеч и звездите, все пак ще има известно съотношение между него и между възвишените неща, към които се стреми. Когато човек дойде в съотношение с когото и да е – не само с хората, но и с цялата обкръжаваща го среда, всичко това влияе за създаването на характера му.

Ние казваме, че чрез всички неща в света, колкото и малки и нищожни да са, се проявяват Разумни сили, Разумни същества. Например ти вървиш, съсредоточен си в мисълта си, имаш много важна работа, но виждаш едно дете на улицата, което страда, плаче. В теб се поражда малко желание да спреш, да му помогнеш, но веднага си казваш: „Нека друг спре да го утеши, аз имам високо предназначение“. Кажеш ли така, ти не разбираш Божията Любов, ти си изгубил един велик Божествен импулс. Не, каквато и важна работа да имаш, ти ще спреш; спреш ли да помогнеш на това дете, ти си помогнал и на себе си.

Ще ви приведа пример за един от индийските царе, който е живял преди Потопа, след който в света става една голяма промяна. Този индийски цар се наричал Сатиаврас. Той бил един от най-възвишените, най-разумните царе в тази епоха. Считал се за член на една от школите на йогите, Школата на сатуа. Един ден, като седял при река Ганг, вдаден в дълбоко размишление как да подобри положението на своите поданици, от реката изскочила една рибка и паднала право в ръката му. Той я хвърлил назад във водата и й казал: „Нямам време сега да се занимавам с теб“. Но докато продължавал да разсъждава, тя отново изскочила от реката и паднала пак в ръката му. Той пак я хвърлил във водата. Трети път изскочила от водата и паднала в ръката му, но този път проговорила: „Аз имам един голям враг, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си един от най-умните и добри царе на Земята, помогни ми, спаси ме! За услугата, която ще ми направиш, аз ще ти се отблагодаря“. Той я взел и я занесъл в едно малко езеро близо до реката. Тя расла свободно там, станала грамадна и като нямало повече място за нея, отново помолила царя: „Занеси ме в грамадния океан!“. Същевременно добавила: „Наскоро в света ще настане голям потоп, затова пригответи се, аз искам да ти помогна“. Това бил Бог Всевишни, Бог Вишни, Който дошъл чрез тази рибка да го спаси, за да стане родоначалник. Тази малка рибка изскочи от водата и го помоли да я спаси, но отначало той отказа под претекст, че е зает с големи работи. Великият Бог решил да се прояви чрез тази малка рибка в Индия – защо? Няма да се спирам да обяснявам вътрешния смисъл на този факт, но важното е, че ако ти дадеш възможност и на най-малката мисъл в теб, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се превърне в едно велико, мощно качество и за в бъдеще ще те избави от най-големите напасти, ще те повдигне и облагороди.

Казвам: в сегашния живот всички хора трябва да имат едно постоянство. В какво? Да трансформират енергиите си. Когато говоря за трансформиране на енергиите, вие ме разбирате криво. Какво подразбирам аз? Да се трансформират нисшите енергии във висши. И вие можете да ги трансформирате, но трябва да учите. Забележете – нито един от вас не знае условията, при които се е родил. Родило ви се е дете, но каква ще е съдбата му – не знаете. Някое дете има сини очи, но не знаете защо са сини; друго има кафяви, не знаете защо са кафяви; трето има черни, също не знаете причината. Някои казват: „Когато е била бременна, майката е видяла някой човек със сини или кафяви, или черни очи и са се отпечатали в нея“. Други казват, че детето прилича на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, има причини едно дете да има сини, кафяви или черни очи. После, защо едно дете е малко тантуresto – и това си има причините. Например лицето на някое дете не трябва да бъде много дълго, брадичката му пък трябва да е малко заострена, с дупчица в средата, очите му не трябва да са разногледни – теб да гледа, мен да вижда, и т.н. Разногледните очи показват една анормалност в човешкия ум.

Вие трябва да проучвате себе си, за да се поправяте, а какво виждам? Гледам – някои идват при мен не за да учат онази Велика Божествена Мъдрост, а да гледат и ловят слабостите на този-онзи, защо някой си казал нещо, как е постъпил. Казвам: вие сте цели професори, защо идвате тук? Тук идват тия, които искат да учат. Някой ме слуша и после критикува, че не съм поставял на мястото им съществителните, прилагателните и местоименията. С тия местоимения, съществителни, прилагателни и глаголи аз разговарям, по особен начин ги разбирам. Някой път казвам на глагола: макар че ти си от много висок произход, ще чакаш. Аз ще викам най-напред прилагателното или местоимението, с него ще разговарям, а после – с

теб. – „Ами кога ще дойда?“ Когато ти дойде времето. Немците, например, в речта си поставят глагола накрая. Един немец ти говори, говори, каже ти някое километрично изречение и накрая ще сложи глагола. Някой ме пита: „Ти знаеш ли немски?“. Казвам: преди няколко хиляди години съм го учил, но сега трябва да си го спомня. Французите имат друг строеж, българите имат свой специален строеж – изобщо всеки народ се отличава по конструкцията на своята реч.

И тъй, Христос казва: „Благ е тъкмо един Бог“.

Как се изразява Неговата благодост? Той иска да ни предаде Своята благодост, да ни направи здрави. И апостол Павел казва: „Бог иска да ни предаде Своята благодост и ние да я възпоменем“. Тогава казвам: Любавта, благодостта на Вечния Бог, е еднаква към всички същества, но не всички я възприемат еднакво, вследствие на което произтичат тия лоши разположения, тия дисонанси в тях. Следователно, ако при най-големия упадък на духа си можеш да си кажеш: „Велики Боже на Любавта, макар че аз съм Те забравил, макар че нямам телефон с Теб и не чувам гласа Ти, съм напълно убеден, че в Теб няма промяна и измяна и Ти мислиш за мен“. Кажеш ли, че Господ те чува и мисли за Теб, Той действително те чува и мисли за теб; кажеш ли обаче, че Той не те чува и не мисли за теб, ти съгъставаш материята около себе си и се отдалечаваш от Бога с такава бързина, че гласът Му не може да се чуе и да те стигне и тогава всичката благодост, която ти изпраща, остава неизползвана.

Днес вие сте хора на отрицанието. Нямам нищо против това, ще дойде ден, може би след 250 милиарда години, когато ще бъдете по-умни, отколкото сега. Някои от вас, както ви гледам, и сега сте разумни. Нали искате да бъдете щастливи? Аз ви препоръчвам за тази цел да бъдете разумни, но не разумност като тази на лисицата, нито като тази на тигъра, на змията или паяка, нито разумността на овцата, нито тази

на вола, нито на орела. Каква разумност трябва да ви препоръчам тогава? Ще ви препоръчам Разумността на светиите, на ангелите.

Ние няма какво да се учим от животните. Някой път за упрек казват някому: „Виж онази овца, вземи пример от нея!“. Няма какво да се уча от овцата, състоянието на овцете ние сме минали преди хиляди години. Ще си спомняме ножа на тогавашните, а и на съвременните културни хора – хиляди пъти е минавал той през врата ни. Било е време, когато сме изпитвали и зъбите на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е време, когато сте мърдали опашката си. Ще кажете: „Възможно ли е това?“. Че какво лошо има в мърдането на опашката? Чрез опашката се изразява интелигентността в животните. Ако кажеш на някой човек, че си мърда опашката или че в него се проявява някакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20 – 30 души на ден във време на война – това е благородно и даже ще го възнаградят с Георгиевски кръст³⁴. Не, това е позор! В такъв случай по-хубаво е да бъдеш една овца.

Една блага дума струва хиляди пъти повече, отколкото хилядите горчиви думи, които можеш да кажеш на хората. И какво можете да им кажете? Може да кажете някому, че е невежа, че е вагабонтин, това, онова, но какво ще спечелите? Не, кажете в душата си: „Има един велик идеал за нас – той е Божията благост, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина“.

Благостта е Божието величие. Тя носи за нас условия за разумен живот, да се разширим и да бъдем свободни; тя съдържа в себе си нашето щастие, нашата свобода. Съвременните хора свободни ли са? Аз имам друго понятие за свободата. Някой човек казва, че е свободен, но как? Той е свободен да ходи само в София – от единия до другия ѝ край, в друг град не може да отиде. Друг е свободен да ходи където иска из Бъл-

гария, но вън от нея не може да излезе – не може да отиде например в Америка, в Австралия, в Англия или където и да е другаде. Трети може да ходи в която държава пожелае, но пак не е свободен да отиде до Луната, до Слънцето, до някоя звезда, например до Голямата мечка, до Сириус или до друга планета или звезда. Ако можете да ходите и по тия места, и в този случай ще имате една обикновена свобода, но какъв велик човек ще бъдете тогава, каква велика наука ще имате!

Някой казва: „Аз видях снощи една звезда“. Нищо не си видял. Това е светлината, която тя е отделила преди хиляди години. Ти трябва да отидеш на тази звезда със своя ум и тогава да говориш, че си я видял. Ходил ли си да я видиш? Да мислиш, че си я видял, без да си я видял в действителност, това не е най-голямата наука.

Питам някого коя е най-великата наука в света. – „Най-великата наука седи в това да умреш, да се разложиш и да се разпръснеш на елементи в Природата.“ На какви елементи ще се преобърнеш? На кислород, водород, азот, въглерод, злато, сребро, желязо, мед и ред други. Когато станеш на кислород, ти ще започнеш един нов живот – отличен живот ще живееш. Човек в среда от кислород може да живее един разумен живот, в който ще се прояви приятна, хубава светлина. Ти ще започнеш както кислорода да влизаш в дробовете на хората, да изучаваш човешките тайни. Много поети искат да знаят тайната на женското сърце. Казвам: който иска да знае тайната на женското сърце, трябва да стане на кислород; докато не се разложиш и превърнеш в кислород, нищо няма да научиш за женското сърце. И на жената казвам: докато не стане на кислород, нищо няма да научи от мъжкото сърце. И не само на кислород трябва да се превърне, но и на водород, на азот и на въглерод. Тия четири елемента са четири различни живота. Значи ще паднеш на земята и ще се разложиш; земята все ще ти даде нещо.

Вървим вчера из града с един приятел и той ми казва: „Чудно нещо – ако си в някой европейски град и завали дъжд, улиците се измиват добре, приятно ти е да ходиш, а в София всичко се разкаля след дъжд“. Аз вадя заключение: като влезеш в едно общество, където улиците са павирани, това показва, че и техния умствен свят е чист и павиран, а когато влезеш в едно общество, където улиците са кални, това показва, че в него няма морален устой. Затова казвам: когато улиците са много кални, не ходи; когато са много прашни, не ходи! А кога да се ходи? Идейното ходене е когато няма кал, когато няма прах. Състоянието на улиците изразява физическия свят.

Във водата пък има друго свойство – користолюбие. Като те види, тя казва: „Господине, в теб има доста кир; аз няма да ти взема пари, но влез в мен и всичко, каквото смъкна от теб, ще го задържа за себе си. Ако обичаш, влез в дома ми, аз ще ти взема всичката кир и ще я задържа като спомен“. Водата много обича човека. Като го види, любезно го показва и казва: „Много умен човек е този“, но ако седиш по-дълго време в нея, ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудиш. Тя казва: „Влез в мен, но след като се измиеш, не стой дълго време!“.

Във вятъра има друго свойство – той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, големи шапки. Той не ги обича. Като види някого с такава шапка, казва: „Господине, кой ти даде право да носиш тази широка шапка? Хайде долу, бъди както Господ дал!“.

Никой път сложиш някоя дълга широка мантия – той я развява, докато я свали от гърба ти. Вятърът не обича модите на хората, затова постоянно ги развява, откъдето е излязла и българската поговорка: „Вятър го вее на бял кон“. Кой е белият кон? Казвате: „Поговорката си е такава“. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка! Белият кон е чистият, възвишеният

човешки ум с онези възвишени добродетели в него. Значи човек мисли с този бял възвишен кон.

Аз бих желал българите да ги вее вятърът на бял кон, а може да ни вее само тогава, когато се стремим към Божията благодат. При сегашното състояние, в което се намираме, ние всеки ден трябва да мислим за Божията благодат. У вас има честолюбие, мрачни състояния и затова някой казва: „Искам да умра, да не живея“. Не, умри за злото, живеи за Доброто, за Господа, за този Велик Божи Син, да опитах хубавото и красивото в Него.

Питате: „Какво да правя?“. Ще ви кажа. Излизайте всяка вечер да наблюдавате звездите, погледнете към Сириус и кажете: „Господи, нищо не разбирам, но нека от тук да капне малко медец“. После се обърнете към друга звезда и пак се помолете да ви прати малко медец и като се върнете у дома си, ще се усетите пообновен. А сега някой казва: „Тази звезда там какво ли е?“.

Какво голямо смирение се изисква от нас, да бъдем разумни деца с отворени сърца, за да възприемем онази Велика благодат, с която Бог се обръща към нас. С това се отличават хората на сатуа. Онези индуци, които изучават науката за Любовта, седят там с крайно смирение, учат тази наука. Всеки вярващ трябва да бъде крайно смирен, да се радва на всичко, което погледне, и от всичко да взима поука.

Оставям ви сега с мисълта: *Благ е тъкмо един Бог*. И Бог, от Когото е излязъл нашият живот, е благ. И Бог, към Когото отиваме, е благ. И Бог, Който ни дава Мъдрост, Светлина и Знание, е благ. И този благ Бог, към Когото отиваме, има тази вечна свобода за развиване на човешката душа. Затова не казвайте, че много знаете, приложение трябва. Аз не казвам, че не знаете, но трябва да знаете още толкова, колкото сега.

Благ е Бог и ние трябва да бъдем благи, да носим

Божията благодет навсякъде, а като я носим, ще покажем, че вярваме в Бога. Ако говоря и не изпълнявам, това е лъжа; ако пък говоря и изпълнявам, това е Велика Истина, а щом е Велика Истина, това е Свобода за мен, Свобода и за всички.

Желая сега всички да вървите към вечно възходящото и душата ви да се пълни с Божията благодет. И като излизате вечер, да си поискате от всяка звезда по малко медец, по малко Светлинка, за да се разшири умът ви, да се облагороди сърцето ви, да се засили волята ви и тогава ще можем да се разбираме по-добре.

17 януари 1926 г., София

ПРИЛОЖЕНИЯ

Обяснителни бележки

¹ **Втвърдяване на кръвоносните съдове** – Учителя има предвид болестта атеросклероза, или атеросклеротична съдова болест.

² **Пилат** – римски прокуратор на провинция Юдея по време на управлението на император Тиберий. Известен най-вече с това, че страхувайки се от бунт, не посмява да отмени смъртната присъда на Исус Христос, след което по ритуален юдейски обичай измива ръцете си, за да се дистанцира от смъртната присъда на невинен човек.

³ **Кришна** – според различни хиндуистки традиции е осмият аватар на бог Вишну. За него се говори най-подробно в *Махабхарата*, но е споменаван и в други древни текстове. Познат е също като Господарят на Вселената. Ражда се в царски род ок. 3228 г. пр. Хр. В *Бхагавадгита* Кришна разкрива пред Арджуна религиозни истини. Особено популярен като Кришна Говинда (Пастир на крави) и в този аспект е носител на универсалния код на пастирството – наставник, реално присъстващ в света и поддържащ единството му.

⁴ **Тамани хол** (Tammany Hall) – олигархичен кръг в Демократическата партия на САЩ, създаден в 1786 г. със седалище Манхатън, Ню Йорк, за да контролира задкулисно политическите личности и събития в страната и света, включително и да противодейства на влиянието на еврейските финансови кръгове.

⁵ **Буда** (ок. 563 – 483 г. пр. Хр.) – на санскрит Buddha означава ‘просветлен’ и е название (не име) на Сидхарта Гаутама, историческият основател на будизма и на всички по-късни негови представяния. Произхожда от владетелски род на някогашна държава, чиито земи са в днешен Непал. Преданието разказва, че женен за кра-

сива принцеса и баща на син, на 29 години Сидхарта напуска двореца в търсене на екзистенциални отговори и заживява като аскет. Следва духовни практики, но те не го задоволяват и постепенно изоставя традиционните учения, тръгвайки по собствен път. На 35-годишна възраст достига просветление и се отдава на проповядване на своето учение, свързано с вътрешно освобождение и развитие на потенциала, с личната отговорност на всеки индивид за собствената му съдба и преживяване на трайно щастие, с освобождение от страданието чрез непривързване и познание на същинската природа на ума.

⁶ **Река Амазонка** – река в северната част на Южна Америка, най-голямата в света. Името ѝ идва от местен индиански език и означава ‘буен поток’. Протича през териториите на Перу, Колумбия и Бразилия.

⁷ **Присаждане** – По време на изнасянето на беседа-та така се е наричало ваксинирането.

⁸ **Банка Гирдан** – Акционерно спестовно дружество *Гирдан* е първата частна банка в България, основана в Русе през 1881 г. Докато съществува, банката е една от двете големи в страната, заедно с Българска търговска банка.

⁹ *Хиляда и една нощи* (ок. IX в.) – сборник с народни приказки от Близкия Изток и Южна Азия, съставен на арабски език през Златния век на исляма. В съвременния си вид произведението се формира в продължение на столетия с приноса на автори, преводачи и учени от Близкия Изток и Северна Африка, а генезисът на самите приказки може да се проследи до древните арабски, персийски, индийски, египетски и месопотамски литератури и фолклор.

¹⁰ **Хъмбък** – тяло, съставено от части на други тела; нещо, създадено изкуствено и нямащо аналог в природата.

¹¹ **Съвременната европейска война** – има се предвид Първата световна война (1914 – 1918).

¹² **Шекспир, Уилям** (1564 – 1616) – английски поет и драматург, един от най-значимите автори в световната литература. Написал е 38 пиеси, 154 сонета, множество поеми. Характерни за творчеството му са способността да улавя най-тънките нюанси на човешката природа, блестящият език, респектиращата ерудиция. В негова чест Английският ренесанс е наречен Шекспиров период. Някои от най-популярните му произведения са *Ромео и Жулиета*, *Крал Лир*, *Макбет*, *Отело*, *Антоний и Клеопатра*, *Сън в лятна нощ*, *Укротяване на отърничавата*, *Много шум за нищо* и др.

¹³ **Мирова скръб** – космическият песимизъм, обхванал умовете на Европа в началото на XIX век, е провокиран от бездуховността и егоизма на социалния порядък и е форма на протест срещу една пошла и прозаична действителност, враждебна на човека и неговата лична свобода. Мировата скръб с необичайна острота и напрежение придобива универсален характер и поражда настроения на безнадеждност, отчужденост и отчаяние, които се проектират както във всички направления на изкуството, в научни области (психология, философия, физика, астрономия и др.), така и във формите на ежедневно общуване между хората.

¹⁴ **Апис** – древноегипетски бог на плодородието, изобразява се като бик със слънчев диск. В някои периоди е бил почитан като бог, възплътил душата на Озирис. Апис е божеството закрилник на древния град Мемфис, което се превъплъщава в бял бик на черни петна, отглеждан в храмовете и балсамиран след смъртта си.

¹⁵ **Конт** (count) – висша благородническа титла на поземен феодал през Средновековието, която през различните исторически периоди е имала различна стойност. В йерархията на титлите е по-ниска от *маркиз* и по-висока от *виконт*.

¹⁶ **Адвентист** – последовател на Църквата на адвентистите от седмия ден. Тази формация е считана от останалите християнски църкви за особено фанатична.

По същество представлява християнска общност от протестантски тип. Възниква в XIX век в САЩ и признава единствено каноничната стойност на Библията. Проповядва идеята за повторното завръщане на Христос.

¹⁷ Чистият разум – Учителя визира произведението *Критика на чистия разум* от Имануел Кант.

¹⁸ **Кант, Имануел** (1724 – 1804) – немски философ, последният от класическата верига на Просвещението, включваща Лок, Бъркли и Хюм. Основните му трудове са *Критика на чистия разум* (1781 г. и 1787 г. – преработено издание) и *Критика на способността за съждение* (1790 г.). Поставя на преден план темата за човешката свобода в мисъл, израз и проява; развива идеята за трансценденталния идеализъм; поставя начало на диалектическия метод във философията; развива учението за логиката; оказва голямо влияние върху философията на романтизма и идеализма. От теориите му възникват школите на кантианството и неокантианството.

¹⁹ **Шопенхауер, Артур** (1788 – 1860) – немски философ, защитил докторската си теза в Йена през 1813 г. Дисертацията му *За четирите корена на принципа за достатъчното основание* поставя основите на цялата му философска работа. Светът на представите (тъждествен със света на явленията на Кант) се ръководи от принципа на достатъчното основание: „Всеки възможен обект (...) е в необходима връзка с други обекти – от една страна, като определен, а от друга – като определящ“ (*Светът като воля и представа*). Основният постулат на Шопенхауеровата система е, че фундаменталната действителност е *воля*, която отъждествява с Кантовото *нещо само по себе си*, но за разлика от Кант, Шопенхауер твърди, че нещото само по себе си е спонтанно познаваемо чрез вътрешната волева реалност в тялото на субекта. Идеите на Шопенхауер повлияват на Ницше, Вагнер, Витгенщайн, Фройд и др.

²⁰ **Милтън, Джон** (1608 – 1674) – английски поет, публицист, автор на лирични сонети, епични поеми,

както и публицистични текстове и памфлети в защита на Републиката на Кромуел. Образованието си получава първо в училището „Сейнт Пол“, а после – в Кеймбридж. Изучава класически езици, композира, пътешества из Европа. Най-популярното му произведение е *Изгубеният Рай*. Пише още *На Шекспир*, *За Реформацията*, *За образованието*, *Поемите на господин Джон Милтън*, *Възврънатиият Рай* и др.

²¹ *Изгубеният Рай (Paradise Lost)* – епична поема от Джон Милтън, проследяваща според библейския разказ непокорството на човека, последвалата го загуба на Рая, причините за падението му, изкушенията и интригите на Сатаната и т.н. Първоначално е публикувана (1667 г.) в десет тома, но второто издание (1674), копирайки *Енеида*, излиза в дванадесет тома. Написана е в бял стих.

²² **Алигиери, Данте** (1265 – 1321) – италиански поет, писател, философ и политически мислител. Най-популярното му произведение е *Комедия*, наречено по-късно *Божествена комедия*, и е считано за кулминация в развитието на средновековната литература. Творбата е основополагаща за развитието на съвременния италиански език, затова авторът е наричан Баща на италианския език. Известен и като Поета и една от Трите корони на Италия – Данте, Петрарка и Бокачо.

²³ **Пътуването през Ада...** – Учителя има предвид сюжета на произведението *Ад*, част от *Божествена комедия*.

²⁴ **Давид** (1035 – 965 г. пр. Хр.) – юдейски цар, баща на Соломон и приемник на Саул. На Давид се приписва авторството на библейския текст *Псалми Давидови*. Считан за пророк от юдаизма, християнството и исляма.

²⁵ **Соломон** (X в. пр. Хр.) – последният от тримата царе на Обединеното еврейско царство, което наследява от баща си Давид. При Соломон Древен Израел достига най-голямото си военно, политическо и културно могъщество. Уважаван и възхваляван е преди всичко за

ненадминатата си мъдрост и поетическата си дарба. Автор е на библейските текстове *Песен на песните*, *Екlesiаст*, *Притчи Соломонови*.

²⁶ **Уесли, Джон** (1703 – 1791) – английски духовен деец и теолог, основател на методизма. Държи своите проповеди под открито небе, близо до вярващите, които насърчава да разпространяват Метода за четене и тълкуване на Светото писание. Влиятелният методизъм предизвиква много социални реформи, в това число поставянето на основите на аболиционизма.

²⁷ **Гьоте, Йохан Волфганг фон** (1749 – 1832) – немски поет, писател, драматург, учен, философ, политик. Основна фигура не само в немската, но и в световната литература, със значими позиции в културните прозрения на неокласицизма и романтизма. Огромно е влиянието му върху изкуства като музика, драматургия, поезия, изобразително изкуство, върху антропологията (неговата *Теория на цветовете* и интересът му към еволюцията вдъхновяват Чарлз Дарвин), върху политиката (десет години е държавен министър във Ваймар) и др. Някои от най-популярните му творби са *Фауст*, *Страданията на младия Вертер*, *Рибарят*, *Горски цар*, *Певецът*, *Вилхелм Майстер*, *Поезия и истина* и др. Характерни за творчеството му са чистотата и елегантността на стила, богатото художествено въображение, дълбоките философски прозрения. Животът му е считан за образец на хармонично развитие.

²⁸ *Парице, парице...* – Учителя визира Славейковото стихотворение *Песен на паричката ми*, отпечатано най-напред в *Смешний календар за Нова година*, 1861 г.

²⁹ **Сенкевич, Хенрих** (1846 – 1916) – полски писател и журналист, Нобелов лауреат (1905). Автор е на новели, фейлетони и кореспонденции за обичания вестник „Газета полска“, на исторически романи, публикувани в популярните по онова време подлистници, както и на произведения за деца. Най-известните от тях са *Писма от*

пъттуването до Америка, За хляба, Пазачът на фара, С огън и меч, Потоп, Пан Володиовски, Кръстоносци, Quo vadis, Янко музикантът, През пустини и джунгли и др.

³⁰ **Паганини, Николо** (1782 – 1840) – италиански композитор, виртуозен цигулар и китарист. Автор на многобройни сонати, капризи, концерти за цигулка, струнни квартети, акорди и др. Създава първите си концерти още на седемгодишна възраст. Концертната му дейност е поредица от триумфи из цяла Италия, Виена, Париж, посещава и десетки градове в Германия, Полша, Чехия, където е приет с бурни овации, както и по-късно в Англия и Шотландия. От неговите творби се вдъхновяват и повлияват Брамс, Рахманинов, Лист, Шуман и др.

³¹ **Микеланджело ди Лудовико Буонароти Симони** (1475 – 1564) – италиански ренесансов скулптор, художник, поет и архитект, представител на Флорентинската школа. Уважаван като един от тримата титани на ренесансовото изкуство заедно с Леонардо да Винчи и Рафаело. Характерно за творчеството му е непрестанното търсене на идеала за красота като отражение на идеалите на епохата за физическа и духовна мощ, патос и трагизъм. Известни негови творби са *Мадоната на стълбите, Разпятие, Пиета, Бакх, Давид*, рисунките на Сикстинската капела, *Христос от Минерва* и др.

³² **Фонда за сираци...** – през 1913 г. към МНП под патронажа на княгините Евдокия и Надежда се учредява *Фонд за сираци от Балканските войни*, който поема патронажа и част от издръжката на съществуващите и новооткритите сиропиталища.

³³ **Цигулка Страдивариус** – цигулка, изработена от Антонио Страдивариус (1644 – 1737), италиански лютиер и знаменит майстор на струнни инструменти.

³⁴ **Георгиевски кръст** – награден знак към Ордена на Свети Георги – висш орден в Руската империя, даван на низшите чинове. Съществува от 1807 до 1917 г. и се присъжда за изключителна храброст, проявена в бой.

Речник на редки, остарели и чужди думи

аршин (тур. arsin от перс.) 1. Стара мярка за дължина, равна на 68 см (за платове) или на 75,8 см (в строителството). 2. Мерило, линия за отмерване на аршин.

бактисвам (от тур. biktak) *диал.* Дотяга ми, омръзва ми.

букаи (от тур.) 1. Стоманена верига за спъване на кон. 2. Окови на затворник.

галванометър *физ.* Чувствителен уред за измерване на много слаби токове, напрежения и малки количества електричество, а също така и за установяване на липса на електрически ток или напрежение в електрическа верига.

гортан (от рус. гортань) Гърло.

ендосмоза 1. *физ.* Проникване отвътре навън на разделени една от друга течности с различна концентрация. 2. *биол.* Процес на просмукване на разтворени вещества от външната среда вътре в клетките; прот. екзосмоза.

жамбон (фр. jambon) Пушен свински бут; ср. шунка.

калем (кр. Kalamos 'тръстика' през тур.) *остар.* 1. Тръстикова пръчица, пригодена за писане с мастило; писалка. 2. *остар.* Молив от минерал за писане на плоча.

капелмайстор (нем. Kapellmeister) Ръководител и диригент на оркестър на хор, предимно на военен оркестър.

кашавар (от рус.) *остар.* Готвач на войници, работници и др.

козативни сили (от лат. causa 'причина') Причинни сили.

куркой *остар.* Пуяк.

лествица *остар. диал.* Стълба.

мукалитин (от рум.) Селянин.

наполеон (фр. *napoleon d'or* от собс.) **1.** Златна монета, обикновено от 20 франка, на която има образ на Наполеон I или Наполеон III. **2. прен.** Златна монета.

непреривен (от рус.) *остар.* Непрекъснат, неспирен.

опрятен *диал.* Спретнат, пъргав.

охтика *остар. мед.* Туберкулоза.

парабел (нем. *Parabellum*) Вид автоматичен пистолет.

песмет (от тур.) *остар.* Печено тестено изделие.

предсилка (от рус.) *остар.* Предпоставка.

просба (от рус.) *остар.* Молба.

реторта (лат. *retorta* 'обърната назад') **1. хим.** Обла стъклена с дълъг и прегънат отвор; служи за химически опити, дестилация и др. **2.** Наименование на различни уреди и апарати, снабдени с отводна тръба, които служат за нагриване и дестилиране на вещества.

самун (гр. *psomion* през тур.) Хляб, обикновено кръгъл.

сараф (тур. *sarraf* от ар.) Който разменя пари, търговец с ценни книжа и чужда валута.

съсъд *остар.* Широк глинен съд с различно предназначение, най-често за сипване на благовония.

трен (фр. *train*) *остар.* Влак.

тържик (тур. *tagarcik*) *диал. остар.* Кожена торба.

фонограф *остар.* Първият апарат за записване и възпроизвеждане на звуци, създаден от Едисон през 1877 г.

харания *остар.* Голям котел, ператник.

хас боя (от ар. – тур. *has*) *остар.* Чиста, истинска боя.

хиперстезия *мед.* Повишена чувствителност към различни видове дразнения, напр. допир, болка и др.

цяр *остар.* **1.** Лек, лекарство. **2.** Начин, средство за лекуване.

юлар (тур. *yular*) Водило, оглавник за добитък.

Азбучен показател

- Абсолютната свобода 196
 ангелите 42, 134, 194, 236, 265,
 317, 328, 330, 404, 421, 422
 Бели Братя 27, 43
 благородството 163, 198
 благородство на душата 179
 благодост 483, 484, 487
 блага дума 500
 благото 104
 ближен 75, 429
 Бог 16, 27, 99, 127, 138, 179, 189,
 205, 239, 256, 259, 491, 503
 Божествена култура 180
 Божествена минута 180
 Божествената Дева 234
 Божествената идея 232
 Божествената Любов 48
 Божествената мисъл 127
 Божествената наука 220
 Божественият Дух 127, 196
 Божественият език 412
 Божественото съзнание 107
 Божието присъствие 99
 Божията благодост 495, 503
 Божията Правда 73, 114
 Великият Божествен живот 236
 Волята Божия 94
 връзката с Бога 371
 думата дърво 145
 закон за Любовта 240
 Името на Бога 442
 качества на Бога 265
 Любов към Бога 339
 Синове Божии 258
 служене на Бога 430
 три лица на Бога 97
 Царството Божие 30, 32, 34, 40,
 51, 141, 161, 173, 342
 един закон 32
 богатството 359, 360
 болести 124, 472, 479
 причини за болести 7
 будизъм 35
 българите 191
 ваксини 63, 124
 Великите Учители 325, 333
 Великото Бяло Братство 43, 280
 Вселената 314, 316
 възкресение 340
 въображението 351
 Вярa 12, 19, 25, 71, 208, 254, 324
 Вярa в Троиличния Бог 97
 качества на Вярата 28
 герой 99, 167, 169, 380
 гладът 494
 грехът 104
 грешник 262
 Добродетелта 327
 Доброто 206, 231, 233, 235, 463
 доброта 210
 достойнството 140
 думите 165
 две думи от Господ 387
 думата амин 330
 думата аум 330
 думата благ 483
 думата вкусване 176
 думата дух 478
 думата желание 171
 думата жертва 172

- думата живот 218
 думата змия 252, 468
 думата зная 365
 думата интелигентност 358
 думата, която съдържа всичко 338
 думата Любав 314, 325, 331
 думата множество 172
 думата омраза 331
 думата повдигане 172
 думата професор 395
 думата светлина 311
 думата скришно 491
 думата съгласие 172
 думите баща и царски син 260
 думите красив свят 172
 думите съществено и реално 218
 думите човешки дух 372
 окултни изречения 271
 Дух Свят 82, 83, 96, 97, 100, 273
 плодове на Духа 118
 жената 233, 234, 465
 Божествената Дева 234
 женитбата 168
 жертвата 172, 196, 247, 381
 качество на жертвата 247
 живот 81, 218, 219, 228, 233, 238, 253, 301, 489
 вечен живот 19
 две направления в живота 175
 дълбокият смисъл на живота 221
 истинският живот 208
 категории живот 161
 качества на живота 240
 качество на живота 314
 качество на истинския живот 316
 основа в живота 247
 предназначение в живота 488
 разумният живот 60, 405
 разумният живот на хората 110
 реален живот 361
 смисълът на живота 161, 229, 245
 съзнателният живот 386
 съществено в живота 314
 същественото в живота 219
 три категории фактори в живота 152
 философията на живота 134
 форми на живота 231
 цел на живота 37, 304
 целта на нашия живот 122
 Живот 218, 220, 228, 240, 247
 Безсмъртният живот 219
 Великият Божествен живот 236
 Истинският живот 228
 закон 235
 развитие 171
 закони 110, 121, 125, 127, 130, 206, 251, 264, 317, 464
 велик закон 123, 187, 408
 волевият закон 106
 два велики закона 104
 закон в Природата 312
 закон за лъжата 163
 закон за Любавта 240
 закон за силата 140
 Закон на Бога 104
 закон на внушението 92, 185
 закон на възмездие 211
 закон на Любавта 475
 звезди 228
 здравето 124, 468
 Земята 15, 73, 304
 златото 373
 злото 210, 211, 215, 231, 463
 знание 261, 314

идеалът 203
 идеи 227, 368
 Истината 37, 49, 130, 207, 268,
 269, 277, 278, 299, 301, 306, 412,
 462
 обикновена истина 390
 Йоан Кръстител 83
 користолобието 81
 Красота 209
 красивото в света 19
 красотата на нещата 226
 лъжата 131, 326
 Любовта 36, 65, 100, 158, 239,
 241, 242, 245, 325, 383, 427, 445,
 461
 закон на Любовта 130, 243, 475
 качество в Любовта 241
 най-малкото проявление на Любо-
 вта 219
 проявления на Любовта 488
 майка 269
 материята 57
 методи 335
 за придобиване на търпение 28
 мислител 169
 мисълта 232, 233, 234, 235
 молитвата 24, 204, 286, 330
 морал 166, 320, 447, 450
 морален свят 345
 новият морал 334, 402
 Мъдростта 37
 мъжът 232, 234, 465
 мързелът 312
 наука 383, 493
 окултната наука 368
 съвременната официална наука
 341
 човешката наука 226

нетърпението 80
 нирвана 35
 нисше 90
 новата култура 16
 Новата култура
 мотото на бъдещата култура 210
 новораждане 20
 Новото учение 100, 153, 447,
 455
 най-благородното Учение 430
 Учение за служене на ближния
 429
 Учение за служене на Господа
 429
 Учението за смирение на себе
 си 429
 човек на Новото учение 169
 Обичта 353
 образите 110, 111, 392
 образният език 111
 образният живот 111
 органично 104
 поетът 31
 почитанието 331
 Правдата 130
 праведност 43
 правило 23, 125, 250
 правоверие 41
 Принципи 461
 Природата 18, 89, 107, 242, 304,
 421
 велик закон 123
 език на Природата 115
 работата 76
 Радостта 235, 236, 257
 Разумността 393, 416, 500
 Разумната Любов 411
 Разумното слово 401

- разумното сърце 412
 реалност 391, 394, 417, 420
 вътрешната реалност 392
 първата стъпка на реалността 392
 религията 424
 светията 154, 323
 светове 177
 Ангелският свят 66, 427
 Божественият свят 234
 Духовният свят 209, 262, 384
 качество на Духовния свят 209
 жителите на Небето 134
 онзи свят 19, 97, 202
 Умственият свят 384
 физически свят
 материята 57
 създаване на света 145
 физическият свят 175
 свещениците 320
 Северният полюс на Вселената 295
 Северното полукълбо 23
 символи 283
 агнето 28
 бял кон 502
 вечният огън 189
 високото място на храма 377
 водата 60
 вышката 117
 Галилея 173
 гълъбът 28, 439
 думата гълъб 88
 жабите 247
 Живата вода 150
 Живият хляб 150
 житото 28
 Земята 176
 златото 373
 змията 28
 Исус 309
 красивата девица 28
 носът 205
 огънят 101
 орелът 87
 Сириус 176
 Слънцето 176
 Синове Божии 236
 сиромашията 359, 360
 скръбта 122, 151, 235, 236, 332, 333
 мирова скръб 235
 служене 429, 430, 431
 служене на ближния 430
 служене на Бога 430
 служене на себе си 430
 Слънцето 42, 258
 три вида слънчеви системи 177
 смелост 28
 смирение 85
 смущения 7, 16
 видове смущения 7
 последници от смущенията 18
 произход на смущенията 9
 смъртта 313
 спасението 97
 старостта 284
 страданията 105, 151, 155, 281, 384
 страхът 279
 съвременният език 30
 думата град 30
 съединение 381
 съзнание 104
 съмнението 78, 98, 409

три категории интелигентност 152
 търпение 279, 408, 412
 метод за придобиване на търпение 28
 условия
 условия за пробуждане 206
 Учението 43, 62
 Учението на великите Учители 100
 Учителя за себе си 75, 154, 195, 207, 264, 453
 химични елементи 334
 хранене 125
 Христос 21, 27, 39, 42, 43, 52, 77, 112, 122, 180, 194, 275, 280, 284, 374, 376, 385, 387, 432, 441
 думите Аз Съм Истинната лоза 112
 какво е Христос 27
 ръката на Христа 423
 сърцето на Христа 263
 християнското учение 52
 Христовия образ 178
 Христовото Име 27
 Христовото учение 53
 Църквата 53
 жива църква с живи икони 363
 частната собственост 62
 числата 186, 187, 266
 Чистота 26
 човек 148, 175, 238, 242, 280, 283
 благият човек 489
 благородното в човека 184
 благородството на човека 163
 Божественият човек 211

волеви човек 105, 109
 гениален човек 422
 добрият човек 119
 достойният човек 81
 здравите хора 120
 качество на разумния човек 178
 новите хора 316
 образен човек 110
 разумният човек 406
 силата на човека 29
 способности на човека 14
 съвременните хора 130, 254
 три състояния в човека 124
 човек на Новото учение 169
 човешката воля 238
 човешката душа 133, 135, 136, 150, 182, 185, 188, 238, 427
 богатството на човешката душа 245
 две категории души 232
 пробудената душа 218
 човешката мисъл 147, 206
 човешкият дух 188
 човешкият мозък 316
 човешкият ум 188, 238
 човешкото сърце 188, 238, 427
 човечеството 17
 чувствата 105, 109

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ
том X

Графичен дизайн и корица
ПЕТЪР ДОБРЕВ

Редактор
СТЕЛА РУСКОВА

Предпечатна подготовка
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат 32/84/108
Печатни коли 32,5

Издателство „Захарий Стоянов“
office@zstoyanov.com
www.zstoyanov.com

Издателство „Бяло Братство“
izdatelstvo@bialobratstvo.info
www.bialobratstvo.info

Печат
УИ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“